

Thiên Thần, Ác Quỷ Và Tiểu Thư Tung Tăng Trên Phố

Contents

Thiên Thần, Ác Quỷ Và Tiểu Thư Tung Tăng Trên Phố	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	24
20. Chương 20	25
21. Chương 21	27
22. Chương 22	28
23. Chương 23	30
24. Chương 24	31
25. Chương 25	32
26. Chương 26	34
27. Chương 27	35
28. Chương 28	36
29. Chương 29	37
30. Chương 30	38
31. Chương 31	39
32. Chương 32	41
33. Chương 33	42
34. Chương 34	43
35. Chương 35	44
36. Chương 36	46
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39	50
40. Chương 40	51
41. Chương 41	52

42. Chương 42	53
43. Chương 43	55
44. Chương 44	56
45. Chương 45	57
46. Chương 46	58
47. Chương 47	60
48. Chương 48	61
49. Chương 49	63
50. Chương 50	64
51. Chương 51	65
52. Chương 52	66
53. Chương 53	68
54. Chương 54	69
55. Chương 55	70
56. Chương 56	72
57. Chương 57	73
58. Chương 58	75
59. Chương 59	76
60. Chương 60	78
61. Chương 61	80
62. Chương 62	82
63. Chương 63	84
64. Chương 64	86
65. Chương 65	88
66. Chương 66	90
67. Chương 67	92
68. Chương 68	93
69. Chương 69	95
70. Chương 70	97
71. Chương 71	99
72. Chương 72	101
73. Chương 73	103
74. Chương 74	105
75. Chương 75	106
76. Chương 76	108
77. Chương 77	111
78. Chương 78	113
79. Chương 79	116
80. Chương 80	118
81. Chương 81	120
82. Chương 82	122
83. Chương 83	124
84. Chương 84	126
85. Chương 85	129
86. Chương 86	131
87. Chương 87	134
88. Chương 88	136
89. Chương 89	139
90. Chương 90	142
91. Chương 91	144
92. Chương 92	147
93. Chương 93	150
94. Chương 94	153
95. Chương 95	155

96. Chương 96	158
97. Chương 97	161
98. Chương 98	164
99. Chương 99	167
100. Chương 100	170
101. Chương 101	173
102. Chương 102	177
103. Chương 103	180
104. Chương 104	183
105. Chương 105	187
106. Chương 106	190
107. Chương 107	193
108. Chương 108	196
109. Chương 109	199
110. Chương 110	202
111. Chương 111	205
112. Chương 112	208
113. Chương 113	211
114. Chương 114	215
115. Chương 115 (end)	217

Thiên Thần, Ác Quỷ Và Tiểu Thư Tung Tăng Trên Phố

Giới thiệu

✧ Nó - Hana Charlotte - một cô nàng dịu dàng, hiền thực nhưng không kém phần cá tính, đừng thấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-ac-quy-va-tieu-thu-tung-tang-tren-pho>

1. Chương 1

Trường New Star là một ngôi trường mới được thành lập năm nay. Tuy vậy, ngôi trường vẫn có một lượng đông đảo học sinh đăng kí. Ngôi trường nổi tiếng không phải do bề dày kinh nghiệm giảng dạy, mà là do bậc hiệu trưởng của ngôi trường, đều là những thiên tài, thần đồng, những con người quan trọng của đất nước, những người có tiếng nói trong xã hội. Cứ nói chung là ngôi trường mới được thành lập, nhưng đông học sinh vậy.

Tại sân sau của ngôi trường tầm cỡ như New Star, có bóng một cô gái nằm ngủ trên nền cỏ xanh. Nắng sớm của một ngày đẹp trời soi lên khuôn mặt kiều diễm ấy khiến đôi gò má nhỏ ửng hồng.

Cô đang nằm ngủ ở đó.

Tối hôm qua, do thức khuya, nên hiện tại, cô đang rất mệt mỏi, dành tận dụng thời gian giải lao chui xuống đây ngủ.

Lý do nào cũng ở nó và nhỏ.

Tối qua, nhỏ gọi cho nó và cô báo tin ở địa bàn do băng của nhỏ quản lý có biến. Thế là 3 đứa hôm qua một phờ phạc do gần 4 giờ sáng mới về đến nhà. Đã thế cô nào được ra khỏi nhà một cách bình thường đâu, phải trốn ra để khi về không phải nghe tụng. Mà giờ, cô thực sự không biết hơi sức đâu ra mà nhỏ còn tung tăng chạy đến quầy, không cho cô ngủ. Còn nó bị cả lớp đẩy cho cái chức “công chúa nương nường” cho buổi diễn sắp tới nên hiện tại tập luyện bờ hơi tai...

Trở về cô, bây giờ, cô đang mơ màng thì nghe có tiếng nói. Khiến cô tự cảm thấy bản thân xui xẻo.

- Anh à, em thích anh, hẹn hò với em, anh nhé. – một bạn gái, trông rất là hiền, nếu tóc không nhuộm đỏ dụ, xoăn nhẹ phần đuôi, mắt cara đến vón cục, phấn dày như mặt trống. Cô nàng đứng khép nép, e thẹn, như thực nữ thời xưa.

- Anh tên gì thế? Em có biết không? – anh chàng hỏi. Cô tự hỏi tên này có khủng không, khi lại tự hỏi tên mình, nhưng chắc chắn là không, vì tên con trai đó là ANH, người luôn giành giật với cô vị trí đầu bảng. Tuy cô không thèm để ý, nhưng với cái miệng của nhỏ, thấy ai cũng bô lô ba la được về người ấy thì cô không biết mới là chuyện lạ!

- Là, thì là Darkness, nhưng mà anh này, nó thì quan trọng gì hả anh. – con nhỏ nũng nịu với anh nhìn mà... ghét.

- Tên tôi, cô còn không biết thì thích tôi kiểu gì?! – khuôn mặt anh lạnh tanh. Cô nằm xuống lại dưới thảm cỏ, cười nhẹ. Hoàng tử đây sao? Cũng chỉ là một tên nhóc hai mặt.

Sao cô lại phải quan tâm. Ôi! Thời gian ngủ vàng bạc, quý giá!!

- Cô làm gì thế, tránh ra nào! Tôi không muốn dùng vũ lực với con gái đâu, đừng ép tôi!

Cô bắt đầu bức rức, nhưng đành chịu, vì đây là sân trường, chứ nào phải biệt thự nhà cô. Nằm đấy cũng không ngủ được, lại mang tiếng rình mò chuyện người ta, cô đành nhăn nhó ngồi dậy, liếc về phía hai người kia một cái, rồi bỏ đi, mà không biết sau lưng có một ánh mắt tò mò nhìn cô. Tay anh tuy giữ chặt tay con nhỏ kia để không động vào người anh nữa, nhưng ánh mắt hướng theo bóng cô đang rời đi, miệng lẩm bẩm:

- Là Julia!?

Ôi, với cái trí nhớ siêu phàm, anh nhớ hết mặt của những học sinh trong trường...

Cô trở về lớp, khuôn mặt đờ đờ sát khí, làm nó với nhỏ thắc mắc hỏi nhau chứ chả dám động đến cô.

Nếu nói, nhỏ là bà chằn cũng tội, vì thực chất, cô cũng thuộc dạng bà chằn, chỉ là, cái bà chằn đó là bà chằn ngầm, khó để biết...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 2

2. Chương 2

- Đừng đi! Ác quỷ của em! Trở về bên em nào! – nó trong phòng ngồi lên chiếc giường bự chẳng của nó... nói chuyện với con gấu bông to còn hơn nó.

Không phải nó tự ki! Mà nó đang tập cho vở diễn sắp tới. Vở kịch mà nó bị đẩy cho cái vai công chúa nương nường.

Nhưng thực ra thì câu thoại này hơi bị... thực tế, khi mà hần – cái tên đóng vai ác quỷ, mà cả lớp sau khi hội ý rồi mặt đứa nào đứa nấy gian còn hơn... con gián, phán một câu chắc nịt hần với nó hoàn toàn hợp nhau, biến đâu mất tăm.

Tên ten! Nó và hắn đảm nhiệm hai vai chính.

Nó có ấn tượng với hắn! Nhưng là ấn tượng cực kỳ xấu! Từ đầu năm đến giờ, nhập học được ba tuần mà hắn đến trường có ba ngày đầu tiên rồi cúp cua suốt, thậm chí “uống trà với hiệu trưởng” hết hai lần bởi vô số tội.

Tuy nó ngồi cùng bàn với hắn, mà cũng chẳng bắt chuyện được với hắn, khi hắn hết ngủ thì bỏ ra ngoài...

Nó chỉ biết hắn là tên sát gái thôi...

Đang suy nghĩ vấn vợ thì điện thoại nó run rè rè.

- Alô. Ai đấy?

- Zoey đây!

- Gọi chi?

- Bar Steward.

Nói xong thì nhỏ tắt máy luôn.

- Sao mà cứ... tự quyết thế nhỉ!?

Nó thì nói vậy nhưng ngay lập tức chạy đi thay đồ.

Nó hiền thôi! Chứ nó vẫn thích cùng hai nhỏ bạn thân chơi thâu đêm.

Nó mặc chiếc áo trắng cổ rộng, cùng quần sọt đen, boots đen cổ cao tôn làn da trắng của nó. Nó xõa mái tóc đen tuyền, kéo gọn về một bên vai.

Nó phóng mô tô đến bar trước sự chào tạm biệt nồng nhiệt của người làm trong nhà dù đã là 11 giờ đêm.

Pama nó bận bịu công tác suốt, nó tha hồ chơi.

Nó đến bar thì nhờ tên bảo vệ gần đó gửi xe giúp, không quên nháy mắt một cái khiến tên kia tí xú chết... vì mất máu.

Nó cười khúc khích vào trong.

Có một tên cổ tình đụng vào nó, còn giở giọng :

- Hey! Cô em đi đứng mà động vào anh thế? Đi chơi với anh đi rồi anh tha cho!

Nó thoáng nghe hơi rượu nên bỏ cho tên đó cục lợ, khiến hắn tức giận định chạm vào tóc nó thì...

Bốp. Tên đó nằm ra đất bất tỉnh nhân sự. Nó giật mình quay lại thì thấy có một chàng trai, đi cạnh là một cô gái hết sức sexy, nhìn tên đang đo đường cười đều bước qua, sẵn chân đạp tay tên đó một cái.

Nhỏ xông tới, đạp luôn lên bàn tay kia của tên đó.

- Sao thế?

- Không! Ổn mà!

- Vậy mà ổn! Chậc! – nhỏ nhìn tên nằm dài lắc đầu gọi điện cho ai đó, còn nó lặng lẽ nhìn theo bóng người đã hòa vào bóng tối.

- Em trai! Đang ở đâu đến đây! – nhỏ nói.

- Ai đấy?

- Chị hai mà đây!

- Không. Đang hẹn hò.

- Hana đang nguy hiểm!

- Cái!? Đang ở đâu?

- Mày nói chuyện với chị hai mày vậy hử?
- Xin lỗi mà chị yêu quý ơi! Đang gấp này! Hana ở đâu?
- Steward! Đến mau nhé em trai! Dọn giúp chị đồng hồ đồng!

Nhỏ nói xong tắt máy.

Nó nhìn nhỏ cười khẽ.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 3

3. Chương 3

Nó ngồi uống rượu và nói chuyện với nhỏ một hồi thì cô lò dò tới.

Cô vận áo thun lệch một bên vai, quần jean ngắn, gấu xích. Mái tóc nâu hạt dẻ dài buông tự nhiên. Môi không trang điểm vẫn ửng hồng, tương phản với màu mắt xanh da trời, nhưng lại tạo nên vẻ đẹp hiếm thấy. Cô cũng đeo một viên ruby bên tai trái.

Thả mình xuống ghế, cô cố thở dài:

- Chuyện gì?
 - Hai ngày liên tiếp! Người trong bang của tụi mình bị tụi bên Dark đánh suốt! Rốt cục là bên đó muốn gây sự hay do bên mình có lỗi!! Nhưng thật tình là bên đó quá hèn!! Tụi mình toàn bị đánh lén, còn tụi kia lúc nào cũng đông hơn!
 - Ý cậu là ý đông hiệp một? – nó hỏi.
 - Ủ! Hèn vậy thôi chứ!!! – nhỏ nói mà bức xúc đập bàn cái bốp khiến cái bàn gãy đôi, rồi vỡ nát ra luôn.
 - Ồ! Tự đề ra vấn đề đó chứng tỏ, cậu đã tìm được cách giải quyết? – cô nuốt một ngụm Whisky.
 - Bingo! Chỉ phải! Tớ sẽ không để mình bị động nữa! Phải chuyển sang chủ động thôi!! – nhỏ khoe cái lúm đồng tiền cười duyên sau khi làm cả bar chấn động với cái “rầm” đập bàn ban nãy.
 - Tấn công lại Dark?
 - Yup – nhỏ gật đầu.
 - Bắt đầu từ đâu đây?! – nó quay sang hỏi nhỏ.
 - Julia – nhỏ không trả lời nó mà nhìn cô cười cười.
 - Ủ. Rồi, giờ đi ngủ đây, mai cúp học qua nhà tớ nói cho nghe.
- Cô nói mà ngáp ngắn ngáp dài! Sau đó bỏ đi luôn.
- Nó cũng tạm biệt nhỏ, rồi ra về.
- Nhỏ ngồi lại trầm ngâm khác hẳn bình thường, suy nghĩ điều gì đó sâu xa.
- Sáng hôm sau, đúng như lời cô đã nói. Nhỏ và nó cúp học qua nhà cô từ sáng sớm.
- Cô mở cửa cho nhỏ với nó mà mặt còn ngái ngủ.
- Sớm thế!? – cô nhăn nhó lên phòng làm vệ sinh cá nhân trong khi nó với nhỏ ngồi chờ trong phòng khách.
- Cô là con người lạnh lùng, ghét bị soi mói, đã thế, pama của cô đều là những thành phần bí ẩn của tổ chức quốc tế nào đó với vẻ ngoài là một nhà tài phiệt, nên trong cả căn biệt thự, thật sự không thể tìm được một người giúp việc.

Nhỏ thắc mắc. Ai là người dọn dẹp căn nhà?!

- À Hana này! Gọi cho Ken (em trai của nhỏ) một cuộc đi! Chắc giờ đang huy động lực lượng ghé góp lắm đấy! – nhỏ đột nhiên cười to, làm nó giật cả mình.

- Cậu lại chọc ghẹo nó cái gì sao? – nó cau mày.

- Đáng đời nó đi! Bình thường gọi nó, rủ nó đi chơi, nó còn không thèm đếm xỉa tới! Trong khi mới nhắc đến chị Hana, nó đã cuống quýt cả lên rồi! Tớ bảo nó là cậu bị bắt cóc, nhưng lúc đó tớ và Julia phải đi nước ngoài gấp vì trụ sở của Telk bên ấy bị khủng bố! Tất cả chuyện cứu cậu trông cậy hết ở nó. Thằng ngu đó tin ngay! Nó không biết là dù có chuyện gì, tớ và Julia cũng không thể nào bỏ mặc cậu được! Hana nhỉ! – nhỏ làm ột tràn, cùng với cái nháy mắt ở cuối câu, làm nó rợn người, nhưng cũng không nhin được mà cười lớn.

- Cậu thật lắm chiêu đấy Zoey! Haha!

- Mà Julia lâu nhỡ?!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 4

4. Chương 4

- Julia đây. – cô từ trên lầu bước xuống. Mặt mày nhăn nhó khi hai con bạn phá rối giấc ngủ của cô.

Đáng lẽ cô đã để nó với nhỏ đứng ở bên ngoài nhà chờ cô như mấy con biển thái, còn thăm cầu nguyện cho hàng xóm của cô thấy có người rình mò quanh khu nhà mình, liền gọi điện báo cảnh sát đem xe đến rước hai con kia lên đồn uống trà, khi nào ngủ sướng con mắt sẽ lên đây báo lãnh hai đứa về.

Làm vậy là có đức lắm rồi nhá!

Nhưng thật tình do cô hôm qua bảo qua nhà cô buổi sáng mà!

- Sao? – nhỏ đợi cô ngồi xuống ghế, hất cằm hỏi. Ra hiệu cho cô nói.

- Cần sự giúp đỡ của Ken! – cô hất cằm lại.

- Thằng ngu ấy thì giúp được gì?! – nhỏ cau mày liếc xéo cô.

- Có thật cậu là chị RUỘT của nó không thế?! Tối ngày cứ mắng chửi rồi tìm cách ăn hiếp thằng nhỏ. – nó bất bình chặn họng nhỏ. Con gái gì mà hờ cái là thằng ngu này, thằng ngu kia. Đó là chưa kể đến nhiều khi nhỏ vắng tục chửi thề...

- Á à! Đó là lý do nó yêu chị Hana của nó đến thế à!! – nhỏ nhếch môi cười đều. Trông đến là gian.

- Gọi Ken! – cô tạm dừng trận đấu của nhỏ và nó bằng cái tăng háng.

- Hana gọi đi. – nhỏ nháy mắt trêu nó.

- Hừ. – nó bực dọc lôi cái 5S ra bấm lia lịa – Alô!

- Hana? Ổn chứ?! Đang ở đâu? – tiếng Ken vọng ra từ điện thoại có vẻ gấp gáp.

- Nhà Julia, em đến đây đi! Tụi chị có chuyện muốn nhờ em đây! – nó cười khẽ, Ken đúng là đang lo lắng cho nó lắm.

- Đã bảo đừng gọi tôi là em mà!

- Ủ! Rồi! Khổ ghê! 15 tuổi đầu mà con nít thấy sợ!

- Gì chứ?! Tôi... – Ken lại hét lên, nhưng nó tắt máy rồi thở dài. Chắc Ken ức chế còn ức chế hơn.

5 phút sau, một chiếc xe phân khối lớn tiến vào khuôn viên nhà cô.

Ken cởi mũ bảo hiểm để lộ khuôn mặt điển trai như diễn viên Hàn Quốc. Dáng người cao dong dỏng.

- Sao thế? – Ken ngồi xuống cạnh nhỏ. – Hana có sao không? Có sợ không?

- Chị ổn. – nó nói, nhưng rồi lại nhớ đến bao nhiêu lần Ken cấm nó không được xưng hô chị – em, nên đành cúi đầu nhìn... sàn nhà. Mặc Ken đang lườm nó. Còn nhỏ thì đang lườm Ken.

- Lộn xộn đủ chưa?! – cô nhăn nhó. – Có nghe kế hoạch không đây?!

- Nghe đây thưa sếp! – cả ba đồng thanh.

~

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 5

5. Chương 5

Tối hôm ấy, trên con đường vắng vẻ, có một cặp tình nhân đang nắm tay nhau, rảo bước.

Cô gái ăn diện như minh tinh. Mặt đánh một lớp phấn nhẹ, nhưng cũng đủ tôn lên sắc đẹp của cô gái. Mặc một chiếc đầm đen ôm sát cơ thể. Tay đeo vài cái lắc. Cổ tay có xăm một đôi cánh hình trái tim nhỏ

Đi cạnh là một chàng trai, nắm chặt tay cô gái nọ. Dáng chàng trai cao cao, đôi mắt long lanh nhìn cô gái nọ đầy triu mến. Anh chàng mặc áo sơ mi đen, quần jean tụt mải trắng phía trước. Trên mu bàn tay có một hình xăm hết của cô gái.

Hình xăm đó là biểu tượng của bang Telk.

Cặp tình nhân đó là người của bang Telk...

Đột nhiên, tiếng còi xe hú từ xa. Chàng trai nhếch mép.

Lát sau, khoảng 3 chiếc xe mô tô chạy đến chặn đầu cặp tình nhân.

- 5 thằng Ken ạ! – cô gái nói khê.

- Hana yên tâm! Tôi có thể xử lý, nếu tụi nó chơi công bằng. – Ken ghé tai nói với nó.

Kế hoạch của cô là như vậy:

Nó giả dạng làm bạn gái của Ken. Nó! Bắt buộc phải là nó! Cô và nhỏ thường ra mặt xử lý những chuyện rắc rối của bang, nên tụi kia sẽ rất đề phòng nếu muốn tấn công. Để nó đi một mình với cái hình xăm trên cổ tay cứ như cái loa rêu rao nó là món hàng ngon, nên cô cử thêm Ken đi cùng nó, bảo vệ nó. Tuy Ken quen biết rất nhiều và vô cùng nổi tiếng trong thế giới ngầm, nhưng không ai biết Ken là người của Telk. Không sao! Không phải sợ tụi kia đề phòng. Tất nhiên do nhỏ không tin tưởng thằng ngốc em nhỏ, nên đã gán một thiết bị định vị lên nó. Một nam một nữ mà đi trên đường vào ban đêm thế kia thì chỉ có thể giả dạng thành tình nhân thôi!

Kế hoạch che mắt người đời là thế!

Đơn giản bao nhiêu với Ken thì khó khăn bao nhiêu với nó. Đơn giản vì chỉ trong một tháng, cậu nhóc quen hơn trăm đứa con gái tất nhiên đều là nhờ khuôn mặt sát gái. Trong khi nó còn chưa có mối tình nào vất vả.

Nó đẹp! Tất nhiên! Nhưng mỗi khi có ai đến cửa cấm nó, cô và nhỏ đều khủng bố người đó để bảo vệ thiên thần của hai đứa. Nên chung quy là nó không hề có kinh nghiệm gì trong những chuyện này!

- Được không đây!? – nó khều nhẹ tay Ken.

- Zoey có quan sát theo dõi chúng ta từ xa mà. Nếu có chuyện gì thì ứng cứu. Nhưng với 5 tên thì tôi dư sức! – Ken nhếch mép.

- Cần thận nhé! – nó lùi lại sau một tí.

- Ok!

Tụi kia leo xuống. Tựa vào chiếc xe. Thằng duy nhất đi một mình một xe trong 5 tên hất cằm:

- Băng Telk làm gì ở đây!!?

- Tụi bây là ai? – Ken vờ hỏi.

Ken biết chắc tụi kia thuộc băng Dark vì người dẫn đầu – tên vừa hỏi là Josh – nhóc – cánh tay đặc lực của hắn trong việc quản lý băng.

- Tụi tao là ai? – nhóc cười tươi, phong thái nghiêm trang ban đầu không còn nữa.

- Trước giờ hai băng nước sông không phạm nước giếng! Sao bây giờ các người lại tấn công Telk? – nó lên tiếng đàm phán.

- Telk? Chúng tôi ư?!! Haha! Cô em là con gái sao lại can thiệp vào chuyện chính trị của đàn ông con trai người ta như vậy? – nhóc nhếch mép, ánh nhìn lại đầy sát khí.

- Được! – Ken kéo nó ra sau lưng mình – Tao nói thẳng vấn đề luôn! Tụi tao muốn gặp Kevin.

Nó giật mình, Kevin là tên. “hoàng tử” của nó mà! Nhưng nó cho rằng chỉ là trùng tên.

Ngoài đó ra, nó nhận ra nhóc. Nhóc là học sinh trường nó.

- Mà làm vậy là ý gì?! – nhóc cau mày khó chịu.

- Nói chuyện thôi mà! Đâu cần cậu Josh đề phòng thế? – một giọng nói vang lên từ trong bóng tối. Một bóng đen đang dần tiến tới. Mọi người im lặng hoàn toàn chờ sự xuất hiện của con người bí ẩn kia.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 6

6. Chương 6

Không khí im lặng đến ngột thở.

Tiếng guốc vang lên đều đều như âm vang chết chóc. Từ trong bóng tối, nhóc bước ra với nụ cười nửa miệng đầy khiêu khích.

- Cô... – nhóc nheo mày nhìn nhóc.

- Tự giới thiệu, tôi là Zoey – người đứng đầu băng Telk.

- Zo... Zoey?!! – mắt nhóc sáng rỡ.

Nhỏ nhướng mày. Nhóc ngạc nhiên đến vậy sao?!

- Hơ? Julia đâu?! – nó nhìn nhóc hỏi.

- Chậc! Em ý về nhà ngủ rồi! -Nhỏ nhún vai, nó đến bó tay với cô. Lạc quan một cách quá đáng.

Nhóc nhìn nhóc trân trân khiến nhóc khó chịu lên tiếng:

- Chưa từng thấy gái đẹp hả?!

- Cái... gì?? Thần kinh cô có vấn đề à? – nhóc tuy nói thế, nhưng mặt méo xẹo, còn ánh mắt vẫn dán chặt vào nhóc.

- Đánh trống lảng hay quá! Quay lại chủ đề chính. Rốt cuộc tên đó của các người do sợ hay đang mờ ám gì đó, không chịu gặp chúng tôi? – nhỏ tiếp tục khiêu khích, giọng đều đều.

- Cô nghĩ... – nhóc định rống hòng cãi lại thì có tiếng chuông điện thoại

“Cháu lên ba, cháu đi mẫu giáo.”

Nó với nhỏ cười to, lũ tay em của nhóc tuy theo nhóc đã

lâu nhưng vẫn không thể nào nhịn cười được với cái nhạc chuông của nhóc, nhưng không dám cười lớn, sợ bị ăn đập nên lấy tay che miệng tránh cười ra tiếng, vai run bần bật.

Nhưng nhóc chả có vẻ gì là quan tâm tới cái phản ứng của mọi người, thản nhiên nghe điện thoại một cách rất ư là “dịu dàng”:

- Thằng nào đấy?

- Thằng này nè! – bên kia giọng tức giận.

- Á! Anh yêu!!! – nhóc cười khi khi.

- Hả?! – nhỏ, nó trợn tròn mắt nhìn nhóc. Còn tụi kia đồng loạt thở dài.

- Dẫn họ đến đi. – anh nói bên kia đầu dây – Đến luôn tối nay. Có Kevin ở đây đang chờ đây.

- Okie!! – nhóc cười tươi – Á! Ban nãy em mới thấy có quán ăn, trông bắt mắt lắm ý! Lát dắt em đi nhé! Anh yêu!

- Bién! – anh thở hắt, rồi tắt máy.

- O... – nhóc buồn bã nhìn vào màn hình điện thoại, tiếc nuối.

Màn hình chính, nhóc để hình... ghép. Ghép từ trăm tấm chứ chả chơi. Cái điện thoại nhóc có to đi chẳng nữa, 100 ô vuông là quá tải rồi! Mỗi ô là hình của một người. Do đó chẳng nhìn rõ mặt ai. Chỉ định hình được toàn bộ là... con gái!

- Tất cả là bạn gái của anh ấy! – một tên đàn em của nhóc quay sang giải thích khi thấy ánh mắt lấp láy, tò mò của nó với nhỏ.

- Muốn gặp Kevin, đi cùng tôi. – nhóc quay sang tụi nhỏ.

Nhỏ hất đầu ra hiệu ý nói. “Ta biết rồi! Người dẫn đường đi! Lắm chuyện!”

Nhóc im lặng leo lên xe dẫn đường.

- Ê! Anh đi xe! Tụi này đi xe “căng hải”! Đi theo bằng niềm tin hử!? – nhỏ hét.

Nhóc suy nghĩ một hồi hất mặt với lũ đàn em :

- Cho họ mượn 2 chiếc.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 7

7. Chương 7

Brừm brừm.

Trên con đường tối đen hun hút kéo dài từ thành phố đến ngoại ô. Không mấy người giờ vội vã về nhà quây quần cùng gia đình. Có ba chiếc mô tô xé gió chạy vụt qua hàng cây ven đường khiến nó có chút xào xạc.

Tiếng rồ ga xe thâu trời.

Tiếng lao vun vút như vũ bão.

Khiến đoạn đường vừa tối, vừa vắng này hôm nay bỗng trở nên đáng sợ bội phần.

Nhóc dẫn tụi nhỏ đi hồi lâu, thì dừng lại trước một biệt thự màu đen tuyền.

Căn biệt thự rộng, to, còn màu đen, như chìm hẳn vào màn đêm nơi đây.

Nhóc búng tay một cái, cánh cửa nặng nhọc mở ra, cứ như cánh cổng của một tòa lâu đài tráng lệ nào đó.
Nhóc lại tiến xe vào phía trong.

Ken theo sau.

Nó nín thở :
- Đây! Biết là cậu và Ken toàn là hàng cao thủ, nhưng tụi mình vào hang ổ của tụi Dark như vậy tớ vẫn thấy không ổn. Nhờ có chuyện gì, solo thì còn được, lỡ tụi đó chơi hèn thì tụi mình làm sao?

- Ủ! Nhưng tụi đó không ngốc đâu! Tớ đứng đầu băng Telk, cậu là thiên thần đối với Julia, Ken quan hệ rất rộng trong giới giang hồ. Tớ, cậu với Ken mà có chuyện gì, thì cái băng Dark này sẽ ra sao, cậu biết đó.
- nhỏ giải thích, trấn an nó, tay vẫn điều khiển xe chạy vào trong.

Nó thở dài.

Cánh cổng sau lưng khép lại. Nó nhìn một khoảng đen trước mặt, ánh sáng duy nhất lọt vào mắt nó là đèn xe... Chẳng lẽ... chủ nhân căn nhà không mở đèn?

- Ý gì đây? – nhỏ lầm bầm chữi.

Trong nhà tối thui. Nó nheo mắt.

- Josh? Gì đây? – Ken thở hắt.

- Tôi cũng không biết nữa? Bình thường tụi này toàn họp ở đây mà?! – nhóc cười khổ, không biết anh dự định làm gì??

Đèn vụt sáng, nhóc đọc tờ giấy trên bàn, cười cười. Anh và hân đang trên sân thượng, thật lắm chiêu. Đã hẹn với con gái mà còn...

Nhóc lại chán nản mò lên. Nhỏ khó chịu ra mặt, hừ giọng:

- Không thích gặp đây chả ép, tự kiếm cách khác! Làm như ta đây không có tự trọng ý! Về!

- Có lý do cả mà! – nhóc thở dài, xuống nước.

- Lý do! Lý do! Lũ con trai như vậy tôi chúa ghét! – nhỏ tức xì khói, không một tiếng xin lỗi, còn cãi bướng – Hèn hạ! Chỉ giỏi đổ lỗi thôi!

- Ai cần cô thích! – nhóc nhếch mép.

- Thế à. Thế ai ban nãy nhìn tôi trân trân ra thế?! Chả phải... thích tôi rồi đấy chứ?

- Cái gì?... Chỉ là lâu quá không đi sở thú, thấy có một con khỉ ngoài đường tò mò ngắm thôi.

- Khỉ hử? Cũng được! Vậy đừng trách sao tôi hóa thành khỉ để xử lý anh! – nhỏ nghiêng răng ken két.

Ken với nó rùng mình. Coi hai đứa này cãi nhau như coi phim xi nê 6D vậy. Toàn làm chuyện khác người.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 8

8. Chương 8

Nhỏ nhảy đến định xử lý nhóc như “lời nàng đã hứa” thì có tiếng tầng hăng khê phát ra trên góc tối của cầu thang.

Hắn từ từ xuất hiện, vẻ mặt u tối, lạnh lùng hiện ra.

Nó bất giác đỏ mặt. Tuy ngày hôm đó, nó chỉ thấy được mặt hắn lướt đi, qua ánh đèn mờ trong bar khi hắn đập tên háo sắc, nhưng khuôn mặt này nó không thể nhầm lẫn.

Nó khê cười nhìn hắn, không ngờ, lại gặp lần thứ hai trong hoàn cảnh oái oăm như vậy!

Hắn bắt gặp ánh cười của nó dành cho hắn. Tim hắn trề đi một nhịp. Hắn nhận ra nó. Nó là cô gái yếu đuối, nhưng cũng rất mạnh mẽ hôm ở bar. Nó là người bạn cùng bàn của hắn. Là người hắn lén ngắm khi giả vờ gục xuống bàn ngủ. Là người tìm cách bắt chuyện với hắn một cách vụng về. Làm hắn phải cười thầm.

- Đừng phá nhà tôi. – hắn cau mày.

- Ố! – nhỏ dùng nắm tóc nhóc, đơ mặt ra.

Nó nhìn nhỏ lắc đầu. Biết nhỏ mê trai, nhưng chả phải người như nhóc mới giống gu bạn trai của nhỏ chứ. Sao giờ lại ngơ mặt ra mà nhìn hắn?

- Ế! Hoàng tử! Hoàng tử của cậu kìa Hana ơi! – nhỏ hét to, tay đã rời khỏi cái đầu đang xù lên của nhóc.

- Hả!? – nó và hắn đồng thanh.

- Thì tên này là cái tên lớp mình đẩy cho vai hoàng tử đấy!

- Hơ... – nó và hắn đứng hình một lượt.

Nó ngạc nhiên khi hắn là cậu bạn bí ẩn ngồi cạnh nó. Nhưng nghĩ lại cũng đúng. Lần gặp ở bar, nó đã cảm thấy hắn rất quen thuộc mà!

Còn hắn bất ngờ vì vai diễn, cả chuyện nó KHÔNG HỀ NHỚ MẶT HẮN – NGƯỜI NGỒI CÙNG BÀN VỚI NÓ trong 3 ngày. Lúc đầu, hắn định sẽ xuất hiện thật... ngẫu, lại bị nụ cười của nó làm cho ngẩn ngơ, lại gặp phải chuyện đó.

- Josh này, hình như anh học bên 11A2 nhỉ? – nhỏ hỏi trong lúc chờ nó với hắn ổn định thần kinh.

- Cô học chung trường với tôi sao? Thảo nào nhìn quen quen.

- Nên anh mới nhìn tôi như thế chứ gì?

- Thì ờ... Còn vớ tại tôi... – nhóc gãi đầu bối rối.

- Stóp! Tôi là đồ thừa á?! Hai cái cặp này thôi bối nhìn nhau đi nhá! – Ken đứng yên này giờ tức tối hét lên.

- À! Các cô có quà trên sân thượng đấy! – hắn nói, rồi hấp tấp quay đi, che khuôn mặt đỏ bừng.

Nó cúi gầm mặt lảng lảng đi theo hắn.

Nhỏ tung tăng đến khoát tay nó, đi theo.

Ken cũng nhẩn nhó đi theo.

Nhóc nhìn Ken cười gian.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 9

9. Chương 9

Sân thượng ban đêm lộng gió. Đêm không sao. Trời đỏ, báo hiệu sắp mưa.

Sân thượng đúng là... sân thượng.

Bốn góc là bốn cây đèn, giống dạng đèn đường kiểu phương Tây cũ. Có vài cây đèn chùm rực rỡ được treo lên. Dây và đèn màu quần quanh lang thang cũng kiểu như thời cổ xưa.

Giữa là một bộ bàn ghế, được cách điệu rất đẹp và trang trọng. Cách bày trí khiến người ta liên tưởng đến phòng khách.

Trên chiếc ghế dài, có người con trai khoác lên mình màu trắng thanh khiết, ánh mắt mơ màng nhìn vào khoảng không đen thẳm. Hình ảnh đối lập trông thật bắt mắt. Chưa kể đến khuôn mặt đẹp trai của người đó.

Anh ngồi đó. Cô nằm gác đầu lên đùi anh ngủ, trên người đắp hồ chiếc chăn màu đen. Khuôn mặt cô trang nhã.

- Á! Ju... Ju... li... – nó lấp ba lấp bấp vì ngạc nhiên với sự có mặt của cô ở đây.

- Julia? – nhỏ nói luôn chứ chả có ấp ớ như nó.

- Chắc. – anh nhún vai thờ dãi.

- Cô ấy ngủ gục trước... – hắn nói chưa hết câu, đã bị nó tát cái bốp vào mặt.

Hắn thần thờ nhìn nó. Nó trừng mắt nhìn lại hắn. Ánh mắt nó hằn lên sự đau đớn. Lâu rồi nó mới đánh một ai đó bởi khi chính nó khiến người khác bị thương, nó cũng tổn thương không kém. Nó gằn giọng cười khở:

- Ra người của băng Dark là thế?

- Không phải! Thật ra...

- Darkness! Anh biết cô ấy là Julia chứ? – nhỏ cắt lời hắn.

- Ủ. Tôi đã từng gặp Julia trên trường.

- Anh biết cô ấy là người của Telk?

- Phải!

- Julia?! – Ken đến gọi cô dậy.

Cô mơ màng tỉnh dậy.

- Julia? Cậu có sao không? – nó đến bên cạnh cô, khóc bù lu bù la.

- Hơ... – cô dụi mắt, vẫn chưa định hình được đã có chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ cô đang đi trên đường thì bị chụp thuốc mê.

- VỂ! – nhỏ nghiêng răng ken két – Đó là điều Dark muốn! Dark sẽ có điều đó. Nó là quá tốt cho đáng nam nhi hèn hạ các người. Chết tiệt! Đi thôi!

Ken lẳng lặng rời đi.

Nó đỡ cô mặt đỏ phừng phừng do phát hiện anh ngồi cạnh, nhìn cô chăm chú.

- À quên! Cho mượn xe luôn. Mai lên trường trả cho! – nhỏ sau khi ra tới cổng mới chợt nhớ ra mà chạy ngược lên lại sân thượng.

- Cái... – nhóc đơ mặt này giờ lên tiếng khi tụi nhỏ đã rời đi.

- Thật là... – anh thờ dãi.

Chỉ có hấn là đứng hình. Đã từng có ai dám đánh hấn đâu, thậm chí còn không động được vào hấn, chứ đừng nói là cho hấn một bạt tay.

Hấn sock.

Anh và nhóc biết thế nên lẳng lặng đi xuống lầu.

Đúng là khi xử lý xong việc ở bar, hấn và anh đã về nhà hấn, thì thấy cô ngồi dưới đất tựa đầu vào cổng nhà hấn mà ngủ. Anh nhận ra cô. Sợ cô cảm lạnh, anh đem cô vào nhà. Nghe thấy nhóc đang muốn gặp hấn, nên kêu tụi nhóc đến đem cô về. Thế mà lại hiểu lầm lung tung cả lên.

Gió đêm lùa vào mái tóc của hấn khiến chúng rối cả lên. Gió lạnh, thôi thì để gió hạ nhiệt cái đầu của hấn.

Cô, nhóc, nó và Ken về nhà nó, chuẩn bị ột cuộc chiến mới.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 10

10. Chương 10

Khi mọi người đã yên vị ở nhà nó, cô bị tra khảo như tù nhân bởi hai con bạn.

- Này! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với cậu?

- Thì tớ đang đi bộ về nhà, đột nhiên cảm thấy gì đó, nên quay phắt lại, không ngờ lại thấy có ai đó chụp thuốc mê. – cô vừa kể vừa chau mày suy nghĩ.

- Cậu còn nhớ là ai không?

- Là ai thì không biết! Chỉ nhớ là người đó có một cái sẹo to ở chân mày. Tay có đeo một chiếc nhẫn, thiết kế rất lạ!!

- Trai hay gái?

- Trai.

- Được, tớ sẽ giết tên đấy! Cho dù có là ông trùm Kevin đi chăng nữa! – nhóc đập bàn khiến cái bàn xém xiu là gãy...

- Julia! Chị phát thảo cho em xem thử! – Ken chống cằm suy nghĩ nãy giờ lên tiếng.

- Xem gì?

- Chiếc nhẫn.

Sau 10 phút, với cái khéo tay cộng với trí nhớ tuyệt đỉnh siêu phàm thì một chiếc nhẫn đã được mô phỏng với kích thước cực đại trên giấy.

Ken giật mình:

- Băng Hirs?

- Hirs? Không phải tụi Dark à? – nhóc khó hiểu hỏi.

- Cũng có thể Dark thuê tụi Hirs! Mà cũng có thể, Dark hợp tác với Hirs chống lại Telk tụi mình. – nó phán một câu xanh rờn.

- Tớ không nghĩ vậy đâu! Nếu hợp tác như vậy thì Dark đâu được lợi gì! Nhất là những trường hợp như thế, Kevin đâu có đến nỗi ngu ngốc để mình bị lợi dụng chứ?! – cô bác bỏ ý của nó.

- Dark cũng không đứng sau thuê Hirs đâu! Nếu đã là thế, thì cứ việc giữ Julia làm con tin rồi ngầm phá hoại mình. Sao lại công khai gọi tụi mình đến để phải ăn một cái tát như vậy?? – nhóc nói. Nói nhiều, nhưng lâu lâu mới được một câu nghiêm túc.

- Ủ! Lý lẽ hay đấy! – nó cười vật vã.

Ken nhìn nó cười mặt thoáng đỏ.

- Này! Có người phải xin lỗi đấy nhé! – cô cười nửa miệng liếc nó.

- Gì... chứ? – nó đỏ mặt cúi nhìn... chân bàn.

- Nhé! Hehe. – nhỏ với cô đồng thanh.

- Không! – nó hét.

- Ô! Lần đầu tiên thấy Hana búng luôn đấy! – Ken nói, rồi lại đỏ mặt.

- Phải! Hana bình thường nghe lời lắm cơ mà! Đánh người ta một cái như thế, tớ dám chắc cậu là người đầu tiên đánh được Kevin đấy! – nhỏ toe toét cười.

- Này! Xin lỗi đi. Nói với hần về kế hoạch của Hirs là cố gắng làm Dark và Telk đối đầu nhau! Bảo hần cứ vờ là đang gây tranh với Telk. Rồi từ từ xem động tĩnh của tụi kia. – cô phán một câu xanh rờn, ngáp ngắn ngáp dài, rồi sang luôn phòng cạnh bên... ngủ.

Nhà nó to mà pama nó cũng chẳng mấy khi về nhà, nên có hẳn phòng riêng cho nó, cô, nhỏ. Thậm chí có cả một căn phòng rộng còn hơn một căn nhà to của người ta. Căn phòng này là để hôm nào ba đứa thích thì cả ba nhảy vào ngủ cùng một chiếc giường rồi tám thâu đêm.

Nhỏ cũng về phòng – kế phòng cô.

Nó thở dài. Ken đột nhiên cầm tay nó.

- Không muốn xin lỗi cũng được!

- Hừm. Không thể vì lợi ích bản thân mà làm hỏng việc lớn được! – nó cười khở nhìn Ken, rút tay nó ra, nhưng Ken càng nắm chặt hơn.

- Khi nào gặp hần để xin lỗi thì gọi cho tôi! – Ken nói rồi rời đi.

Nó nhìn theo, tim đập rộn ràng. Ra là Ken chừng chặc hơn nó tưởng.

?

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 11

11. Chương 11

Sáng hôm sau, tại New Star...

Suốt từ tối hôm qua đến giờ, nó cứ suy nghĩ mãi. Làm sao gặp được hần mà nói xin lỗi cơ chứ

- Gez – nó thở hắt ra, sáng lúc vừa ngủ dậy, thì chả thấy cô với nhỏ đâu.

Nó vào lớp, trưng khuôn mặt mệt mỏi.

- Ủa? Sao lớp mình tự nhiên nhiều con gái bu cái gì ý nhỉ? – nó tự hỏi, rồi giật mình, tự cảm thấy bản thân nó gặp chuyện không ổn!!

Nó định quay lưng chạy đi thì có một giọng nói khiến nó run run quay lại.

- Chào Hana! Công chúa của ta!

- Chào... Ke... – nó nói tới đó rồi im bặt. Nó nhận ra xung quanh toàn sát khí. Mấy bạn nữ sinh ngấm hần này giờ chuyển qua... ‘ngấm’ nó, bằng ánh mắt ‘yêu thương’.

Hắn là hotboy cơ mà. Ba ngày đầu đi học, hắn nhận được bao nhiêu lời tỏ tình, hắn từ chối bao nhiêu người chính hắn cũng không nhớ.

Ở New Star, anh được gọi là Sunny Prince bởi nụ cười tỏa nắng như thiên thần đem phúc đến cho trần gian; nhóc có biệt danh là Play Boy bởi chỉ cần nhóc nhếch môi thì con gái ngã rạp, cũng bởi số lượng fan nữ, hay số lượng bạn gái; hắn có cái tên Hot Boy vì hắn thực sự nóng tính, lại lạnh lùng, nhưng chỉ cần thích, hắn có thể cửa đổ bất kì ai...

Hôm nay mấy bạn nữ sinh ‘hiền thực, nết na, thùy mị’ kia không biết bắt thông tin từ đâu ra mà với tốc độ khủng khiếp, chạy đến nhìn hắn với đôi mắt hình trái tim to chẳng.

Nó tặng hắn ánh mắt hân học nhất. Hắn không hiểu tâm trạng của nó, còn đem thêm vào câu nói, như châm dầu vào lửa.

- Tới lớp sao không vào chỗ ngồi, còn định đi đâu thế?

- Kệ tôi. – nó nói, nhưng vẫn về chỗ ngồi im.

Hắn ngồi xuống chỗ của hắn – cạnh nó.

- Hey!

- ...

- Hana!

- S... Sao? – nó bèn lên nhìn về phía hắn, mắt tròn ngược.

- Cùng cố gắng nhé!

- Cố gì?

- Vỡ kịch ý! – hắn nheo mắt.

- Vỡ kịch nào cơ? – nó lại quên.

- Ôi... – hắn cúi mặt xuống bàn ra chiều đau khổ lắm – Là “Thiên thần và ác quỷ” ý! Trời ạ! Cô không nhớ! Thật sự là không nhớ!?

- À! Ra là nó... – nó nói, rồi giật mình, nó nhớ ra là nó cũng quên là bản thân nợ ai kia một lời xin lỗi.

Nhưng với hiện trạng là xung quanh nó và hắn đang nói chuyện, những cô nàng vệ tinh của hắn cứ chăm chú từng lời nói, cử chỉ của hai bạn trẻ, chẳng lẽ nó lại đem chuyện của hai băng ra mà nói. Đành để dịp khác vậy!

- Đây! Hana và Kevin! – nó bị kéo về từ những suy nghĩ sâu xa bởi giọng nói của cô nàng lớp trưởng lớp nó, cũng là người chủ trì vở kịch lần này.

- Sao thế? – hắn im lặng để nó đáp.

- Vì vở kịch lần này đa số các cảnh diễn đều hai nhân vật chính cùng nhau, vậy nên sau giờ học ý, hai cậu sang nhà nhau để tập được không? Tuần sau chúng ta thi rồi! – cô nàng lớp trưởng tuôn một tràng rồi bỏ đi, để lại nó với hắn ngơ ngác.

Hắn nhìn nó. Nó nhìn hắn.

Tất cả fan của hắn mắt tóe lửa nhìn nó.

- Sau giờ học sang nhà tôi. Dù sao tôi cũng muốn đóng góp gì đó cho tập thể! – nó mỉm cười nói, khiến hắn ngây người nhìn nó. Nó khác nào những thiên thần mà hắn vẫn thường thấy trong truyện tranh. Tuyệt đẹp!

- Cùng đi bộ đi! – hắn nói, đột nhiên, hắn muốn bên cạnh nó nhiều một chút.

- Okie! – nó nhảy mắt.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 12

12. Chương 12

Cô đi học một mình. Mắt lơ đãng, cô phóng ngay ra sân sau nằm lên thảm cỏ xanh mướt, vươn vai, hít thở bầu không khí trong lành.

- Ở nhà cũng không bằng ở đây! – cô nhếch mép rồi tựa lưng vào gốc cây nhắm mắt lại, định sẽ đánh một giấc nhưng lại bị phá đám.

Cô nghe tiếng cười khê trên cây, thì ngược lên nhìn. Cái thứ đập vào mắt cô đầu tiên là cái bản mặt của ai đó đang cười mỉm.

Cô nheo mày một lúc rồi nói đúng một từ hoàn toàn không ăn nhập gì với hoàn cảnh hiện tại.

- Hai mặt?!

- Cái gì cơ... – người đó cứng họng, tuột xuống từ trên cây.

- Darkness thì làm gì ở đây?! – cô nhếch môi nằm xuống lại thảm cỏ nhắm mắt lại.

Anh tuột xuống, nhìn cô ngạc nhiên, ánh mắt thoáng tia cười, nhưng vội nghiêm nghị trở lại.

- Cô thích ở đây sao?

- Anh nghĩ sao? – cô vẫn nhắm mắt mà nói.

- Tôi thấy thế.

Cả hai cùng chìm vào im lặng. Cô không lâu sau đã chìm vào giấc ngủ. Cô ngủ một cách yên bình đến nỗi không nghe được hồi chuông nào, ngủ luôn đến tan học, mà anh ngồi cạnh cũng chẳng nói gì chỉ nhìn cô.

Sau đó, anh mỉm cười, kéo đầu cô dựa vào vai mình, cũng nhắm mắt lại thiếp đi.

Cô sau khi tỉnh lại thì giật mình vì trời đã sụp tối. Bầu trời ánh lên tia đỏ. Ánh hoàng hôn nhuộm buồn. Cô nhìn anh bên cạnh, hơi cau mày, rồi đứng dậy bỏ đi, để anh ngồi đó.

Sau khi cô bỏ đi thì anh từ từ mở mắt, cau mày nhìn theo cô, miệng mấp máy không thành tiếng :

- Đồ lạnh lùng!

Anh đứng dậy định bỏ đi thì có một vật nằm ở cạnh bên thu hút sự chú ý của anh. Anh cười khê :

- Ngốc quá!

Cùng lúc đó ngoài cổng chính :

- Hơ... cái cặp của mình.

Cô nói cho có lệ chứ khuôn mặt chả có sắc thái gì. Cô lắc đầu ngao ngán với cái tính đãng trí của mình :

- Kệ vậy! Quên thì vớt.

Cô về. Anh thấy hết cái vô lo của cô. Đi theo cô.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 13

13. Chương 13

Nhỏ ra khỏi nhà đầu tiên. Tung tăng đến trường, miệng ngân nga hát vì nhỏ có chuyện vui.

Lâu lâu nhỏ mới có trò chọc ghẹo nó nên tận dụng hết sức mà quậy.

Nhỏ đi bộ, quên luôn việc trả hai chiếc xe “thân yêu” của tụi Dark, thuận chân đá cục đá nhỏ trước mũi giày theo thói quen.

Vút. Cục đá bay cao rồi “đáp” xuống đầu của ai đó, mà ai đó đó, nhỏ vừa thấy đã nhếch mép cười đều, thầm nghĩ chẳng lẽ nhà nó gần nhà tên đó? Mà tên đó không ai xa lạ ngoài...

- Josh. – nhỏ nghiêng răng chào nhóc.

- Cô... CÁI ĐẦU CỦA TÔI!!! – nhóc hét to, làm nhỏ phải quay mặt đi chỗ khác mà bịt kín lỗ tai lại. – Đền cái đầu cho tôi!

- Hehe! Ăn ở sao mà sáng ra đã

chịu đòn!

- Cô chứ ai! Là cô gây ra mà! Đền mau.

- Tại sao?! Không thích! Làm gì nhau!

- Tôi sẽ kiện cô!

- Ô! Anh ngộ ghê! Sao nào, anh nhìn quanh đây đi! Có ai làm chứng cho anh nào! Cũng không có vật chứng gì cho thấy là anh đã bị tôi làm ra như thế cả!

- Cô nói ngang thế đó hả? Khuôn mặt đẹp trai này mà bị gì thì sao?! May là (chỉ có mới) vào đầu đấy!

- Ôi! Haha! Anh làm tôi cười chết mất!! Thế anh lấy cái mặt của anh kiếm sống mà không quan tâm tới cái đầu sao?! Cứ làm cho nó quan trọng vào!!! Cục đá bé tí ti thế kia!

- Cô thì biết gì hử?! Một ngày không có gái đẹp cạnh bên tôi ngủ không yên đâu à! Nếu khuôn mặt này bị gì! Tôi ề thì sao?! Mà nói chung là cô đền đi!

- Đã bị con gái làm cho ra như thế, còn không sợ mất mặt, khăng khăng đòi đi kiện?! Tôi thật không thể hiểu anh nghĩ gì! – nhỏ nhăn nhó xong thì bỏ đi một mạch.

Nhóc nhìn theo tóe lửa, hận không thể giết chết nhỏ.

Còn cô nàng phá phách xong lại cười toe toét khi thành công trong việc chọc ghẹo nhóc.

Nhưng nhỏ lại lao vào một rắc rối khác.

Từ xa có hai tên tiến lại gần nhỏ. Một tên mặt mày bặm trợn, một tên mặt mày nham nhở nhưng có vết sẹo dài dọc theo chân mày.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 14

14. Chương 14

WARNING : có hơi tí bạo lực à! Yêu cầu trẻ em, phụ nữ mang thai, người già, bệnh tim, huyết áp, hoang tưởng... tốt hơn bỏ coi chap này €.€

- Mặc đồng phục kìa, em là học sinh à? Nghỉ học một ngày đi chơi với tụi anh đi! – hai tên đó nói với nhỏ.

- Nín rồi biến nếu không muốn bị rút lưỡi ra!

- Ái chà! Cô bé mồm mép ghê nhỉ! – tên mặt bặm trợn nhếch mép, định chạm vào nhỏ thì...

Bốp!! – tiếng động vang vọng giữa trời xanh...

- Với mấy tên này cô nói nhiều với chúng làm gì?! – nhóc đập cho tên kia một cái, tạo ra cái tiếng động vang vọng kia.

- Phải đấy nhỉ! – nhỏ nhếch môi, ánh mắt giận dữ nhìn tên kia – Bạn tôi tiếp đãi bạn anh như thế, tôi cũng nên cùng anh làm gì đó chứ nhỉ?

- Mày... mày định làm... gì? – tên kia vừa nói vừa lui.

Nhỏ nhún vai. Nhóc nhìn nhỏ khẽ rùng mình. Tự khi nào nhỏ đã đeo găng da, cũng tự khi nào trên môi nhỏ đã hiện lên nụ cười ác quỷ.

- Tao đã bảo gì nào? Nhắc lại nhanh! – nhỏ cười nói.

- Dạ... dạ... Em... xin lỗi... em... chị hai... – tên kia mặt biến sắc quỳ xuống.

Nhóc hơi ngạc nhiên nhưng cũng thấy cái gì đó thú vị ở nhỏ nên lặng im quan sát, đôi lúc giằng mạnh chân xuống lưng cái tên đang nằm sòng soài dưới chân mình, chủ yếu là ra lệnh tên đó nằm im, nhúc nhích mãi!

- Tao không bảo mày xin lỗi! Bảo mày nhắc lại cơ mà! – nhỏ vẫn cười, còn nhắm tịt mắt.

- Dạ! Tha cho em!

- Mày điếc à! Tao bảo nhắc lại!! – nhỏ thẳng chân đá cho tên đó một phát khiến giờ cũng nằm đo đường – Đừng thử sức kiên nhẫn của tao!

- Dạ! Bảo nếu tụi này không biến sẽ bị rút lưỡi.

- Và tụi mày...

- Không nghe theo ạ, nhưng chị tha cho tụi em đi chị hai. – tên đó định bám vào chân nhỏ liền bị nhỏ đá ột phát vào mặt lại té ra đất.

Nhỏ tiến lại gần, kéo mớ tóc lòa xoà bên thái dương, khoe hình xăm biểu tượng của Telk ở vành tai.

- Lần sau có cửa gái cũng phải lựa người. Nghe chưa!

Tên kia nghe tới chữ lần sau, cứ ngỡ mình đã thoát nên gan dạ nói :

- Cảm ơn chị đã tha cho em! Cảm ơn chị!

- Ồ! Tao tha chết ày! – nhỏ đang nói thì liếc qua nhóc – Nhưng tao đã phí công và thời gian ở đây “trò chuyện” với mày, thì phải đền cho tao!

Nhóc ớn lạnh, biết nhỏ đang giằng mắt mình.

Nhỏ không để tên kia kịp phản ứng gì đã banh miệng tên kia ra, giật lưỡi tên đó rồi lấy con dao không biết trên tay nhỏ từ khi nào ra, cắt luôn lưỡi tên đấy, khiến máu lênh láng đến nhóc còn phải khiếp đảm. Tên đó do quá sợ hãi, và đau đớn cũng ngất đi.

Rồi nhỏ từ từ tiến sang phía tên mặt bặm trợn này, làm y hết.

- Tuy hơi bẩn, nhưng đã nói từ lúc đầu phải là lưỡi rồi. Chậc! – nhỏ nheo mắt bỏ đi, nói vọng lại với nhóc – Nếu không muốn dính phải rắc rối thì mau rời đi!

Nhóc nhìn theo nhỏ thần thờ.

Nhỏ lăm bằm.

- Phải về nhà tắm thôi! Bẩn kinh! Tuy phải nghỉ học và không chọc phá được Hana! Nhưng kệ, phải nghỉ học một ngày để gột rửa thôi! Hơi tiếc ấy!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 15

15. Chương 15

Cô đến trung tâm mua sắm nổi nhất đất Sài Thành này (E hèm, là gì thì tùy, t/g bó tay à).

Anh lặng lẽ xách theo cái cặp, bám theo cô, khoảng cách an toàn.

Cô nhìn quanh quất, cảm giác ai đó đang đi theo, nhưng lại không đề phòng nữa vì nghĩ mình bị ám ảnh vụ lần trước.

Cô rẽ vài lần rồi vào cái cửa hiệu trông... màu mè nhất, khiến anh hoảng hồn không biết cô có bị mù màu không? Anh cứ tưởng người như cô phải thích những thứ độc màu đen hoặc trắng chứ?

Cô chọn cái cặp... màu mè nhất trong cửa hàng, khiến anh mém xí té... ghế à nhầm, không có ghế, vậy thì té... cái “rầm”.

- Khoan! Dừng! Được rồi! Không. – anh xông đến cạnh khi cô xách cái túi lên làm cô giật mình thả cái túi ra, đặt hai tay lên vai cô, rồi quay ngoắt đẩy cô đi, không quên quay lại dùng nụ cười tỏa sáng thương hiệu Sunny Prince – Cảm ơn – làm cô gái bán hàng chết đứng.

Cô im lặng để anh đẩy ra khỏi cửa hàng, đến Lotteria gần đấy.

Cô ngồi xuống ghế để anh đi gọi đồ ăn, khuôn miệng cong lên đường nét hoàn mỹ.

Anh lát sau đem ra hai phần hamburger và nước.

Anh nhăn mặt nói :

- Cô rõ là biết tôi theo cô đúng chứ!?

- Tôi có biết sao? – cô nhếch môi, trông cực kì... chọc tức người đối diện.

- Hừ! Cô giận mặt tôi nên mới chọn hàng kiểu đó. – anh trút bỏ luôn nụ cười thiên thần, thay vào đó, phần nào bộ được thực hiện hết công suất, để đấu trí với cô.

- Có thể cho là vậy nếu anh muốn.

- Giờ thì cô chọc tức tôi sao?

Cô im lặng, ăn...

- Này! Tôi đang nói chuyện với cô đấy!

Cô vẫn thản nhiên ăn, xem người trước mặt là vô hình.

- Julia! – anh rít lên.

- Trời đánh tránh bữa ăn, vả lại tên tôi không phải là thứ anh thích thì thét lên như thế! – cô nói chậm rãi, mắt không chút dời khỏi cái hamburger trên tay.

Anh im lặng, cầm ly nước hút một hơi hết sạch. Sau đó, anh ăn hết cái hamburger một cách nhanh chóng, rồi ra quầy trả tiền. Anh quay lại thấy cô vẫn điềm nhiên ăn một cách nhẹ nhàng, kiểu... thực nữ ăn nhỏ nhẹ, không “khoe răng”, “khoe lợi”, “khoe lưỡi”, cũng không nhồm nhoàm.

Anh cứng họng nhìn cô.

- Julia! – anh lại rít lên. Cô phá mất hình tượng của anh rồi...

- Ở đây có ai tên Julia không, có anh chàng đẹp trai này tìm này! – cô bỗng dưng hét lớn, khiến mọi người ở đó quay lại nhìn anh.

Anh hơi ngạc nhiên, mọi người vây lấy anh, ai cũng bảo mình tên Julia, con gái đã đành... con trai cũng có. Anh chỉ có nước cười khổ tìm cô, nhưng con nhỏ “Julia chính hãng” trên anh xong thì nhếch môi bỏ đi. Anh gằn giọng :

- Julia...! Cô... chờ đây! Tôi nhất định... Oái!

Cô đứng từ xa, một tay xách cặp, một tay giữ ly nước đang uống dở, mắt nhìn anh đang đau khổ do kẹt giữa một bầy “Julia” như thế..., nhếch môi.

- Áaaaaaaa!!! Đẹp trai quá!! Là diễn viên Hàn Quốc kìa!!! Áaaa!! – cô hét to, làm tụi kia bớt vây lấy anh mà tìm lấy cái anh đẹp trai cô tạo ra. Anh nhân cơ hội bỏ trốn.

Rột rột – cô uống hết nước rồi vút vào cái thùng rác gần đấy, miệng lại cong lên nụ cười khó hiểu.

- Chỉ là trả ơn anh về bữa tối thôi!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 16

16. Chương 16

Tình hình : Ánh nắng chiều soi vào sân sau nhà nó. Nó nằm dài trên thảm cỏ xanh ướt ướt (nhà nó mới tưới cây, đừng nghĩ lung tung!). Hắn ngồi kế bên chăm chú nhìn nó. Làn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc hắn rung rinh. Hắn mặc bộ đồng phục của trường, áo sơ – mi đen, tay áo dài đến cổ tay cơ, mà hắn lúc nào cũng xoắn lên tới khuỷu tay, cà vạt đen thắt hờ, quần tây cũng đen nốt, ngẫu nhiên thường lệ. Nó mặc áo phông nền hồng nhạt in chữ “Loving You” màu mè rất nổi, thêm quần jean ngắn, tóc nó không thềm chải lấy một lần từ sáng đến giờ (tất nhiên phải trừ lúc mới ngủ dậy à) nên hơi rối, nhưng nom rất đáng yêu.

Nguyên nhân của cái tình hình trên : Như đã nói, nó và hắn đảm nhận hai vai chính trong vở kịch và “được” đe dọa là phải tăng cường tập luyện. Tuy đã đe dọa hai bạn trẻ nêu trên nhưng cái con người chịu trách nhiệm cho vở kịch hay có thể gọi là lớp trưởng vẫn kĩ càng theo sát tụi nó sau giờ học bằng một nụ cười (gian). Ave (lớp trưởng) theo nó và hắn đến tận nhà nó để phòng tránh hai người này quên nhiệm vụ để đi chơi. Mà cái địa điểm (sân sau) này cũng là do cô nàng chỉ điểm. Trước khi về, để lại cái máy quay cùng câu nói xanh rờn:

- Cố gắng nhé! Quay lại quá trình tập luyện cho tở! Hai cậu đừng hòng chơi cái trò ghép phim vào! Tở chọn sân sau để tiện theo dõi thời gian đây! Đừng có mong chảnh mắng nha! Giờ tở về đây! Mai gặp!

- Cao tay! Lớp trưởng của chúng ta thật cao tay quá! – nó và hắn đồng thanh sau khi Ave đã ra về.

Nó cười nhẹ, nhìn băng quơ theo dáng Ave rồi đi nói, không biết nó nói với ai, với Ave hay với hắn, chỉ biết hắn đột nhiên bối rối, tim lạch nhịp :

- Dù không làm vậy tở cũng không chảnh mắng đâu! Chỉ cần có người ta tập cùng là được rồi...

Giọng nó nhỏ dần rồi tan trong gió.

Quay về hiện tại.

- Anh... à em...! Khoan... à ừm... sao nữa nhỉ? Hì hì.- hắn nói lấp bắp rồi ngơ mặt ra, rồi thì gãi đầu cười trừ, nhìn nó cầu cứu, vẻ mặt hơi giống... cún!

Nó lẩn qua một bên, ôm bụng cười đến vai run bần bật, nhưng cũng không thất đức đến nỗi không “nhắc tuồng” cho hắn :

- Anh yêu em.

- À... Anh... yêu... – hắn nói giữa chừng rồi im bật, mặt hắn đỏ gay.

- Sao vậy? – nó ngồi hẳn dậy.

- Sao lại có cái thể loại sến súa như vậy chứ?! Câu đấy sao mà tùy tiện nói được!!! – hắn nhìn nó, mặt càng đỏ hơn.

- Hửm?! Chẳng phải anh cứ nói câu đó suốt với bạn gái của anh mà, thì ngại ngần cái gì cơ chứ? – nó mỉa mai, đôi phần khích để hấn tập cho xong. Nó đói. Nó muốn đi ăn. Nhưng tập chưa xong thì không có quyền.

- Bạn gái ư? Chỉ có họ nói “Em yêu anh” thôi. Tôi chưa tỏ tình với ai bao giờ. – hấn nhếch mép trông đều kinh khủng.

- Biết anh là loại người như vậy, nhưng không ngờ anh lại tệ đến thế! – nó nằm lại ra cỏ.

- Đây! Đó là lý do cô cho tôi ăn tát ư? – hấn cầm tay kéo nó dậy.

Nó nhìn hấn thật lâu rồi mỉm cười :

- Đúng đấy! Chính vì cái lối sống của anh nó như vậy, nên khi nhìn vào, người khác sẽ nghĩ ngay anh là loại người dễ tiện bắt cóc con gái làm tin. Tôi không ngoại lệ.

Ánh mắt hấn bắt ngờ thấy rõ, rồi lại xen tia đau đớn :

- Anh yêu em.

Hấn nói, hôn lên trán nó rồi về, không nói gì sau đó. Nó nhìn hấn đi mà sốc, không tiễn hấn luôn, ngồi yên bất động.

Rõ ràng... nụ hôn đó không có trong kịch bản. Vậy lời hấn nói... là thật hay không...?!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 17

17. Chương 17

Hôm sau...

Nó ngẩn ngơ đi học. Hôm qua nó không ngủ được chút nào, tại... HẤN.

Nhỏ thì luôn năng động, sức lực tràn trề, trên miệng luôn là nụ cười tươi rói.

Cô tâm tư vô cùng thoải mái vì chơi anh được một vỏ, tối hôm qua cũng không bị gọi đi.

- Hey! Sát thủ máu lạnh! – nhỏ đang bước tới cửa lớp, chuẩn bị vào lớp thì giật bản mình bởi cái giọng trêu chọc của nhóc.

Bằng tốc độ ánh sáng... à không... nhanh hơn nữa... nhỏ kéo nhóc vào góc khuất bên dưới cầu thang, “sạc” ột bài.

- Anh có điên không! Ở trường này không ai biết được bộ mặt kia của tôi đâu! Anh làm như thế khác nào tôi cầm loa thông báo ọi người là tôi rất đáng sợ! Đừng lại gần nếu không tôi giết?! Thật anh chả biết suy nghĩ! Zoey! Cái tên đã đẹp này, dễ thương, đáng yêu, ngắn gọn, súc tích như thế cơ mà, sao không dùng, có gì gọi tôi như thế? Anh bị lạm phim kiểm hiệp á?! Nói à biết nhá! Anh mà còn dùng từ đó nữa đi! Tôi giết anh đấy!!!

- Hơ... cô đang kể cho tôi nghe điểm yếu của mình đấy à?

- Không! Chỉ là đang thông nã đối phương thôi.

- Cô nói nã tôi nghet á?!

- ... Haha! Cái này là anh tự nói. – nhỏ phe phẩy tay chọc tức nhóc.

- Thế à! Thế ra tôi chắc phải là con người đặc biệt, điểm phức lắm mới được biết đến bộ mặt thứ hai của cô nhí!

- Ờ! Thích thì cứ cho nó là thế!

- Ủa...

Tiếng hát vang lên “Một con vịt xòe ra hai cái cánh...” – điện thoại của nhóc!

Mặt nhỏ như thế này 0 _____ 0.

- Hey.

...

- I didn't do that! Just... (Tôi không có làm thế! Chỉ là...)

...

- Don't believe me?! Ok! I'm not your boy friend anymore! Break up. (Cô không tin tôi? Được! Tôi không là bạn trai của cô nữa! Chia tay.)

Nhóc nói rồi tắt máy, quay sang nhỏ, nhỏ im lặng nhìn vu vơ, miệng ngân nga gì đó.

- Vậy thôi! Tôi đi đây! Cảnh cáo anh đừng gọi tôi như thế!

Nhỏ nói, rồi đi. Tâm trạng nặng nề...

Vào lớp...

Nó ngồi cạnh hấn nói chuyện với cô mà thấy... bực. Hấn rõ ràng là gây sự! Hấn còn nhớ tới chuyện hôm qua! Con trai mà thù dai thấy sợ!

Ngồi bên cạnh hấn là một nữ sinh. Cô nàng không học chung lớp với tụi nó, nên mượn ghế của ai đó kê vào ngồi kể. Luôn miệng “Anh Kevin à!” “Anh Kevin ơi!” “Kevin! Em yêu anh!”

Ôi! Nhìn là biết cô nàng lẳng lơ.

Hôm qua chính hấn đã nói câu nói kia là sến, vậy mà giờ cứ “Anh yêu em, Chiny.” suốt. Vả lại cứ liếc liếc qua nó! Rõ ràng là chọc tức nó!

Hôm nay cả lớp được dịp nhìn hấn như sinh vật lạ! Chẳng phải bình thường không bao giờ thích con gái chạm vào mà...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 18

18. Chương 18

Nó nhăn nhó khó chịu! Nếu hôm qua hấn chịu nói câu đó thì nó đã không phải chịu đối! (Ặc!) Mà cũng chẳng để nó phải suy nghĩ nhiều về câu nói cuối cùng của hấn. Thì ra với ai, hấn cũng nói được câu đấy! Thôi thì nó xem như... gió thổi ngang tai vậy!

- Hơ... hôm nay Zoey đến trễ thế, có chuyện gì à? – nó vừa nói dứt câu thì “rào” – một tiếng động không hề dễ chịu vang lên.

Nó ngơ ngác khi thấy mình ướt sũng. Cô ngồi bên cạnh phản xạ nhanh hơn, mặt đờ đờ sát khí liếc con nhỏ bạn gái hấn, tay rút trong ống đôi bột một cây súng, chĩa thẳng họng súng vào con nhỏ kia.

Chiny, cô ta gan dạ đổ nguyên ly nước đá trên tay vào người nó.

- Khoan! Julia! Bình tĩnh!! – nó vội đứng lên can ngăn – Tổ không sao! Đi thay đồ là được mà. Ổn!

- Ổn sao? Chẳng phải rất lạnh sao? Cậu tránh ra! Tổ phải giết nó! – cô đẩy thẳng nó ra.

Chiny nheo mày, chạy lại bên nó, vờ hỏi thăm “Hana! Cậu có sao không! Thật tình tứ vô ý quá! Xin lỗi nhé! Chắc lạnh lắm nhỉ?!” , còn lấy cả khăn tay lau lau vuốt vuốt, thực chất là ẩn thật mạnh làm nó đau điếng, nhưng nghiêng răng chịu. Cô mà biết sẽ giết Chiny mất.

Các bạn học sinh trong và ngoài lớp đã bu đen cái lớp này để... coi phim.

- Đánh ghen hả?!

- Không! Là đóng phim mà.

- ...

Cô nghiêng răng :

- Cô chọn đi! Một là chết! Hai là mất hết tứ chi.

- Thôi nào! Đi thôi! Đi lựa đồ với tớ đi! Julia! – nó tiếp tục giữ cô lại, nguyên rửa tên dần Kevin không biết bảo vệ bạn gái gì cả. Trong trường hợp này, hẳn phải kéo tay Chiny chạy đi chứ!!

Nhỏ phải khó khăn lắm mới chen vào được trong lớp, cũng nhờ lớp lớp khán giả kia!

- Gì thế?

- Cậu lại đây mà xem! Con nhỏ này làm Hana ra như thế này! – cô mạnh tay kéo nó ra trước mặt nhỏ.

- Hi hi. Chào Zoey. – nó cười khở.

- Cái gì?! Là thằng nào, con nào?! – nhỏ giật tay nó, quay đúng một vòng để xác định tình trạng nghiêm trọng của vấn đề.

‘Lớp làm loạn. Tội nghiệp nhất là Ave! Lớp trưởng chịu trách nhiệm cho lớp mà lại... Ave cố gắng! Phấn đấu! vì sự nghiệp đất nước, à nhầm, vì sự nghiệp... cố chen ra khỏi lớp báo cho giáo viên, thăm trách nó với hẳn. “Hôm qua tôi quản sát như vậy, chỉ vì muốn lợi cho lớp thôi, sao hôm nay hai người nhấn tâm hành hạ tôi như thế?! Chiêu thức trả thù này... quá tàn bạo rồi!!” Nhưng chung lại thì Ave bất lực không ra được khỏi lớp thì ngồi... mắng.

Nghĩ cũng hay thật, cả trường bu một cục để nhiều chuyện thế này, giáo viên không thể nào không biết, nhưng tại sao lại không đến “dọn”, hay cố tình để tội quỷ này quậy phá! Có lẽ! Mà đó cũng là điều khiến nhỏ thích học trường này. Với cái danh sách tội trạng của nhỏ, nếu không đi kèm bằng học lực cực kỳ xuất sắc, thì chắc cũng bị đuổi học đến... thất học luôn rồi!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 19

19. Chương 19

Nhóc thấy anh ở cổng trường, vội chỉ chỉ vào lớp anh. (Hắn, cô, nó, nhỏ, anh cùng lớp, có duy nhóc khác thôi).

Sau một hồi chen lấn thì nhóc với anh đã chui được vào lớp và nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ “đáng yêu”.

Trên tay của Chiny là hai cái khăn lau bằng đang chuẩn bị được ném, nhưng con nhỏ đang đứng hình. Một cái khăn khác đã yên vị gọn ghẽ trên... mặt hẳn. Nhỏ thì đang núp sau lưng hẳn nhe răng cười. Nó đang cố gắng giật cây súng của cô bất kể trời trăng.

Lý do tình hình là nhỏ chọc điên Chiny khiến cô nàng tức tối lấy khăn lau bằng ném. Nhỏ mỉm cười trước bước đầu thành công của kế hoạch, lách người qua, núp sau lưng hẳn. Chiny ngu ngốc ném. Véo! Thế là trúng ngay hẳn.

Hai cái khăn trên tay Chiny rơi xuống. Con nhỏ mặt đã trắng bệch do đánh phấn nay còn trắng hơn.

Hắn không nói gì, lặng lẽ vứt mạnh cái khăn xuống rồi bỏ ra khỏi lớp mà... không cần phải chen lấn gì, mọi người sợ hãi nép thành hai hàng. Chiny chạy theo khóc lóc giả tạo :

- Không! Đừng anh Kevin! Em yêu anh mà! Đừng giận em! Anh ơi!

Hắn đứng lại ở cửa lớp, mặt đen lại khi Chiny chộp lấy bàn tay hắn. Ngay lập tức hắn siết lấy chiếc cổ của cô ta mà nhắc cả người Chiny lên. Cả lớp há hốc mồm. Tâm tư của hắn đổi xoành xoạch như con gái. Mới ban nãy còn mùi mẫn như thế... Trong phút chốc, suy nghĩ của những người chứng kiến sự việc nơi đây : Không được động đến Kevin, chứ đừng nói là động vào.

- Dừng lại được rồi đó Kevin. – anh đến cạnh hắn.

Hắn liếc qua anh rồi gật đầu buông Chiny ra. Nhỏ nhếch mép vì đã phá hoại được cặp đôi dễ tiện đó. Cô cười nhẹ, dứt lại cây súng về vị trí cũ. Nó thở phào nhưng run cầm cập vì lạnh. Nhóc nhướng mày khó chịu trách anh sao lại dừng hắn lại, con nhỏ đó chết là đáng. Chiny vừa được buông ra đã ngồi phịch xuống đất thở dốc, ánh mắt khó hiểu, đến giờ vẫn không hiểu sao hắn lại bảo mình tạt nước vào nó, rồi lại nổi giận đến vậy.

- Bién. – hắn buông một câu với Chiny rồi quay sang anh và nhóc – Bar?

Người-không-thân với hắn sẽ không thể hiểu hắn đang muốn ám chỉ gì với cái từ duy nhất kia. Nhóc và anh có thể hiểu : Hai cậu đi bar với tớ chứ?

- Okie! Đi thôi! – nhóc với anh đồng thanh đi nhanh ra khỏi lớp, nhóc cười toe toét.

- À! Tớ cũng phải về thay đồ đây! Ướt cả rồi. Tớ cúp học luôn nhé! Làm biếng lên trường nữa lắm.

- Tớ cũng về luôn. Ave! Ba đứa tớ trông chờ ở cậu! – nhỏ vỗ vỗ vai cô nàng lớp trưởng chỉ trên danh hiệu chứ không có quyền gì.

- Hơ... Được rồi! Được rồi! Nhưng các cậu phải bao tớ một chiều nhé! – Ave nhún vai, bó tay với ba cô nàng hotgirl này.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 20

20. Chương 20

Sau khi nó đã xong xuôi trong một cái đầm trắng dài ngang gối, gấp nếp đều, điểm nhấn là dải nơ thắt ngang eo.

Cô mặc áo sơ mi cổ cao không tay đen xì lùì, quần jean đen bó sát, boots đen. Tóc cô đen luôn xõa ra. Nói tóm lại cô như thần chết.

Nhỏ mặc áo vai trễ xuống hai bên cánh tay, từ trong cổ áo là hai dây bản to sọc carô cố định chiếc áo, cùng váy carô đồng kiểu.

Nhỏ đột nhiên đề nghị khi đang xem Tom & Jerry trên TV :

- Này, đi công viên đi! Đạo gần đây tụi mình ít đi chơi cùng lắm đấy!

- Công viên sao? Không cần giải quyết vụ Dark à?! – nó hỏi.

- Chuyện đó để tụi tụi Kevin xử! Mà Hana này, hình như cậu vẫn chưa đi xin lỗi tên kia đúng chứ? – nhỏ cười trêu nó. Nó mặt mày đỏ ửng ngại ngùng.

- Thôi! Đi Đầm Sen đi! Xong thì qua Suối Tiên! Cuối cùng là Dimond xem phim! Đi thôi! – nó cười toe đánh trống lảng.

Nhỏ mê chơi cũng ừa theo vui vẻ, quên mất việc chọc ghẹo ai kia khiến người đó thở phào.

Cô nhả mặt đi theo hai con nhỏ tung tăng tí tưng kia mà lo cho tính mạng của mình. Ôi xem kìa! Chúng nó cười tít cả mắt thế kia thì chạy xe bằng niềm tin á?! (t/g thích câu này!). Nghĩ thì nghĩ thế, vẫn phải leo lên chiếc xe mui trần yêu vầu của nó.

- Đầm Sen! Thăng tiến!!!

...

Xe của nó đi tới đâu, mọi người đều ngoái lại nhìn, không chỉ độ ngầu của chiếc xe vài triệu USD, mà còn bởi vẻ đẹp của ba con người ngồi trong đó, phải gọi là nghiêng thùng đổ nước, nhằm nghiêng nước nghiêng thành. Mỗi một người mang một tính cách khác nhau nhưng nhìn chung lại rất hòa quyện vào nhau. Tuy nó đã gắng chạy thật nhanh, nhưng vẫn không khỏi gây chú ý.

Đến Đầm Sen, công cuộc ăn chơi của lũ này chính thức bắt đầu.

Đầu tiên là tàu lượn siêu tốc.

Sau đó là xe điện đung.

Mọi người cũng biết, thời buổi hiện nay, xã hội phát triển, nhu cầu cần được đáp ứng của con người cũng ngày càng tăng. Ngành dịch vụ phát triển không ngừng, hôm nay tuy chưa phải cuối tuần, nhưng khi cô thấy hàng dài những người chờ để chơi đã đủ chóng mặt, thậm chí thật là một lũ dư hơi. Những người xếp hàng nhìn thấy tụi nó, cô, nhỏ con trai thì nhường đường, còn con gái thì dơ mặt ra do xấu hổ về nhan sắc. Nhỏ nhanh nhẹn chạy vào trong, kéo theo hai cô bạn.

Kết kết! Rầm!

Nó đâm sầm vào xe của cô. Cô cười to đuổi ngược lại nó, và “rầm”. Xe cô “hun” xe nhỏ.

Tụi này, con gái con đũa, mà chơi tông mạnh còn hơn lũ con trai. Nhỏ vô tình tông trúng ai đó.

Tềng teng!

- Oh Josh! Oan gia của tôi.

- Cô... – nhóc ở xe đối diện, bên cạnh là một cô gái da trắng, tóc vàng, mắt xanh biển. Tuy mang tố chất người châu Mỹ nhưng khuôn mặt không bì được một góc với nhỏ.

- Josh! Honey? Who's that girl? (Josh! Anh yêu! Cô gái đó là ai?) – cô ta ôm cánh tay nhóc.

- No! It's just a stranger. I don't know her. (Không! Đó chỉ là một người lạ. Anh không quen cô ta.)

- Sure! You! Stay away from my darling Josh! Don't think you're better than me! (Tất nhiên! Cô gái kia! Tránh xa Josh yêu của tôi! Đừng nghĩ cô bì được với tôi!) – con nhỏ hất mặt với nhỏ.

- Oh my god! You – nhỏ chỉ vào nhóc – and you – nhỏ chỉ vào cô gái kia – two of you. I thought you'd broken up. Someone's face wasn't so thick. Sorry because I'm stupid. Make you have to worry about me. (Ôi trời! Anh và cô, cả hai người. Chẳng phải hai người chia tay rồi sao. Xem ra mặt ai đó dày thật. Xin lỗi vì tôi ngốc. Làm hai người phải lo rồi.) – nhỏ nhếch môi, lái đi.

Tiếp đó, nhỏ kéo tay nó, nó lôi cô theo, cứ như đi diễn hành. Nhỏ tức đến đầu bốc khói luôn.

Nhỏ đến khu đầm bốc.

Rầm! Rầm! Rầm!! Beng!

You won! Best score!

Nhỏ tưởng tượng mặt nhóc là cái máy, đầm túi bụi.

Cô và nó nhìn nhỏ thở dài... thương cho cái máy, suy nghĩ đến viễn cảnh nhỏ lấy chồng, rồi phát hiện anh ta ngoại tình thì sao? Chắc thú vị lắm...

`Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 21

21. Chương 21

Nhóc cảm thấy nhỏ thật khó hiểu. Cứ như... ghen?

- Ô hô hô hô! He he he! Mình là mình quá tuyệt vời mà, khiến gái điều đứng cả. Thật ngại quá đi! Đến cả con gấu mẹ như cô ta cũng phải thích mình. Trời! Vậy có phải bắt công quá không nhỉ. Mình đẹp trai, thông minh, tài giỏi. Hô hô hô. Mình thật tuyệt!!! – tiếng lòng của nhóc.

Cùng lúc đó, nhỏ hắt xì liên tục.

Nó vừa chạy đi mua kem cho cả ba về, thấy nhỏ thì hỏi :

- Zoey! Không sao chứ?!

- Ồn! – nhỏ cười toe toét.

- Cẩn thận bệnh. – cô vỗ cái bốp lên vai nhỏ.

- Không sao thật mà! Đi chơi đi!!

Thế là sau khi quây từng bưng ở Đầm Sen và Suối Tiên, tụi nó tiến thẳng tới Dimond Plaza.

Nhỏ với nó chạy lăng xăng khắp nơi, việc mua vé nhường cho cô.

Cô suy ngẫm một hồi, quyết định xem một bộ phim hoạt hình.

- Cho tôi ba vé xem phim ABC. – cô và ai đó đồng thanh.

Nghe chất giọng có vẻ quen, cô lơ đãng nhìn sang bên cạnh. Ồ! Anh!

- Julia! – anh cười nhẹ, lại lần nữa, cô bán vé chết đứng.

- Đại ngốc!

- Ồ! Đại ngốc sao? Tôi có cái biệt danh thú vị đến thế à?

- ...

- Em xem phim với Hana và Zoey sao?

- Đó là chuyện của tôi. Không mượn anh phải quan tâm. Chị, vé của em!

- Ồ, đợi chị một lát nhé! – cô bán vé hoàn hồn, thôi không ngấm anh nữa.

- Trong mắt em, tôi đáng ghét đến vậy sao?! – anh thở dài, hàng lông mày rậm chau vào nhau.

- Không ghét. – cô mỉm cười.

Anh thoáng đỏ mặt, quay đi chỗ khác che cái vệt đỏ trên má đang tỏ cáo tâm trạng bối rối của anh. Cô bán vé vừa lúc chìa ra sáu tấm vé. Anh giật ba tờ rồi nói :

- Ôi! Thế nhé! Tôi đi tìm Josh và Kevin đây! – anh chạy đi.

- Ủy mị nó vừa thôi chứ! – cô lăm bằm, rồi cũng lấy vé rời đi.

Cô lại thở dài.

Nó đứng nhìn nhỏ cái lộn với một tên tóc đỏ – xin thưa chính nhóc đó ạ. Có cả hấn đứng cạnh nhóc. Anh đang nhảy vào can hai trái bom đang nổ chậm kia, không chừng nổ tung một phần bé nhỏ của quả địa cầu mất.

Cô trợn mắt vì phát hiện ra một chân lý còn ghê gớm hơn Niu Tơn và thuyết trọng lực. Ba đứa cô là con gái, đi chơi cùng thì tất nhiên không vấn đề. Còn ba đứa anh chả phải đều là đấng nam nhi sao!! Thử nghĩ đến hình ảnh ba mĩ nam tụ tập tám chuyện thì thật là... (Cmt của ba mĩ nam : Ê! Con t/g kia! Dìm hàng cũng phải có chừng mực chứ! Mún chút!)

(Thôi được rồi! T/g không dìm nữa! Hix)

- Xum hợp đây đủ thế?? – cô tiến tới liếc nó một cái. Nó chỉ biết cười khổ.

Nhỏ và nó đang tung tăng thì nó va phải cây cột điện ột mốt tám nhăm (chiều cao của hấn cực kỳ khiêm tốn luôn ý). Sau đó thì mọi thứ quay mòng mòng rồi nó lại thấy nhỏ đứng cãi tay đôi với nhóc, còn xắn tay áo như chuẩn bị đánh nhau tới nơi.

- E hèm! Julia! – nhỏ thấy cô liền lấy lại phong độ, chạy sang cô – Có vé rồi, vậy ta đi thôi!!! – cười tít mắt không thấy tổ quốc, cũng không quên trêu nhóc – Không phải tôi sợ anh! Mà là tôi đi thanh lọc trí óc! Gặp sau!!

- Cô chờ đấy! – nhóc nghiêng răng ken két.

Anh cười tên bạn hồn nhiên, tay phe phẩy ba tấm vé.

- Không phải lo! Cậu sẽ gặp cô ta sớm thôi.

- Nhưng Darkness này! Sao cậu biết họ sẽ đến đây mà rủ tớ với Kevin theo vậy?

- Thì lúc tớ đã dò hỏi ra được số di động của Julia ý, tớ gọi vào...

- Nhỏ nói hả?

- Tài lanh! Ai đó bắt máy, nhưng lại không trả lời lại. Tớ nghe rõ mồn một giọng cô nàng Hana của Kevin. Đầm Sen, Suối Tiên rồi Dimond.

- Nhưng không ngờ hôm nay tớ hẹn hò với Jessica ở Đầm Sen lại gặp họ, nhỉ! – nhóc lại cười.

- Chiều phim rồi. – hấn nói rồi đi trước.

- Ủ.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 22

22. Chương 22

Kế hoạch phá rồi... bắt đầu!

Nhỏ cầm bắp rang ăn chờ phim bắt đầu, thì có một bàn tay thò từ sau lưng ghế, chop lấy... thùng bắp đem xuống dưới. Nhỏ tất nhiên nổi giận đùng đùng hét to khiến tất cả mọi người ngoái lại nhìn :

- Thằng nào dám... – nhỏ đứng phắt dậy nhìn sau lưng, tên nào bạo gan đến vậy.

- Thằng Josh này nè. – nhóc cười đều làm nhỏ tức nổ đom đóm mắt.

Nhưng thái độ của nhỏ xoay đúng nửa vòng. Đang hùng hổ lại thùy mị ngồi xuống.

- Ô! Oan gia đúng là oan gia, đi đâu cũng gặp. Anh có duyên với tôi đến thế vậy có lẽ chúng ta nên thân thiết với nhau hơn. Nhỉ?!!!! – nhỏ cười nói. Cô nhìn nhỏ phì cười.

Ai chứ con nhỏ Zoey này khi đã nháy mắt và kéo dài chữ “nhỉ” thì đừng bao giờ xem thường cái trò mà nhỏ sắp bày ra.

Nó ngồi im lặng suy nghĩ đến... bữa tối. Tối nay ăn gì nhỉ?

- Tối nay ăn gì đây?! – nó quay sang hỏi cô và nhỏ.

- Được nè! Xem phim xong thì đi luôn nhé! – nhỏ hồ hởi – Josh, Kevin và cả Darkness cùng đi luôn đi.

- Hơ... – nó bàng hoàng, hoang mang, lo lắng và lo sợ trước cái sự hồ hởi của nhỏ.

- Okie! – nhóc đã lộ mặt lên từ khi nào, cười thật tươi đến mức mắt tịt lại, nên hoàn toàn không thể thấy được nụ cười cực đều của nhỏ.

Sau khi xem xong phim thì mặt đứa nào cũng tái mét. Phim gì mà trá hình kinh! Hoạt hình nhìn bên ngoài đáng yêu trong sáng, còn thực chất thì máu me đỏ cả màn hình, rồi còn ma mút hiện hồn về xử lý nhau nữa.

Cả bọn lườm cô một loạt. Nó và nhỏ là giao quyền mua vé cho cô, trách cô không có... mắt nhìn phim. Hấn và nhóc nhìn anh vì anh bảo để anh xử lý việc sắp đặt phía sau, phá rối. Cô và anh nhất thời cùng một lúc nhún vai. Cô không có lỗi, chỉ là do phim này trá hình quá đỉnh. Anh cũng không có lỗi gì cả, chỉ là anh thấy cô đứng chăm chú nhìn tấm áp phích phim, nghĩ chắc cô sẽ xem.

Nhỏ thờ thẫn một hồi rồi giật bắn lên vì nhớ ra việc quan trọng, nhanh chóng đến cạnh Josh.

- Josh này! Chúng ta đi thôi!

Nhóc nổi cả da gà nhìn con nhỏ man man trước mặt. Sao lại thấy tia lửa điện xoẹt xoẹt ở sâu thật sâu trong mắt nhỏ. Phải nhấn mạnh từ sâu thật sâu. Do lửa sôi sục quá, giấu không tài nào hết được. Cảm nhận được sát khí, nhưng chưa kịp làm gì thì cảm thấy chân mình vướng gì đó.

Rầm.

Nhỏ gạt chân nhóc, khiến thằng nhóc té chổng gọng. Cơ mà còn giả tạo thế này :

- Ôi! Josh! Tôi làm đau anh sao? Tôi thành thật xin lỗi, nhé! – nhỏ vội vàng đỡ nhóc dậy, nói, đương nhiên vẫn không quên nháy mắt và kéo dài chữ “nhé”.

“Phi thường quá!” – dòng suy nghĩ của mọi người là đây, ai mà ngờ được một cô gái trông bé nhỏ, xinh xắn, hiền dịu, yếu đuối lại có thể quật ngã một cậu trai đáng nam nhi kiên cường bất khuất, khuôn mặt điển trai. Không còn tính từ nào để mô tả, hay câu cảm thán nào để thốt lên.

Nhóc vừa đứng dậy thì trừng mắt nhìn nhỏ.

- Cô là con nhỏ chết bầm! Cô nghĩ cô có thể gây chú ý với tôi kiểu đó? Ok! Nếu cô muốn, tôi vì nể tình cô có chút nhan sắc, tôi cho phép cô hẹn hò với tôi trong... một tuần. Thế nào? – nhóc hất hàm nói.

Mặt nhỏ tối sầm. Ánh mắt trở nên lơ đãng, môi mím lại rồi nhếch mép :

- Thế à! Tiếc thật. Hana, Julia, Kevin, Darkness, chúng ta đi ăn đi, tớ biết có một nhà hàng ăn ngon cực! Nhé!

Nhỏ cười cười, nhảy chân sáo bỏ đi trước.

- Gez! Tên ngốc này, cậu làm Zoey tức giận lắm đấy! Ngốc thật, sao lại sỉ vả cô ấy như vậy hả? – nó đi ngang nhóc nói ột hơi cũng đi thẳng.

Anh, hấn với cô cũng lảng lạng rời đi, để nhóc đứng mặt cúi gằm.

- Mình có lỗi gì chứ! Sao ai cũng bênh con nhỏ đó hết vậy! Nhỏ là gì chứ? Chính nhỏ gây sự, chọc tức gây chú ý mình mà! Mình ban cho nhỏ cơ hội vậy là quá cao thượng rồi. Nhỏ cứ làm như bị mình xúc phạm gì ghê gớm lắm ý! Xì!

Nhóc vừa lằm bằm cũng đi theo.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 23

23. Chương 23

Xe nó chạy giữa. Xung quanh là ba chiếc mô tô.

Nó đột nhiên ớn lạnh vì nhỏ giành tay lái. Rồi cô phải công nhận sao cái linh cảm của nó lại chuẩn thế? Nhỏ lái lạng lách, đánh võng, đạp ga hết cỡ. Đường Sài Gòn giờ cao điểm vậy mà nhỏ xem như không, cứ chạy như bay.

- Ưc! Zoeyyy!!! – nó nuốt nước bọt.

Nhỏ dừng xe trước một nhà hàng kiểu Pháp sang trọng.

Cả bọn bước vào sảnh lớn như minh tinh. Ai cũng ngoái lại nhìn.

Suốt bữa ăn, tất cả đều bình thường, ngoại trừ sát khí thì lan tỏa khắp nơi. Còn tia lửa điện thì được phóng không có tổ chức.

Cả bọn bước vào, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người bởi vẻ ngoài cực tuyệt vời của cả 6. Họ chọn một cái bàn ở góc khuất, nhưng cũng cạnh một cái ban công, nhìn thấy được cảnh rặng chiều bên ngoài huyền diệu. Nhỏ vừa thấy anh chàng phục vụ tiến đến chìa thực đơn ra, đã nhanh nhẹn :

- Cho tôi hết những món trong menu.

- Cô là heo à? – nhóc trợn mắt, còn nó và cô đã quá hiểu con bạn thân, thở dài thương hại nhóc.

- Nhanh nhé! Cảm ơn. – nhỏ giục khi thấy anh chàng phục vụ ngơ ra nhìn nhỏ. Anh chàng cuối cùng cũng cúi đầu rồi rời đi.

Rè rè – điện thoại nó run lên, nó nhìn vào màn hình, ánh mắt thoáng nét hạnh phúc. Nó trả lời :

- Alô. Con nghe đây pama.

- Con gái tôi. Mai là tiệc sinh nhật của thiếu gia nhà họ Cel... Con biết đấy... – giọng mama nó ngập ngừng.

- Con sẽ dự, và cả bạn con nữa.

- Đừng ép bản thân con nhé, mama chỉ báo vậy thôi. – mama nó nói rồi tắt máy.

- Julia, Zoey, ngày mai đấy! – nó ngẩng đầu lên, mặt buồn buồn. Cô và nhỏ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

- Ai thế? – nhóc lạnh lùng hỏi khi thấy vẻ mặt khác lạ của ba nàng.

- Mẹ tôi. – nó nói.

- Ý tôi là dự cái gì ý?

- Sinh nhật. Mà anh hỏi làm gì? – nhỏ hất mặt lên.

- Tôi thấy ba cô có vẻ không vui. – hấn lên tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt, cứ nhìn chằm chằm vào nó.

- Vì đó là sinh nhật của cậu ấm tập đoàn Celaid – người mà tôi cực kì dị ứng, Zoey cực kì không ưa, và Hana thì cứ phải cảm thấy mệt mỏi khi ở gần hấn. – cô nói.

- Tại sao? Tôi có biết tập đoàn này vì nó khá lớn trong giới kinh doanh nhưng tôi chưa bao giờ tiếp xúc với cậu ấm nhà đó cả. – hấn lại nói. Coi bộ cậu chàng đã ‘dành một sự quan tâm đặc biệt’ cho Cel Jason.

- Hấn ta bị hoang tưởng đấy! – cô phải thốt lên. Vừa dứt lời thì đồ ăn cũng vừa được dọn lên nên cả đám lao vào đánh chén.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 24

24. Chương 24

Nhiều đồ ăn quá, cả bọn cũng đâu phải heo, thế là ăn chưa hết một nửa đã vớt luôn phần còn lại. ‘Ăn xong’ thì nhỏ nheo mắt với cô và nó. Hai cô nàng thở dài bó tay chấm... nước mắm với những trò quái gỡ của nhỏ.

- Kevin, cậu đưa tôi đi mua đồ được không? – nó cười lém lỉnh, kèm cái nháy mắt dụ hấn. Nét bối rối thoáng hiện lên trên mặt hấn. Hấn đứng dậy bỏ ra. Nó bước đi theo.

- Darkness! Anh hiểu mà đúng không? – cô nói. Anh gật đầu rồi đứng dậy, đi ra ngoài theo cô.

Còn lại nhỏ và nhóc. Nhóc còn đang cặm cụi chăm chú vào cái điện thoại nhắn tin với con nhỏ bạn gái thứ-mười-mấy-của-tuần, nên chẳng để ý mình đang vào phòng của con nhỏ hồ ly gian tà trước mặt.

- Đây là hóa đơn. – người phục vụ có lẽ chán sự chờ đợi, thật không có kiên nhẫn gì cả. Nhưng dù cho là con người dễ chịu nhất quả đất cũng không thể chịu nổi hai con người này. Nhỏ chơi game trên cái 5S của mình. Nhóc nhắn tin một lượt cho... bốn cô gái, không còn thời gian nghỉ tay, hưởng gì là quan sát xung quanh. Hai con người này ngồi như thế cả nửa tiếng đồng hồ, bơ luôn thái độ khó chịu của người phục vụ.

Nhỏ thấy người của tên phục vụ hùng hục lửa nóng, thiếu điều muốn đốt nát cái nhà hàng này liền nhanh chóng gọi xe cứu hỏa :

- E hèm. Josh.

- Sao? – nhóc dời mắt khỏi màn hình điện thoại, phát hiện bạn bè mình biến mất hết chỉ còn ta với ta... nhầm, ta với bà la sát kia thì mồ hôi mẹ, mồ hôi con, nguyên một dòng họ mồ hôi thì nhau tuôn như suối. Nhóc biết chắc nhỏ đang có ý đồ.

- Anh yêu. Trả tiền đi. – nhóc giật thót vì hai lí do. Thứ nhất, việc nhỏ gọi nhóc là... anh yêu? Thứ hai, con này điên rồi! Gọi ột đồng, giờ thì bảo nhóc trả ư? Tiền mặt nhóc đem đâu có đủ.

- Cô điên à?! – nhóc thét lên, thu hút sự chú ý của mọi người. Nhỏ cười thầm vì nhóc đúng là ngốc. Nhỏ định hét lên gây chú ý mà chưa kịp làm đã ‘bị’ nhóc giành mất.

- Anh sao lại mắng em như vậy! Hôm nay là sinh nhật em! Không chiều bạn gái anh tí được sao? Híc! Còn mắng em nữa! Anh ác lắm. – nhỏ vỗ thút thít. Mọi người xung quanh thấy thế thì lên tiếng bình luận đủ điều :

- Cậu này thật là, đưa bạn gái đi ăn nhà hàng sang trọng thế này còn keo kiệt!

- Trả tiền cho rồi, còn mắng cô ấy nữa.

- Thật tội nghiệp, cô gái đó quá xinh đẹp mà lại quen một tên vô lại như vậy. Mà tên này đáng vẻ cũng đẹp trai, phóng khoáng, sao lại ích kỉ vậy?

- ...

Nhỏ nghe thấy vậy thì kín đáo nhếch môi cười đều, vai vẫn run run, đầu cúi gằm vờ khóc. Nhóc giận đến đỏ mặt. Còn vài chục triệu trong túi cậu vớt xuống bàn, kèm theo một tấm thẻ.

- Tính đi. – nhóc quay sang nhỏ nghiêng răng – Còn cô, lát nữa theo tôi. Tôi sẽ giết cô.

Nhỏ thôi không (vờ) khóc nữa, ngẩng nhìn khuôn mặt điển trai đang ửng đỏ vì giận, ánh mắt nhìn nhỏ như muốn giết người. Nhỏ cười nửa miệng.

5 phút sau, cách đó không xa...

Rầm – nhóc đẩy nhỏ vào một góc tường vắng người qua lại, ghì chặt vai nhỏ đến nỗi xương kêu răng rắc. Nhỏ vẫn thản nhiên nhìn nhóc, cười nửa miệng.

- Cô làm trò gì thế?

- Trả thù.

- Tôi làm gì cô mà lại làm thế với tôi!

- Từ lần đầu gặp gỡ, tôi đã chẳng ưa gì anh. Cực ghét cái kiểu nhìn chăm chăm vào người khác đó của anh. Ghét cay đắng cái điệu cười của anh. Anh còn phá tôi nữa.

- Tôi... – nhóc buông vai nhỏ ra, nheo hàng chân mày – Tôi... đáng ghét lắm hả?

Nhỏ có hơi xiêu lòng vì giờ nhìn nhóc rất... đáng yêu, như mấy chú cún. Chưa kịp nói gì thì điện thoại nhỏ reo :

- Alô.

- Chị hai ơi. Dark lại tấn công Telk!! – giọng Ken gấp rút.

- Đang ở đâu?

- Khu XY.

- Được, cứ câu giờ, chị mày đến ngay.

Nhỏ cúp máy, kéo theo nhóc ra bãi giữ xe, tỉnh bơ leo lên ghế phía sau :

- Cho tôi đi nhờ.

- Tại sao?

- Liên quan đến Dark và Telk!

Nhóc lưỡng lự vài giây rồi ngoan ngoãn làm theo lời nhỏ.

Chiếc mô-tô của nhóc rời khỏi, đi xa rồi mà vẫn nghe vọng lại tiếng của nhỏ át luôn tiếng xe :

- Tối luôn bác tài ơi! Yeah!! Nhanh hơn đi! Anh rùa bò thế! Sợ à?

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 25

25. Chương 25

Hắn và nó rời khỏi, quyết định đi dạo. Trời đã tối. Những ánh đèn đường bắt đầu xuất hiện, làm huyền ảo thêm con đường này. Một lối đi dạo ở công viên gần nhà hàng.

- Xin lỗi. – hắn lên tiếng.

- Lí do?

- Chính tôi là người đã bảo Chiny tạt nước vào người cô. Còn cố chọc tức cô bằng cách quen với cô ta.

- Sao anh lại làm vậy?

- Tôi không muốn cô xem tôi như một thằng không ra gì.

- Ừ. Nhờ anh tôi mới được cúp học một hôm đi chơi thật vui thế này. – nó im lặng một hồi lâu – Tôi cũng xin lỗi vì đã tát anh một cái như thế. Chỉ do tôi lo cho Julia thôi, không phải tại tôi nghĩ anh là người xấu đâu. Xin lỗi nhé. – nó nói mà cúi gầm mặt.

- Thế là huề. – nghe hắn nói vậy, nó ngược lên, thì thấy nụ cười của hắn. Hắn cười thật đẹp. Nụ cười nửa thật nửa ảo vì khóe môi hắn chỉ nhếch lên vài mm thôi, dưới ánh đèn đường mập mờ làm tim nó đánh trống liên hồi.

- Ừm, tôi biết người đã đặt Julia ngồi trước nhà anh chính là người của Hirs. – nó nói, nhanh chóng lấy lại cái linh hồn đang trôi đi đâu lên tầng mây thứ 10.

- Hirs? Cố chia rẽ hai băng chúng ta?! Ồ! Tất nhiên khi Dark và Telk đánh nhau, Hirs và Muin ngư ông đắc lợi!

- Sài Gòn này có 4 băng lớn mạnh là Telk phía Nam, Dark phía Bắc, Hirs phía Tây và Muin phía Đông. Nếu 2 phe Bắc Nam đánh nhau, thừa cơ hội, Đông, Tây có thể lần chiếm địa bàn. – nó nói – Chính vì vậy, vờ như hai phe đang đối đầu, nhưng ngầm ngầm hợp tác. Julia dặn tôi nói với anh như thế, tôi định nói lâu rồi. Vì... có nhiều chuyện xảy ra quá.

- Ủ. Tôi điều tra được, Dark và Telk gây nhau đều vì gái cả. Mà người con gái đứng giữa bắt cả hai tay đều là người của Hirs. Vậy khác nào tự rêu rao Hirs muốn chia rẽ 2 băng chúng ta? Nếu tôi là người đứng đầu Hirs, tôi sẽ thuê người ngoài, chứ không đòi nào lại cử chính người của mình làm việc này. Tôi vốn thắc mắc sao bọn họ lại làm việc không cẩn thận gì cả. Không lẽ Hirs cố tình ra mặt sao? – hần phân tích, còn nó vừa suy nghĩ vừa nhìn băng quơ chỗ khác.

...

Công viên chiều chiều là nơi trai gái thường nắm tay nhau đi bộ tình tứ thương yêu. Là nơi lí tưởng cho các cặp yêu nhau hẹn thề trăng sao. Nhưng hôm nay có một cặp trai gái tài sắc vẹn toàn, cùng thanh thoi rải bước đi trong khung cảnh thơ mộng nêu trên. Nhưng họ chỉ nói đến việc của hai băng nhóm... Đâu rồi những lời nói chân thành yêu thương... Đâu rồi những cái nắm tay vun đắp niềm tin nơi nhau... Đâu rồi những chiếc hôn bối rối ngượng ngùng...?!

...

Điện thoại hần run lên.

- Gì?

- Anh hai, Telk và Dark lại đánh nhau ở địa bàn của ta rồi.

- Ở đâu?

- Khu XY ạ.

- Chờ tôi tới, tôi sẽ đích thân làm rõ chuyện này.

Hần quay sang nó :

- Đi cùng tôi.

- Tôi không thường ra mặt về những chuyện của băng, Zoey nói vì tôi không biết võ. – nó gượng gạo nói.

- Cứ đi thôi, tôi sẽ bảo vệ cô. – hần nói rồi không để nó kịp làm gì đã cầm tay kéo nó đi.

Tội lỗi tội lỗi

Nó cao thì thừa, nhưng cũng không bằng hần. Chân nó dài, vẫn không bằng hần. Kết quả sau một hồi rượt theo hần nó đuối sức. Mặt hần nhỏ, lấy tay còn lại nín ả hần. Phải miêu tả bằng hai từ : thảm thương.

- Anh đi nhanh quá!

- Còn một đoạn là tới bãi giữ xe rồi, khi đó lấy mô tô tôi lái chở cô đi là được. Cố gắng đi. Hay cô đứng đây chờ tôi lấy xe.

- Được đó. Nhanh nhé!

- Vậy chờ nhé! Tôi quay lại ngay.

Nó đứng một lát thì có ba tên đến phá...

- Cô em xinh đẹp! Có biết buổi tối mà đứng một mình như vậy dễ bị quấy rối lắm không?

- Phải nha! Nhất là những cô bé xinh đẹp như em đấy!

Nó im lặng, lòng giục hần nhanh lên.

- Em bị cầm sao? Thế càng tốt, anh có làm gì em cũng đâu la lên được đúng chứ? – một tên nắm lấy cổ tay nó kéo đi.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 26

26. Chương 26

Nó giật tay lại, lùi ra sau vài bước, lại hoảng hồn khi có một tên khác đứng sau, lại chộp lấy tay nó, tên ban này mặt dày lại nắm lấy cánh tay nó. Nó sợ. Tên cuối cùng quét ánh mắt từ trên xuống dưới người nó, buông câu bốn cột :

- Mặt đẹp, dáng chuẩn, không thuộc về bọn anh thì uống quá!

Nó cảm thấy buồn nôn. Nói cứ như là vua thiên hạ ấy, cứ như không ai bằng ý, phát tởm. Không biết mình đang bị chửi thậm tệ, tên đó tiến về phía nó. Nó nghe tiếng rồ ga xe từ xa thì miệng nhoẻn cười, đường cong hoàn hảo. Hấn! Hấn lấy đà từ xa chạy tới, bóp đầu xe bay qua đầu ba tên kia, rồi đáp xuống trước con mắt ngỡ ngàng của chúng.

- Hana, em có sao không? Là lỗi của anh bắt cản quá lại bảo em đứng ở nơi vắng người như thế? Lại đây nào em yêu. Em có quen biết mấy tên này à?

- Không. – nó kéo tay ra để bỏ chạy, vẫn không được.

- Hai đứa bây giữ con nhỏ đi. Thằng này tao thắng cái một, xong thì tụi mình... – thằng thứ ba đang thảnh thơi nhất nói, tiến về phía hắn, nhưng chưa kịp nói hết câu đã về với đất mẹ. Chết mà không biết ai giết, cũng không biết lí do. Chỉ biết có một luồng hơi lạnh xẹt ngang cơ thể thì mình đã hồn lìa khỏi xác... nghe có vẻ giống trúng gió?!

Hai tên đứng giữ tay nó chưa kịp hoàn hồn vì hắn đang đứng đó bỗng biến mất, thì hồn đã tiêu luôn khi thấy cái xác của thằng bạn, chết vì... gãy đầu! Hấn lại 'bay' ngay sang hai tên đó. Tình cảnh còn tồi tệ hơn thằng bạn, hai thằng đó, một là bể sọ, một là gãy hết chân tay, đau quá rồi chết luôn. Đặc biệt một điều... không hề có máu, một chút cũng không?... Hắn nghĩ nó sợ máu, nên xử lí nhanh gọn lẹ để không làm nó ám ảnh. Rồi hắn 'xử tội' hai tên giữ lấy tay nó nặng hơn vì đã níu mạnh quá, để lại vết đỏ trên tay nó, hắn hơi... cực kì xót xa và tức giận.

- Có sao không? – hắn tiến lại phía nó.

- Không, không sao đâu...! Ổn mà... – nó cười cười.

- Giờ mình đi thôi. – hắn nói rồi kéo tay nó lên mô-tô.

Nó ngoan ngoãn lên xe ngồi. Hắn chơi xấu rồ ga chạy cho nhanh để nó giữ (hay ôm) hắn. Mà hắn đâu biết hôm nay bị hổ đến hai lần. Nó hoàn toàn không hề sợ máu, và nó cũng rất thích tốc độ. Mặc hắn rồ ga, mặc gió làm rối tóc nó, nó vẫn không quan tâm vì nó bận nghĩ đến chuyện khác, mặt lại ửng hồng vì ngại ngùng. Lát sau, hắn đưa nó đến một con hẻm tối...

...

Anh và cô bước đi im lặng. Một cặp đôi hoàn hảo. Bộ mặt đẹp nhưng lạnh như băng. Hai người thu hút ánh nhìn của mọi người trong trung tâm thương mại. Cô không nói, anh cũng không nói. Không khí căng thẳng trời dậy. Anh thở dài, quay sang bắt chuyện, anh cũng không phải là nhiều chuyện mà chỉ là anh không muốn cô phải khó xử :

- Đây!

- Gì, đừng cố bắt chuyện với tôi. Không cần. – cô lạnh lùng nói, chân vẫn bước.

- Xem phim. – anh nói rồi kéo tay cô lên tầng cao nhất xem phim. Anh chọn một bộ phim lãng mạn. Biết sao giờ, hôm nay rạp chỉ chiếu đúng ba bộ phim, mà hai phim kia không xem được tất. Ban này xem rồi, giờ xem tiếp.

Một là phim ma. Bộ phim trá hình lần trước cô chọn vẫn ám ảnh anh đến giờ. Anh xin từ những bộ phim kinh dị.

Hai là phim người ‘nhón’! Ôi làm thế nào anh dám mua vé.

- Đen rồi. – cô nhìn anh mỉm cười hai tấm vé phe phẩy trước mặt. Nụ cười làm tim anh mất một nhịp, làm mọi người ở đó nhìn thấy đều lé mắt khi về phải đi bệnh viện khám xem có lọt trùng đen ra ngoài không!

- Đi thôi. – anh nheo mày lườm, nguýt, liếc mấy tên cứ nhìn cô, rồi lại nắm cổ tay, lôi cô đi xềnh xệch.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 27

27. Chương 27

Bộ phim nội dung đại loại như sau :

Mô típ quen thuộc. Nhân vật nữ chính là một cô gái nhà nghèo, mồ côi từ nhỏ nhưng lại có chí lớn, cố gắng học tập và đạt được học bổng vào học trường của nam chính. Nam chính là một chàng trai nhà giàu, giỏi toàn diện, luôn đứng đầu trong các kì thi, nên từ khi có nữ chính xuất hiện trong những cuộc thi, hai người này cứ luôn đồng hạng. Nam chính tức giận, cứ thích gây chuyện với nữ chính. Rồi dần dần họ yêu nhau, tiến đến, rồi lại bị tách xa bởi gia đình nam chính. Cuối cùng, khi vượt qua mọi thử thách, họ lại đến bên nhau.

Anh xem đến giữa phim thì giật mình. Giống anh và cô quá! Cô không đến từ gia đình nghèo khó, nhưng ý của anh là chuyện cùng đồng hạng. Anh trước đó cái gì cũng nhất, nhưng từ khi cô chuyển đến, anh và cô không ai thua kém ai. Anh không giận cô hay đại loại vậy, mà anh chỉ cảm thấy cô là một cô gái thú vị.

Quay sang cô. Anh lại nóng máu. Cô ngủ gật! Ngủ tựa đầu vào lưng ghế.

- Có phải con gái không vậy trời. Cũng không biết tựa đầu vào vai người ta!

Anh thấy cái tên ngồi bên kia của cô bỏ luôn phim, cũng không quan tâm bạn gái đang giựt tóc nắm đầu thẳng tay đẩy con nhỏ ra mà chăm chú ngắm khuôn mặt cô. Anh lừ mắt, miệng lầm bầm chửi rủa, tay kéo đầu cô tựa vào vai anh dần mặt tên kia. Tên hám gái chỉ hừ giọng rồi quay sang cô bạn gái của hắn. Anh cười nhếch mép.

Xem xong phim mắt ai nấy cũng rưng rưng vì cảm động. Cô mắt xung húp (vì ngủ). Mà khi đã rời đó để đi về, mắt cô vẫn muốn mở không lên. “Ngủ như heo” – anh nghĩ vậy.

Anh đòi hộ tống cô về nhà. Lời mời như thế từ một hoàng tử như anh mà cô nữ :

- Đẹp! Tôi tự về.

Anh nói bình thường “Để tôi đưa em về nhà, cũng tối rồi, em là con gái, về một mình không nên đâu!”, rồi nài nỉ “Julia! Em làm thế là sỉ nhục đáng nam nhi như tôi rồi! Em mà có bề gì Hana với Zoey giết tôi chết.”, rồi đe dọa “Giờ em muốn sao?”

Cô đành xuống nước, trao thân cho giặc. Sau khi đã yên vị trên xe, anh hỏi cô :

- Nhà em?

- Khu XY. Đưa tôi đến đó thôi là được rồi. – cô nói khể, cơn buồn ngủ lại ập tới – Chạy nhanh tí. Tôi muốn về ngủ.

- Ôi trời, em đã ngủ suốt hai tiếng chiếu phim của người ta! Còn muốn ngủ?

- Tôi không giống Zoey đâu, sẽ không phản bác những lời nhục mạ đó từ anh. Mà anh chạy nhanh tí nữa đi. Cứ thế này khi nào tôi mới về được ngủ?

Anh chỉ im lặng cười cười.

Lát sau, chiếc xe đã đưa cô về đến... nhà!

- Sao anh biết nhà tôi? – cô leo xuống xe.

- Bí mật.

- Biết còn giả vờ hỏi? Đúng là đồ rối hơi! – cô lăm bằm nói rồi quay lưng bước vào nhà. Nhưng có một tiếng ‘rầm’. Ngay lập tức, theo phản xạ, anh và cô vội chạy về phía ấy.

Hoang cảnh trước mặt chẳng mấy xa lạ hay đáng sợ đối với anh và cô. Máu và xác người phủ (gần) hết đoạn đường, vẫn còn bốn tên còn kiên cường đánh nhau, bên cạnh đó là một con nhỏ đứng nhìn cười đều, rõ là không có ý định can thiệp. Thấy cô và anh, con nhỏ lập tức bỏ chạy. Mang guốc mười phân để làm chân dài ra một tí ấy thế mà chạy nhanh phết. Cô phì cười với cách chạy của con kia. Anh lại đỡ ra, tìm đập thành thịch.

Nghe tiếng cười của cô, cả bốn tên đồng loạt quay lại, bọn ‘xác người’ do hồi nãy bị ngất kia cũng đã tỉnh rồi lồm cồm ngồi dậy nhìn cô, bỗng dừng hai trong bốn tên quỳ xuống bên chân cô, bọn mới bò dậy, phân nửa cũng quỳ rạp xuống. Cô co chân đá cho hai tên ban nãy một cái khiến cả hai té ngã ra sau :

- Tôi đã nói là không cần ba cái lễ nghi phép tắc đó rồi cơ mà!

Anh giật mình bởi câu nói của cô.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 28

28. Chương 28

Brừm brừm. Vọng đến từ xa tiếng xe chạy đến. Một lúc sau, hai chiếc mô tô chạy đến. Tiếng hú hét cũng tắt. Cô liếc sang nó và nhỏ đang tung tăng chạy đến :

- Hơ. Hana! Julia!! – nhỏ cười toe toét.

- Chào chị hai! – cả băng Telk thấy nhỏ chạy tới, đồng thanh gọi to.

Nụ cười của nhỏ tắt ngúm :

- Đã bảo bao nhiêu lần rồi!!!! Chị hai cái đầu tụi bây! Tao già lắm hả? Còn cái này là gì đây? Tụi bây bỏ băng ra đây đánh lộn rồi giờ quỳ ở đây ăn xin à? Ai bày ra trò này?

- Dạ... Là anh Ken ạ! – cả bọn đồng thanh.

Nhỏ ầm ục thảm rửa nhóc em trời đánh kia! Sau đó thì sáu đứa tụi nó dọn xong chỗ đó rồi kéo về nhà cô. Do Hirs cả! Lần này chết chắc nha con!!! Tụi này đã có kế hoạch cả rồi.

Hirs là băng nhóm do một tay Thraw tạo nên. Từ một băng cướp nhỏ, chúng dần phát triển, rồi chơi xấu hạ gục băng mạnh nhất miền tây lúc bấy giờ để trở thành thủ lĩnh. Thraw là một tên nhóc 19 tuổi, rất có tài trong việc lợi dụng người khác. Tên này rất rất thích Julia. Không biết lí do là gì mà từ lần đầu hai băng đụng mặt nhau ở bar, Thraw đã mê cô như điên đảo. Thraw tìm đủ mọi cách (toàn chơi xấu) để được cô chú ý. Tất nhiên là cô hoàn toàn để ngoài tai. Nhỏ rất là ghét tên này.

- Đây! Hana! Là chiều mai đúng chứ?

Nhỏ tự nhiên động vào nỗi buồn của nó.

Nó lặng lẽ gật đầu.

- Vậy thì về ngủ sớm đi!

...

Buổi sáng yên lành lặng lẽ trôi qua. Chiều. Thời gian mà ba tụi nó thấy bức bối khó chịu rồi cũng tới.

- Đi shopping rồi qua đó luôn đúng chứ?! – nhỏ hỏi khi cả ba trên chiếc mui trần của nhỏ.

Nó không nói gì, còn cô thì gật đầu. Nó đang suy nghĩ, mơ mộng mode của nó đang ở chế độ on. Nó hy vọng lúc ở bữa tiệc sẽ có chàng hoàng tử nào đó đến đưa nó đi. Nó không thích Jason, vậy mà cứ mỗi lần nó đi dự những bữa tiệc thế này, tên đó cứ khoát vai nó kéo đi khắp nơi, còn tự tiện giới thiệu nó là bạn gái mình. Jason ơi là Jason! Nó không thích cậu, đã đành, cậu còn đang làm nó ghét đấy! Trời ạ! (t/giả chen vô : thằng này ngu! Không biết cách của gái nà!) Nó suy tư một hồi thì tụi nó cũng tới... chợ... (t/giả đã giới thiệu sơ chưa nhỉ? Tủ quần áo của ba đứa này, cân kí bán cũng được, nhưng toàn là hàng bình dân không à! Nhiều, rẻ, lại cực chất! T/giả ghen tị!! GATO nhá!). Tụi nó lựa đồ sắm sửa, vâng vâng và mây mây! Cuối cùng cũng mua xong.

Sau đó thì buổi tiệc... tiến tới trong sự ép buộc của hai bên gia đình, nghe có vẻ bậm trợn. Thật là như ác mộng.

Nó mặc một cái đầm công chúa xanh biển nhạt ngắn ngang gối, gấu váy xếp li, cổ áo ngang, làm lộ bờ vai trắng ngần. Điểm nhấn là cái nơ ở ngực áo. Tóc xoã dài ngang vai, giản dị cài lên đó một bông hồng đỏ nho nhỏ. Thêm vòng, nhẫn... phôi rất hợp nhau.

Cô mặc một cái đầm đen, cổ cao, tay dài tới cổ tay, phần eo thắt lại, phần dưới phồng ra, dài tới gối. Điểm nhấn là... ren tùm lum. Túm lại là lolita (mời sợt google thêm). Tóc đen dài ngang lưng cô kéo sang một bên. Nhẫn đơn giản.

Nhỏ mặc một chiếc đầm hồng nhạt, dài ngang gối. Điểm nhấn là dải lụa trắng ngang eo. Tóc nhỏ cột cao nhí nhảnh lệch sang một bên, bằng một dải lụa trắng, cùng loại với dải ở ngang eo.

(T/giả : Chu choa! T/giả không biết nhiều về quần áo. Chẹp! Không tôn vinh được nhan sắc của ba hotgirl này! Tội lỗi!

Hana : Không sao mà!

T/giả : Moah! Thiên thần của tuổi.

Kevin lên đạn cây súng chuẩn bị đáng ghen. T/giả chạy lệ!)

Không phải vì thấy hứng thú hay xem trọng bữa tiệc này, nên cả ba mới đầu tư như thế, mà là vì ba nàng đại diện cho pama đến dự. Nó đại diện tập đoàn đá quý đứng ở thứ hạng hơi bị cao trên thế giới. Cô là con gái của nhà tài phiệt giàu ời là giàu, đến nỗi không giấy bút nào miêu tả được. (Nhiễm từ ngữ văn 9). Còn pama nhỏ là ông trùm mafia khét tiếng trong thế giới ngầm, không ai là không nể, vang danh khắp thế giới. Ba đứa còn trẻ đã gánh những trọng trách nặng nề.

Bữa tiệc bắt đầu.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 29

29. Chương 29

Cả ba bước vào hội trường. Tụi nó đến hơi trễ nên mọi người đã đến đông đủ. Tất cả đều chú ý đến ba cô gái trẻ vừa bước vào. Gương mặt, dáng vẻ đều toát lên vẻ quý tộc, kiêu kì và xinh đẹp. Tụi nó đẹp không phải theo kiểu mấy bà cô già, mà là tinh nghịch, đáng yêu, dịu dàng, nữ tính và chừng chạc, lạnh lùng. Vừa thấy nó, Jason mừng rỡ phóng từ đâu đến, rồi dắt nó đi mất. Cô và nhỏ khó chịu nhìn theo. Nhỏ cầm một ly rượu trên khay mà người phục vụ vừa mời, nốc một hơi. Jason hôm nay chơi liêu, đã nghỉ ra một trò...

Jason... nắm tay nó kéo lên sân khấu mini trong hội trường, nói vào mic :

- Và buổi tiệc hôm nay, các vị cũng biết đấy, sinh nhật thứ 18 của tôi. Cũng là dịp công ty cha tôi vừa kí được một hợp đồng lợi nhuận khá lớn. Và lí do khiến tôi yêu thích và tự hào nhất, chính là đây...

Ở dưới khán phòng ồ lên. Còn cô và nhỏ siết chặt tay mà nhin. Nhỏ lăm bầm :

- Thằng Jason này! Biết ngay thể nào cũng bày trò gì đó mà! (vài câu chửi thề). Thề là tớ không giết hấn thì không phải con người! Thằng điên mà nói chuyện như thằng khùng.

- Hana Charlotte! Đây là bạn gái, cũng như vợ sắp cưới của tôi! Xin quý vị hãy ột tràng vỗ tay chúc mừng cho cô gái này đã bước chân vào nhà tôi. – Jason đưa nó ra.

Nó quay phắt sang Jason, nheo mắt ý hỏi cậu ta có điên không? Nhưng ánh mắt phóng tia điện của nó không ăn thua gì tới cái tên mặt dày kia. Jason vẫn điềm nhiên nắm tay nó mà quay xuống khán đài cười đáp lại tràng vỗ tay gượng ép kia! Ai chẳng biết đây là trò hề tiện của cậu ta. Ai chẳng biết cậu ta đơn phương nó bao nhiêu năm rồi. Ai chẳng biết cậu ta lợi dụng sự tốt bụng của nó. Nó vì lo cho cái mác của Jason, sợ nếu giật tay liếc mắt tên khốn này sẽ làm cậu ta mất mặt. Cô và nhỏ là do nghe lời dặn của nó từ trước nên vẫn chưa động thủ.

- Quý vị ở đây hãy chúc phúc và minh chứng cho tình yêu cao đẹp của chúng tôi nhé!

Jason lại nói, rồi quay sang nó. Tay đang nắm tay nó lỏng ra rồi trượt qua eo, kéo nó lại gần cậu ta. Jason kề mặt mình lại gần mặt nó...

Nhỏ sẵn có ly nước trên tay, tức giận định ném, rồi mới bay lên ứng cứu. Thì có một bàn tay giữ lấy cổ tay nhỏ... Cô nhìn thấy người này thì tay không còn siết chặt, khuôn mặt dãn ra.

- Xin lỗi! Có lẽ anh nhầm người rồi? Cô ấy là bạn gái của tôi, sao lại là vợ sắp cưới của anh được...?! – từ dưới khán đài bước lên một người con trai, mái tóc đen, áo sơ mi đen tay ngắn, quần tụt đen, giày đen, đeo vòng đen có gai cá tính, đồng hồ đen bản to nam tính, nổi bật chiếc khuyên tai ánh lên màu đỏ ở vành tai trái.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 30

30. Chương 30

- Anh là ai? – Jason tỏ vẻ khó chịu khi thấy người con trai kia. Ngược lại, nó ngạc nhiên, tròn mắt nhìn. Cả hội trường bắt đầu vang lên tiếng xầm xì.

- Anh buông bạn gái tôi ra. – người đó điềm nhiên nói.

- Tôi hỏi anh là ai? Hana, em quen anh ta?! – Jason siết chặt tay nó, làm nó đau điếng, không có dấu hiệu muốn buông.

- Anh ấy là Kevin, bạn... trai tôi! – nó cố giật tay ra, đồng thời liếc Jason. Cậu ta không nói gì, chỉ im lặng nhìn nó.

- Em... từ chối anh là vì thằng Kevin này sao?! – Jason chỉ tay về phía hấn.

Bên kia...

Nhóc vẫn giữ cổ tay của nhỏ, anh lặng lẽ đứng cạnh cô. Anh và nhóc xuất hiện dưới hai phong cách hoàn toàn riêng. Anh trắng toát từ áo sơ mi tay cụt, đến quần tụt trắng, giày cũng trắng, anh thư sinh, điềm đạm, nhưng không kém phần nam tính. Nhóc đen thui giống hấn, áo thun bên trong, áo sơ mi bên ngoài, cài được một nút, quần tụt đen, giày ba ta đen luôn.

- Bỏ tay ra! – nhỏ giật tay, trừng mắt.

Nhóc cười trừ nghe theo.

- Sao ba người ở đây?! – cô hỏi.

- Kevin rủ. Nó nói nó tới giúp đỡ Hana. Chẹp. Hai đứa này ghê lắm nha... – nhóc cười mỉm chi... cộp.

- Nhiều chuyện. – nhỏ đánh đũa.

- Liên quan gì tới cô? – nhóc thét lên.

Bla bla bla...

- Tụi nó lại cãi nhau tốt hơn chiến tranh lạnh như hôm trước. – cô và anh đồng thanh, ngược mắt lên sân khấu xem ‘kịch’.

- A... đau... – nó rít khế, tay nó đau buốt. Jason có vẻ giận dữ lắm rồi.

- Cô ấy là của tôi.

- Anh đừng nằm mơ. Của tôi!

Hắn kéo nó về phía hắn. Hai tên cứng đầu cứ mặc sức kéo, nó đứng giữa, cả hai tay bị siết chặt, cùng với cứ bị giằng co qua lại. Nó giậm mạnh lên chân hắn và Jason, sau đó giật mạnh tay ra, cốc ối tên một cái :

- Hai người muốn tôi đau chết sao? Điên à? Tôi là đồ chơi hả? – sát khí từ nó tỏa ra ngùn ngụt.

Nhỏ ghé sát tai cô :

- Lâu rồi mới thấy Hana tức giận như vậy.

- Ủ! – cô gật gù nói.

Nó giận dữ bỏ xuống khỏi sân khấu. Bước đến chỗ cô và nhỏ đang đứng. Nó lăm bầm :

- Chết tiệt! Tôi là gì chứ?

Jason tức giận quắc mắt sang hắn nhưng đối tượng đã đứng cạnh nó từ lúc nào, còn nhếch mép trên cậu. Jason tức giận nhưng vẫn phải nghe theo lời mama là đi tiếp khách.

- Ban này cô đáng sợ thật đấy! – hắn nói với nó.

- Tất nhiên, tôi thật sự giận anh đấy, nhưng giờ nghĩ lại... anh cũng là vì cứu tôi thôi. Cảm ơn. – nó cụng khế lỵ rượu của mình vào lỵ của hắn.

Sau thời phúc hoàng thị bánh trắng đó, cả 6 tụi nó không bị quấy rầy nữa. Jason bận bịu với chế độ giả tạo của cậu ta. Anh phát hiện ra, cô rất thích ăn uống. Từ đầu đến cuối, cô nàng không nói gì, chỉ lặng lẽ ăn. Anh khẽ cười :

- Cô ấy cũng có đặc điểm đáng yêu đó chứ!

P/s : t/giả chân thành cảm ơn bạn đọc đã theo dõi bộ truyện này. Thiệt tình, sự thật là t/g mới có tí tẹo tuổi à! Nên truyện có nhiều thiếu sót. Xin thông cảm và bỏ qua cho t/g nhé!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 31

31. Chương 31

Nó hôm sau đi học, mặt phờ phạc đi thấy rõ. Hắn dạo gần đây chăm đi học khiến mọi người phải thấy tò mò, nhất là FC của hắn. Chính vì vậy, người ta càng thấy khó hiểu hơn khi hắn quan tâm đến nó. Có lẽ buổi tiệc hôm qua đã kéo sáu con người lại gần nhau rất nhiều.

Sáng nay, anh sang nhà cùng cô đi học. Tối qua, anh đã thông báo trước với cô, mặc cô từ chối. Thấy anh đứng chờ trước nhà, cô định sẽ kệ, bỏ đi một nước, nhưng thấy cũng kì quá, cũng phải tiếp xúc nhau về chuyện của cả hai bằng thôi. Đành đứng chờ anh bỏ đi. Nhưng chờ mãi, anh vẫn như một cây cột đèn sừng sững đứng trước nhà cô. Bất lực rồi! Cô đành bước ra. Anh nhìn cô và cười :

- Cứ tưởng em bỏ tôi đi trước rồi chứ?
- Tôi không muốn phải dậy sớm chỉ vì anh.
- Em có ăn sáng hay gì chưa? Mặt em xuống sắc quá, cần thận kéo bệnh.
- Thế à...
- Đi ăn nhé.

Đoạn đối thoại dừng ở đó, rồi cả hai im lặng bước cạnh nhau. Cô có một suy nghĩ : Sao Darkness anh lại dịu dàng như vậy?

Về phần nhỏ và nhóc. Nhóc sáng ra đã phóng mô-tô sang nhà nhỏ. Bấm chuông một hồi thì mama nhỏ ra mở cửa. Một phụ nữ trung niên, tuy nhan sắc đã bị thời gian hủy hoại phần nào, nhưng vẻ mặt bà toát lên nét đẹp của một tiểu thư khuê các. Bà hiền dịu và ấm áp, quan tâm đến tất cả mọi người, và đặc biệt, rất yêu thương nhỏ cùng Ken.

- Chào bác, cháu đến đưa Zoey đi học ạ!
- Ô, phiền cháu quá! Cháu cứ đi lên phòng nó, gọi nó dậy giúp bác. Hường này nè. Cảm ơn cháu nhé.
- Vâng ạ! – nhóc ngoan ngoãn cười tươi khoe lợi.

Cốc cốc cốc.

- Tôi vào nhé! Cô dậy chưa?

Không hề có tiếng đáp lại. Nhóc mở cửa vào phòng. Một căn phòng khá lớn. Đầy đủ tiện nghi như một căn nhà. Có một cái giường kiểu công chúa nằm giữa phòng, trên đó cũng có một ‘công chúa’ đang say giấc. Nhóc bước đến gần, ngắm nhìn khuôn mặt ngủ của nhỏ. Đột nhiên nhỏ trở mình, nhoẻn miệng cười để lộ cái răng khểnh cực duyên.

Nhóc đỏ mặt suy nghĩ “Con nhóc này cười dễ thương quá trời quá đất! Sao bình thường không cười với mình được một cái. Chẹp! Mà sao nhìn khuôn mặt ngủ này trông bình yên thế nhỉ. Muốn cắn ghê! Mình mà cười nhỏ về thì sáng nào cũng cắn một cái rồi mới...” Nhóc giật mình, bởi cái suy nghĩ đó.

- Zoey! – nhóc ngồi lên giường, khều khều nhỏ. – Zoey! Mặt như cái ly... Ngủ ngái phì phì...
- Mama! Cho con nghỉ hôm nay đi... Con buồn ngủ mà... – nhỏ tóm lấy tay nhóc, mơ màng thều thào.

Nhóc đứng hình, rồi nụ cười gian xuất hiện. Nhóc ghé vào tai nhỏ thì thầm :

- Zoey... Anh yêu em. Mình yêu nhau đi nhé!

Nhỏ ngay lập tức mở mắt ra, nhìn thấy cái mặt của nhóc gian hết cỡ với nụ cười đều thường trực. Hôm ấy, trong phạm vi 10 km quanh nhà nhỏ, những người mắc bệnh tim đều phải nhập viện.

* Tội lỗi *

Thế là hôm nay, anh và cô cùng đi học trễ vì cô ăn một lần... ba tô phở, trong khi anh chỉ ngồi nhìn cô... cười.

- Tự kỉ. – cô lầm bầm. Có tình ăn vừa nhiều vừa chậm, cô mong chờ anh sẽ chán nản mà đi học trước, không ngờ cứ nhìn rồi cười hoài. Bà chủ quán này hôm nay lời cực. Nụ cười của anh tỏa nắng như trong quảng cáo kem đánh răng ý, thu hút bao nhiêu thành phần khách. Đa dạng về giai cấp, về ngoài,... cả giới tính nữa. *Ặc*

Nhóc chuyển sang lớp 11A1 học cùng năm người kia.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 32

32. Chương 32

Quay lại trong lớp :

- Cô có vẻ mệt? – hấn hỏi ngay khi nó vừa ngồi xuống.
- Hôm qua, cái tên Jason đó khủng bố tôi. – nó uể oải nằm dài ra bàn mà than vãn với hấn.
- Hấn lại làm gì cô?
- Gọi điện, nhắn tin. Tôi tắt nguồn thì hấn gọi điện thoại bàn. Tôi rút cả dây ra thì hấn đến đứng trước nhà tôi. Cả đêm hôm qua, nhấn chuông inh ỏi. Tôi có ngủ được đâu. Ban này tôi phải treo rào cửa sau mới đến đây an toàn ý.
- Thế là quấy rối rồi còn gì! Thằng đó! Tôi xử lí cho.
- Đừng! Anh định làm gì? Không được. Để tôi tự xử lí.
- Nhưng mà...
- Tôi mà biết anh làm gì anh ta thì tôi sẽ giận đấy. Giận lắm luôn đấy.

Nó vừa dứt lời thì Ave gõ lên bảng thu hút sự chú ý của cả lớp.

- Các bạn im lặng nào. Nhà trường đã thông báo giải thưởng cho lớp thắng cuộc thi kể chuyện rồi đây!

Lớp bắt đầu xôn xao. Nó lo lắng vì áp lực ngày một tăng. Nó và hấn đã tập được gì đâu.

- Hana... Kevin... Hai cậu nhất định phải thắng cho tót. Vì phần thưởng là một chuyến đi du lịch miễn phí cho cả lớp. Là đi biển đấy! Nha Trang đấy! – Ave bỗng dừng thét lên. Cả lớp há hức hấn lên, mặt đứa nào đứa nấy gian tuyệt đỉnh luôn. Cả bọn chăm chú nhìn hai con người phía cuối lớp...

Và từ ngày hôm đó... Cả lớp quản lý chặt rất lê thị chẽ lịch tập của hai bạn trẻ chúng ta. Còn phần Zoey, sau khi biết phần thưởng là chuyến đi biển năm ngày bốn đêm cũng rất hưng phấn suốt ngày dò lời thoại của nó.

Và ngày thi đấu cũng tới. Trường New Star, khối 10 gồm một lớp A, ba lớp B và năm lớp C. Khối 11 gồm hai lớp A, năm lớp B và sáu lớp C. Khối 12 gồm một lớp A, hai lớp B và mười lớp C. Chỉ có một lớp thắng vậy tỉ lệ chia ra là 1/35.

Lớp nó diễn gần cuối, làm nó run như cây sậy. Dù mấy hôm trước đã diễn tập rất nhiều rồi. Lớp chọn vở Thiên thần và ác quỷ. Nó đóng vai thiên thần, hấn là ác quỷ... Nó thở dài. Hấn đứng cạnh nó từ khi nào :

- Đừng thấy áp lực gì hết. Sẽ ổn thôi.
- Ừ. – nó nói vậy nhưng vẫn run.
- Hana!! – nhỏ và cô bay lại từ xa – Khi nào diễn xong tụi mình đi chơi nhé!
- Ừ! Công viên nước nhá!
- Được đó, lâu rồi không đi. – nhỏ cười toe toét.

Nó đột nhiên thấy bình tĩnh hấn, không còn run nữa. Bên ngoài, MC cũng vừa giới thiệu :

- Và bây giờ, xin mời vở kịch của lớp 11A1, vở Thiên thần và ác quỷ.

Cảnh đầu tiên là một khu vườn đầy hoa hồng. Nó ngồi ngủ gục ở đó, thì hấn từ đâu chạy vào. Nó là thiên thần cấp cao, do là thiên tài nên khi học ở trường nó bị các bạn ghen ghét, tẩy chay, chán, nên nó cúp học và ra vườn hồng chơi, không ngờ lại ngủ gục. Hấn thấy nó ngủ thì đến gần, trầm trồ :

- Thì ra đây là thiên thần...

Nó mở mắt. Nhìn thấy hấn sát mình thì... hét toáng :

- Cậu là ai?
- Tôi là ác quỷ.
- Sao cậu ở đây? Đây là thiên đường mà. Cậu phải ở địa ngục chứ?
- Này! Là tôi đi lạc, được chưa! – mặt hắc méo xẹo ngồi xuống cạnh nó.
- Thế sao cậu về nhà?
- Không biết.
- Thế ở đây chơi cùng tớ đi. Lát nữa tớ sẽ đưa cậu đến cổng địa ngục, nhưng này, vì thiên thần và ác quỷ không được chơi với nhau nên cậu phải giữ bí mật đấy nhé! Tớ là Miyu.
- Ừ. Tôi là Shin.

Tiếng của người dẫn chuyện :

- Và hai người họ cùng nhau trò chuyện suốt buổi chiều. Như lời đã hứa, thiên thần đưa ác quỷ đến cổng địa ngục. Cả hai từ giã nhau với tâm trạng tiếc nuối, buồn bã. Hôm sau, và hôm sau nữa, ác quỷ đến trò chuyện với thiên thần với lí do là... lạc. Cả hai dần có tình cảm thì đến một ngày, đã có người phát hiện ra tiếng cười trong vườn hồng. Lại nhấn tâm vùi dập nó.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 33

33. Chương 33

- Cô ta là bạn học cùng trường với Miyu. Luôn luôn là người đứng đầu trong các trò chọc phá và bắt nạt nhỏ. Cô ta luôn ghen tị vì Miyu vừa xinh đẹp lại tài giỏi. Thấy Miyu chơi đùa với Shin, cô ta báo cho đại thiên thần để xử lí nhỏ. Và Miyu bị giam trong một căn phòng ngột ngạt khó chịu...

Lời nói vừa dứt thì lớp cũng dừng cảnh xong. Ba bức tường xám ngoét xung quanh nó, chân tường có màu rêu trông có vẻ ẩm ướt, dơ bẩn, ngột ngạt. Nó ngồi thờ thẫn dựa lưng vào tường rồi thu mình lại, hai tay ôm đầu gối.

- Cảm ơn Shin nhé! Người bạn đầu tiên của tớ. Tuy không còn được gặp cậu nữa, nhưng tớ sẽ không bao giờ quên cậu...

Nó thút thít khóc. Nó tỏ vẻ thật đau đớn, khiến cả hội trường ngạc nhiên thấy rõ. Nó diễn nhập tâm quá!

Hắn đi vào, ôm lấy nó.

- Đừng khóc, không sao đâu. – hắn kéo nó dậy – Đi thôi!
- Không! Làm vậy cậu sẽ phạm tội cướp ngục mất. Sẽ bị đày xuống trần gian đấy!

Hắn mỉm cười làm nó giật mình bối rối. Fan của hắn hét lên rồi xủ luôn.

- Không sao! Khi ấy, cậu sẽ phạm tội vượt ngục, cũng bị đày xuống trần gian thôi! Khi ấy, chúng ta có thể đường đường chính chính cùng nhau...

- Ừm. Đầu thai ở trần gian, rồi chúng ta có thể tìm thấy nhau, rồi ở cạnh nhau.- nó cười nhẹ, nhưng khuôn mặt thật hạnh phúc. Hắn bối rối... cười lại. Lúc ấy đại thiên thần và bè lũ xuất hiện.

- Hai người... có đúng là yêu thương nhau thật lòng?!

- Hả... – nó và hắn đỏ mặt nhìn nhau. Rồi quay sang đại thiên thần đồng thanh, kiên quyết – Vâng!

- Được! Theo điều 1, chương 2, khoản 3 bộ luật hình sự về hôn nhân thiên đình, ta tuyên bố hai người tội phản đồng loại và phạt hai người tử hình, có kiếp sau ở nhân gian.

- Vâng. – nó và hấn nắm chặt tay nhau mỉm cười. Fan của hấn té xỉu đợt hai.

- Hạnh phúc nhé! Thật ra ta cũng đang để ý một anh ác quỷ, đẹp trai cực. Hì, đây là bí mật đấy nhá! – đại thiên thần nhí nhố cười. – Tạm biệt.

- Tụi mình có thể chết chung thật hạnh phúc. – giọng nó vang lên huyền bí như tan vào gió, nửa thực nửa hư... Sau đó, tụi lớp nó ùa ra, làm dòng người ồ ạt trên đường, tấp nập, đông đúc. Đứa áo vest, quần tây, làm công nhân viên, đứa áo sơmi, như học sinh, đứa đen thui trên dưới làm tụi côn đồ,... Nó và hấn bước ra, đứng hai bên sân khấu, đèn tắt ngúm, rồi tập trung vào hai nhân vật chính. Dòng người vẫn liên hồi, nhưng thời gian như ngừng lại khi nó và hấn thấy nhau. Nụ cười xuất hiện trên môi cả hai. ('Rầm' – fan của hấn xỉu nữa đấy à!) Đèn lại tắt, và cả lớp đứng dàn hàng trên sân khấu, thẳng tắp và vô cùng nghiêm trang. Ave cười tươi nhất, ra vẻ rất vui, nhưng hấn, anh, cô, nhỏ, nhóc và nó đã biến đâu mất.

Là vậy, vừa diễn xong thì nhỏ lời tuột cô và nó về nhà lấy đồ đặc cần thiết. Nhóc sẽ lấy đồ mặc cho ba chàng, anh và hấn đi mua thức ăn, để ăn trưa luôn ý. Rồi hẹn nhau nửa tiếng nữa gặp nhau tại công viên nước... nào đó.

Nửa tiếng sau, công cuộc ăn chơi khủng bố người xung quanh bắt đầu.

Tèn tén ten...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 34

34. Chương 34

Cả bọn thay đồ tắm rồi nhảy vào công cuộc ăn chơi. Trong ba 'thím' phụ nữ, có mình cô biết bơi. Trong ba anh thanh niên lực điền... ai cũng biết bơi hết ả!

Thấy ba hotgirl trước mặt mặc đồ bơi, ba hotboy mém xịt máu mũi, không phải sexy gì cho cam, chỉ là... đồ bơi quá tôn dáng. Bình thường đã đẹp nay đẹp mười phần hơn. Ba chàng chia ra đi xung quanh ba nàng, lườm lườm liếc liếc mấy tên cứ

hề thấy gái đẹp là muốn rút cằm.

- Chết tiệt, mấy nhỏ này sao vô tư quá vậy trời!! – nhóc than thở, lăm bầm lăm bầm vì trong khi ba chàng cố gắng bảo vệ, thì ba nàng vẫn cười nói vui vẻ.

Nhỏ kéo cô nhảy ùm xuống biển nhân tạo. Nó tung tăng chạy theo, té nước vào ba đáng nam nhi kia. Chính vì vậy, nó phát hiện ra một điều, tất cả con gái xung quanh đây đều chăm chú ngắm nhìn hấn, anh với nhóc. Mái tóc đỏ của hấn thật nổi bật, như cố tình trội lại mặt trời. Mái tóc bạch kim của anh cũng vô cùng đặc biệt, thư sinh phải biết. Tóc nhóc màu hạt dẻ, thấm nước nên ôm sát khuôn mặt, nhìn như diễn viên. Nó ngẩng người một tí, sao lại thấy khó chịu nhỉ? Chuyện của ba người đó cơ mà!

Lát sau, giỡn mệt, cả bọn lên bờ ăn trưa. Ba nàng khoát hờ chiếc khăn lên vai rồi thoải mái như ở nhà. Cô lẳng lặng ăn, còn anh thì chỉ lẳng lẽ ngắm cô.

- Ăn đi. Nhìn gì? Móc cái mù giờ. – cô lẩm bầm.

- Tôi không tin em có thể làm thế với tôi. – anh chống cằm vẻ khiêu khích.

Cô không nói gì lẳng lẽ ăn tiếp rồi bỏ đi. Anh lẳng lẽ đi theo. Nó, hấn có một sự ngạc nhiên kếp. Hôm nay nhóc với nhỏ không cãi nhau, còn vui vẻ trò chuyện nữa, mà anh và cô lại chiến với nhau. Hơ... uống nhầm thuốc cả lũ!!

Chuyện là vậy. Hôm trước khi qua nhà gọi nhỏ dậy đi học, nhóc phát hiện ra mình và nhỏ có rất nhiều điểm chung. Mê cùng một bộ truyện, tối hôm trước thì thức khuya cày cùng một game, thể loại nhạc ưa thích cũng giống luôn! Vậy là hai tên này có quá trời chủ đề để tám.

Gác sang bên! Thấy anh đi cùng cô, nó nhí nhảnh đi theo xem, nhỏ thấy vậy theo nhiều chuyện. Mà để hai con nhỏ vô tư như nó với nhỏ đi một mình... nhầm, hai mình mà như một mình kiểu đó thì ôi thôi... khác nào giao ác cho trứng, đem con bỏ thù ư? -> đi theo luôn. Nên tình hình hiện nay rất chi là tình hình. Bốn con người rình rập nhìn ngắm hai con người phía trước. Có một sự... không trong sáng nhẹ!

- Nè! Giận á? – anh cười nửa miệng khiến gái chết lên sống xuống.
 - Tại sao phải giận người tôi không quen. – cô đi nhanh hơn.
 - Này! Giọng đó là giận chứ còn gì nữa! Chối hoài! Em dễ giận thiệt nha! – anh giữ tay cô lại.
 - Thế à! Tôi không biết mình dễ giận vậy!
 - Thôi xin lỗi! Không bao giờ thách thức em cái gì nữa!
 - Ừm! Nhớ đấy! – cô mỉm cười, chiếc khăn trên vai cô rơi xuống, để lộ hình xăm của Telk, làm anh lại đỏ bừng mặt. Anh vội vã cúi xuống nhặt giúp cô – À này!
 - Gì? – anh choàng khăn lên vai cô, làm tụi đang rình kia suýt xoa. Cô cũng bối rối không kém khi mình đang gọn trong vòng tay của anh.
 - À... Anh... chắc là... ừm... biết... chuyện Hirs chia... rẽ hai bằng tụi mình đúng... chứ?
 - Ừ. Em sao thế?
 - Không có gì! Tối nay anh bảo Kevin và Josh đến bar Steward đi. Tôi có một tuyên bố về Thraw.
 - Ok! Ta quay lại chỗ mấy đứa kia thôi!
 - ‘Rầm’! – bốn đứa kia vịn tay vào bụi, trượt tay nên té cái ‘rầm’. Bốn mắt kia nhìn tám mắt này.
 - Hehe! Dzọt lẹ!! – cả ba đồng thanh, còn hần đã dzọt từ trước.
- Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 35

35. Chương 35

Từ chap này, t/g cho nhân vật xưng hô “bình dân” hơn nhá! ‘Cậu’, ‘tớ’ nghe không có thực tế gì hết trơn óh! (_ _ ”)

Tối đó, tại Steward, phòng VIP 1...

- Tối mai là thứ bảy, ngày mốt là chủ nhật, được nghỉ học nên tối mai tôi sẽ đột nhập vào băng Hirs. – Julia nói khi cả bọn có mặt đông đủ.
- Gì? Một mình em? – Darkness phản ứng mạnh.
- Phải. – cô gật gật.
- Mà nghĩ sao thế? Cái tên Thraw biến thái đó sẽ... – Zoey hét to, hai tay ôm lấy nó ngồi kế... mình họa, nhưng mắt vẫn trợn to nhìn cô. Con này lợi dụng người ta mà còn mắng chửi tên Thraw kia, làm tên đó đang... ngồi đọc báo trong nhà vệ sinh hắt xì rõ to.
- Chính vì vậy, khi ấy, tụi bây lên vào máy chủ của hần, cài chương trình này vào, ta có thể biết hết hoạt động của Hirs.
- Không! Nguy hiểm lắm! Tao đi với mày nhé! – nó làm mặt cún nhìn cô. Nhưng nó biết làm vậy là vô vọng bởi vì cô mỗi khi đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi ý kiến của mình.
- Mày thông minh như vậy không nghĩ ra được cách nào hay hơn sao? Sao lại phải chọn cách nguy hiểm thế? – Zoey tức giận giằng mạnh tay xuống bàn. ‘Crắc’ có dấu hiệu bàn sẽ gãy...

- Thôi nào! Tao đâu có yếu điệu thực nữ mà dễ bị ăn hiếp như Hana. Với cả đang chán, tao muốn chọc tức tên này tí. Tuy là có thể lên vào, nhưng mà làm vậy, hấn đâu có biết chuyện đó có liên quan tới tụi mình! Tao muốn ra mặt!- Julia đùa, cười. Lâu rồi nó và Zoey mới thấy cô đùa đấy nhá, nên hai nàng trợn mắt, mắt chữ A mồm chữ O.

- Thôi Julia đã quyết như vậy cứ theo vậy cũng được. Mai thôi, Hana sẽ vào đấy, còn Darkness, Josh, Zoey rình đi, xem nếu Julia có bị gì thì ứng cứu. Dù gì Hirs cũng muốn ra mặt với mình mà. Mình lấp ló coi sao được! – hấn nhếch mép phán, rồi nhấp ngụm rượu, ngả người ra sau ghế suy tư.

- Vậy đi. Cũng được, tụi tao yểm trợ mày nhé! – Zoey vỗ cái bốp vào vai Julia theo thói quen, rồi nhảy cẫng lên vì hôm nay, Julia mặc nguyên cái áo khoác da đính đầy... gai... inox! Đừng nói là không nhọn... Uầy. Ừ thì không nhọn thật, nhưng vẫn đau!

- Ủa, mà thằng Ken nó kiếm mày đó! Gọi nó tới đi! – Zoey cười toe nói với nó. Mặt hấn một chốc đen lại, nhưng lập tức bình thường trở lại, làm người khác có vô tình trông thấy khoảnh khắc đó cũng chỉ cho đấy là ảo ảnh. Ấn tượng đầu tiên mà Ken dành cho hấn khi gặp nhau ở nhà hấn là một chàng điển trai, trông năng động, khỏe khoắn, mạnh mẽ, sát gái và... có một tình cảm sâu sắc dành cho nó! Cách mà Ken nhìn nó ẩn chứa sự dịu dàng kì lạ, cứ như muốn ôm lấy nó, nhưng lại không nỡ làm tổn thương nó vậy. Hấn không thích ánh nhìn đó tí nào!

Nó nghe Zoey nói vậy, liền lấy điện thoại, bỏ ra ngoài nói cho tiện, nói trắng ra là cho nó yên tĩnh.

Ting... Hồi chuông thứ nhất chưa kịp dứt, Ken đã bắt máy.

- Alo. Đang ở đâu đấy?

- Bar Steward. Có gì không?

- Tôi có chuyện muốn nói với cô, chờ tí tôi tới ngay! – Ken nói vội rồi tắt máy, nó vẫn kịp nghe tiếng rồ xe. Có lẽ Ken đang đến.

Nó định quay ra thì có một bóng đen chắn trước mặt.

- Kevin? Anh ra đây làm gì? – nó tròn mắt.

- Ken ấy có quan hệ gì với... Telk? – hấn hỏi nó. Thực ra là định hỏi ‘quan hệ gì với cô’. Lại thấy kì kì, nên mới chuyển thành ‘với Telk’.

- Nhóc ấy là em ruột của Zoey, là bang phó giấu mặt của Telk. Chi vậy?

- Không... có gì? – hấn sao thế nhỉ? Nhiều chuyện như thế từ bao giờ. Quan tâm tới thằng nhóc ấy làm gì cơ...

Nó vào lại bar, theo sau là hấn đang trầm tư suy nghĩ chuyện đời.

- Anh điếc à? Tôi bảo nó là của tôi! – Zoey hét to, mỗi tay cầm một cái nĩa. Một bên đang xiên một miếng thịt bò. Một bên đang giần miếng khác từ... chiếc nĩa của Josh.

- Tôi lấy trước mà! – Josh tình trạng tương tự nhỏ.

- Nhưng là tôi thấy nó trước. – Zoey giành miếng thịt bò.

- Kệ cô! Ai bảo chậm quá chi! – Josh giành miếng thịt bò.

‘Rầm’ – cái bàn nẩy nứt giờ gãy luôn bởi lực tác động cực kì ‘yếu’ của Julia.

- Hai người nhịn hết luôn đi nhá! – Julia nhếch môi.

Zoey và Josh hậm hực nhìn nhau tóe lửa, rồi đồng loạt quay sang hai hướng khác nhau. Lại cãi nhau như ban đầu rồi! Thật như con nít.

36. Chương 36

Sáng hôm sau, tại trường New Star...

- Hana ối ơi! – vừa lò mặt vô lớp, nó đã nghe tiếng của Ave – Mày đóng kịch hay thiệt nha! Lớp mà được đi Nha Trang sẽ hậu tạ mày với Kevin một xuất hện hò miễn phí!

- Hẹn... hò... hò gì cơ?! – nó tròn mắt.

- Ôi! Giấu bạn bè hoài! Nhìn hai đứa bây diễn mùi mẫn vậy mà! Không thể nào không có chút gì được à nha! – Lucia (nữ sinh trong lớp) chen vào. Giờ nó mới để ý. Gần cả lớp đã bu quanh nó từ lúc nào. Những thành phần không bu có kể ra thì là chưa đến lớp, hay đang ngoài sân, không hay biết gì. Nó cười khổ.

- Làm gì có! Tụi bây cứ nghĩ...

- Đúng rồi đó! Đang yêu nhau. Giờ thì tránh ra giùm. – cả lớp hướng mắt về cái... thứ mới bước vào và giờ đang đứng chình ịch một đồng cạnh nó, há hốc mồm – HẮN.

Cả bọn giải tán ngay lập tức.

- Anh... nói... gì? – nó tròn mắt.

- Sao lần trước tên Jason ấy! Cô không phản ứng như vậy? À mà thằng đó sao rồi? – hấn vút cặp xuống đất rồi gục đầu xuống bàn, hỏi nó.

- Không thấy hấn. Không làm phiền tôi nữa! Thật là tốt! Tôi chưa phải làm gì hấn cả! – nó cười tít mắt, như mấy bé mèo con chơi với cuộn len! Hấn mỉm cười dịu dàng, suy nghĩ “Con nhỏ này ngốc nhếch, tốt bụng! Cô không cần làm gì hấn, bởi tôi đã dần mặt hấn xong rồi! Đồ ngốc! Hehe.”

- Ủ! – hấn nói – cô nghĩ sao với lời đề nghị của Ken?

- Lời... đề nghị... sao?

Quay lại tối qua. Julia nhà ta sau khi đập gãy cái bàn của người ta, uống rượu say sưa thì xin phép về trước. Darkness đưa cô về. Zoey uống say cũng về luôn. Josh tuy cãi lộn, ướn lộn với nhỏ nhưng vẫn đưa nhỏ về. Rốt cuộc còn lại nó và hấn ngồi chờ Ken. Tửu lượng của Julia không tốt, nên thường không uống rượu, sao hôm nay có thể uống toàn rượu nặng như vậy? Nó nhìn đáng đi xiêu vẹo thiếu chút té luôn của cô mà nó đột nhiên thấy lo.

- Hana! – Ken mở cửa phòng chạy vào.

- Bình tĩnh nào. – nó nhìn Ken cười mỉm. Ken quét mắt quanh phòng, thấy hấn ngồi đó, mặt lãnh đạm, chơi... pikachu trên điện thoại. Ken tỏ vẻ khó chịu.

- Cô làm gì mà ở đây với anh ta có hai người thôi thế? – Ken nhăn mặt.

- Cậu nói chuyện thế với người lớn hơn mình à? – hấn nói, không dời mắt khỏi màn hình điện thoại.

- Không phải chuyện của anh. Hana này, tôi nhờ cô một chuyện. – Ken quắc mắt liếc hấn, rồi ngồi cạnh nó. Nó không nói gì, chỉ nhìn Ken ý bảo “Cứ nói.” – Chả là... có con nhỏ, nó... theo tôi dữ quá! Tôi... nhờ cô giả làm bạn gái tôi để dẹp con nhỏ đó đi được không?

- Không. – nó chưa kịp nói gì, hấn đã lên tiếng luôn.

- Tôi đã nói không liên quan đến anh rồi cơ mà! – Ken lườm.

- Có liên quan vì Hana là bạn tôi. Cậu làm vậy sẽ làm ô uế sự trong sáng của cô ấy! – hấn cau mày, nhưng mắt vẫn dán chặt vào điện thoại tỏ vẻ không quan tâm.

- Chị... – Ken lườm, nó sửa lại – Tôi giúp cậu cũng được, chỉ sợ sẽ làm hỏng kế hoạch của cậu thôi. Tôi đã làm bạn gái ai đâu mà biết. Sao cậu không nhờ Zoey ấy! Dù gì là chị em cũng dễ nói hơn, vả lại, nó cũng có kinh nghiệm hơn tôi mà.

- Chị ta à... tôi... nhờ mấy lần rồi, thế nào cũng trêu tôi là con trai mà không tự cắt đứt được. Cứ phải bám vào chị! Tôi bí quá mới phải nhờ cô. Mấy con nhỏ chết tiệt đó thật khiến người khác đau đầu! Thôi! Tôi chờ cô. Sáng mai, tôi sẽ gọi hỏi câu trả lời.

- Ô. Tôi nói... – Ken chạy vội ra khỏi phòng – được mà...

Hiện tại...

- Tất nhiên là giúp đỡ rồi! – nó lại cười tươi rói. Thật tựa ánh mắt trời.

- Cô tốt bụng quá! Đến mức cứ bị lợi dụng. Sao lại... có người như cô chứ! – hần lăm bầm.

- Hì hì. Ken không có lợi dụng tôi đâu! – nó cũng gục xuống bàn, quay mặt về phía hần – Anh nên tập nhìn thẳng vào mắt người khác khi nói chuyện.

Hần thấy nó sát mình vậy thì bất giác mặt đỏ ửng. May là nó không để ý, vả lại, lúc đó, Zoey bước vào.

- Julia chưa đến à?

- Ủ! Nó đâu có hay vào lớp trễ nhỉ? Hay là có chuyện gì? – nó lo lắng.

- Hé lu mấy em... – Josh từ đâu nhảy vào khoát vai Zoey. ‘Bốp’. nhóc ôm khuôn mặt méo của mình nhìn hần hỏi – Darkness? Chưa đến hả?

- Ế. Cả Darkness và Julia vẫn còn chưa tới nhá!! Có vấn đề rồi... Hehe...

Và bốn nụ cười gian xuất hiện...

Cùng lúc đó, tại một căn nhà bên ngoại ô... Trong một căn phòng bày trí theo kiểu phương Tây. Trên một chiếc giường king size, có một cô gái xinh đẹp đang nằm ngủ...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 37

37. Chương 37

Cạch... – có một người con trai bước vào, lặng lẽ nhìn cô gái ngủ... Người con trai ấy, mạnh mẽ, chững chạc, khuôn mặt điển trai, trí thông minh tuyệt đỉnh, giọng nói ấm áp nhưng rất kiêu ngạo.

Cô gái trở mình. Mi mắt đáng yêu bắt đầu lay lay, cô ngồi dậy, tay nhẹ nhàng dụi mắt thật đáng yêu. Julia mơ màng nhìn xung quanh, và tỉnh hẳn khi thấy Darkness đứng đó.

- Anh...

- Tối qua,... – anh cố tình nói lấp lửng.

- Tối qua,...? – cô lặp lại theo phản xạ.

- Em say.

- Tôi say? Thì sao? – cô thét lên, tức giận xuống giường tiến lại chỗ anh đang đứng. Cô chột khựng lại vì cơn đau ập đến. Đầu cô đau như búa bổ. Sao cô không nhớ gì đến tối hôm qua? Chỉ biết là tên đó nhắn tin cho cô, bảo chủ nhật sẽ về Việt Nam, cô tức! Thế là nốc rượu...

- Tôi đã đưa em về nhà em, nhưng gọi hoài em cũng không tỉnh. – Julia đã bình tĩnh hơn, tròn mắt nhìn anh – Không biết em để chìa khóa nhà ở đâu, nên không mở cửa vào được. Mà em ở nhà một mình, không biết gọi ai ra mở cửa giúp. Nên tôi không đưa em vào nhà được.

- Ô... té ra là vậy. – Julia cười khi. Mặt đỏ ửng, làm tim ai đó trẻ đi một nhịp. Cô dạo gần đây hay cười phết, tội nghiệp tim của thằng nhỏ... Rồi như chợt nhớ ra điều gì, cô lại hét lên – Mấy giờ rồi?

- Vào học được 30 rồi. – không cần cô nói, anh thừa sức hiểu ý cô là gì.

Julia tiến đến trước anh, đứng nghiêm chỉnh :

- Làm phiền gia đình anh tối qua. Xin lỗi và cảm ơn...
- Làm vệ sinh gì đi. Nhà vệ sinh hướng đó. Xuống ăn sáng rồi tôi đưa em về nhà, thay đồ đi học. Em có tắm thì tôi có chuẩn bị một bộ quần áo trong đó.
- Phiền anh và gia đình lắm! Chỉ tôi đường...
- Pama tôi đều ở nước ngoài rồi. Tôi giống em đấy, sống có một mình thôi.
- Quần áo anh tôi không mặc vừa đâu! – cô tiếp tục chối.
- Em... đang mặc áo của tôi đấy thôi. Thôi lẹ đi. – anh nói rồi ra khỏi phòng.
- Gì???

Đúng thật, cô mặc một cái áo sơmi trắng, rộng, khá dài, che khuất cái quần short đen của cô tối qua cùng một phần đùi. Trường hợp này, đáng lí cô phải rất tức giận và mắng Darkness là tên biến thái, nhưng cô lại chỉ cười nhẹ. Trách anh sao được, ai bảo cái áo cô mặc tối qua đầy gai... Dù là gai bên ngoài nhưng khi nằm xuống cũng rất khó chịu... Anh quan tâm cô đến thế thôi... Tuy nghĩ như vậy, cô vẫn không khỏi xấu hổ. Giật mình. Mặt cô đỏ ửng, người nóng ran. Ban nãy anh nói, anh sống có một mình, vậy người thay đồ cho cô có phải anh không?! O...

- Ááááá!!! Á! – nào cô load hơi chậm những vấn đề này...

Bên ngoài, anh khẽ cười. Cô nhóc ngốc nghếch. Hôm qua anh đã phải chạy xe đi lúc khuya lơ khuya lác rước vú nuôi sang thay đồ cho cô để cô ngủ thoải mái hơn đấy! Mà ai như Julia nhà ta? Mặc quần áo của người ta mà không hay biết gì luôn. (= =) -> (_ _ ”).

Suốt buổi ăn sáng, cô không nói một lời nào. Anh cũng lặng thinh, khiến cả căn nhà rộng lớn chỉ còn lại sự tĩnh lặng lạnh lùng.

Sau đó theo kế hoạch đã sắp sẵn, nửa tiếng sau, cô và anh có mặt ở trường, tuy nhiên đã đến giờ giải lao.

Julia và Darkness vào lớp vút cặp lên bàn rồi trốn ra sân sau. Ban nãy nó nhắn tin cho cô bảo cả lũ đang ở đó. Đúng thật, cả lũ đang ở đó... với khuôn mặt cực gian...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 38

38. Chương 38

Julia và Darkness vừa bước đến, nhóc nheo mắt cười gian :

- Bắt quả tang tại trận nha! Đi cùng luôn! Khai mau! Hai thím đã ở đâu và làm gì?
- Đúng rồi nha! Ghê quá trời quá đất! Khai lẹ. – Zoey đệm thêm.
- Gì đâu... mà khai. – Julia chối mà cái mặt đỏ ửng phản chủ. Cô nhớ tới cái áo sơmi của Darkness... – Nói bừa!
- O... Julia nhà mình hôm nay biết ngại luôn! – nó và Zoey há hốc mồm. Cô đúng là dạo này hành động rất lạ nha! Cứ hay ngượng ngịu, xấu hổ, dụi dằm, hay ngơ ngơ, lại thích đùa nữa – Mày sốt hả con?
- Tán chết giờ! Chọc tao quài! Đi đâu kệ tao mày! – Julia nhăn nhó.
- Thôi đủ rồi! Tối nay làm sao? Cho kế hoạch cụ thể đi hai vợ chồng này. – hần nhếch môi. Lâu rồi mới thấy thằng bạn chí cốt-là Darkness đẩy ọ-húng khởi vì chuyện gì đó! Ôi trời, coi cái mặt thằng chả lúc đứng cạnh Julia kìa! Ánh mắt lấp lánh như đang cười. Trúng sét rồi! Ừm... Đúng là lâu rồi không thấy anh vui như vậy! Là bạn anh, hần cũng có phần vui lây.

- Hừ. – Darkness không bình luận gì về cụm từ “hai vợ chồng này” mà nói vào vấn đề chính – Okie! Kế hoạch là vậy. Trước tiên, Julia sẽ bấm chuông nhà tên đó... (vân vân, tối đó t/g bật mí cho nghe! kaka)

Cả bọn gật gù.

- Theo kế hoạch thì tao không được động tay động chân gì hết! Híc! – cô xụ mặt.

- Haha! Mà... – nó cười, chưa nói hết câu thì điện thoại reo. Nó bỏ ra gốc cây nói chuyện, mặc lũ kia đang xô bồ lên chọc quê Julia. Hắn thấy nó vậy thì ra theo, lẳng lặng đứng sau lưng nó nghe ngóng tình hình.

- Alo... Ken à?

- Cô nghĩ sao rồi?

- Đã nói từ hôm qua là sẽ giúp mà. – nó cười khê, ngón tay rồi rai vẽ lên thân cây hình tròn. Nó cố tình bỏ hết đại từ nên câu nói có vẻ xác xược. Hắn vẫn im lặng.

- Thank you!! Yêu cô nhất! Kế hoạch tác chiến tôi sẽ gọi cho cô sau! – Ken nói.

Nó nghe “Yêu cô nhất!” thì bối rối vội vã tắt máy. Nó chống tay lên cây, một tay ôm ngực, tim nó yếu lắm! Đừng dọa nó vậy chứ! Híc! Nó lẩm bầm :

- Yêu yêu gì chứ...

- Yêu gì? – hắn lên tiếng. Nó giật mình đâm ra cáu gắt.

- Kệ tôi! Chuyện của tôi. – nó nói rồi bỏ đi.

- Nay. – hắn giữ tay nó lại – Cô... đã từng... hôn... ai chưa?

- Rồi.

- Ai?

Nó giơ bàn tay lên đếm. Mỗi cái liệt kê, nó xò ra thêm một ngón tay.

- Pama tôi nè! Julia nè! Zoey nè, cả... – im lặng...

Nó đang nói mà! Ai chặn miệng nó vậy? Vô duyên nha! Để giải thích cho hắn coi nào! À! Người chặn miệng nó là hắn mà! Hắn lấy tay nâng cằm nó lên, và... hôn nó rồi! OMG! Môi hắn lướt nhẹ qua bờ môi hồng màu hoa anh đào của nó. Não nó is loading... Nó đứng yên trong tư thế ấy, trợn tròn mắt nhìn hắn. Bỗng nhiên... nó không nghe thấy gì khác ngoài tiếng tim mình, không thấy gì khác ngoài nụ cười nhẹ của hắn, không ngửi thấy gì ngoài mùi nước hoa nồng nặc của hắn, không có cảm giác gì, ngoài cái tiếp xúc nhẹ nhàng giữa hai bờ môi ấy và khuôn mặt nóng ran có khả năng chiên trứng của mình... Nó đứng hình. Quả thật nó đã hôn, nhưng là hôn má cơ mà... Còn cái này... Hắn như đọc được suy nghĩ của nó.

- Đây là nụ hôn ở môi đầu tiên của cô. – Hắn lại cười... thật tươi, cầm tay lôi nó vẫn trong tình trạng đứng hình mặt đỏ như gấc ra chỗ tụi kia. Hai người cùng sải bước. Hắn cảm thấy thoải mái cực kì. Ban nãy nghe nó nói ‘yêu’ gì đó. Hắn nổi máu ghen. Giờ thì đánh dấu chủ quyền rồi, xem nó chạy đi đâu, mà... tìm hắn bỗng cảm thấy rung rinh rầm rầm khi nhớ tới khuôn mặt ửng hồng của nó! Đáng yêu! Nó bối rối! Hắn làm vậy là ý gì chứ? Thế quái nào hắn lại hôn nó! Chẳng phải hôn là động tác chào nhau thân mật ở phương Tây sao? Ủa! Mà hắn lần nó đều sinh ra, lớn lên, quê quán trong giấy khai sinh là Sài Gòn, Việt Nam thân yêu cơ mà! Ý! Còn ý nghĩa khác, hơ hơ, là hành động thân mật của những cặp đôi yêu nhau trên TV nó xem mà! Hơ... Hắn... và nó có là gì của nhau đâu đâu! Cơ mà sao tự nhiên lại vậy?! Hắn đùa giỡn với nó à? Hắn thấy nó dễ giải mà làm tởm ư? Không! Nó đã hiểu sai và làm hắn tổn thương một lần rồi. Lần này nó quyết định tin tưởng hắn! Hắn không phải hạng người lợi dụng con gái như vậy. Nó nhức đầu! Nên im lặng là kim cương. Tối về suy nghĩ tiếp. Hồn loạn!

...

Tối đó. Trước nhà Thraw. Có năm bóng người lấp ló. Riêng Julia đứng trước cánh cổng to thật to!

Hôm nay, Julia mặc một chiếc đầm đen ngắn ngang đùi, bó sát, áo da đen khoác bên ngoài. Tóc đen xõa dài. Mang guốc đen cao 10 phân. Nhìn có vẻ... rất quyến rũ.

Cả năm đũa còn lại cũng toàn đen, rất dễ dàng để di chuyển.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 39

39. Chương 39

Kính cong...

- Ai đó? – có một giọng nói phát ra từ cái hộp sắt, vuông vuông trên cửa, giọng nam hơi trầm.

- Julia.

Im lặng... Có tiếng lục đục. ‘Rầm’ ‘Oái’.

- Julia yêu dấu!! Em đến tìm anh hả? – giọng của tên cầm đầu một băng nhóm lớn ở Sài Gòn – băng Hirs. Thraw. Nhổ nhằng! Cửa mở ra. Julia bước vào.

Nhà Thraw đúng là rất giàu. Căn nhà lớn quá trời quá đất! T/g không biết cách miêu tả khung cảnh xung quanh, nên cứ tóm lại là Julia phải đi qua một cái sân rộng, hồi lâu mới đến sảnh lớn của nhà. Có một bà cô già mặc áo vest vậy ôm bước tới. Có vẻ là quản gia của căn nhà :

- Mời cô đi theo tôi. Tôi sẽ đưa cô đến phòng khách.

Julia thật sự không nhớ là mình đã đi bao lâu, qua bao nhiêu cửa rề. Thật dễ lạc nha. Một lát sau, cô được đưa tới một căn phòng. Lớn chà bá. Nhưng ở đâu cũng có những tên mặt mày bặm trợn đứng gác.

Trong khi đó, ở bên ngoài, trên bờ tường khá dày của căn nhà. Có bốn người chụm đầu vào hai cái laptop đặt trước mặt người còn lại. Darkness di tay thoăn thoắt trên bàn phím. Mỗi tay một máy. Một bên là đang hack vào hệ thống bảo vệ, camera, một bên là theo dõi đốm đỏ trên màn hình. Biết là căn nhà rộng lớn, anh đã sớm gắn lên điện thoại của Julia một con chip để định vị.

- Bíp. Unlocked!

Ngay lập tức, Josh và Zoey nhảy xuống, đi theo đường cũ mà Julia đã đi. Nhiệm vụ của họ là trực tiếp bảo vệ Julia, hiện giờ là đang tìm kiếm cô.

Hắn bế thốc nó lên rồi nhảy xuống, vì bức tường rất ‘thấp’ khoảng 3m rưỡi hà. Nó còn không biết võ, nên hắn bồng nó lên kéo nó nhảy xuống gây luôn cả chân. Nó còn nhớ đến nụ hôn ban sáng nên mặt nóng rang, hành động rất kì lạ. Hắn biết điều đó, nên tiếp tục trêu nó. Hắn nắm tay nó lôi đi. Hai người này có nhiệm vụ xuống tầng hầm, cũng như là phòng thông tin mật của chúng. Cài đặt chương trình vào. Chương trình này do Darkness và Julia tạo ra. Giống một dạng virus. Bao nhiêu tin đến, máy chủ của chúng sẽ không nhận được, mà toàn bộ tin được gửi sang máy của anh. Ngoài đó ra, máy của chúng hoàn toàn không có vấn đề gì khác, rất khó để biết địch đã sờ mó gì đến. Này nhé! Vẫn có thể CF, Boom Online, LOL, Gunny... Khu vườn trên mây nữa! (t/g gật gù ==).

Darkness sẽ ở lại quan sát từ xa. Theo dõi toàn bộ căn nhà bằng camera mới hack xong. Anh chăm chú quan sát khuôn mặt hoàn hảo cùng nụ cười nửa miệng bí ẩn của Julia.

Trong căn phòng rộng lớn, chỉ có Julia và Thraw.

- Em đến tìm anh có việc à? – Thraw hí hửng ngồi trên ghế mà không yên, cứ như muốn nhảy đến Julia mà không dám, cứ chần chờ.

- Tất nhiên là có chuyện. – Julia cười nửa miệng.

- Chuyện gì?

- Tôi muốn chiếm Hirs.

- Sao? – Thraw đang cười tươi bỗng chết đứng.

- Telk muốn thu Hirs thành đàn em.

“Sao?” – cả nó, hần, Zoey, Darkness, Josh nghe cô nói vậy qua máy điện đàm mini ở vành tai, riêng của Julia được dính luôn ở chiếc nhẫn, thì ngạc nhiên, miệng há hốc. Trong khi cô vẫn thản nhiên cười.

- Em... nói gì? – Thraw không tin vào những gì mình vừa nghe được. Julia hơi bực, nheo mày.

- Tôi muốn Thraw dưới trướng Telk.

- Em đùa hoài. Anh biết, em là bang chủ bang Telk cùng hai cô bạn thân, nhưng em nói vậy là sao chứ?

Darkness giằng mạnh cái laptop, gần giọng nói vào máy bộ đàm :

- Chết tiệt! Julia! Em làm cái quái gì thế? Kevin và Hana! Hai người mau mau cài chương trình vào rồi rút đi. Còn Zoey và Josh, hai người mau đến chỗ Julia nghe ngóng tình hình, khi nào có gì thì xông vào, tôi đến ngay.

- Okie. – cả bọn đồng thanh.

Zoey và Josh y lời mà thực hiện. Rình rập trước phòng. Từ nãy tới giờ, nhóc và nhỏ đã giết bao nhiêu tên. Cứ qua mỗi một ngã rẽ, lại gặp một tên gác. Hoặc là Josh, hoặc là Zoey, một trong hai sẽ hoặc là bóp nát sọ hoặc là bẻ gãy cổ khiến chúng chết không kịp ngáp. Sau khi tới căn phòng, nhỏ và nhóc áp sát tai vào cánh cửa để tiện nghe.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 40

40. Chương 40

Nó và hần chạy vội, những tên gác xông ra đều bị hần giết sạch. Lại gần, bị nắm đầu. ‘Bóp’ đầu tiếp xúc tường. ‘Phịch’ cả người đáp đất... Chỉ với một tay. Tay kia bận lôi nó rồi. Phòng thông tin nằm sâu dưới tầng hầm thứ 3. Hần và nó cuối cùng cũng đến nơi. Hần thấy lạ vì không ai gác nơi này, Thraw chắc đã quá chủ quan vào hàng phòng ngự của mình, kệ, tiến vào máy chủ. Nó gõ lạch cạch rồi kéo ghế đứng lên, giục hần :

- Kevin! Đi thôi.

Hần đang lượn lờ quanh căn phòng, nhìn ngắm cách bố trí căn phòng.

- Hừm. – hần gạt rồi tiến lại chỗ nó, tiếp tục nắm tay lôi nó đi, không để ý nó mặt đỏ ửng.

Ra tới ngoài thì chưa thấy bọn kia đâu. Hần đứng tựa lưng vào tường chơi pikachu, còn lẳng mạn hết sức, cắm tai nghe nhạc, nó nghe một bên, còn hần nghe một bên. Ủầy! Lạc quan!

Trở lại bên trong, Darkness hùng hổ tiến tới chấm đỏ trên màn hình điện thoại, tới nơi thì thấy Zoey và Josh cãi nhau, mà lại thì thầm rất tức cười :

- Tên kia! Sao anh lợi dụng thế? – Zoey chống nạnh, mặt nhăn như khi ăn ớt, nói thì thầm.

- Tôi có làm gì đâu?

- Anh tranh thủ đứng gần sát tôi là gì?

- Cô hoang tưởng đấy! Ai thèm con khỉ như cô.

- Tôi ghét anh.

- Tôi đâu có thích cô. – Josh nhếch môi nhìn Zoey đang lùi xa nhóc, ánh mắt như thiêu đốt vẫn dán chặt vào mình. Đúng là trêu nhỏ rất thú vị.

- E hèm. – Darkness khẽ tann hần – Hai người đủ chưa?

- Thằng nào lão... – Zoey và Josh quay lại đồng thanh.
- Nghe ngóng sao rồi?
- Vô nghe đi. – lại đồng thanh và đồng loạt xoay người, áp tai vào cửa.
- Tránh. – Darkness nói nhỏ, nhưng nặc mùi ra lệnh. Anh lắp một cái... hộp sắt hình chữ nhật lên cánh cửa, có sợi dây nối vào một cái headphone. Ủầy! Cứ biết là máy nghe lén vậy! Thế là ba người chụm đầu vào nghe.

Julia nhếch môi, ra vẻ khinh bỉ :

- Chẳng phải anh nói yêu tôi sao? Là dối trá? Okie, vậy tôi về.
- Khoan! – Julia đứng dậy toan bỏ đi thì khựng lại – Anh... đồng ý.

WTF!!!!

- Nhưng với điều kiện.
- Sao?
- Em cưới anh.
- Nếu tôi cưới anh, anh sẽ thực hiện lời hứa?

Rầm! – Darkness đập cửa xông vào. Zoey và Josh xuýt xoa, cũng tiến vào.

- Kevin, Hana, cậu theo dõi căn nhà qua laptop của Darkness, nếu Thraw gọi chi viện thì báo tôi. – Zoey nói qua bộ đàm. Nó và hân treo lên rầm rập làm theo.
- Nếu em cưới anh, nhất định anh sẽ nhường Hirs cho vợ anh quản. – Thraw thấy ba đứa kia xông vào, thần nhiên xem họ là không khí, lại gần Julia. Ánh mắt cô có chút dao động khi thấy anh, nhưng vẫn thần nhiên.
- Nhưng... tiếc cho anh... người yêu của tôi là anh chàng kia. – cô nhếch môi lùi lại, tay chỉ vào Darkness. Biết miêu tả sao nhỉ? Anh phải nói là cực kì hạnh phúc. Cô thật biết cách làm người khác lên được thiên đàng nha. Tuy biết cô không thật lòng, chỉ là ý đồ gì đó, nhưng anh vẫn cảm thấy rất vui. Có lẽ anh đã trở nên ngu ngốc vì tình yêu của mình.

Đắm chìm trong hạnh phúc (Darkness), niềm hân hoan (Zoey), sự ngạc nhiên tột cùng (Josh), không ai ngoài Julia nhận ra, cả người Thraw toát ra một thứ sát khí ghê rợn. Mặt cậu tối sầm, tay nắm chặt. Thraw nhếch mép.

- Tôi về đây, chỉ báo cho anh biết, tôi sẽ đụng tới bang của anh đấy! Tạm biệt.

Julia quay bước, khoát tay Darkness, thì thầm :

- Rút! Rút!

Sau đó, cả bốn đứa ra ngoài bằng cách leo tường... Cả sáu cùng về nhà nó làm tiệc, rồi nằm lăn ra ngủ. Ngủ một cách hết sức hồn nhiên ở phòng khách.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 41

41. Chương 41

Sáng hôm sau, nắng rọi vào ba thiên thần đang nằm ngủ... thẳng cẳng. Nằm luôn ra đất mà ngủ, lại có trò gác chân lên người nhau. Ba chàng giật mình tỉnh dậy, thấy cảnh tượng đáng yêu đó không khỏi phì cười. Hân với nhóc tự nhiên như ở nhà, chạy đi làm vệ sinh cá nhân. Anh cũng sạch sẽ đầu đó xong xuôi xuống bếp nấu đồ ăn sáng. Mùi thơm đánh thức... Julia. Cô nhìn vậy mà ham ăn cực à nha. Cô mắt nhắm mắt mũi mò vào trong bếp. Thấy tấm lưng lúi húi nấu ăn. Cô tưởng nhầm thành... trộm ở đâu tốt bụng quá!

Vào nhà không ăn trộm lại nấu ăn? Có lẽ tên này hơi dị...?? (Cô vẫn còn mơ ngủ ạ, cứ tưởng đang ở nhà mình! Bình thường nàng ở nhà một mình, nghĩ anh là trộm cũng đúng.)

- Nấu lẹ đi. – Julia nôn nóng vì mùi thức ăn quá thơm! Cô cười mỉm theo hướng mùi thơm mà tiến. Anh nghe tiếng cô thì giật mình quay lại. Khuôn mặt ngái ngủ đáng yêu của cô thật muốn cắn ột phát. Darkness bối rối quay mặt đi.

- Cô tỉnh ngủ chưa vậy?

- Hối lạ! Tất nhiên là chưa!

- Tội mình yêu nhau lâu rồi, giờ cười nhau đi. – anh nhanh tay cắt rau củ, bỏ vào nồi canh đang sôi ùng ục. Nói mà mặt tỉnh bơ.

- ... – một khoảng lặng.

- ... – một khoảng lặng khác.

Cô nhanh chóng quay đi chạy lên phòng mình. Cánh cửa được đóng lại bởi một lực vô cùng ‘yếu’, đến nỗi, anh đang dưới bếp cũng nghe thấy một tiếng ‘rầm’ như bị đánh bom khủng bố. Nhưng kì lạ là tiếng ‘bom’ đó không đánh thức được nó và Zoey. Zoey còn trở mình, có vẻ ngủ rất ngon.

Cô gào thét trong im lặng! Sao Darkness anh có thể nói được câu nói đó mà mặt không hề biến sắc như thế? Anh làm cô cảm thấy... đau tim. Lúc anh nói như vậy, cô cảm thấy mình như ngừng thở, tim hẫng đi một nhịp rồi đập nhanh hơn bình thường. Có phải cô... mắc bệnh nan y lâu năm, hay gì đó đại loại vậy? Cô lẳng lẽ đi làm vệ sinh cá nhân, xong thì theo hương thơm mà xuống bếp.

Hắn và Josh nhìn nó và Zoey ngủ mà thấy... vui vui. Hắn cứ nghĩ nó mà còn ngủ được sau tiếng ‘rầm’ ban nãy, nó phải là dạng con gái ham ngủ, khó đánh thức lắm, ai ngờ hắn chỉ vừa đưa tay chạm vào vai nó, còn chưa kịp mở miệng gọi nó dậy, nó đã giật mình ngồi bật dậy. Nó nhìn hắn, dụi mắt, quay sang nhìn nhỏ, nhìn Josh, lại quay sang hắn, dụi mắt. Nhớ lại nào, tối qua đã có gì xảy ra nhỉ? À! Tiệc, chơi, ngủ! Nó lẳng lẽ đứng lên về phòng làm vệ sinh cá nhân. Hắn đờ ra, vì độ dễ thương của nó quá... dễ thương.

Về phía Josh.

- Dậy mau! – Josh nắm hai vai dựng người Zoey lên, lắc lắc lắc để, tuy nhiên, người đang ngủ vẫn đang ngủ.

Okie! Chiêu cũ, nhưng lần này không phải thì thầm, mà là hét lớn:

- Zoey! Anh yêu em!! Mình yêu nhau đi!

Hắn nhìn Josh. Darkness và Julia đang trong bếp lật đật chạy ra định mở miệng chửi thẳng điên nào sáng ra đã phát bệnh. Zoey bật dậy.

- Thằng khùng nào...

- Dậy mau!!!

- Ra là thằng khùng này! Hehe! Tội quá, sáng ra đã phát bệnh. – và Zoey dzọt! Zoey đã thay lời muốn nói giùm Julia và Darkness.

Josh đờ mặt ra rồi mỉm cười nhìn theo bóng Zoey khuất bóng sau hành lang dài.

42. Chương 42

Sáu tụi nó hôm nay phải đến trường dọn vệ sinh vì hôm trước dám trốn đi chơi, (hôm đóng kịch ấy ạ!) mà cái hình phạt bá đạo này là do lớp trưởng Ave đưa ra! Đây là thời nào rồi cô lớp trưởng của tui?

Nó mặc áo sơ mi đen, không tay. Quần ngắn màu đen... Dép có xuất xứ từ Lào ạ. Tóc búi gọn gàng.

Julia áo ba lỗ, khoác bên ngoài áo ghile đen cá tính. Quần ngắn... Dép kẹp. Xõa tóc như muôn thuở (viết vậy đúng hông ta?).

Zoey áo pull đen thui, quần ngắn cũng đen sất... Dép đi biển. Tóc cột lệch trẻ trung, được cố định bằng một chiếc nơ.

Josh, hần, Darkness không hẹn cùng sơ mi đen tay áo xắn lên chỗ khuỷu tay cùng quần jean đen mài bạc phía trước. Tai hần lấp lánh ánh đen của chiếc khuyên tai, nổi bật nền tóc đỏ. Darkness cà vạt trắng thất hờ. Josh tay đeo vòng da, nhìn nặng trịch.

Mục tiêu là dọn cho sạch lớp 11A1.

Nó lau bảng. Hần kê lại bàn ghế. Julia quét sàn. Zoey lau sàn. Darkness lau cửa ra vào cửa sổ các loại. Josh lau sạch bàn ghế.

Chưa đầy năm phút sau khi nhiệm vụ được thực hiện :

- Á! Hana! Mày coi nó ăn hiếp tao kìa!! – Zoey.
- Tao làm gì mày! Giờ mới phải méc nè! Haha! – Julia làm bụi tung tóe cả.
- Con này!! Tao giết mày! Tao mới lau xong chỗ đó! – Zoey. Rầm.
- Cô làm cái... Tôi sẽ... – Josh tức giận vì bàn ghế giờ lấm lem nước lau sàn.
- Haha! Xin lỗi! Nhỏ mọn quá! Có chút xú cũng giận! Để xem anh làm gì được tôi! – Zoey – Ai bảo anh đứng đó chắn đường làm gì?
- Khụ! Khụ! Bụi quá! – Hana.
- Đeo khẩu trang vào này. – hần.
- ... – Darkness, Julia, Josh, Zoey – OMG!! Hai người... tình quá!!! Ghê quá nha!! Haha! Tin hot!! Hotboy & hotgirl!!!!
- Gì chứ? Tập trung... làm... làm... việc đi. Mấy người chỉ được cái quậy là giỏi!!! – Hana đỏ mặt.
- Tụi này xong rồi, về trước đây. – hần nói rồi kéo nó theo bỏ đi.
- Ê! Tụi bây... Ủa? Sao tụi nó làm lẹ dữ vậy trời? – cả 4 đồng thanh. Rầu rĩ khi thấy tấm bảng sạch bong sáng bóng như chén đĩa trong quảng cáo sunlight, còn bàn ghế gọn gàng, ngăn nắp. Dù không muốn cũng đành thả hai đứa kia đi.

Sau đó vài giây :

Rầm!

- Cô muốn chết hả?! – Josh.
- Tôi lỡ tay thôi mà! Hehe! Đàn ông con trai nhường bạn gái xú đi. Galang tí đi nha! – Zoey nhe răng – Ế! Đừng phá tao!
- Cô... Tôi sẽ không tha cho cô!!!!

Hỗn loạn.

Tiếp tục hỗn loạn.

...

Hần chở nó đi bằng chiếc mô tô của mình. Nó ngồi phía sau mà tưởng tượng lung tung :

- Lúc đó, anh hôn tôi là ý gì?
- Cô nói gì? – hần hét lên – Gió quá! Tôi không nghe thấy.

Nó cau mày, chồm người ra phía trước hét vào tai hần :

- Tôi hỏi! Hôm đó sao anh lại hôn tôi?

Hắn nhếch mép. “Cô bé ngốc!” Hắn thò tay ra sau kéo tay nó ôm lấy eo hắn. Nó sững người. Rồi lấy lại ý thức, nó rút tay lại, nhưng chịu. Hắn nắm tay nó chặt quá... Nó tức xì khói. Vì người chở nó là hắn, chờ đi! Tí nữa nó đã an toàn trên mặt đất nó sẽ giết hắn!!!!!! Tên lợi dụng khó ưa!

Cơn buồn ngủ ập đến. Tối hôm qua quậy phá quá, thêm uống hơi nhiều, và giờ gió còn man mát như vậy, thiệt làm người khác thấy dễ chịu. Nó không chống lại làm gì, nhẹ nhàng tựa vào lưng hắn ngủ. Cảm giác có cái gì ấm áp áp sau lưng mình. Hắn nở một nụ cười.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 43

43. Chương 43

Xe dừng lại trên một bãi biển. Nó ngửi thấy mùi mặn, hàng mi dài nhẹ chuyển động, nó mở mắt ngơ ngác nhìn xung quanh. Hắn mỉm cười :

- Tắm biển.

Hắn nắm tay, dịu dàng kéo nó đi. Không biết làm thế nào mà hắn có thể chạy đến và đỗ xe trên... cát. Và cũng không biết làm thế nào hắn tìm được một bãi biển vắng người như vậy, không có ai thì chính xác hơn. Một bãi cát dài, xa hút, chỉ có hai người. Giày dép đặt trên yên xe hắn. Hắn dắt nó đi. Chậm thật chậm. Im thật im. Nó nghe rõ mồn một tiếng tim mình. Hắn lúc này thật kì lạ. Lại muốn đến một nơi chỉ có hắn và nó. Lại muốn bỏ nó vào túi áo để khi nhớ thì đem ra ngắm nhìn. Sao hắn lại có cảm giác kì lạ vậy? Gió thổi, hát tung làm rối mái tóc nó. Rồi bằng lòng nó không?

Cơn sóng đưa nước biển vỗ vào chân, mát lạnh. Nó reo lên thích thú, phá hủy tình trạng khó xử, chấm dứt dòng suy nghĩ xa xăm của hắn.

- Mát lắm phải không? – hắn hỏi.

- Ừ! – nó cười – Lâu rồi mới được đi biển. – Hắn cười nhẹ – Nhưng này...

- Gì?

- Sao lúc đó lại... – nó để lửng câu nói.

- Bởi vì tôi thích cô. – hắn nói thật nhỏ, thủ thỉ như chỉ là tiếng gió.

Mặt trời dần đi xuống, núp sau đường chân trời. Cả bầu trời lẫn nước biển đều rực một màu đỏ huyền diệu. Khung cảnh thật lãng mạn.

Hắn quay sang, nắm chặt hai tay nó. Nó nhìn hắn, thật lâu...

- Bởi vì... Anh yêu em.

...

- Julia. Mà với tao đi uống trà sữa đi! – Zoey toe toét sau khi nhiệm vụ thành công tốt đẹp.

- Ờ! Ừa mà không được. Hôm nay tao đi đón ổng về.- Julia nói, không còn một chút sức sống nào.

- Hả? Phillip á? – Zoey trợn mắt – Mà thương yêu gì ổng đâu mà đón?

- Dù gì cũng là anh hai tao! Không đón không được. Mà lần này ổng về luôn! Chết mà rồi. – Julia thở dài quay bước về hướng sân bay Tân Sơn Nhất. Zoey há hốc.

- Về luôn? Chết tui!!!!

...

Nó vẫn nhìn thẳng vào hắn, không ngại ngần, chỉ có mặt đỏ ửng. Nó định nói gì đó, nhưng điện thoại nó reo...

- Alo.

- Cô đang ở đâu, rảnh không, thực hiện lời hứa được chứ? Tôi đến đón cô. – Ken.

- À... tôi... – nó ấp a ấp úng. Thấy nó khó xử nhướn mày nhìn... ông mặt trời xa xa. Hắn giật luôn điện thoại nói :

- Chờ ở bar Steward, tôi đưa cô ấy đến.

Hắn cúp máy, trả điện thoại cho nó, thuận tay kéo nó về. Xe tiếp tục chạy. Nó miên man suy nghĩ. Hắn không phải ham gì mấy chuyện đấy. Thực ra hắn đâu muốn nó giúp Ken, nhưng biết sao được khi nó quá tốt bụng. Thôi giờ không ngăn chặn được thì chỉ biết mong cho nó giúp nhanh nhanh. Hắn sẽ lại hỏi nó về câu trả lời hắn đang chờ.

Khoảng nửa tiếng sau, xe dừng lại trước bar Steward.

Hắn gửi xe rồi nắm tay nó vào trong tìm Ken. Cậu đang ngồi đối diện một cô gái khá xinh và quyến rũ, chỉ có điều... quá già!! Là Cee lớp nó mà? Ken lớp 10 lại quen Cee lớp 11, không lẽ... Ken thích mấy cô gái lớn tuổi hơn? (That guy! Nghi vấn gì nữa!! Ngây thơ quá Hana ơi!)

Hắn buông tay nó, nói nhỏ vào tai nó:

- Đừng có làm cái gì quá quắt.

Mùi hương của hắn xộc vào cánh mũi nó làm nó nhớ lại cái nụ hôn hôm trước. Mặt nó đỏ lên, nóng ran. Nó khẽ gật chứ không nói gì. Hắn mỉm cười lại quầy pha chế gọi một ly rượu... gì đó, lặng lẽ quan sát nó và Ken.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 44

44. Chương 44

Nó bước lại gần :

- Ken.

- Hana? – Cee thấy nó, nhăn mặt lại. Cee xưa giờ chưa hề, chưa bao giờ, không đã, đang và sẽ không bao giờ thích nó. Phải nói thẳng ra là ghét nó cùng Julia và Zoey bởi ba nàng đẹp hơn, nổi tiếng hơn, giỏi ở nhiều mặt hơn Cee. Ắ không ưa ba nàng, cơ mà trong lớp cũng có ai ưa Cee đâu chứ! Bởi ả chanh chua, chảnh, đầy mưu mô, xảo trá. Nay ả đã có thêm lí do để ghét nó.

Thấy nó, Ken toe toét, vỗ vỗ cái chỗ ngồi cạnh cậu ý bảo nó ngồi vào.

- Hana, em ngồi đi. Nhanh lại đây! – thấy nó cứ đứng gượng gạo không vào ngồi, Ken vội ngoắc ngoắc nó.

Nó ngoan ngoãn nghe lời Ken ngồi xuống. Cee tiếp tục hành trình liếc, lườm, đưa ánh mắt ‘thân tình’ nhìn nó. Nó chỉ biết gượng gạo tránh ánh nhìn của Cee, còn Ken vẫn hăm hở cười.

Cee nghiêng rằng. Có bao giờ khi ở bên ả, Ken cười tươi như vậy? Thế là từ đó tới giờ chỉ mình ả yêu Ken? Con nhỏ Hana chết tiệt dám làm ả thua thê thảm như vậy, thù này quyết không tha.

- Hana, mày quen thằng này sao? – Cee lên tiếng, ánh mắt xoáy sâu vào nó, làm nó không khỏi rùng mình.

- Ủ. – Ken chép miệng, ngả người ra sau ghế. Nó đưa mắt nhìn Cee. Ắ mặc một bộ đồ hết sức... thiếu vải. Nhà ả nghèo đến thế sao? Nó cho ả vài bộ?

- Con **. Mày với tao là có duyên, hay mày thích tao mà cứ theo ám tao hoài vậy? **** tránh xa tao ra! ** **! Cả bạn trai mày cũng giật của tao! Mày chờ đó. Tao sẽ bắt mày trả giá. Ở đó mà sống những ngày tươi đẹp còn lại đi! – Cee đập mạnh bàn rồi vùng vằng bỏ đi.

Nó nhìn Cee bước ra khỏi bar mà khẽ nhần mày. Bên cạnh nó từ khi nào đã có một dáng người quen thuộc đứng đó.

- Xong? – hần hỏi.

Ken nheo mắt nhìn hần. Hần nhìn Ken, ánh mắt lạnh lẽo.

- Xong? – hần lặp lại lần nữa.

Ken nhìn ra nơi khác khó chịu gật đầu. Hần chờ có cái gật đó, ngay lập tức nắm lấy tay nó kéo đi. Nó vội tạm biệt Ken rồi theo hần. Hần đưa nó về nhà nó.

- Cảm ơn đã đưa tôi về. – nó nói rồi quay bước vào nhà, nhưng hần níu nó lại.

- Ngủ ngon. – hần nói khẽ rồi hôn nhẹ lên trán nó. Nó bồn thần một hồi rồi cả mặt nóng ran, tròn mắt nhìn hần. Thấy hần cười nhẹ, nó còn thấy tim mình đập nhanh hơn, vội vã chạy vào nhà. Thấy nó an toàn trong nhà rồi, hần mới phóng xe đi.

Nó vừa vào tới phòng khách đã bị hù dọa cho thót tim. Julia và Zoey chờ nó trên ghế salon để hỏi tội. Đừng thắc mắc đây là nhà nó mà? Vì nó đã đưa chìa cho Julia và Zoey ạ!

- Mày đi đâu sáng tối giờ? – hai nàng đồng thanh.

- Tao... tao...

- Mày làm gì mà mặt đỏ gay thế kia... chẳng lẽ... – Zoey hỏi mà mặt vô cùng hào hứng.

- Ha... hả? Gì... đâu! Tao đi ngủ đây! Tụi mày ngủ sớm đi nha!!! – nó nói rồi phóng lên phòng.

Lúc đó, ở bar...

Ken khi này trông thấy ánh mắt hần dành cho nó, những hành động nó dành cho hần, đã biết mình là người thứ ba. Nhưng cuộc đời thật bất công với cậu mà, cậu đã yêu, âm thầm bảo vệ, giúp đỡ nó từ rất lâu rồi! Tại sao người nó dành tình cảm cho là hần chứ không phải cậu? Có phải ông trời muốn cậu có một tình yêu cao thượng nhưng đau đớn... nhìn cô gái mình yêu hạnh phúc bên cạnh người con trai cô ấy yêu. Vậy là đúng?

~

45. Chương 45

Hôm sau, tụi nó và tụi hần lên trường thật sớm, tập trung hết ra sân sau. Đợi mọi người đến đủ, Zoey gằng giọng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc :

- Hôm qua, tôi có nguồn tin báo là Hirs sẽ hợp tác với Muin, chống lại Dark và Telk. Tụi nó bắt đầu hành động rồi. Tối hôm qua, chúng gửi thư khiêu chiến hẹn tối nay các bang chủ họp mặt tại Steward.

- Tối nay đi, riêng Hana ở nhà. – hần nói.

- Tại sao? – nó nhăn nhó khó chịu. Đây là việc chung, ảnh hưởng đến cả bang nên nó cũng muốn góp phần gì đó, sao hần lại không cho nó đi!

- Cứ để nó đi, anh sẽ thấy điều thú vị. – Julia nhếch mép.

- Tùy. – hần suy nghĩ một hồi, đáp gọn.

- Thế địa điểm là Steward và thời gian là tối nay? – Darkness chốt ý.

- Ủ. – Zoey gật nhẹ.

- Bọn tôi sẽ sang đón mấy cô. – Josh cười.

Cả bọn trở lại lớp. Ave thông báo đã có kết quả cuộc thi diễn kịch lần trước. Nó thót tim, khuôn mặt lo lắng, bồn chồn thấy rõ. Hắn lên tiếng trấn an nó, nhưng nó vẫn không bớt run. Ngay lúc này, nó muốn chạy thật nhanh khỏi đây, tránh né, nó không dám đối mặt. Tuy không có gì to tát, chỉ là một cuộc thi, nhưng đối với nó là vô cùng quan trọng bởi nó đã dồn hết tâm huyết của mình.

- Và kết quả là... – Ave tay run run rút thư ra từ phong bì, mặt cô đột nhiên xụ xuống, mi mắt sụp xuống. Nó, Julia, Zoey lo lắng nhìn Ave – lớp mình... THẮNG RỒI!! HẠNG NHẤT ĐẤY!! NHA TRANG ƠI! TA TỚI ĐÂY!!!

- YEH!!!!!!!!!!

Cả lớp vỡ òa trong tiếng reo hò. Nó cười toe toét, khuôn mặt như con nít được cho kẹo ý. Zoey cười còn tươi hơn cả nó :

- Muahahaha!! Nha Trang ơi!

Ave nhảy cẫng lên, trên bục giảng, xong thì chạy vào xuống chỗ nó và hắn đang nhìn nhau cười.

- Phần quà cho tụi bây nè! Hôm trước tao đã nói sẽ thưởng riêng cho hai bây mà! He he! Vui vẻ nha!

- Hả? Tao... tao với hắn... – nó ngập ngừng.

- Cám ơn. – hắn chặn họng nó, tay cầm luôn hai tấm vé đi công viên giải trí.

- Ô... Cám ơn... – nó chỉ biết gượng gạo nói. Trời ơi! Ave ơi là Ave!!!

‘Rè rè!’ trên cái loa mắc trên tường ‘Alô! Các em chắc cũng đã biết lớp nào dành giải nhất rồi đúng chứ? Phần thưởng như thầy đã thông báo. Một chuyến đi Nha Trang 5 ngày 4 đêm bắt đầu từ ngày mai, các em lớp thắng cuộc hôm nay có thể nghỉ học để chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. Mai đến trường sớm nhé! 5h có mặt! Các em cứ thoải mái làm những gì mình thích! Giờ các em có thể về!’

(Thầy ơi! Thầy và trường của thầy vĩ đại quá!! T/giả cũng muốn!! Có nên chuyển trường không nhĩ... Thầy ơi em muốn... *chớp chớp mắt* ‘Biển mài!’ Híc. Quá phũ!)

Lại một lần nữa, lớp nó vỡ òa trong nước mắt, à nhầm, tiếng hét. Cả người trầm tính như Julia cũng đang cười toe toét. Riêng một số người nham hiểm chanh chua vẫn... nham hiểm, chanh chua. Có một người đang rất vui... vui vì cơ hội trả thù đã đến – đang cong miệng nhìn nó – một nụ cười nham hiểm!

Hắn ngay lập tức nói với Josh, rồi kéo nó đi một nước :

- Đem giúp cặp của tao với Hana về. Hậu tạ!

Josh nghe hắn nói vậy mắt sáng rỡ, gọi Zoey, Julia, Darkness :

- Ê! Định rủ ba người đi ăn kem với ba đứa tụi này, nhưng mà Kevin với Hana đánh lẻ đi chơi rồi!

- Rình! – Julia và Zoey đồng thanh.

...

Nó và hắn rào bước đi trong công viên giải trí. Phía sau có bốn cái bóng thập thò.

46. Chương 46

Hắn vẫn bước đi, không nhìn nó mà nói :

- Đây.

- Gì? – nó lạnh lùng. Lý do cho thái độ của nó __ một là còn tức hấn tại sao không để nó đi tối nay, hai là nó... bối rối. Hấn sao cứ can thiệp vào cuộc sống của nó. Cứ làm nó suy nghĩ về hấn cơ chứ! Tên chết bầm!

- Đi chơi cái kia đi! – hấn kéo nó đi chơi... tàu lượn siêu tốc.

- Không! Tôi không muốn! Không!! Á á á!!!! Đừng!

Josh ngáp dài, than thở :

- Tôi cũng muốn chơi! Không muốn rình nữa đâu!

- Ủ! – Darkness nói.

- Hừ!Ồn ào! – Zoey hừ giọng.

- Cô là thứ nhiều chuyện! Người ta hẹn hò thì cứ để họ tự do! Sao lại phải... – Josh.

- Ô. Ý kiến gì? Anh cũng đi theo đấy thôi. – Zoey.

- Tại vì tôi muốn kiểm soát đi chơi thôi. – Josh.

- Dẻo miệng nhỉ? – Zoey.

- Tôi vốn có tài ăn nói! – Josh.

- Ăn nói gì? Dẻo gái thì có! – Zoey.

- Cô nói ai? – Josh.

- Anh đấy! – Zoey.

- Cho cô cơ hội sửa lại. – Josh.

...

- Em đi với tôi hay ở đây nghe họ cãi nhau? – Darkness dịu dàng hỏi Julia.

- Đi! – cô đáp không dư không thừa một chữ. Anh bước đi, cô lặng lẽ bước theo sau. Đi cạnh anh, cô cảm thấy bối rối lạ thường. Anh bước vào cuộc đời cô nhẹ nhàng, quan tâm cô như một người anh trai. Cô quý anh như người bạn. Nhưng khi nghe cái câu anh nói sáng nay... “Mình cưới nhau đi”... “Mình cưới nhau đi”... “... cưới nhau...”... “cưới...”. Tim cô đập nhanh bất thường. Anh cười dịu dàng.

- Sao mặt em đỏ thế? Sốt sao? Hay cảm nắng rồi? Đội nón của tôi này.

Cô nheo mắt nhìn người con trai trước mặt mình. “Đừng cười với tôi!”, “Đừng quan tâm tôi!”, “Đừng chăm sóc tôi! Tôi không cần!”, “Đừng giả tạo thế!”, “Đừng khiến tôi phải rung động trước anh!”

- Không muốn. – Julia chạy đi. Cô không nghĩ mình sẽ thích anh đấy.

Anh nhìn theo lòng đau thắt :

- Em ghét tôi đến vậy sao?

Cô là người con gái đầu tiên gây được ấn tượng với anh. Cô không hay gây chú ý, nhưng lại rất nổi bật. Không biết từ khi nào, anh luôn đứng trên lầu, dõi theo bóng cô dưới sân trường. Cô thường đi qua khu nào, thường nói chuyện với ai... anh đều rất quan tâm. Phải chăng anh đã thích cô không?

Cô chạy đến một quán cà phê vẫn thuộc khuôn viên của công viên giải trí __ Cafe sách.

Cô chọn ình một chỗ ngồi khá yên tĩnh phía trong góc, một cuốn sách dày bìa cứng sang trọng nói toẹt ra là tiểu thuyết ngôn tình, một ly cafe thật nhiều sữa ngọt ngào. Cô đeo tai nghe nhạc, thường thức cuốn sách và nhấp nháp ly cafe sữa. Thói quen, sở thích của cô là vậy. Vốn là một cô gái sống nội tâm, chỉ khi đọc sách, cảm nhận được suy nghĩ của nhân vật, hiểu được bài học từ cuốn sách,... cô mới cảm thấy thoải mái. Những khi buồn, phải suy nghĩ thật nhiều thứ, sách và cafe sữa, hòa với âm nhạc luôn giúp cô giải quyết vấn đề.

Anh bước vào, ngồi đối diện cô, cũng lấy một cuốn sách, bên ly cafe đen. Cô không nói gì.

47. Chương 47

- Cô... – Josh tức tối vì cái thua Zoey, trong khi nhỏ đang cười tủm tỉm lên mặt, rồi phát hiện ra – Ủa? Hai người kia đâu?
- Ở... đây nè...
- Hừ! Tại cô mà lạc hết rồi thấy chưa!
- Tại anh đấy chứ! Thứ đàn ông con trai nhỏ mọn!
- Ủ đây thì sao? Còn cô là thứ con gái xấu xí cộc cằn.
- Đồ điên!
- Bà chần!
- Đồ khốn nạn.
- Đồ man rợ.
- Mẹ ơi! Hai anh chị đó ghê quá. – có một bé gái níu níu tay mẹ.
- Kệ đi con! Đừng nhìn! Người yêu cãi nhau nó vậy! Đi đi con! Sang bên kia đi. – người mẹ dùng ánh mắt kì thị nhìn Zoey và Josh cùng với lời cảnh cáo ngầm “Hai đứa kia! Cãi nhau thì về nhà đóng cửa cãi, đừng đầu độc trẻ em như vậy!”, sau đó đi mất.
- Gì chứ... – đồng thanh.
- Bắt chước tôi? – tập hai.
- Xì. – tập ba.
- Gì thế này? – tập năm.
- (Một, hai, ba, năm! T/g có đánh rơi tập nào hông?! ^^).
- Zoey định nói gì đó bị Josh lấy tay bịt miệng.
- Mệt rồi! Tạm không cãi nữa! Cô chờ ở đây, tôi đi mua nước, rồi đi chơi.
- Ờm. – nhỏ nói rồi ngoan ngoãn ngồi chờ.
- ...
- Trên cao, nó chứng kiến tất cả, quay sang cười với hấn :
- Anh đường đường là một bang chủ tuyệt đỉnh, nổi tiếng trong thế giới ngầm cơ mà, sao lại để bị theo dõi thế kia.
- Hừ! Là do tôi để họ theo thôi! – hấn lấp liếm, làm sao hấn nói được là do ở cạnh nó, hấn mất hết cảnh giác, không hề đề phòng gì hết chỉ chú tâm... quan sát nó.
- Thật à? Anh thật là... – nó nói tới đây thì không biết dùng tính từ gì cho phù hợp, lại im lặng. Không khí bắt đầu trùng xuống. Hấn nhìn nó, còn nó nhìn... mũi giày mình.
- Tôi không phải không muốn cô giúp đỡ, chỉ là không muốn cô gặp nguy hiểm.
- Gì? – nó ngẩng lên nhìn hấn. Phát ngôn gì vậy trời?
- Tôi nghĩ cô sẽ giận vì tôi bảo cô ở nhà tối nay.

- Ồ. Ừ. – nó mỉm cười – Tôi không yếu đuối như anh nghĩ đâu, nếu có dịp tôi sẽ cho anh xem.

- Hả...?

- Hi hi!

...

Hai con người im lặng thưởng thức cuốn sách của mình, cảnh như tranh vẽ, lặng lẽ, mà cũng thật ồn ào. Chỉ tiếng nhạc xập xình trong tai cô, chỉ tiếng lật sách nhẹ nhàng, chỉ tiếng chiếc ly chạm xuống mặt bàn gỗ, nhưng chúng dường như là thứ âm thanh duy nhất trong quán. Tuy nhiên, cho đến khi anh thì thầm.

- “Tôi yêu em.”

Cô giật mình ngược lên nhìn anh. Anh vẫn dán mắt vào cuốn sách, tiếp tục đọc :

- “Tôi không nghĩ tình yêu của tôi lại lớn đến thế, quả thật không thể sống nếu thiếu em. Tại sao em cứ vờ như không biết thế kia? Tôi đau đấy! Chẳng phải em cũng yêu tôi sao? Đối người chứ đừng dối bản thân.”

Anh dừng lại ngược nhìn cô, thấy khuôn mặt ửng hồng của cô, cười.

- Những câu ấy rất ý nghĩa đúng không? Cuốn sách này hay thật đấy.

Anh cầm một cuốn sách bìa trơn, không có chữ, không biết đó là loại sách gì, cô cứ nghĩ những lời ấy anh đọc ra từ cuốn sách thật như lời anh nói, nhưng... thực chất ra... cuốn sách đó... là truyện tranh. = =. Những lời nói ấy, là những lời sâu trong trái tim anh. Cô không may mắn nghĩ ngờ...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 48

48. Chương 48

Trước một căn nhà sơn đen, có vẻ cũ kỹ ọp ẹp, ai ai đi ra mặt mày cũng xanh mét, riêng hai người mặt tỉnh bơ, còn hào hứng nữa! Thiệt khác người nha!

- Haha! Nhà ma vui thiệt! – Zoey cười toe toét, khoe 28 cái răng và một cái đang mọc được một nửa.

- Ừ! Công nhận. Cô cũng gan dạ ghê nha! Con gái con đũa hà! Ồ mà cái game đó cô chơi tới đâu rồi?

- Xong rồi! Hehe.

- Xạo! Không tin! Tôi chơi chưa được hai phần ba!

- Không tin thì thôi! Tôi gạt anh làm gì?

- Ồ... Tin. Mà không tin được tôi thua con nhỏ như cô... – Josh lầm bầm.

Nhỏ cười to, ai nhìn thấy cũng ngẩn ngơ bởi độ dễ thương, vì chọc quê được nhóc nhưng nụ cười tắt ngúm khi thấy có một cô gái tiến gần Josh.

- Anh Josh? – cô gái đó gọi nhóc. Cô gái mặc một cái áo lệch vai, ôm người, phối với váy xếp ly, guốc cao, tóc xoắn nhẹ nhuộm vàng xòa dài.

- Cô... là Jenny? – Josh nheo mắt, rồi khó chịu hỏi. Zoey im lặng nhìn hai người nói chuyện, suy nghĩ bâng quơ gì đó.

- Không ngờ mới chia tay có một tuần mà anh không nhớ nổi mặt em. Em là Jane mà!

- Ồ vậy à. – Josh trả lời qua loa, nắm tay Zoey định bước đi.

- Bạn gái mới của anh hả? – Jane liếc từ trên xuống dưới Zoey, buông câu khinh bỉ. À ôm lấy cánh tay Josh ỏng ẹo. À khinh tất cả những con bạn gái của Josh (hình như à quên mất à cũng từng là bạn gái nhóc).

Theo ả, những đứa con gái cạnh nhóc chỉ là thứ con gái ngu ngốc nhu nhược để bị nhóc lợi dụng, quen cho xong cho vui rồi bỏ.

- Không phải bạn gái. – Josh giằng mạnh tay ra, lại quay đi.

- Tưởng gì? Còn bày đặt ra vẻ. Còn bày nắm tay nắm chân. Cô chắc thuộc dạng con gái van xin tình yêu của anh ấy nhỉ, năn nỉ anh ấy cho cô cơ hội đi chơi với anh một lần. Xấu như cô chắc khó khăn lắm ha! – ả liếc Zoey cười khẩy.

- Ồ. – Zoey đáp, sát khí ngùn ngụt. Josh đứng kế bên rùng mình.

- Thật đáng thương. – Jane cười khẩy.

Zoey nhếch mép, miệng vẽ ra nụ cười ác quỷ. Nhỏ quay người, cổ tình hất mạnh cái đầu, phần tóc đuôi gà đánh vào mặt Jane. Josh phải quay sang chỗ khác che miệng cười. Nhỏ làm ả tức điên. Chưa dừng lại ở đó, nhỏ còn cầm đuôi tóc của mình vuốt soa :

- Chắc, cô trét phấn gì lên mặt mà dễ tróc ra vậy? Hàng dỏm hả? Dính hết làm dơ tóc tôi rồi! Có muốn trét để làm mình đẹp hơn được một tí thì ráng chi tiền ra mua loại nào xịn tí, tuy hơi đắt cho nó khỏi bị tróc ra. Nếu không đủ tiền thì cứ xin trai. Chả phải ông ọ mời chài đàn ông là nghề của cô sao? – nhỏ vừa nói vừa nhếch mép, liếc xéo xem phản ứng của Jane. Josh vẫn đang nhin cười.

- Con ***! Ai cho phép mày nói tao vậy? Tao đẹp tự nhiên, không có trang điểm! – ả gào lên.

- Lem son kìa. – Zoey nói rồi quay bước đi. Josh lặng bước theo cười đắc chí. Đúng là chỉ có Zoey mới trị được mấy nhỏ lẳng lơ như vậy.

- Thiệt hả? – Jane lôi tấm gương nhét trong túi xách ra xem, xem xong thì thét lên – Mày lừa tao!

Nói xong Jane chạy theo nắm cổ tay Zoey, đợi nhỏ quay lại, ả giơ tay lên tán nhỏ, nhưng chậm hơn một bước. Nhỏ kịp lấy cái... mảnh gì đó vừa nhặt được dưới đất, chà xát vào môi Jane.

- Giờ thì lem rồi, hài lòng? Có cần tôi khiến phấn trên mặt cô rơi xuống hết không? – Zoey trừng mắt, lại quay đi, miệng lầm bầm chửi rủa. Từ trước đến nay, nhỏ chúa ghét ai dám phá nhỏ lúc nhỏ đang ăn, ngủ, chơi, ghét mấy nhỏ giả tạo, hai mặt. Con nhỏ đó có đủ. Yêu thương gì mà đeo bám theo người ta như đĩa đói.

Jane tức giận, khuôn mặt hằn rõ gân máu li ti. ả tức tối lôi điện thoại ra, lướt một hồi :

- Alô.

- Jane?

- Cee hả? Mày học chung với con Zoey phải không?

- Ừ.

- Xử lý nó cho tao! Tao bao mày một châu.

- Haha! Tao với mày ý tưởng lớn gặp nhau nha. Ngày mai lớp tao đi Nha Trang, tao sẽ xử gọn nhỏ đó và nhỏ tao ghét nhất. Yên tâm.

- Okie, có gì cần cứ gọi tao! Tao sẽ bay ra đó giúp mày! Haha!!

Jane cúp máy, nhìn theo hướng Zoey rời đi mà nhếch mép. “Tao không để yên đâu, dám làm tao mất mặt như vậy.”

...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 49

49. Chương 49

Sau đó,...

Nó và hắn đi dạo hết một vòng công viên rồi về.

Julia và Darkness đọc xong... một chồng sách rồi về.

Zoey muốn xả stress, chơi đủ thứ lên trời, xuống đất, xuống luôn hồ nước... do hụt chân. Josh đi theo, cười mỉm, rồi hộ tống nhỏ về.

...

Tối đó, ở nhà Julia...

Cô ngồi trên lang thang nhìn vào bầu trời đêm. Cô cứ suy nghĩ miên man về Darkness. Anh cứ tỏ vẻ quan tâm tới cô để làm gì cơ...? Làm cô phải khó xử như thế này!

Kính cong.

Cô phóng nhanh xuống mở cổng.

- Tôi đến đón em. – Darkness lò mặt vô, nhoeo miệng cười.

- Đi thôi. – Julia vội đóng cổng rồi phóng lên xe. Chiếc mô tô phóng đi.

Tới bar thì Zoey, nó, hắn, Josh, tụi kia đã có mặt ở đó.

Nhận xét trang phục, hôm nay tất cả đều mặc một màu đen. Con gái tóc búi gọn nhưng lại rất nhí nhảnh và trẻ trung. Con trai người khuyen tai, người cà vạt,...

- Chào, lần đầu gặp, tôi là bang chủ bang Muin – Jake. – một anh mặt điển trai tóc vuốt keo dựng đứng nói.

- Tôi là Thraw, bang chủ bang Hirs.

- Kevin – Dark. – hắn nói gọn cho có, chủ yếu để đáp lại chứ không thêm giả tạo. Biết mặt nhau cả rồi còn bày đặt.

- Zoey, Julia, Yumi – Telk. – Zoey thờ ơ. Ở đây, Yumi là tên nó. Nhỏ giấu tên nó vì sợ nguy hiểm.

- Darkness.

- Josh.

- Mày là thằng giết bạn gái tao! – Jake và Thraw đồng thanh, nghiêng răng lườm Josh và Darkness.

- Bạn gái anh là con nào? – Josh hoang mang, nhiều bạn gái quá, không biết ý Jake là gì.

- ** ****! – Jake chửi thề.

- Bình tĩnh! Theo điều 1 chương 2 luật giang hồ, Hirs và Muin tuyên chiến với Telk và Dark, hai bang các người có thể kết hợp với nhau. Chúng ta sẽ có một trò chơi quyết định kẻ thắng cuộc. – Thraw nheo mày.

- Đánh xáp lá cà. – Jake nói.

(Đôi lời của t/g : bạn nào coi phim cổ trang ý, có mấy phim khi chiến tranh ý, hai phe chạy từ hai hướng đến rồi đánh nhau ý. Đánh xáp lá cà ý nói như vậy ạ!).

- Khi nào? – Julia hỏi, cô chỉ muốn kết thúc nhanh nhanh để được về nhà ngủ thôi. Có ai như nàng? Đến trễ nhất rồi đòi về sớm.

- Bây giờ. – Thraw nhếch mép – Nhưng khác đi một chút. Do bên các người có đến 6 bang chủ, nên bên bọn ta yêu cầu các người không gọi thêm đàn em tới. Để đáng mặt dân anh chị, tụi bây có ngon thì chấp 800 người bên tụi này.

- Okie. – Zoey đồng ý ngay và luôn. Nhỏ chưa kịp chuẩn bị gì hết mà mai đi Nha Trang rồi. Nhỏ chưa mua sắm gì cả, nhỏ cố gắng kết thúc thật nhanh để về chuẩn bị, ngủ lấy sức mai quây cho sướng.

- Được, ra sân sau của bar, xử lý. – Darkness lên tiếng.

- Đi.

...

Sau bar là một khoảng đất trống rất rất rộng. 800 người của bên kia đã chờ sẵn ở đó. Tính nhẩm thì bên này có 5 người có khả năng chiến đấu, 1 người thì hên xui, chia ra 800 tên tay sai và 2 bang chủ, 802 chia 5 là... xấp xỉ 160 người. Đối với Zoey, Julia, hần, Josh, Darkness, con số đó là chuyện nhỏ.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 50

50. Chương 50

Nó đứng nhìn bạn nó lao vào tụi kia... xả stress, mặt đứa nào đứa nấy hớn hở như đi hội, mà thấy bản thân vô dụng, nó cứ lăm bằm :

- Cô đâu rồi? Ra đây cho tôi...

Bất ngờ, một tên từ đâu xuất hiện sau lưng nó, hần thấy vậy từ xa liền chạy đến đá tên kia một cái, rồi giữ khư khư nó bên mình. Trong đầu nó giờ cứ xuất hiện câu nói của hần “...Tôi sẽ bảo vệ cô...”. Hần giờ đã bắt đầu thấy hồi hận vì sáng nay miễn cưỡng cho nó đi. Nhìn nó gặp nguy hiểm, tim hần thắt lại.

Phe bên kia, Thraw và Jake nhàn nhã nhìn tụi đàn em mình đánh nhau, không khỏi rùng mình. Lao vào đánh tới tấp thế mà 5 người ấy có thể ung dung, đánh như vờ chuột thế kia thì quả là... Chợt nhận ra, nó chỉ đứng có một chỗ chứ không đánh đấm gì, Jake nhếch môi, ra lệnh vài tên tập trung tấn công nó.

Nó vẫn bị thương, tuy có hần bảo vệ. Nó bị dao cứa một đường ngay bắp tay. Hần nhìn nó đau đớn mà xót xa. Hần điên máu lên nhảy đến tấn công tên đã đâm thương nó như một con mãnh thú.

Đột nhiên xung quanh nó khí lạnh ùn đến. Nó lạnh lùng nhìn tên đã đâm mình nhếch mép. Mất đổi màu, trước kia cả hai bên đều màu tím huyền bí, giờ một bên đỏ như máu, một bên xanh như bầu trời. Hần dừng lại rùng mình nhìn nó. Nụ cười của nó khiến người ta ớn lạnh, nó huyền bí, lạnh lùng mà đẹp mê người.

Nó chậm rãi bước đến chỗ hần, cũng như chỗ tên kia. Nó gạt tay hần trên cổ áo trắng kia, tự tay bóp cổ tên đó, từ từ đưa lên cao. Nó như ác quỷ, một tay máu chảy đầm đìa, một tay nâng cả người tên kia lên qua cái cổ. Hần đứng kế trọn tròn mắt. Một đứa con gái nhỏ con lại có thể nâng cả một tên con trai lên.

Zoey thấy nó vậy thì hất hàm với Julia, nở nụ cười ác quỷ. Julia thấy nó cũng tạm dừng đánh mà chăm chú xem kịch. Lúc bấy giờ còn khoảng 100 tên, nó thì thâm :

- Không biết chừa ỉnh gì cả. Thiệt tình nha!

Tên bị nó nâng người lên đã tắt thở, trước ánh mắt ngạc nhiên của 5 tên con trai kia. Sau đó, nó lặng lẽ giết từng tên từng tên không chút nào dao động. Lạnh lùng, khốc liệt, mạnh mẽ,...

Nó giết xong cả thầy thì nhếch mép. Julia và Zoey chạy đến bên nó, cười cười :

- Lâu rồi không gặp, Hanie.

- Ủ, tụi bây thật là, có giết tụi kia cũng phải để lại cho chị mày chút chút chứ? Có 100 thằng, thiệt không sướng tay gì hết!

- Haha! Ủ ha! Mà tao không nghĩ là mày xuất hiện nha! Ủa mà, cánh tay có sao không? – Zoey cười toe toét.

- Đối với tao thì không sao, nhưng Hana thì có, lát nữa, tụi mày đưa nó vào bệnh viện nhé. – nó cười.

- Cô... là ai? – hửn, Josh, Darkness từ khi nào đã đứng quanh nó, đồng thanh hỏi.

- Hanie. – nó đáp – Giải thích sau, xử lý hai tên kia trước.

Thraw và Jake xanh mặt đứng chờ người, thấy nó lại gần thì quỳ hủn xuống.

- Tha... tha cho tôi...

- Tìm cách chia rẽ Telk và Dark, trước đó còn chơi gian chứ không đường đường chính chính trở thành bang chủ. Bên cạnh đó, còn dám buôn vũ khí, hàng trắng, dám cho là mình mạnh mà ức hiếp các bang nhỏ, tạo ra những trận chiến không cân sức. Phải phạt gì? – Julia lạnh lùng.

- Chết? – nó nghiêng đầu tạo nụ cười quỷ quyệt.

- Á!!!!!!!

Từ đó, Hirs và Muin bị loại khỏi hàng bang lớn, chỉ còn Telk và Dark thay nhau quản lý phía bắc và nam. Nó chỉ cho bọn chúng gãy hết tay chân và chết già trong tù thôi. Còn 800 kia du nhập làm đàn em Dark, Telk. Sau khi xử lý xong, nó ngắt đi. Hửn nhanh chóng đưa nó vào bệnh viện.

Tại phòng bệnh của nó.

- Hanie là ai? – ba chàng đồng thanh hỏi hai nàng.

- Đó là nhân cách thứ hai của Hana. – Zoey cười.

- Nhân... cách? Người đa nhân cách?

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 51

51. Chương 51

Trời tối, trong một nhà kho cũ bám bụi, mạng nhện chằng chịt, chuột, gián, rắn,... bò qua bò lại như đi chợ, nó 6 tuổi co ro trong góc tường, hai tay ôm lấy đầu gối, không ngừng run rẩy, bên ngoài cánh cửa là hai tên đứng gác. Nó đói, hoảng sợ, mệt lả.

Nó lúc này ngây ngô vì vừa chuyển nhà, chuyển trường, nên bị dụ dỗ, bắt cóc mất. Bọn chúng giam nó ở đó 2 ngày rồi, không cho nó ăn hay uống gì cả. Chỉ có chốc lát, nó nghe tiếng hai tên ở ngoài nói chuyện với ai đó, rồi lại vang lên tiếng bước chân vội vã rồi đi.

- Gia đình đó chịu đưa tiền chuộc rồi.

- Nhận được tiền thì báo để tao giết con nhỏ.

Nó khiếp đảm, đã run còn run hơn. Nó nhìn chăm chăm cánh cửa. Nó nhớ tới pama nó, không lẽ không gặp lại được họ nữa. Nó nhớ tới Zoey – người đầu tiên bắt chuyện với nó ở trường, nhưng nó không trả lời, ngại ngần chạy mất, không lẽ không được kết bạn với nhỏ? Bao nhiêu sợ hãi ù lên một cô bé nhỏ nhắn.

Có một tên bước vào phòng, đầu đội nón lưỡi trai che mắt khuôn mặt, tay cầm thanh gỗ dài, cười đều. Người nó đột nhiên nóng ran, nhưng tên kia lại thấy lạnh đến thấu xương. Và đó là lần đầu tiên Hanie xuất hiện. Một Hanie ra đời từ bản năng sinh tồn của nó.

Sau đó, người ta phát hiện ra có một cô bé khoảng 6 tuổi ngất bên hai cái xác đàn ông bị đánh đập, hành hạ đến chết trong một căn nhà hoang trong rừng.

...

- Sau lần đó, thì hửn mà Hana nguy hiểm, Hanie sẽ xuất hiện, cứu xong Hana, Hanie sẽ biến mất. Nhưng tùy trường hợp. Hanie nó cũng... có vấn đề lắm. Ba hỏi xuất hiện, ba hỏi không!

Ba chàng mất chữ 0 miệng chữ o. Cái mặt ra như vậy (0o0).

Zoey ngược nhìn đồng hồ, quay sang tụi hấn :

- Cảm ơn mấy anh giúp tôi đưa nó vào bệnh viện. Giờ có thể về chuẩn bị mai đi. Còn Julia, mày về tắm rửa gì đi rồi vô đây thay tao! Tao chuẩn bị quần áo mai đi biển!
- Cô là đồ vô tâm. Bạn bè nằm đây còn ham chơi? – Josh ném cho Zoey cái nhìn khinh bỉ.
- Hana ngất đi là do Hanie biến mất, khoảng một tiếng sau tự động tỉnh, khỏi lo. Mà cánh tay nó, bác sĩ đã bảo không phải lo, chỉ là vết thương nhẹ như kiến cắn còn gì! – Zoey cau mày giải thích.
- Cô về đi, tôi ở đây cùng cô ấy cũng được. – hấn ôn nhu nói.

Zoey, Julia, Darkness, Josh cùng trợn tròn mắt nhìn hấn, rồi Zoey là người thần kinh hoạt động lại sớm nhất, hét toáng lên :

- Không! Lỡ anh làm gì bạn tôi thì sao?
- Tôi đâu có như Josh! – hấn nói một câu hàm ý đẩy mình.
- Mày nói vậy là sao thằng kia! – Josh hét to, bạn bè ai nỡ dìm nhau như thế hả thằng khốn nạn kia!
- Hehe! Xin lỗi. – hấn nhún vai ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường nơi nó nằm, tay hất hất ý đuổi mấy người biến hết đi!

Vài phút sau, căn phòng chỉ còn lại hấn và nó. Vọng lại ngoài hành lang bệnh viện yên ắng là tiếng Zoey “Không muốn về! Tên kia! Anh mà làm gì Hana, tôi sẽ không để yên đâu!!!” , tiếng của Josh “Cô im đi! Đã nói Kevin không giống tôi mà!” và tiếng Darkness “Ồn ào!”.

Zoey thở dài :

- Kevin bạn anh mà làm gì bạn tôi, tôi sẽ không tha cho hấn.

Thế nhưng về nhà tắm rửa, ăn uống, chuẩn bị quần áo xong thì lăn ra ngủ thẳng cẳng, không màn trời trắng, động đất cũng không làm gì được nàng...

Tối đó, khi nó tỉnh lại trong bệnh viện, thấy hấn nhìn nó thì nhẹ nhàng nở một nụ cười.

- Về thôi.
- Ừ.

Cả đám đã quyết định sẽ qua nhà nó ngủ, để sáng cùng đi đến trường cho xôm. Đó là lí do nó vừa về tới nhà đã há hốc mồm. Hành lý khắp nơi. Trong phòng khách, Julia và Darkness đang xem phim kinh dị... (lần trước bị dọa mà không sợ). Zoey ngủ. Josh đang tắm, còn rất hồn nhiên vừa hát vừa tắm “Một con vịt xòe ra ba cái cánh... ý nhầm, hai cái cánh, nó bì bà bì bõm dưới kên... yeh!!...”.

Tuy căn nhà hơi náo loạn, nhưng tràn ngập niềm vui và sự háo hức bởi công cuộc vui chơi và quây phá sắp chính thức bắt đầu, bên cạnh đó, cũng chính là khởi điểm một cuộc phiêu lưu mới.

(T/g dùng từ phiêu lưu là hơi quá ừ, mà kệ đi!) Ngủ ngon nha pà con!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 52

52. Chương 52

Sáng hôm sau, trời chưa có vệt sáng nào, tiếng của Josh đã kinh động cả căn nhà nói riêng, cả khu phố nói chung.

- Con heo Zoey! Cô đã bảo tôi phải gọi cô dậy sớm mà! 4h rưỡi rồi đây! Dậy! Mau!! – Josh quần quai trong phòng Zoey, lay mãi không tỉnh, tức quá, nhóc leo lên giường nhỏ nhảy tung tưng. (Ồi còn đâu hình tượng hót boi...!).

- Quái, đồng hồ báo thức sao hôm nay nhoi quá vậy trời? – Zoey lằm bằm, nhỏ nói nhỏ quá Josh không nghe được nên cúi người xuống gần miệng nhỏ nghe cho rõ.

- Cô nói gì thế?

- Gối ôm ngoan... cho chị ngủ... – Zoey lại lằm bằm rồi... ôm chầm lấy nhóc.

-Ặc! – Josh chỉ biết cười khổ với con này, chuyển sang... chọc cù léc.

Không có phản ứng. Josh ảo não nhắm mắt nằm phịch xuống giường cạnh Zoey, than thở trong đầu, trách mình xui xẻo lãnh trách nhiệm gọi con heo này dậy! Cực hình. Quá đuối rồi!

Julia thì đơn giản, chỉ cần nấu ăn thật thơm, cô nàng sẽ tự động xuống bếp.

Hana còn đơn giản hơn, chỉ cần đụng nhẹ vào người nó, ngay lập tức nó sẽ bật dậy nhòm xung quanh.

Số Josh đúng là quá nhỏ!

- Dậy! Đi Nha Trang! Không dậy sẽ không được đi! – lần cuối cùng cố gắng trong vô vọng.

Zoey nghe tới hai từ Nha Trang thì bật dậy, phóng với tốc độ siêu nhân vào toilet, còn hét lên :

- Sao anh gọi tôi trễ thế? (Người ta gọi chị từ 4h sáng đến giờ là nửa tiếng rồi đó pa...) Đã dặn bao nhiêu lần rồi! (Có một lần chứ nhiều). Đồ ngốc! Tôi mà trễ thì anh phải chịu trách nhiệm đấy.

Josh đơ ra... Trên đời này, có ai vô lý như Zoey không nhỉ?

- ĐÚNG LÀ SỐ TÔI QUÁ NHỎ, QUÁ ĐEN!!!!

Nhưng đến cuối, Josh vẫn phải phá lên cười với sự trẻ con của Zoey.

Trời vẫn tối, chỉ có ánh đèn đường mờ nhạt, sáu con người đi trên khu phố. Trai mang vác, gái tung tăng. Hấn đeo cái balô và kéo vali của nó, thêm một cái vali của hấn. Josh hai tay hai vali, sau lưng một balô, trước bụng một balô, vẻ mặt không thể nào khó coi hơn. Nhóc vác giúp nhỏ hai balô và một vali ạ, không điên cũng lạ. Darkness nhẹ nhàng nhất, hai tay hai vali, một của Julia, một của mình.

...

Trên xe, phân bố ngồi như sau : nó với hấn, Josh với Darkness, Julia với Zoey. Nhưng được một lát, Julia ngủ gà ngủ gật, Darkness đổi chỗ ngồi với Zoey để tiện cho Julia dựa vào anh ngủ. Zoey ngậm ngùi ngồi kế Josh – cái tên đang nhìn mình cười gian. Nhưng thiệt tình là chỉ có Josh với Zoey tràn trề năng lượng, hai đứa ngồi cạnh là phải rồi.

Hấn cảm tai nghe rồi đưa nó một bên, bên kia hấn nghe. Hấn hết nhạc lại chơi dòng hòa tấu. Mắt nó bắt đầu cụp xuống, rồi gục. Knock out!! Hấn nhìn cô bé bên cạnh, lúc ngủ cũng tỏ ra mạnh mẽ không chịu tựa vào vai hấn nhá, cứ gật gà gật gù suốt, hấn cười nhẹ lấy tay nhẹ nhàng kéo đầu nó đặt lên vai mình. Cee thấy vậy, tức tối chạy đến, cố tình nói to cho cả xe cũng như cả lớp đều nghe, ngoài trừ cô chủ nhiệm hồn nhiên ngủ trên hàng đầu xe :

- Có thật mà đang quen nhóc Ken học lớp 10 không Hana?

Biết tính nó, hấn ngồi im, thể nào cô nàng cũng vẫn có thể ngủ li bì cho xem, hấn thật không muốn nó có chuyện với ai, nhất là loại rần độc như ả. Cee thấy nó bơ mình thì lay mạnh vai nó. Nó mơ mơ màng màng tỉnh dậy, gỡ tai nghe, ngơ ngác ngược nhìn ả. Cee tức giận lặp lại câu hỏi :

- Có phải mà đang quen một thằng nhóc lớp 10 tên Ken?

- Đâu ra tin đó? – Zoey ngồi sau ghé nó miệng nhai kẹo gum tốp tốp nhếch miệng hỏi.

- Chính mắt tao thấy hai đứa tình tứ. – Cee lại quát lớn.

- Ở đâu? – Zoey tiếp.

- Bar Steward. – Cee nhếch mép. “Mày đang giúp tao hại bạn mày sao? Đồ ngu!”

- Mày đi bar hả Cee? – tới giờ Zoey bắt đầu mĩa.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 53

53. Chương 53

- Cái... tao... tao... – mặt Cee bắt đầu tái xanh.

- Còn nữa, có quen hay không là chuyện của hai đứa nó, liên quan gì mày? Nhiều chuyện. Rảnh thì lo kiếm tiền cổ mua quần áo mới mặc. Nhà mày nghèo tới mức bắt mày mặc đồ thiếu vải à? – Julia ra tay. Để một người ít nói như cô lên tiếng thì xem ra việc này quá chướng mắt!

- Mày... Mày im đi! Không biết gì hết cũng nói! Tao phải quan tâm vì Ken là bạn trai tao! – Cee thét to. Đúng như dân gian có câu “Giận quá mất khôn.” mất bình tĩnh quá lại ló cái ngu của mình.

- Ê, quen thằng nhỏ tuổi hơn mình không nhục còn hét to a mặc dù luật Việt Nam không cấm với mối quan hệ đó cũng không bị kì thị nhiều nữa nhưng mà... cũng có tí vấn đề chứ! Rồi lúc mất còn rêu rao mình bị giật bạn trai là sao? Nào mày có vấn đề á? Dây thần kinh mang tên tự trọng đứt rồi? – Zoey vẫn nụ cười ác quỷ mà đá đểu người khác. Hẩn nuốt nước bọt. Sau này cưới Hana về nhà mà có gì chắc... chết!

- Chờ đó! Tao không bỏ qua đâu! – Cee tức xì khói bỏ về chỗ ngồi. Khi không đi kiếm chuyện với người ta ang nhục về mình!

Cee liếc nó sắc lẹm, nhưng tiếc là nó lại ngủ từ khi nào, làm ả còn bực hơn. Bác tài đáng kính nhìn qua kiếng xe không khỏi rùng mình. Man rợ! Học sinh trường này man rợ quá! An phận mà chạy xe, không được can thiệp, lũ này điên lên tổ chức phóng dao thì chỉ có đường chết!

Sau cuộc ‘đấu mồm’ đầy kịch tính, nửa ngày dài ngồi im, thi thoảng xuống trạm dừng chân, Zoey tung tăng, nhảy nhót, không khác nào con nít. Tối nọ, khoảng 6 giờ chiều, ai cũng mệt lả, chỉ còn nhỏ và Josh là vẫn có thể hồn nhiên, nhí nhố lăng xăng, huyền thuyên cái mồm.

...

Chia làm 3 bạn một phòng, nên tụi nó một phòng, tụi hấn một phòng. Julia vừa vào phòng là cả người đáp xuống giường ngủ. Zoey có lay thể nào cũng không tỉnh, nhỏ đã có thể hiểu được nỗi đau khổ của Josh... Cuối cùng, nó và Zoey đành để cô nghỉ ngơi trong phòng, gom ‘một ít’ thức ăn về là được. Cơ mà Darkness nghe thấy Julia ngủ, lại suy nghĩ xa xăm hơn là cô bệnh, mệt hay đại loại vậy, nhanh chóng gom đồ ăn đến thăm cô.

Cộc cộc cộc – không có tiếng đáp lại, anh xông luôn vào phòng (chìa do Zoey đưa).

Julia nằm trên chiếc giường to làm anh có cảm giác cô nhỏ bé cần được bảo vệ, đặt khay thức ăn lên bàn, anh lại gần cô.

- Em không khỏe à? – anh hỏi, không gì đáp lại ngoài tiếng thở đều đều của cô.

Anh chợt nhận ra điều gì rồi “À!” lên, nhanh chóng đi hâm nóng thức ăn. Mùi hương tỏa ra ngào ngạt.

(Khách sạn 5 sao ạ! Trong phòng có đủ tiện nghi. Trường chơi sang quá!!).

(*Chớp mắt* “Thầy hiệu trưởng ơi! Cho con... ặc” – thầy *bóp cổ*).

- Ừm... thơm quá... – Julia ngóc đầu dậy, nhìn xung quanh. Thấy trong phòng có mỗi Darkness và mình, mặt cô đột nhiên đỏ bừng.

- Dậy, ăn này! – Darkness lại cười dịu dàng với cô, lại cái nụ cười ấy, mỗi khi thấy nó tim cô đau nhói. Cô bệnh tim sao?...

- Tại... sao anh... ở đây? – cô lấp ba lấp bắp, hậm hực quá!

- À! Nghe Zoey và Hana nói em ngủ li bì gọi hoài không tỉnh nên tôi đến thăm, sẵn tiện đem thức ăn đến này! Ăn đi kẻo hết nóng.

- Cứ mặc tôi, quay lại nhà hàng với họ đi!

- Ăn đi!

- Không!

- Ăn!

- Không!

- À, hay... – anh cười gian, ngồi xuống giường đối diện cô – muốn tôi... giúp em ăn?

- Gì? – cô giật mình quay sang, bắt gặp khuôn mặt gian xảo của anh lại thót tim – Ăn!

Thấy cô ngoan ngoãn ăn, anh nói :

- Tôi thích em.

“Phụt!!!!” – tiếng động đê tiện này là gì? Là phát ra từ Julia. Cô đang ăn, nghe anh nói vậy, bất ngờ quá nên phun hết thức ăn ra ngoài và thứ lạnh nó không ai khác ngoài... mặt anh.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 54

54. Chương 54

- À! Sốc đến vậy sao? Tôi xin lỗi. Tôi về phòng một lát. - anh cười đứng dậy bỏ ra ngoài.

Cô thở ra. Tự nhiên ai đời lại nói vậy! Cô nhìn ra cửa, theo hướng anh rời đi, cau mày, tìm lại phát bệnh mà đập nhanh. Đột nhiên, cánh cửa phòng bật mở, anh thò đầu vào :

- Tí tôi đến nữa, chưa ăn xong thì chết với tôi!

Cô vô thức gật đầu, đáp lại đó là nụ cười dịu dàng của anh. Cô lặng lẽ nhìn đồng hồ ăn anh mang đến, toàn những món cô thích! (“Xí! Xí! T/g hỏi cái! Có món nào mà Julia không thích hông?” – “Thịt người.” – t/g xanh mặt rồi dzọt!!!!)

Cô không biết sao mình lại ngoan ngoãn nghe lời anh ăn hết đám đó nữa! (“Tại đói chứ gì!” – *cầm dao* – t/g tẩu!).

Ăn xong cô lon ton đi tắm lại nghe tiếng của anh, mặc kệ, cô ngâm mình trong bồn nước không biết bao nhiêu lâu.

“Ban này, Darkness nói vậy là thật hay chỉ là đùa giỡn thôi? Anh ta như vậy, chắc chắn là đùa rồi. Loại con trai ban phát nụ cười miễn phí cho con gái như anh ta có bao giờ nghiêm túc được với ai! Chắc chắn là vậy rồi! Tốt nhất không nên để tâm! Kẻo người chịu tổn thương lại là bản thân mình! Tim ơi, tốt nhất đập chậm lại đi! Tao không muốn đau khổ, con đường phía trước của tao còn dài lắm! Tao không muốn việc này ảnh hưởng đến tương lai của mình đâu! Mà biết mà rất yếu ớt mà, chỉ một đòn giáng xuống mà sẽ tan nát mất! Cả đời tao cũng bị ảnh hưởng đấy! Biết không...?”

Cô thở hắt ra, trốn trong nhà tắm mãi cũng không được, đành mò ra ngoài. Mắt cô lảo liên tìm anh, để anh ta mà làm gì còn kịp chống cự phòng thân. Cái tên lảm lảm lì lì mà gian xảo. Quả nhiên, có một bàn tay kéo tay cô đi, rồi lại kéo cô ngồi lên giường, tay kia với lấy máy sấy chia vào đầu cô.

“Rè rè.” “Vù vù.” – cả căn phòng im lặng, chỉ còn tiếng máy sấy tóc.

Tay anh lặng lẽ luồn qua tóc cô, búi tung lên au khô. Cô ngồi im hưởng thụ tay nghề của tên hầu từ trên trời rơi xuống. Anh mỉm cười. Lớn già cần cỗi rồi mà tấm xong vẫn để tóc ướt ngang nhiên đi lòng vòng. Hết nói. Sấy xong tóc cho cô, anh lại lôi tuột cô ra ban công.

...

Sau bữa ăn, nhà trường cho phép học sinh sinh hoạt tự do. Nên mỗi nhóm chia ra một hướng mà vui vẻ.

Ngoài biển, nó và hấn “tình thương mến thương” đi dạo. Nó lơ đãng nhìn ánh đèn xa xa. Hấn chỉ bước đi mà lòng trào lên một... sự gọi là hạnh phúc.

- Nay. – hấn lên tiếng phá tan bầu không khí.

- Gì? – nó đáp nhẹ.

- Lần trước, tôi tỏ tình với cô cũng ở trên biển, hôm nay, tôi...

Nó lặng im, trái tim nhảy loi choi trong lòng ngực. Lời của hấn, sức công phá quả là quá lớn. Từng lời của hấn cứ dần dần, dần dần đánh động vào trái tim nhỏ bé của nó. Trời ơi! Ma mãnh quá, sao hấn toàn lựa đúng thời điểm nó không phòng bị gì không thôi!

Hấn đột nhiên dịu dàng nắm hai tay nó, lại dùng ánh mắt dịu dàng nhìn ngắm nó. Nó bối rối nhưng không tránh ánh nhìn yêu thương của hấn. Hấn lại mở lời, dưới khung cảnh lãng mạn như tranh, trăng sáng và tròn, không mây, gió lồng lộng mát mẻ dễ chịu, trời tối và rộng khiến con người ta trở nên nhỏ bé, bãi biển còn vắng tanh, à mà tóm lại là hơi bị lãng mạn luôn, lời nói của hấn càng thể hiện được sâu sắc tình cảm của mình :

- Anh yêu em. Làm bạn gái anh... nha...a. – hấn nói xong, mặt đỏ ửng. Lúc nó bị thương, tuy sau khi đã được đưa vào bệnh viện và chuẩn đoán là không sao, hấn vẫn không khỏi suy nghĩ tùm lum. Nhờ nó bị nhiễm trùng thì sao? Nhờ ban này bác sĩ để quên cái kéo trong bụng nó thì sao? (= =”, thôi đi ông tướng, Hana có bị gì phải phẫu thuật ở bụng đâu!) Rồi nhờ nhiều trường hợp khác, hấn tưởng tượng đến cảnh nó không thể trả lời hấn nữa, chắc hấn điên mất! Hấn sợ! Hấn tuy nói sẽ bảo vệ nó, rồi nó vẫn bị thương! Cuộc sống đâu lường trước được điều gì. Hấn sợ nó không làm bạn gái hấn. Hấn vốn định để nó có thời gian suy nghĩ, nhưng xem ra nỗi sợ hãi đã rút ngắn sự kiên nhẫn của hấn. Chịu! Con người là vậy, thấy mất hay sắp mất mới thấy tiếc thương.

Nó bối rối nhìn hấn. Hấn không gỡ rối đi đã đành, còn cười dịu dàng. Đã rồi còn rồi hơn!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 55

55. Chương 55

- À... là... ừm... ừ. – nó lấp ba lấp bắp trả lời rồi cúi gầm mặt xuống. Không biết từ khi nào, mỗi khi bên hấn, nghe hấn nói, thấy hấn cười, tim nó đau nhói, lại luôn cảm thấy bất an khi không đang cạnh hấn. Nó xác định được tình cảm của mình rồi.

- Thật chứ? – hấn cười rạng rỡ nâng mặt nó lên, hỏi.

- Ừ. – nó miễn cưỡng trả lời, khuôn mặt nóng ran, cười méo xẹo rất khó coi.

- Thật không? Gió biển thổi lớn quá, anh không nghe? – hấn nghe rồi, nhưng cố tình trêu nó làm mặt nó đỏ ửng.

- E... Em... yêu... anh. – nó lại cúi mặt thì thào.

Hấn cười hạnh phúc bế nó lên xoay vòng vòng. Lưu ý ở đây không phải bế khiêu lãng mạn mà như hoàng tử bồng công chúa nhé! Hấn rất hồn nhiên siết eo nó nhấc lên, xong thì quay vòng như... cha con chơi phi

thuyền bay bay! Uầy. Hãy để trí tưởng tượng phong phú của bạn bay cao, bay xa (đừng bay luôn là được), hình dung viễn cảnh lúc này.

À, có một nhân chứng sống, bạn nào không tưởng tượng nổi cứ liên hệ người này.

T/g xin cung cấp thông tin của nhân chứng : Một cô gái theo dõi nó và hẩn từ lúc tan tiệc, theo tận hai người ra ngoài biển. Cô ả nghiêng rằng :

- Mày chờ đó Hana! Mày khác nào hạng gái bán thân. Hết quyền rũ Ken của tao, giờ lại chuyển đối tượng thành Kevin sao? Mặt nhìn ngây thơ vậy mà bỉ ổi vô liêm sỉ. Được. Chồng mắt xem tao làm gì mày! Để xem mấy con bạn của mày bảo vệ mày được tới đâu. Cee tao không phải dễ bị ăn hiếp đâu. Tao đã cảnh báo trước rồi không nghe, vẫn mặt dày bám trai thì mày ăn gan hùm rồi. Hahaha!!!!

Giọng cười man rợ vang lên khiến người nghe rùng mình, của một con quỷ đội lớp người – Cee.

...

Thời điểm đó, ở một nơi khác, Zoey và Josh tung tăng đi chợ đêm. Nhỏ cứ suýt soa khi đi qua mấy nơi bán... đồ ăn. Mấy con nhỏ bạn gái cũ của nhóc, lâu lâu rảnh, nhóc có rủ vài con đi chơi, cơ mà toàn suýt soa những khi đi qua cửa hàng... trang sức. Thật là sự khác biệt lớn giữa đứa con nít và lũ cáo già.

Không quan tâm nữa! Nhóc nhìn nhỏ ăn mà phì cười. Tay cầm 3 cây cá viên, tay bịch bánh rán trộn, loay hoay không biết ăn cái nào trước. Nghe tiếng nhóc cười, biết chắc là cười mình nên định quay lại cãi, nhưng nhỏ giật mình. Nhóc cười nhìn... hồn nhiên... như thằng điên quá! Mặt nhỏ khi không lại nóng ran. Thẹn quá, nhỏ cho luôn ba cây cá viên vào cái miệng cười há rộng tới mang tai kia, làm nhóc xém tí phỏng.

...

Ngày thứ 2 tự do tắm biển, trưa tập trung ăn tại nhà hàng rồi tiếp tục vui chơi thỏa sức tung hoành. Đến chiều lại lên ăn tại nhà hàng. Tối chơi trò thử gan ở nghĩa địa, về đêm tự do.

Sáng sớm, Zoey đã lôi cổ Julia và nó dậy xem mặt trời mọc, nhỏ có vẻ vô cùng sung sức, nên bơ luôn ba cây cột đứng tần ngần mãi ở trước phòng không dám gõ cửa. Hẩn túm vai nó kéo về phía hẩn, cả hai đi sau chót, hẩn nắm chặt tay nó. Mặc nó trợn mắt nhăn nhó, nó sợ hai con bạn thân biết, lại khùng bỏ tính thần nó cho xem, mà đáp lại suy nghĩ lo xa đó của nó, hẩn chỉ cười :

- Bởi vậy anh mới đi sau cuối.

Nó đành bó tay.

Tiếc thay, thấy nó im quá, Zoey quay ra sau hỏi nó :

- Hana, lát ăn... ớ. – Zoey đứng lại, ngó mặt ra – Hai... hai người...

Thấy Zoey là lạ, ba người còn lại không hẹn đồng loạt quay về một phía – nơi mà nó đứng yên đỏ mặt cúi gằm ngấm đôi giày, hẩn nhún vai tỏ vẻ vô tội.

- Hai người đang nắm tay á? – Julia hỏi thẳng.

Hẩn nhếch mép. Nó vẫn nguyên tư thế cũ, tay cố rút ra nhưng vô ích. Ặc! Nghệ thuật nắm tay nha! Không chặt quá làm nó đau, nhưng cũng không lỏng quá để tay nó thoát được. Hay là nó quá yếu. Có một sự tủi thân chà bá ở đây!

- Mặt trời! – nó reo lên như bắt được vàng.

- Ồ! Nhanh nào!! – Zoey lôi hai con bạn chạy tuốt luốt. Tụi hẩn thở dài rượt theo, con gái mà chạy nhanh thấy sợ.

...

Mặt trời tinh nghịch lộ đầu ra khỏi mặt nước. Zoey cười toe toét lấy điện thoại chụp hình, nhưng lại nhăn nhó khi thấy màn hình chỉ có một màu vàng cam. Nhỏ lăm bằm rồi lại ngấm cảnh. Bỗng nhiên, Julia ngơ mặt ra, khịt khịt mũi rất đáng yêu, cô reo lên vui vẻ :

- Mùi gì thơm quá!

- Phải ha! – Zoey cũng khịt mũi quay xung quanh – Thơm quá! Đói rồi! Đi ăn sáng rồi tắm biển.
- Yeah!!!!

56. Chương 56

Cả bọn đi ăn rồi thay đồ tắm. Vẫn như hôm trước, tụi nó không quá lờ lợc, khoe khoang mà lại rất quyến rũ.

Biết trước thế nào tụi nó cũng là tâm điểm chú ý, cũng như là người mẫu miễn phí ấy tên hám gái chết bầm, chết đập trong lớp cũng như trên cả bãi biển, bọn hấn chu đáo chuẩn bị ba cái khăn to. Tụi nó vừa bước ra khỏi khách sạn, tụi hấn đã khoác lên tụi nó mỗi người một chiếc khăn mà mặt mày bặm trợn và căng thẳng. Zoey cau mày :

- Anh làm cái quái gì thế?
- Cô bớt vô tư đi cho tôi nhờ! – Josh cũng cau mày cãi lại.
- Gì chứ?
- Thấy tụi kia nhòm cô như... – Josh nói mà nhận thấy mình hơi... hổ nên dừng ngay mà ngó sang chỗ khác.
- Hi hi. Ghen hả? – Zoey cười gian ghía mặt nhóc – cái mặt đang ngày càng đỏ hơn.
- Im đi! Đừng hoang tưởng! – Josh thẹn thùng đến hoảng loạn, hét lên rồi chạy đi mất.
- Haha! Tên ngố!!!

...

Như kế hoạch của trường, tắm xong, cả bọn đi ăn trưa, đi tắm, rồi lại đi ăn chiều.

Tối đến, cuộc thi thử gan bắt đầu...

Một nhóm 2 người, 1 nam 1 nữ. Trường này cũng biết tạo điều kiện cho học sinh ghê. Tụi nó với tụi hấn chia sau thì ai cũng biết rồi. Mỗi nhóm sẽ được phát một cây đèn pin và một... đôi dép. Đôi dép thì không bắt buộc, ai lấy thì lấy, ý nói có ai sợ quá chạy mất dép có đôi đó lấy ra thay.

Nhóm nó và hấn.

Đi được một đoạn trong im lặng, hấn đột nhiên tia ánh đèn vào một cái mộ gần đấy, giả run, hấn đưa tay qua nó :

- Năm tay.
- Tại sao? – nó trợn mắt nhìn hấn, cái tên đầu óc vẩn đề này sáng sớm đã gây chuyện, khi không nắm tay nó trước bàn dân thiên hạ, làm nó phải khốn khổ tường thuật lại sự việc khi hai con bạn thân hỏi cung.
- Anh sợ. – hấn làm vẻ mặt cún con, mắt long lanh, môi mím lại.
- Gì? Haha!! Haha!! Ôi ôi... Haha!! – nó thấy cái mặt hấn ‘cún’ quá mức thì dừng hấn lại cười, đến nỗi gặp người ngồi chồm hổm luôn. Cười và cười, không dừng được. Hấn thấy nó vậy chỉ hừ giọng, thu lại khuôn mặt cún đáng yêu ấy. Nó thật không ngờ có lúc hấn lại đáng yêu, trẻ con đến vậy. Bình thường lúc lạnh lùng, lúc nóng nảy, lúc quyết đoán. Hình như vẻ mặt đó của hấn lại làm nó... thích hấn hơn một tẹo rồi. Không ổn. Không biết vì cười nhiều quá hay do ngượng ngùng bởi cái suy nghĩ ấy mà cả mặt nó nóng ran.
- Nó bối rối đứng lên đi tiếp. Hấn hờn dỗi te te đi trước, nó đành xuống nước khều nhẹ tay hấn. Hấn cười toe toét nắm tay nó bước đi. Ôi! Cái tên này thật như con nít.

Nhóm Zoey và Josh.

Nhỏ giành cầm đèn pin xong đi xa thật là xa nhóc mà cứ run rẩy không thôi. Nhóc thấy vậy, nhận ra là nhỏ sợ... ma, nỡ một nụ cười gian, quay sang nhỏ :

- Cô sợ ma hả?

- Đ...Đâu... Đâu ra? – nhỏ giật thót tim, không lẽ nhỏ thể hiện nỗi sợ hãi rõ ra như vậy, nhưng không thể để tên đáng ghét đó biết được, phải nhất quyết phủ định.

- Đừng giấu! Sợ cứ nói, tôi sẽ bảo vệ cô... Hehe. Đến đây. – mặt Josh gian hết cỡ.

- Đẹp! – nhỏ thét lên rồi đi nhanh hơn.

Nhóc núp vào một bụi cây gần đó. Nhỏ đi một lát, không thấy nhóc, bắt đầu quay mòng tìm hình ảnh cậu con trai mang lại cảm giác an toàn ỉn, nhỏ hoảng loạn, cuống quýt quay lại tìm Josh.

- Josh... Josh ơi... Josh... A...anh... anh ra... đây... đ...đi mà... Josh... Đừng... đừng bỏ tôi... một mình...

Nghe thấy giọng nói run rẩy của nhỏ tiến đến gần mình, nhóc cười khẩy nhảy ra hù nhỏ :

- Hù! Ta là ma đây! Hãy sợ ta đi!

- Á!!! – nhỏ hét với âm lượng... súp pờ to. Tối hôm ấy, vào lúc đó, người dân khu này hoảng hồn vì tiếng hét, tiếp tục sợ khi chim chóc hoảng loạn bay khắp nơi, tê giác chạy loạn,... Những học sinh khác đang đi nghe tiếng hét cũng chạy mất dép, thầm than trong lòng “Biết vậy ban nãy mình lấy đôi dép nhà tổ chức phát! Hối hận quá!”. Túm chung, chất giọng oanh vàng của Zoey đã làm cả một khu vực hỗn loạn, trong khi đó, kẻ gây rối thét lên rồi gục xuống khóc ngon lành.

- Oaa!! Josh chết tiệt! Oa!! Vậy mà nói... sẽ bảo vệ tôi! Tên ngốc!!! Oaa!! Hức hức... Oaaaa!!!

- Á! Đừng khóc! Tôi đùa thôi! Đừng khóc! – nhóc ngồi chồm hổm cạnh nhỏ, loay hoay không biết đồ làm sao để cô nàng chịu nín khóc, bất quá... ôm chầm lấy nhỏ. Bờ vai Zoey vẫn không ngừng run lên, miệng vẫn không ngừng phát ra tiếng khóc :

- Đừng bắt tôi! Oaa!!! Bắt tên khốn nạn kia ấy!

Mặt nhóc đơ ra, méo xẹo.

- Cô... cô...

Nhỏ bình tĩnh hơn ngược lên, thấy nhóc thì... chủ động ôm lấy người ta, còn luôn miệng mắng :

- Ngốc! Sao anh bỏ tôi mà đi đâu thế? Hức.

Mặc dù có hơi giận vì Zoey bảo con ma bắt cậu đi, nhưng suy cho cùng cũng là do cậu phá nhỏ. Thì... có hơi động lòng tí. Mà từ trước đến giờ, lần đầu tiên nhóc được ‘chiêm ngưỡng’ một Zoey yếu đuối như vậy, nhớ lại mới sáng hôm qua còn mạnh mẽ cái lại Cee bệnh vực nó, sáng hôm nay còn mạnh mẽ cái lại nhóc, không chịu tiếp nhận sự quan tâm của nhóc ỉn. Vậy mà giờ lại run rẩy bám vào Josh... Con gái sớm nắng chiều mưa. Còn Zoey lại là đặc biệt của con gái. Tâm tư cô nàng thật khó đoán!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 57

57. Chương 57

Nhóm Julia và Darkness.

Vẫn một bầu không khí im lặng. Cô lo lắng. Lo không phải vì sợ ma, mà là cô bận suy nghĩ đến những gì anh vừa nói hôm qua. Đột ngột vậy, giờ nếu anh bắt cô trả lời thì sao chứ? Ban nãy, nó với hẳn phải là một cặp đi không nói, cô định tránh anh bằng cách đi cùng Josh, hay một bạn nam nào khác trong lớp, nhưng tiếc là... đứa nào cũng bị anh lườm ột cái chạy biến. Chết tiệt! Rõ là cố ý muốn chung nhóm với cô!

Tối hôm qua, ban công,...

Anh nhẹ nhàng kéo cô ra ngoài ban công. Gió đột ngột kéo đến, mắt cô do không thích nghi kịp hơi nheo lại. Ban công rộng lớn lúc bấy giờ lung linh những ánh nến, cánh hoa hồng rải khắp sân, tiếng sóng vọng lại từ xa, bầu trời ít mây khoe chiếc áo nền đen đầy sao, gió nhẹ, tạo nên khung cảnh lãng mạn tuyệt vời. Cô bất ngờ quay sang anh, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Anh cười khẽ, lại kéo cô vào đứng giữa một vòng nến :

- Julia.

- Ai... là... là Julia kia... – cô bối rối quay lưng bỏ đi, anh nhếch mép kéo cô lại.

- Tôi đã nói chưa nhỉ? Tôi thích em, Julia.

Cô không nói gì, mặt đơ ra, nhưng rất nóng.

- Không tin, tránh ra. – cô tức giận đẩy anh ra. Đã dặn trái tim đừng đập nhanh quá, nó cứ không nghe lời, ầm ĩ cả lên, tất cả là tại tên đáng ghét trước mặt, cô đập vào chân anh, tuy nhiên, do cô đang mang dép trong nhà, ý quên, dép trong khách sạn nên mềm mại êm ái chứ không cứng và nhọn như mấy đôi guốc bình thường cô hay mang. Bí quá thể. Anh thấy vẻ mặt bối rối + tức tối vì không thoát khỏi tay anh được thì nhếch môi cười gian.

- Này, em là người đầu tiên tôi tỏ tình đấy, đừng nói không tin chứ! Giờ trả lời xem, tôi... đối với em, là mối quan hệ gì? – khuôn mặt anh chuyển sang khổ sở, van nài, xem anh chân thành thế nào này. Cái ý tưởng nên với hoa hồng này là anh tham khảo Josh ấy, cái tên đó, bạn bè giúp nhau mà bắt anh khao một chiều. Ban nãy lúc cô tắm, anh lật đật đem ‘công cụ tỏ tình’ ra ban công, vội quá tí nữa là phồng bởi mấy cái nến. Còn dám nói anh xảo!

- Không tin là không tin mà!! Còn tôi với anh... – cô ngừng vùng vẫy, nhìn anh với ánh mắt là tôi đang nói điều quan trọng đây – kẻ thù. Tôi nhắc anh nhớ, tôi là người của Telk, anh là người của Dark. Hai bên bang có thể quay lại đối đầu nhau bất cứ lúc nào.

- Không còn nữa. Telk và Dark đang giúp nhau cơ mà. – cô thất vọng vì anh không bị lừa, anh chép miệng – em đừng đánh trống lảng.

Cô nhìn anh, mở miệng ra như định nói gì đó, nhưng cô lại im lặng. Anh siết chặt tay cô, như ra lệnh cô trả lời. Cô nói khẽ :

- Tôi... không biết, cho tôi thêm thời gian. – đúng nhỉ. Tuy ngồi cô tắm rất lâu, nhưng thời gian đó quả là không đủ để suy nghĩ về một lời tỏ tình, vì cô trân trọng nó, cô muốn suy nghĩ thật nghiêm túc, kéo lại làm tổn thương anh, hay chính cô.

- Được. Tôi đợi. Vào trong thôi, bên ngoài trời lạnh lắm! – anh cười hiền.

Vào phòng cả hai giật mình khi Zoey đang nằm phè ngủ trên giường. Anh tiếc nuôi từ già cô.

Hiện tại.

Cô nhớ lại, thiết muốn chui xuống đất, hay bay đi đâu đó. Mà đến giờ, cô vẫn chưa biết trái tim cô như thế nào nữa. Đột nhiên, có một bàn tay đặt lên vai cô. Quay lại theo phản xạ, thấy một khuôn mặt dị hợm, cô lơ đãng nhìn ‘con ma’ ý với vẻ mặt hết sức bình thản. ‘Con ma’ ngạc nhiên :

- Em không sợ?

- Anh đừng mong dọa được tôi.

Thực chất khuôn mặt dị hợm là do anh rọi đèn pin từ cầm lên.

- Em có phải con gái không nhỉ? Phải nhảy đến ôm người gần nhất chứ? – anh tròn mắt nhìn cô. Cô quả là rất thú vị, khác người nha.

- Ảo tưởng. Đi tiếp. – cô giật luôn cái đèn pin trên tay anh, te te đi trước.

- Gezz, cô ấy không có điểm yếu nào hay sao? – anh thở dài, lăm bằm, đi theo cô.

Cuối cùng, ai cũng về được đến đích. Ai cũng nở một nụ cười thật sảng khoái. Giữa đường, giáo viên nhảy ra hù dọa, nhưng coi bộ chẳng ai sợ ngoài Zoey, riêng Julia còn dọa lại thầy.

Đêm, nó, Julia, Zoey xách nhau đi chợ đêm. Ba chàng ‘được phép’ đi theo... xách đồ.

Rồi ngày thứ 2 trôi qua thật êm đềm mà cũng thật vui vẻ.

...

Ngày thứ 3 sáng ăn sáng rồi tắm biển tự do, ăn trưa và sang... cái gì đó land chơi, ăn chiều ở nhà hàng, rồi tiếp tục chơi, tối tự do.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 58

58. Chương 58

Sáng Zoey lại dựng nó và Julia dậy đi xem mặt trời mọc. Nhất định phải chụp hình lại mới được. Ra khỏi phòng lại thấy ba cây cột đang đứng cười toe toét trước cửa.

Từ khách sạn, phải đi một đoạn mới tới biển. Ba nàng đi trước, ba chàng lặng lẽ đi theo sau,... Nó mơ mơ, Julia đơ đơ. Chỉ có Zoey là nhảy chân sáo ra bãi, nhưng nhỏ đâu biết, hôm nay không phải một ngày may mắn đối với nhỏ.

Nhỏ tung tăng đi trước, đang sang đường, đột nhiên có một chiếc mô tô chạy đến với tốc độ kinh khủng lao đến. Nhỏ đứng yên không nhúc nhích, nhóc thấy vậy vội chạy đến định kéo nhỏ ra, đóng một cảnh phim vô cùng hoành tráng, nhưng bị hù. Khi chiếc xe đến gần, Zoey nhảy phốc về phía sau, còn rất bình tĩnh cố gắng nhìn mặt tên điên này sau lớp kính đen của cái nón bảo hiểm.

Nó và Julia vội vã chạy đến chỗ Zoey đang nhìn theo tên kia càng ngày càng xa. Josh què độ đứng im liếc nhỏ từ xa. Hấn và Darkness cũng lại gần Zoey, lúc đi ngang nhóc không quên cười khẩy chọc què.

- Có sao không?

- Không.

- Tên điên! – Josh lên tiếng. Dễ què dễ què!

- Tên đó không điên, mà là cố tình muốn tông tôi. – Zoey chùng ra vẻ mặt đăm chiêu suy nghĩ.

- Đúng đấy, thứ nhất là lúc ấy, Zoey đang ở phần đường bên này, trong khi làn hấn phải chạy là bên kia cơ mà, lúc tới gần Zoey, hấn đã chạy lạng sang bên này. – Julia phân tích.

- Thứ hai là tên này càng đến gần Zoey phóng càng nhanh. – Darkness lí luận.

- Dù sao thì... sao lúc đó, cô không nhảy ra sớm hơn? – Josh hỏi.

- Tôi phải quan sát đã, xem nên phóng đi đâu. Nếu nhảy về phía trước, hấn có thể dễ dàng lách qua tiếp tục tông tôi vì phần đường khá lớn. Nếu nhảy về phía sau, hấn mà rẽ qua để tông thì sẽ lên luôn lề đường và làm Julia với Hana bị thương mất. Chính vì vậy, tôi mới chờ để hấn nghĩ tôi không thể tránh mà ý lại. – Zoey cười toe toét – Thôi kệ đi, đi xem mặt trời nào, tao sẽ xử lí tên đó vào tối nay.

- Tối nay? – cả bọn ngạc nhiên. Nhỏ chỉ nhếch mép, kéo hai cô bạn đi.

...

Lúc đó, tên lái mô tô chạy đến một ngã rẽ, rồi phóng vào một hẻm tối. Có một cô gái đang đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh lại trước ngực, mắt nhắm hờ. Nghe tiếng thắng xe, cô không mở mắt mà hỏi :

- Gãy mấy cái xương?

- Cô ta có vô! Sao cô không nói tôi biết? – tên này gỡ nón để lộ khuôn mặt đầy theo, thét lên.

- Đồ ăn hại! Vô dụng! Có mỗi một con nhỏ cũng không xong! Chả phải mày chuyên tông mướn sao? Cái danh của mày vứt cho chó gặm đi.

- Câm! Mày nên nhớ mày đang trong địa bàn của tao! Không nể tình mày là bạn của em tao! Tao đã giết mày chết rồi!

Ả vứt cho tên kia một sấp tiền rồi quay lưng bỏ đi :

- Biển! Tất cả đều là một lũ vô dụng. Coi như mày may mắn. Nhưng tao không chịu thua đâu.

...

Xem mặt trời xong, nhỏ chụp hình xong, cả bọn lại đi ăn rồi tắm biển. Nhưng hôm nay tụi nó có mặc thêm chiếc áo thun ngắn tay, dài đến giữa bụng bên ngoài áo tắm, quần khăn ngang eo. Tụi hắc mỉm cười hài lòng.

Kéo nhau ra xa, mức nước cao ngang cổ, Josh hớn hử :

- Thi nhịn thở nhé! Ai ở dưới nước lâu hơn sẽ thắng.

- Okie – Zoey không biết bơi mà vô cùng hào hứng với trò chơi này.

- 1, 2, 3...

Cả lũ đang choai choai dưới nước thì có một bàn tay nắm lấy chân Zoey, mặc nhỏ vùng vẫy, bàn tay vẫn kéo nhỏ đi ra xa bờ hơn. Nước ngập đầu, chân nhỏ tuy đã được buông ra, nhưng vô ích vì nhỏ đâu biết bơi. Hết không khí, nhỏ cố gắng lấy chân đạp xuống cát, lấy đà, trôi mình lên, tay chân quơ loạn xà ngầu làm nước tung tóe, hét toáng :

- Cứu... Cứu!!... ọc ọc. Cứu...

Nó nhịn thở không nổi nữa, phải ngóc đầu lên thở, nghe tiếng ai như Zoey kêu cứu, nó hoảng hồn khi thấy nhỏ đang vùng vẫy phía xa. Nó thò tay xuống nước mò đại đứa nào đó nắm đầu lên, khóc nức nở hết vào mặt tên đó :

- Cứu... Cứu Zoey!!!

Tên đó – Josh ngơ ngác :

- Gì cơ?

- Ngoài đó kìa! Nhanh đi! – nó gào lên.

Josh cuối cùng cũng thấy Zoey.

59. Chương 59

Nhỏ đuối sức rồi. “Chắc chết tại đây quá.”. Khó thở, khó chịu, mặt, cay mắt, nước ủa vào tai làm nhỏ không nghe thấy gì được nữa. Tự rửa mình ngu, không biết bơi còn ham... “Hồi hận thiệt nha, biết vậy ban nãy đứng yên làm trọng tài có phải hơn... Mà thôi... chết thì chết. Sợ gì. Biết đâu mình gặp được thần chết đẹp trai. Trao hồn cho trai đẹp thì chết mấy lần cũng được mà...”. Một con nhỏ mơ mộng đang hấp hối dưới nước, mỉm cười, chết trong hạnh phúc. “Ồ mà... thần chết sao trông giống tên Josh thế? Không!! Không muốn chết! Tên này mà là thần chết của mình thì sống còn hơn!!! Á! Không!”. Cơ mà,... thần chết kéo nhỏ lên mặt nước, còn đưa nhỏ vào bờ, luôn miệng gọi tên và bảo nhỏ đừng chết. “Chậc! Gặp thiên thần rồi! Há há! Mình quá thánh thiện mà! Ai dám để mình chết đâu!”. (= =” nội tâm con này...)

Josh bồng Zoey lên bờ, rồi để nhỏ nằm trên cát. Mọi người kéo đến xem, quen cũng có, lạ cũng có. Bởi vậy, ta nói con người hiếu kì nhiều thứ, nói toẹt ra là nhiều chuyện. Julia thét lên :

- Tránh ra hết để cô ấy thở!

Ngay lập tức, lớn, trẻ, già, nhỏ tránh ra cả.

Josh đánh nhẹ vào má Zoey, gọi :

- Zoey! Zoey! Tỉnh dậy! Zoey.

Ai cũng lo cho Zoey vậy mà giờ trong tiềm thức của nhỏ toàn là tự sướng bản thân thánh thiện được thiên thần cứu vớt. Tới lúc giật mình vì phát hiện nhỏ nghĩ Josh là thiên thần, nhỏ bừng tỉnh, ho sặc sụa vì sặc nước.

- Có sao không? Xin lỗi mày nha!! Huhu oaaa!! Tao thấy... hức... mày ở đó... tao không hức... biết bơi nên... hức... không cứu... hức... oaaa!!...

- Tao có bị gì đâu mày lo. Ổn như chưa từng được ổn luôn. Nín đi... – Zoey xoa đầu nó rồi ai cũng cười toe toét.

Xa xa, Cee đứng quan sát, vẻ mặt khó chịu thấy rõ.

- Con nhỏ này... Tao sẽ giết mày! Đừng tưởng hai lần giết hụt mày, tao sẽ bỏ qua. Mày và hai con kia phải chết!

...

Sau khi tắm xong cả bọn quay về phòng chuẩn bị đi ăn rồi ra ‘đảo’ chơi.

Nó mặc áo sơmi trắng cụt tay, dài ngang đùi, quần sọt đen, bốt đen như mọi hôm. Cổ nó đeo một sợi dây bạc, mặt là hình đầu lâu cách điệu. Tay đeo lắc bạc đồng họa tiết với sợi dây chuyền. Tóc xõa.

Julia mặc áo lệch vai, kết hợp váy carô, có dây xích, dây nơ gắn khắp nơi, guốc cao 7 phân (dự là để đạp Darkness... anh ơi chạy đi). Cô trẻ trung với dây chuyền hai tầng. Tóc xoăn nhẹ phần đuôi xõa dài.

Zoey đơn giản áo thun ôm sát người bên trong, bên ngoài áo khoác da. Quần da đen bó. Tay đeo một rìng vòng, nào gai có, không gai có, carô có, neon có, nhưng nhìn chung phối rất hợp nhau. Bốt cao khối nói.

Ba nàng, ba phong cách. Đẹp vô đối.

Trên bàn ăn, Zoey thờ thẩn ngó thức ăn chứ không đụng đến.

- Heo mà không ăn! Trời sắp sập rồi! – Ave nhếch mép.

- Ồ. – Zoey đáp mà không suy nghĩ.

- Á! Không cãi lại luôn! Đất sắp lở rồi! – Lucia làm vẻ mặt tận-thể-rồi-bây-oi.

- Ăn nè! – Vidly __ bạn học cùng lớp __ gấp cho nhỏ miếng gà.

Zoey cũng chỉ cười trừ, cảm ơn qua loa rồi lại tự kỉ mình em với em.

- Không khỏe hả? Tao tán cái cho tỉnh nha! – nó hỏi.

- Không khỏe phải rồi. Một là ầm đầu hai là ngu. Không biết bơi mà mò ra xa làm gì? – Julia vừa điềm nhiên ăn vừa xỉa.

- Điên! Không phải tự nhiên mà tao trôi ra tận ngoài đó đâu! Ai nắm chân tao kéo ra mà... – Zoey khở sở – Tao suy nghĩ này giờ luôn! Hai lần trong ngày rồi, không lẽ ai muốn ám sát tao?

- Mày mới ở Nha Trang có 2 ngày, gây thù chuốc oán với ai không? – nó kinh ngạc. Biết Zoey là chuyên gia gây rối và thường xuyên đưa người ta vào những tình thế mà tỉ lệ tử nạn cao chót vót, dễ gây thù chuốc oán, nhưng thật không nghĩ là nhanh đến vậy.

- Tao có làm gì ai đâu... – Zoey dừng lại một chút, rồi nói càng ngày càng nhỏ – ngoài... làm gãy mất có một cái răng của con chó kiểng nhà bà kia... mém xiu đốt trụ cây nhà ông kia... Nhưng mà gãy có cái răng với trụ có cái cây à... đâu tới nỗi hận trào máu mà giết người!

T/g là nhân chứng đây! Không phải là “gãy mất có một cái răng” mà là ” gãy mất mấy cái răng” mà đúng ra là nguyên hàm. Không phải là “mém xiu đốt trụi cây nhà ông kia” mà là “mém xiu đốt trụi nhà ông kia”. (— —”).

Nó với Julia chỉ biết nhìn nhau lắc đầu.

- Mà kệ!! Tối nay điều tra luôn thể! – Zoey nói câu quyết tâm rồi lao vào đánh chén, thiếu điều ăn luôn cái bàn...

60. Chương 60

Ngoài đảo, tụi nó kéo tụi hần, cả lớp chơi hết cái này, quây hết cái kia. Từng từng cái khu của người ta! Zoey vô tư, hăng hái thể thôi, chứ thực chất đang suy tính nhiều thứ cho tối nay.

Trên tàu khám phá gì ấy, Josh và Zoey ngồi cạnh nhau. Lúc lên cao, tàu phóng xuống với tốc độ siêu nhanh, hai đứa này vẫn tám được và ai đó có một màn tỏ tình thật độc đáo :

- Cám ơn. – Zoey nói, hạ quyết tâm lắm mới nói được hai từ đó.

- Chuyện gì? – Josh ngây thơ hỏi, mà đâu biết đã làm nhỏ ngại ngùng, thẹn thùng tới mức nào.

- Vớt xác tôi. – Zoey cộc cằn. Tên này đúng là chỉ biết chọc tức người ta! Là nhóc thực sự thiếu năng hay cố tình không hiểu. Ngoài chuyện đó ra, không lẽ cảm ơn vì nhóc đã chọc ghẹo Zoey suốt từ lúc cứu nhỏ.

- Cô có ghét tôi không? – Josh hỏi một câu không hề liên quan.

- Có... lẽ. Lúc đầu thì có. – Zoey phải dè chừng tên điên này khi trả lời. Bởi vì theo cảm giác của Zoey là bầu không khí giữa hai đứa lúc bấy giờ rất quái dị và nguy hiểm. Trả lời là ghét khác nào tự giết mình. Ở nơi thế này, nhỏ có đổ máu cũng đâu ai biết đâu...

- Tức là bây giờ không ghét? – Josh nhếch mép.

- Ờm... – Zoey lơ đãng nhìn ra chỗ khác.

- Vậy còn thích thì sao?

- Ờm... – im lặng + một khoảng im lặng khác – Cái gì cơ?

- Tôi thích... – Josh đỏ mặt, gãi đầu.

- Á!!!!!!!!!! – các hành khách khác trên chuyến tàu thét lên khi thấy... một vài cái gì đó đen đen trắng trắng bay trên trời, Zoey không ngoại lệ, át luôn câu tỏ tình của Josh. Tội nghiệp thằng nhỏ phải khổ sở lắm mới dốt hết can đảm mà tỏ tình...

Sau khi ra khỏi đó, Zoey liên tục tránh mặt Josh. Thực ra ban nãy khi nghe nhóc nói “còn thích thì sao”, nhỏ đã ngờ ngợ rồi. Bây giờ, nhỏ không dám đối diện với Josh. Zoey không biết mình phải làm gì... với tình cảm của bản thân, chấp nhận, hay kịch liệt phản đối. Tình cảm của nhỏ liệu có ảnh hưởng đến những người khác không nếu bị phát hiện... Nên hiện tại tốt nhất là tránh Josh để không dẫn đến những tình huống khó xử. Mà tên ngốc ấy, không biết lựa thời điểm tỏ tình gì cả lại ngay lúc nhỏ đang rối rắm. Từ sáng đến giờ, Zoey đã chuyển tâm suy nghĩ cách tìm người cố tình tông nhỏ, vậy mà giờ lại phải nghĩ thêm về chuyện của Josh! Đến nỗi đầu óc quay cuồng, tâm tư bấn loạn, thần kinh rung rinh.

...

Ăn chiều xong, lại tiếp tục quây. Quây đã đời. Tụi nó quay về khách sạn. Tụi hần biết Zoey sẽ đi xử lý tên dám ám sát nhỏ, nên cũng nhanh chóng thay quần áo, đứng rình trước cửa phòng. Tiếng Julia vọng ra từ trong phòng, có lẽ đang nói chuyện điện thoại với đàn em :

- Đem cho tụi này 2 chiếc mô tô, liền ngay và luôn.

Ba tụi nó lại bước ra. Khi xử lý việc của bang hay những vụ ẩu đả, phong cách của ba nàng luôn luôn như đi đám : đồ đen, tóc xõa dài, kính to bản che khuôn mặt.

Josh nháy mắt, rồi thấy có nhiều ánh mắt đang nhìn mình tràn đầy sát khí thì cười trừ :

- Cho tụi này đi với nhé!

- Đi thì đi thôi! – Hana cười đáp lại – Nhưng... mấy anh đi theo kiểu gì.

Đồng loạt ba chàng nhìn sang Julia làm mặt cún đáng yêu nhờ trợ giúp.

Julia thở dài, lôi điện thoại ra bấm bấm :

- Dem tới thêm ba chiếc nữa.

- Đi. – Zoey nhăn nhó xuống cửa khách sạn đứng chờ. Lát sau có 5 thằng áo quần đen chạy 5 chiếc mô tô đến.

Hắn chở nó, bốn người còn lại mỗi người một xe, tiến thẳng đến bar Jelly – bar lớn nhất Nha Trang. (xin thưa em đang chém ạ!).

Zoey là người đầu tiên vào bar. Nhỏ không vào một cách bình thường mà đá cửa xông vào. Cái cửa kính chịu lực của bar đã nứt một tí. Mấy người kia vào tiến tới một bàn khuất quan sát.

Zoey tới quầy pha chế chọn một ly màu xanh lục rất đẹp, rồi lại tiến tới gần một tên mặt mày có vẻ bặm trợn đang ngồi cạnh hai con nhỏ quần áo xộc xệch, ngang nhiên ngồi xuống ghế đối diện, hỏi tên đó :

- Tôi cần anh cung cấp thông tin. Hợp tác chứ?

Tên đó nheo mày nhìn Zoey vẻ không hài lòng với hành động vừa rồi của nhỏ.

- Tại sao? – tên đó cười đều – Anh gây chú ý cho cô em đến vậy à, sao không hỏi những người khác mà lại hỏi anh?

- Vì anh là Darren __ bang chủ bang Davis. – Zoey nheo miệng cười đáp lại.

- Anh nổi tiếng đến nỗi một cô bé dân Sài Gòn như em cũng biết mà đến bắt chuyện hay sao? – Darren thôi không ôm hai nhỏ kia mà hất hàm ra lệnh tránh đi chỗ khác.

- Không đùa nữa. Tôi cần tông chết một vài thằng, anh có dịch vụ nào không? – khuôn mặt cười cười giả tạo ban nãy của nhỏ thay thế bằng một khuôn mặt lạnh, lạnh hơn cả băng ở sa mạc à không nhầm phải là ở Bắc Cực...

- Hừm... Em là ai? – Darren dè chừng vì thấy Zoey không phải đùa.

- Bang chủ Telk.

- Rất vui được gặp em, hy vọng chúng ta có thể hợp tác.

- Tất nhiên. Khi anh cần, tôi sẽ giúp đỡ, nhưng hiện tại là tôi đang cần, có phải anh nên làm gì đó?

- Tại sao không sự dụng người ở Sài Gòn lại đến tận đây tìm?

Zoey im lặng, khẽ cau mày, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chòng chọc Darren khiến cậu không lạnh mà run :

- Là Job. Cậu ta là sát thủ cao cấp nhất, trình lái mô tô xuất chúng. Em có thể tìm.

- Ở đâu?

- Trường đua Munn. Cậu ta hay tụ tập bạn bè đua xe ở đó.

- Anh ta có một vết sẹo rất lớn trên mặt đúng chứ?

- Ừ. Ừa sao em biết?

- Cảm ơn về thông tin.

- Em là người thứ hai trong tuần này muốn tông người khác đấy! – Darren tỏ vẻ khó chịu khi Zoey không trả lời câu hỏi của mình.

- Cái gì? – mặt Zoey tỏ vẻ hứng thú hẳn, thế là sắp lộ chân tướng rồi nghe chừng!!

- Một cô gái 16 tuổi, có vẻ xinh nhưng không bằng một góc em, tóc vàng, hơi xoăn, cô ta gặp anh ở đây tối hôm qua. Hình như cô ta cũng từ Sài Gòn đến.

Zoey suy nghĩ một lát, rồi nhếch mép, quay đi, không quên :

- Cảm ơn.

- Anh còn có thể gặp em không?

- Có duyên sẽ gặp.

Cả cuộc nói chuyện đều được ghi âm lại và phát qua máy nghe trộm của Darkness. Với đầu óc thiên tài của mình, dường như ai cũng phát hiện ra Zoey định làm gì.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 61

61. Chương 61

Cả bọn đến Munn.

Đúng như Zoey dự tính. Rắp tâm hại nhỏ từ lần này sang lần khác, chứng tỏ người đó phải rất quyết tâm, luôn luôn muốn mọi việc phải được chuẩn bị chu đáo, thật kĩ lưỡng, thật chắc chắn, phải thuê những tên sát thủ bậc nhất. Và đúng là người đó đã đến quán bar bậc nhất, tìm người có quyền lực nhất. Để điều tra ra kẻ đứng sau việc ám sát, nhỏ cần tìm tên sát thủ đó. Zoey càng khẳng định rõ Job là tên sáng nay khi Darren nói tên này nhiều sẹ trên mặt, bởi vì thật ra, sáng nay, Zoey đã thấy lờ mờ khuôn mặt chi chít sẹ của tên muốn ám sát nhỏ. Những cái lí luận này chỉ là do Zoey suy ra thôi. Mà suy tùm lum, trúng tà là thật.

Đến trường đua, Zoey nhoẻn miệng cười với Julia :

- Julia ơi... giúp tao nhá!

- Biết. – Julia nhếch mép rồi bắt đầu đi vòng vòng tìm người.

- Tại sao lại là Julia đi mà không phải cô? – Josh tò mò.

- Vì tên đó biết mặt Zoey rồi. Thấy nó lộ mặt ra, hẳn sẽ chạy ngay, trong khi mình chả biết gì về hắn ngoài khuôn mặt đầy sẹ và cái tên. Tóm lại, Zoey nên tránh mặt. – nó đáp.

- Và chỉ có Julia mới xử lý được việc này. – Zoey mỉm cười nhìn theo cô bạn thân đang tiến gần một nhóm những tên to cao, trong đó có một tên mặt đầy sẹ.

- Cậu là Job? – Julia hỏi lạnh.

- Ừ. – Job có vẻ ngạc nhiên khi thấy một cô bé xinh đẹp nhưng lại đeo kính đen to bản che khuất nửa khuôn mặt, dáng người chuẩn từng mili tiến tới hỏi tên mình, nhưng khuôn mặt nhanh chóng quay về vẻ lạnh lùng hàng ngày, hàng chân mày xô vào nhau tỏ vẻ bặm trợn – Có việc gì?

- Tôi có chuyện cần hỏi.

- Đến đây chứng tỏ cô không phải dạng thường, đua thắng thì tôi sẽ trả lời. Thế nào?

Julia không trả lời, cười khẩy rồi bỏ đi.

...

- 1... 2... 3! Đoàn!

Tiếng hò hét vang dội khắp trời. Ánh mắt của tất cả mọi người ở đây đều chăm chú vào cô gái lạ mặt đang chậm chậm chạy phía sau. Đường đua như thành chữ O, nên đa số khúc đường đều cong. Những người đua khác đều chạy qua với tốc độ kinh khủng, nhưng đến khúc cua gấp, quãng đường lên xuống thất thường, hầu hết các xe đều ngã rạp... ngoại trừ Job. Cậu phóng với tốc độ kinh hồn bỏ xa những xe không ngã nhưng đang chật vật cố ra khỏi con dốc, nhưng giật mình vì có một bóng đen vụt qua trên đầu mình, và đáp xuống trước mặt Job, tiếp tục phóng lên trước. Mái tóc đen dài bóng mượt tung bay trong gió như dải lụa dài... và Job đã biết người vượt mình là ai, cậu nghiêng rằng :

- Con nhỏ đáng ghét! Không thể thua được.

Julia cứ phóng, đến khúc cua khúc khuỷu cuối cùng, tốc độ càng ngày càng tăng. Job nhếch mép, ép xe Julia sát vách ngăn đường đua và nơi quan sát. Cô rẽ nhanh rồi bẻ lái chạy luôn trên tường. Job thoáng ngạc nhiên nên nhất thời chệch tai lái. Julia phóng thẳng đến đích. Cô giành thắng lợi.

...

- Được chưa? – Julia đến gần Job, người đang mang khuôn mặt khó chịu vì thua một đứa con gái, thậm chí là trên đường đua mình đã quá quen thuộc.

- Muốn hỏi gì? – Job hất hàm. Dù là thua thì nhục thật, nhưng cậu rất có uy tín, không thể bỏ lơ cô được.

- Ai thuê cậu đâm con kia? – Julia hất hàm về phía Zoey.

Job thấy Zoey, khuôn mặt tỏ vẻ ngạc nhiên rồi hơi khó xử :

- Là... một học sinh trung học, cô ta học trường New Star từ Sài Gòn đến đây du lịch.

- Biết. Tên?

- Tôi... không biết. – Job nhú mày. Dù gì cũng phải bênh vì người đó là bạn của em gái cậu.

- Không muốn nói. Okie. Thế cô ta tóc vàng, hơi xoăn, sơn móng sọc carô, mũi cao, có nụ cười rất hung tợn, giọng nói the thé, tính tình chanh chua, đánh đá? – Julia tuôn một tràng.

Job miễn cưỡng gật đầu bởi cậu hiểu có giấu cũng không làm gì được nữa khi Julia đã biết quá rõ những đặc điểm của ả ta.

Julia quay lưng bước về phía tụi nó :

- Đúng là nhỏ đó __ Cee.

- Tao sẽ xử đẹp nó ày coi. Để xem tao nên làm gì nó nhỉ? Tổng nó ra khỏi nước mình ư? Thôi! Nhẹ quá! Hay cho nó sống đời thực vật dưới gầm cầu ta. Tao vẫn thấy vậy là quá tốt rồi... – Zoey thờ thẩn.

- Xẻ thịt tắm bột chiên giòn vứt cho heo ăn. – nó cười khẩy. Cả lũ nhìn nó mắt tròn vo như bị ve. Ai mà nghĩ hôm nay nó... bạo lực vậy. Cơ mà người này có câu “Gần mực thì đen, gần đèn thì tối.” Sống trong xã hội này, không ai là không nhiễm sự tàn độc, khốc liệt, mưu toan, tính toán,... Nó vậy là điều tất yếu. Thấy mọi người nhìn mình quá đến nỗi hai con mắt muốn rớt ra lăn long lóc trên đường, nó vội đánh trống lảng – Haha. Đùa tí. Đi ăn bún cá đi! Đói quá!

Thế là Julia lại gọi người đến lấy xe, cả sáu cuốc bộ về khách sạn, dọc đường ghé hàng bún cá bên lề đường đánh chén. Quán khá vắng, vậy mà rộn cả lên bởi sáu đứa loì nhoi ý. Thấy trong quán toàn mĩ nam mĩ nữ, mọi người cũng bắt đầu vào ăn luôn. Té ra cả sáu vô tình câu khách giúp chủ quán kiếm lời. Lúc đầu, thấy nó bay đến kéo ghế ra ngồi xuống, tụi hấn ngơ ra, rồi khi cả Zoey và Julia cũng ngồi xuống chiếc ghế lùn tịt không vừa với dáng tụi nó, còn đưa tay ngoắc ngoắc kêu ngồi xuống, thì tụi hấn không khỏi cười trong lòng : “Đúng là chọn không lầm người (để yêu) mà. Giàu nhưng không phung phí, rất bình dân lại thân thiện chứ không có sang chảnh mà chê bai này nọ. Quả là rất đáng yêu. Giản dị ghê!”

...

Ngày thứ 3 trôi qua như thế, báo hiệu sóng gió sắp bắt đầu nổi lên. Zoey đã tìm được một kẻ thù không đội trời chung. Cả bọn được ăn bún cá miễn phí đến no căng bụng. Bà chủ quán không lấy tiền vì bảo tụi

nó đã câu khách giùm bà. Và bà còn thân thiện nói, con trai bà cũng trạc tuổi tụi nó. Nhìn cả bọn vui vẻ, bà lại nhớ con trai đang học ở Hà Nội... Về tới khách sạn là mệt như lần ra ngủ.

...

Ngày thứ tư sáng cứ tự do, trưa về nhà hàng ăn, đi chợ mua quà lưu niệm, chiều ăn trên thuyền thả nổi trên mặt biển, thấy được san hô ở dưới đáy cùng hệ sinh thái đa dạng của biển Nha Trang. Đặc biệt, buổi chiều này, món uống của học sinh là bia, thức ăn như mỗi nhậu, nhất là không chịu sự quản lý của giáo viên, làm ai cũng thích thú và phấn khởi. Tối tự do.

Và công cuộc vui chơi sáng ngày thứ tư của tụi nó là tắm biển. Zoey tuy hôm qua mém xịu là thấy được mặt anh thần chết đẹp trai nhưng hôm nay vẫn tung tăng nhảy ùm xuống tắm. Con này vô tư, vô lo, sau này cưới thằng chồng vô phước vợ phải con vợ như vậy...

Đang tắm biển, hấn kéo nó lên bờ rồi chạy biển, để lại bốn đứa kia với khuôn mặt gian không tưởng được. Mấy đứa trong lớp cũng trở mặt ra nhìn với câu hỏi nó và hấn thật sự đang hẹn hò á?

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 62

62. Chương 62

Cớ sự như thế nào chỉ đương sự biết. Hấn bảo nó tắm lại cho sạch nước biển, chuẩn bị đi với hấn đến một nơi, mà theo nó nghĩ... chắc chắn là không bình thường. Hấn đưa cho nó một cái đầm, một đôi guốc cao, bảo nó thay. Nó cự nự, rốt cuộc lại bị hấn đe dọa ngược lại rồi cũng phải ngoan ngoãn làm theo.

Hấn mặc áo sơ mi đen, cà vạt trắng, bên ngoài khoác áo vest đen, quần tây cũng đen. Hấn nhuộm tóc đen, vuốt keo ép xuống chứ không có đồ lè dựng đứng như thường ngày. Tuy nhiên, hấn cũng chẳng có hiền lành gì cho cam, tai trái vẫn đeo một cái khuyên đỏ thể hiện cá tính mạnh mẽ không chịu khuất phục ai của mình.

Đúng như người ta nói, đàn ông dù có tồi tệ đến đâu, cũng trở nên lịch lãm và chững chạc khi mặc vest, mà hấn bình thường đã rất đẹp rồi, chơi nguyên bộ vest, tóc đen làm hấn trông rất lạ. Hấn đứng chờ trước phòng nó, mà lúc đi ra nó tưởng thằng nào bỏ đi luôn một nước qua gỗ cửa phòng hấn, còn luôn miệng chửi thằng nhỏ lè mề. Hấn mặt nhăn mày nhíu, nửa mặt trên thành màu xanh vì chán nản, bóp tay với nó, nửa mặt dưới đỏ lên vì giận. Nó thấy hấn thì giật mình rồi chỉ biết cười trừ, cứ quay đi chỗ khác che khuôn mặt nóng ran, đỏ ửng.

Nó hôm nay rất dịu dàng và nữ tính trong chiếc đầm dạ hội dài ngang gối. Phần ngực áo màu trắng, rồi chuyển sang màu trắng hồng ở eo, hồng phấn ở chân váy, có một cái nơ hồng ở ngực trái. Tóc nó xòa thẳng, thắt phần tóc phía trên đỉnh đầu rất cầu kỳ, được cố định bằng một bông hoa trắng thanh khiết. Nó không trang điểm mà vẫn đẹp, một cách đơn giản.

Hấn quan sát nó chỉ cười, đeo lên cổ nó một sợi dây chuyền bạc thanh mảnh, xỏ qua một chiếc nhẫn không cầu kỳ nhưng thiết kế rất tinh tế, có chút xịu giống... nhẫn cưới. Nó hỏi mà hấn không nói gì ngoài cười khẩy chọc quê nó.

Hấn và nó đến một nhà hàng bằng limo dự tiệc gì đó. Lần đầu tiên nó thấy vẻ mặt nghiêm nghị của hấn. Lần đầu tiên nó thấy hấn cười lịch sự bắt tay người khác. Lần đầu tiên, nó cảm thấy hấn quá xa lạ, cái điệu bộ gượng ép ấy thực tình nó không muốn thấy trên mặt hấn. Nó hiểu quá rõ những buổi tiệc xa hoa, lộng lẫy như vậy, chỉ là để giả tạo lấy lòng nhau, hay để khoe mẽ tài sản kết xù của mình. Tất cả chỉ là đối trá và hai mặt, thật thiếu thực tế. Hấn thấy nó đứng đăm chiêu thì kéo tay nó khoác qua tay mình, nói khẽ vào tai nó :

- Đi với anh và cười lên.

- Tại sao em phải đến đây?

- Vì anh đi một mình chán lắm.

- Tại sao anh lại đi? Anh đâu có thích ở đây?

- Khi nào được... anh sẽ giải thích cho em. Giờ thì giúp anh nha! – ‘mặt cún’ xuất chiêu.

Nó cười gật đầu. Biết rồi, hấn làm gì cũng có lí do của mình, và nhất là sẽ không làm gì đại dột tổn hại đến mình hay đến nó.

Một ông trung niên cầm ly rượu lại gần chỗ hấn và nó đang đứng, ông cười với hấn :

- Ồ. Kevin! Lâu rồi không gặp, cháu lớn quá nhỉ?

- Cám ơn cậu, cháu vẫn còn nhỏ lắm. – hấn cười đáp lễ, nó khẽ gật đầu chào ông.

- Ai đây? Bạn gái hả? Xinh nhỉ?

- Dạ vợ cháu.

Nó đang uống nước nghe vậy sắc luôn ho lấy ho để. Ngược lên lườm hấn một cái toét lửa, xì khói. Hấn nhếch mép. Ông cậu thấy hành động hai đứa nhỏ chỉ cười.

- Đúng là lớn rồi. – ông chạm khẽ ly rượu của mình vào ly của hấn, buông câu nói rồi quay lưng đi.

Nó vẫn ho như chưa từng được ho, hấn chép miệng :

- Vợ yêu à... Không cần thận gì cả, uống nước từ từ thôi chứ, đến nỗi sắc thể kia.

- Ai... khụ khụ... là vợ... anh... khụ khụ. – nó khỏ sở cãi lại trong cơn ho.

- Người này nè. – hấn quay sang nó, hai tay ôm eo kéo nó lại gần, mặt kề sát mặt nó.

Mặt nó bất giác đỏ ửng. Dây thần kinh phản xạ của nó hoàn toàn tê liệt. Tên này càng ngày càng... không coi ai ra gì!

Nó chưa biết làm thế nào khi đẩy mãi mà không làm gì được tên này thì lại có một người đàn ông khá trẻ đến chỗ hấn, bên cạnh là một người phụ nữ đẹp, khuôn mặt hiền từ đức độ. Cậu ta khẽ tăng hắng rồi đưa tay ra. Hấn buông nó ra bắt tay. Cậu thân thiện :

- Xin chào, cậu là Kevin phải không?

- Vâng, là tôi. Còn cậu là Nathan __ chủ tịch công ty bất động sản R&J. – hấn cười.

- Ồ, không ngờ một người nổi tiếng như cậu lại biết đến tôi. Công ty tôi chỉ là một công ty nhỏ bé, được một chủ tịch tập đoàn lớn biết đến thật là vinh hạnh quá!

- Tôi không phải chủ tịch, hôm nay tôi đến đây với tư cách con trai ông ấy. Vả lại, cậu đừng nói khách sáo như vậy, công ty cậu đâu có nhỏ bé như cậu nói.

- Haha! Cậu quả vừa có tài làm ăn, vừa có tài ăn nói, còn... cô đây là bạn gái cậu ấy à? – Nathan nhìn sang nó mỉm cười.

- Là... – nó định trả lời thì...

- Vợ tôi. – hấn một lần nữa làm nó tức ói máu, đã cố tình giành trả lời rồi, ấy vậy mà hấn lại chen vào nói.

- Ồ, thế hai người làm quen nhé, đây là vợ sắp cưới của tôi __ Jessie. – Nathan giới thiệu cô vợ tương lai xinh đẹp kề bên. Nó không biết sao rất có thiện cảm với Jessie, có lẽ bởi khuôn mặt thánh thiện, nụ cười thiên thần, hay do tính cách trầm lặng yên bình của cô nàng.

- Chào cô, tôi là Hana. – nó tươi cười bắt tay Jessie. Cô nàng thẹn thùng thủ thỉ.

- Chào. Rất vui được làm quen.

- Khi nào đám cưới nhất định không được quên tụi này nhá! – nó vui vẻ, cười tươi rói. Như nhắc tới vấn đề tình cảm, Jessie thẹn thùng, e lệ mặt đỏ ửng khẽ gật đầu.

Bốn người trò chuyện hồi lâu thì hần già từ Nathan và Jessie, kéo nó đi về. Sau đó, cả hai ghé qua ăn trưa ở một nhà hàng gần đó, về khách sạn, giáp mặt bốn con gián mặt gian đang ở sảnh chính.

63. Chương 63

Đợi nó và hần thay hai bộ quần áo đơn giản hơn, cả bọn kéo nhau đi chợ mua quà. Thật tình cờ và thú vị là hôm nay cả nó và hần đều mặc áo pull đen, nó quần sọt đen, hần quần jean dài cũng đen sất. Có vẻ là phong cách đôi. Khi nó xuống sảnh, rất ngạc nhiên khi phong cách của hần giống nó, nhưng nếu lại lên phòng đổi quần áo, sẽ tốn thời gian của cả sáu. Chấp nhận số phận, mặc chúng nó chọc ghẹo, hần vẫn nhếch mép, nó vẫn mặt đỏ bừng, cúi gằm.

Ở chợ, tụi nó hốt gần sạch cái chợ của người ta. Nào trang sức, quần áo...

Cả ba đang bàn luận về một cái áo thì đột nhiên nghe tiếng la to :

- Cướp! Cướp! Ai đó bắt hần giúp tôi.

Theo phản xạ, cả sáu cũng như tất cả những người ở chợ hướng mắt về phía bà cụ vừa thét lên _ một cụ già với vẻ mặt đau đớn vì mất hết số tiền mà bà đã cố gắng dùng tất cả sức lực cuối đời làm ra. Tên cướp thật nhẫn tâm và vô liên sĩ.

Cùng lúc đó, một tên thanh niên đội nón lưỡi trai che khuất khuôn mặt, áo jean rách rưới, cùng với quần jean cũ nát đang ôm một cái túi khá cũ chạy về phía ba đứa tụi hần đang đứng. Darkness nhếch mép. Đợi lúc tên đó đến gần, anh dùng một thế judo quật ngã tên cướp. Josh giật lại chiếc túi đưa cho bà cụ. Bà nhìn Josh và Darkness với ánh mắt thần phục, cũng như vô cùng cảm động và biết ơn.

Đã giúp thì giúp cho trót. Cả lũ tạm dừng việc mua sắm, mà thực ra cái chợ chẳng còn gì để mua nữa, đưa tên cướp đến đồn cảnh sát, tuy nhiên, bà cụ lại bảo :

- Thả hần ra đi. Và bà mời mấy con đến nhà bà chơi nhé.

Darkness ngoan ngoãn thả tay tên đó ra, nhưng thay vì chạy đi, tên đó lại đi theo cả sáu và bà cụ, khiến cả bọn thực sự rất ngạc nhiên.

Bà cụ đưa cả sáu đến một căn nhà... à không... là một biệt thự rộng lớn sang trọng.

- Bà ơi... đây là... – nó chạy lên trước lay lay tay bà.

- Nhà bà, con thấy sao? – bà cụ thản nhiên nói vào hộp gì đó trước cửa, giống cái hộp ở nhà Thraw – Mở cửa giúp tôi.

- Vâng.

Cửa mở trước ánh mắt ngạc nhiên của cả sáu, tên cướp theo bà cụ vào nhà trước dẫn đường. Để vào được nhà, phải đi qua một khoảng sân rộng, nhiều hướng đi, rất dễ lạc. Bà đưa tụi nó và tụi hần vào phòng khách _ một căn phòng rộng lớn, nội thất sang trọng, trang nhã, bình dị nhưng vô cùng nghệ thuật. Bà bảo chờ, rồi bước đi, tên cướp cũng biến mất từ khi nào.

- Thế này là sao? – Zoey hoang mang thấy rõ, vẻ mặt bất ngờ mắt tròn xoe, môi mím lại rất đáng yêu.

- Đợi người ta ra rồi hỏi. – Julia nhún vai tỏ vẻ không biết, chứ thực chất cô đã hiểu rõ rồi. Nếu không hiểu, cô không phải là con nhỏ thiên tài luôn đạt điểm gần như tuyệt đối trong mọi kì thi.

Lát sau, bà cụ bước ra với áo sơmi trắng, khoát ngoài là ghilê, váy ôm ngang gối, ngồi cạnh nó, cười :

- Bà là Jenny. Chắc mấy con đang rất tò mò nhỉ? Cháu của bà khá là giàu, là chủ căn hộ này. Nó rất là thương bà nên đưa bà về đây sống cùng nó. – bà Jenny nói, ánh mắt ánh lên vẻ hạnh phúc khi nhắc tới cháu bà, chứng tỏ bà rất yêu quý, và tự hào về đứa cháu này, bà tiếp lời – Ban nãy, bà làm vậy là muốn thử

lòng những người ở đó. Lâu lâu rảnh, bà có quậy phá tí ấỵ. Chứ ở nhà hoài chán lẳm. Người giúp bà là các con! Thật là thế hệ trẻ bây giờ rất năng động, tài năng và tốt bụng nữa!

“Cụ này trẻ trung quá!” – suy nghĩ của cả sáu “nhưng cũng rất thú vị!”

- Tại tên đó chạy về phía tụi con. Dù sao là ai cũng sẽ làm vậy thôi ạ! – hắ cười khách sáo.

- Á! Tên đó là người của bà ạ? – nó hỏi.

- Ủ, quản gia của nhà này. – bà cười đáp.

“Nhà này hết chuyện làm thật! Ai đời chủ bày trò bày tôi tham gia chung...” – suy nghĩ trong em của sáu bạn trẻ.

- Gần tới giờ ăn chiều rồi, mấy con ở lại ăn cùng bà nhé, bà muốn giới thiệu mấy con với cháu bà. – bà Jenny cười, khuôn mặt sang trọng như lấp lánh dưới ánh hoàng hôn hắt vào từ cửa sổ.

- Dạ thôi ạ! Cảm ơn bà đã mời nhưng tụi con phải về, nếu không thầy cô và các bạn sẽ lo lẳm. – nó chối.

- Tụi con đi dã ngoại với trường à?

- Dạ. Tụi con từ Sài Gòn đến, mai về rồi. – Zoey lạnh lệ đáp.

- Tiếc thế! Vậy đây là lần cuối gặp nhau à? – bà ra vẻ tiếc nuối.

- Khi nào có dịp đến Nha Trang, nhất định tụi cháu sẽ đến thăm bà. – Julia cười.

- Ủ. Bà muốn các cháu gặp Darren của bà.

- Dar... gì ạ? – Zoey sặc nước.

- Darren. Thằng nhóc cũng đào hoa, quậy phá lẳm, thật tình. Thật ra nó không phải là vậy đâu, trước kia nó rất ngoan, lễ phép, giỏi giang, nhưng vì một số chuyện trong quá khứ, nó phải tạo ình vỏ bọc như vậy... – ai cũng cảm nhận được sự xót xa của bà dành cho Darren – Bà xin lỗi! Khi không lại nói chuyện buồn như thế!

- Không sao ạ! Tụi con về nha, nhất định sẽ quay lại thăm bà. – Josh đứng dậy, nháy mắt với bà.

Bà cũng niềm nở tiễn tụi nó ra về.

...

Trong cuộc sống, không có chuyện nào là không liên quan đến chuyện nào, chúng luôn có mối ràng buộc mạnh mẽ, gắn khít. Cuộc gặp gỡ này cũng không ngoại lệ, ông trời đã cho họ gặp nhau, ắt phải có ý nghĩa của nó. Và tầm quan trọng của nó,... chưa ai biết trước điều gì... (trừ t/g =DDDD!!!).

...

Khung cảnh chung bầu trời đỏ rực, những cánh chim bay lượn tự do, mây đỏ trôi bồng bênh. Một cái bè lớn thiệt lớn ghép lại từ những thanh tre dài và chắc. Cái bè có gắn dây vào một cái cột, mà cái cột cắm gần bến. Cái bến là con đường duy nhất dẫn vào bờ.

Cả lớp 11A1 sỉ số 30 học sinh, leo lên phá muốn banh cái bè. Do không có giáo viên nên mỗi đứa cứ hiếu động hết sức có thể. Đứa tò mò ngồi... cắt dây tạo hình cho bè, đầu không ngừng suy nghĩ nếu dây đứt chắc thú vị lẳm (chơi ngu). Đứa xoắn cao hai ống quần thò hai chân xuống nước đập tung tóe, nước văng như vôi sen. Đứa nhún nhảy hò hét, làm cái bè bập bênh. Đứa tung tăng lợt biển luôn... Cả lũ hò hét, cứ như sợ rằng mình sẽ bị lãng quên hay sao ý :

- Ê thằng điên! Mày ngồi xuống cho tao!

- Té giờ! Đừng có nhố nhăng nháo nhào nữa!

- Tao không thích. Thích nhảy làm gì tao!

- Ê! Văng nước tè le.

- Thằng điên chơi ngu! Mày cắt dây hả? Điên quá! Phấn mau!

- Té tao! Ngồi im coi! Đàn bà con gái.
- Á! Cái đầu tao! Tao giết mày!
- Á!!!! Mấy đồng chí ơi cứu tao!
- Nín hết coi! Ổn quá! Tao cắt hết giò!!!!

...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 64

64. Chương 64

Diên đảo một hồi, thức ăn được dọn ra. Bia cũng chất đầy bàn. Cả lớp tạm dừng bạo động lao vào đánh chén thả cửa.

- Xê ra! Tao xí cái này!
- Không dám! Tao thấy trước mà!!! Láo không? Đập giò.
- Tao thách mày dám!

bốp

- Thằng diên!!! Tao oánh mày!!!! Đứng lại.
- Tao đâu có ngu! Há há!!!!

...

Sáu đứa ngồi vô cùng yên lặng, ăn, suy nghĩ tới Darren. Được một lát, Zoey cầm lon bia lên :

- Vì tìm ra thủ phạm một cách thành công mãi mãi. Để cảm ơn mọi người, chầu này ta khao! Ăn thoải mái. (thực ra trường trả chứ thím này có thiệt gì đâu)
- Cụng lon! Vì sự nghiệp đất nước. – nó cũng cầm lon lên.
- 1, 2, 3,... Dzô!

Ai cũng tu gần hết lon, trừ nó. Nó chỉ nhấp môi chút xíu. Không biết sao, rượu thì nó uống được, còn bia thì... Mùi vị của bia rất lạ, rất khác với rượu, dù chúng đều là thức uống có cồn.

- Uống nhiều vào. Thả ga đi! Lát có người đưa về, mày lo gì! – Zoey miệng nói tay dốc bia vào miệng nó.
- Thôi! Cô ấy đã không muốn uống thì... – hấn can. Nhìn cái mặt là biết đang lo lắng cho nó. Ôi trời ạ! Mấy thím này tình thấy ớn.
- Có sao đâu! Có gì nhờ anh đưa về là được. – Zoey vẫn rất thản nhiên đáp lời.
- Gezz. – hấn chỉ thở dài. Nó đừng có trách hấn, chỉ nhọ cho nó là có con bạn quá khôn lỏi.

Nó uống gần sạch lon đã ngà ngà say, mặt ửng hồng, quát Zoey :

- Mày thật là! Tao không uống được bia mà cứ ép tao!
- Á à! Say thiệt đó hả? Tao thấy mày uống rượu quá trời quá đất có tí dấu hiệu nào là say hết mà. Kì vậy!
- Hừ! – bia bắt đầu ngấm. Nó trở nên vô cùng tinh nghịch và trẻ con, tiếp tục... cầm lon bia của hấn uống.
- Uầy, nàng bắt đầu quậy rồi đây. – Julia cười lấy lon của mình cụng vào lon trên tay nó.

...

Nửa tiếng sau, cả lớp nằm la liệt trên sàn, trừ nó, hấn, Julia, Darkness và một người nữa nhưng không ai để ý. Nó uống rất là nhiều bia, nhưng kì lạ là chỉ say chứ không ngủ, chính vì vậy nó quậy tưng bừng, báo hại Zoey bị nguyên trái táo phang vô đầu, té đập vào đầu Josh, làm cả hai cùng bất tỉnh nhân sự mà giờ biển có động mấy trăm độ, hai cái thím này cũng không hay biết gì.

- Tao về khách sạn trước nha. Kevin, lát nữa giúp tôi đưa Hana về. Cầm lợi dụng thời cơ nghe chưa! – Julia đứng lên, chạy sang đỡ Zoey rồi bước đi, không quên rằng đe hấn. Hấn không nói gì, chỉ chép miệng.

- Về luôn đây, không thích làm kì đà. – Darkness nói rồi đỡ Josh đi luôn.

- Bảo này, em có sao không vậy? – hấn quay sang nó.

- Sao hả? Giờ này chưa có sao đâu! Anh phải chờ tí nữa cơ! – nó cười toe toét nói, lại gần mép bệ ngồi, hai chân thả xuống dòng nước bắt đầu trở nên đen và đục ngầu như bầu trời lúc bấy giờ.

- Say rồi. – hấn thở dài – Về phòng đi.

Nó vẫn cười nhìn hấn, tay vỗ vỗ vào chỗ cạnh mình ý bảo hấn ngồi đó. Hấn ngồi theo ý nó, xoắn ống quần cao lên, thả chân xuống nước.

- Em có chuyện muốn nói.

- Chuyện gì?

- Em đang mong muốn một chuyện.

- Chuyện gì?

- Em muốn gì nhỉ?

- ...

- Haha! Đùa mà!

Nó lồng tay mình vào tay hấn, tựa đầu vào vai hấn, nhắm tịt mắt rồi hét to :

- Anh nhất định phải cưới em, ở cạnh em!

- Hả? – hấn trở mắt nhìn nó.

- Không được bỏ đi! Phải cưới em! Phải hứa đàn ông hoàng! – nó tinh nghịch giơ ngón út – Ngoắc tay đi! Em muốn anh hứa!

- Rồi rồi. Hứa. – hấn cười trừ ngoắc tay nó.

- Haha! Hứa rồi! Nhất định là không được quên nha!

- Ủ. Giờ về khách sạn nghỉ ngơi để sáng mai phải về Sài Gòn được chưa chị hai?

- Chưa muốn về! Anh muốn ngắm sao mà? – nó giãy nảy, chân đạp nước văng tung tóe khi hấn cố xách nó lên.

- Không cần! Về đi! Em say rồi!

- Em chưa say! – có ai say tự nhận mình say, cũng như không có thằng điên nào tự nhận mình khùng.

- Có về hay không? Không về khỏi cưới hỏi gì hết.

- Về. – thấy hấn căng thẳng quá, nó lại cười xòa.

- Tốt. – hấn xoa đầu nó một cách dịu dàng.

Nó ngoan ngoãn để hấn nắm tay kéo về khách sạn. Vô tâm mặc kệ lớp đang phơi thầy trên bệ chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Và cái con người bí ẩn không say kia, nghiêng rằng, lòi điện thoại, gọi cho ai đó :

- Tới đi. Đưa nó đến đó.

- Dạ.

...

Trước cửa phòng ba đứa tụi nó, nó nhất quyết không chịu rời hẳn nửa bước. Hana hôm nay đúng thật rất cứng đầu và bướng bỉnh. Mặc hẳn làm mọi cách, nó vẫn ôm cánh tay hẳn cứng ngắc.

- Trời ơi! Anh phải làm gì em mới cho anh về phòng hả? – hẳn đau khổ dựa lưng vào tường.

- Cúi xuống.

Hắn cúi đầu xuống, nó hôn cái “Chụt.” vào má hẳn rồi phóng vào phòng. Hẳn bần thần cả người, rối loạn thần kinh, cả người nóng ran, đứng như trời trồng, rồi lấy lại nhận thức, quay bước mà miệng lầm bầm :

- Chết thật! Sao mà dễ thương thế này chứ? Tiêu mình rồi...

Nó chạy vào phòng, rồi lại chạy ra định chúc hẳn ngủ ngon, nhưng không thấy hẳn đâu, chỉ toàn thấy khó thở bởi một mùi gì đó nồng nặc tẩm trong một cái khăn tay đang kề sát mặt nó. Hai tay nó bị kiềm lại.

“Rồi tiêu! Mình bị đánh thuốc rồi! Zoey, Julia, Kevin, Darkness, Josh. Trông chờ vào năm người vậy. Chắc! Biết vậy ban này khỏi ra chúc ngủ ngon thì hơn!”

65. Chương 65

Hắn đột nhiên thấy bồn chồn không yên, liền quay lại phòng tụi nó, thấy cánh cửa hé mở một chút, trong lòng hẳn đã trào lên một nỗi đau khó nuốt, lại có cảm giác như soda đang sôi sùng sục trong bụng. Đầu không ngừng suy nghĩ đến những tình thế bị quan nhất có thể. Hẳn xông thẳng vào phòng, hét toáng lên :

- Hana! Em đâu rồi?

Đúng như hẳn đã dự tính, trong căn phòng chỉ có Zoey đang nằm ngủ trên giường và tiếng nước chảy từ vòi sen trong nhà tắm. Tiếng nước chảy dứt hẳn, giọng Julia vọng ra :

- Gì vậy?

- Hana về chưa?

- Cái gì? Chẳng phải anh là người đưa nó về sao? – Julia bỗng thấy lo sợ, nhanh chóng lau khô người, mặc quần áo để chạy ra. Hẳn gọi cho nó nhưng không có ai bắt máy.

- Đúng là vậy, nhưng giờ lại không thấy đâu nữa! – hẳn cau mày nói.

- Cái gì chứ? Zoey! Dậy mau! Hana về chưa? ZOHEY!!!!!! – Julia lay người Zoey.

Nhỏ ngu ngơ, mắt nhắm mắt mở :

- Hana gì cơ?

- Nó mất tích rồi.

- Hả? – Zoey tỉnh hẳn ngồi dậy nhìn Julia.

...

Vài phút sau, năm bạn trẻ đã yên vị ở phòng tụi nó. Zoey tái mặt :

- Nó không bao giờ đi chơi khuya như vậy mà không có hai đứa mình. Làm sao đây! Chắc chắn là có chuyện gì rồi!

- Khách sạn này có camera không nhỉ? – Darkness bình tĩnh nhất, tìm cách cứu nó.

- Có! Xuống sảnh xem.

Rồi cả bọn theo lời Josh chạy vội xuống sảnh, giục bà chị tiếp tân còn đang bận nhìn trai đẹp với cặp mắt hình trái tim to chà bá, Julia mất kiên nhẫn hét lớn, thu hút tất cả những ánh nhìn, mọi hoạt động ở sảnh khi ấy hầu hết đều dừng lại :

- Phòng quan sát ở đâu?

- Cô ăn nói kiểu đó hả? Dù gì tôi cũng lớn hơn cô đó! Xấc xược. – cô tiếp tân đành đá nạt lại.

- Tôi không quan tâm! Tôi hỏi chị lần cuối, phòng quan sát ở đâu? – Julia hỏi, với chất giọng nồng nặc sát khí, không còn mất bình tĩnh hét toáng lên, một giọng nói nhẹ nhàng, thanh thoát, nhưng sắc mùi ra lệnh.

Cô vốn đã rất lo cho nó, muốn giải quyết nhanh nhất có thể, mau chóng tìm ra tung tích nó, vậy mà cái bà cô già này còn câu giờ. Cô hận không thể đạp gãy cái sống mũi giả của cô nhân viên già ham trai trẻ kia. Cô và Zoey thề với lòng... gà, nếu không kịp tìm ra manh mối, nhà của bà nhân viên này sẽ trở nên sáng sủa, lung linh nhất thành phố đêm mai. Và sáng mốt, ở gầm cầu nào đó nơi Nha Trang này sẽ xuất hiện thêm một gia đình ăn xin cần nơi trú qua đêm.

- Không nói, cô làm gì được tôi?

cách – tiếng lên đạn.

- Alô, papa hả? Con đang ở khách sạn XYZ. Papa đuổi việc cô nhân viên này giúp con được không? – Darkness lôi điện thoại ra. Cô ta nghe nói vậy xanh mặt, biết mình đụng vô thứ dữ, liền nhỏ nhẹ mà rằng :

- Ở bên này ạ! Để em đưa mấy anh đi nhé! Thật ra, phòng đó không phải là nhân viên thì không được vào, nhưng có em theo thì...

- Con trai chủ tịch tập đoàn điều hành hệ thống khách sạn năm sao XYZ có được tính là nhân viên không?

- Julia mĩa, cười khẩy. Cái người con trai của ngài chủ tịch tối cao ấy không ai khác ngoài Darkness. Thực ra nếu ban nãy, anh mà không can, cô đã bắn nát sọ cô nhân viên rồi. Thứ đàn bà lẳng lơ, trác nết. Cũng biết mình già, biết mình lớn tuổi hơn, vẫn xưng hô anh em ngọt như đường, vẫn thản nhiên tự đưa mình lên cao như ta là trời, không có ta các người không thể sống. Kinh! Tởm! Cô ta im lặng mà khuôn mặt khó chịu thấy rõ.

Qua vài hành lang, cô ta dẫn tụi hấn đến một căn phòng. Hấn xông vào trước, quan sát một lượt, rồi tổng cổ hai tên ngồi vừa trò chuyện vừa tám, không lo làm việc ra khỏi phòng, hội ngộ với bà tiếp tân còn sưng sỏ đứng như trời trồng bởi cái tát cực mạnh của Julia (mới tát sau khi hấn vào phòng, con này giận giai lắm, có can cũng dụ được lúc đó thôi), mạnh đến nỗi, nghe tiếng 'rắc' của xương. Chẹp, không biết là gãy xương hay trật cái khớp nào đây.

Hấn ngồi trước màn hình được ghép lại từ một đồng ô nhỏ, tay lướt nhanh trên bàn phím mà tựa như đã biến mất.

- Đây rồi.

Hấn nhích mép rồi click vào một ô nhỏ, những gì đã xảy ra trước phòng tụi nó hiện rõ trên màn hình to ơ là to. Sau khi hấn đi khuất góc hành lang khách sạn, nó lại lộ đầu ra, rồi nhích cả người ra khỏi khe cửa. Bỗng nhiên có một người đàn ông mặc đồng phục nhân viên khách sạn, bịt khẩu trang, tay đeo găng tiến tới sau lưng nó, trong chớp mắt túm lấy tay nó, rồi chụp thuốc mê. Sau khi nó bất tỉnh thì có hai tên khác vẽ ngoài y hệt tiến đến vác nó đi. Hấn chuyển camera, ba tên đó bỏ nó vào một cái vali rồi thay đồ bước ra ngoài như khách vừa trả phòng, lên một chiếc xe bảy chỗ màu đen, phóng thẳng.

- Hừm! Bị bắt cóc rồi. – hấn trầm ngâm, vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ.

- Chết tiệt! Dù là có tay sai ở đây, nhưng mạng thông tin không lớn như ở Sài Gòn. Làm sao tìm được nó.

- Zoey tức giận đá ngã cái ghế.

- Cứ gọi nhờ thử, biết đâu được, nếu Dark có người ở đây thì tốt quá, à mà... vả lại, mình cũng vừa có một người bạn mới quan hệ rất rộng ở đây, không phải sao? – Darkness chống cằm, nhếch môi.

- Không lẽ ý anh là...

...

Kính cong...

Darren với bộ dạng ngái ngủ, mái tóc hơi dài rối bù, ngáp ngắn ngáp dài, mặc pyjama hình con gấu Teddy của Mr. Bean, ra mở cửa.

- Ai mà giờ này đi phiền người ta thế? – cậu vẫn chưa nhận ra người đối diện là ai.

- Phiền thì tôi về.

- Á! – nhận ra giọng của Zoey, Darren tỉnh hẳn, và lúc này cũng nhận ra bên cạnh nhỏ là bốn người nữa và năm chiếc mô tô hoành tráng – Ủa? Em làm sao mà...

- Bọn này tình cờ gặp mẹ anh, mới biết nhà anh ở đây. Nhưng giải thích sau đi. Xin lỗi vì đây là lần thứ hai. Tôi thật sự cần anh giúp đỡ! – Zoey nhắm mắt tuân nguyên tắc. Sao mà mất sĩ diện quá! Gặp nhau lần đầu cũng là nhờ tìm đến cậu, nhờ cậu cho thông tin. Gặp nhau lần thứ hai cũng là nhờ tìm đến cậu, nhờ cậu tìm nó. Gezz! Là bất đắc dĩ!

- Vào nhà rồi tính tiếp. – bà Jenny từ đâu bước ra, xuất hiện một cách thần kì sau lưng Darren, nói, rồi mở cửa cho cả bọn vào.

66. Chương 66

Ở đâu đó trên trái đất lúc này, nó bị trói bằng dây thừng, ngồi trên một cái ghế gỗ khá cũ, nhưng vẫn vô cùng chắc chắn đặt giữa một căn phòng không nhỏ không lớn, miên man ngủ. Nó mơ thấy ác mộng, một mớ đồ ăn cứ bám theo nó, làm nó cứ phải bỏ chạy. (=.=). Bên ngoài căn phòng là hai tên đứng gác, nhìn có vẻ đô con lực lưỡng, mặt mày bặm trợn, nhưng rất tiếc, cả hai đều là gay, t/g bất mí là hai người này đang hẹn hò.

E hèm! T/g quay về chủ đề chính. Cảnh tượng này rất quen, đâu đó có nét tương đồng với vụ bắt cóc vài năm về trước mà đối với nó là ác mộng kinh hoàng không dứt.

...

Bà Jenny và Darren sau khi biết nó bị bắt cóc thì vô cùng hồ hởi :

- Được, bà/anh sẽ giúp mấy đứa/em.

- Cảm ơn hai người.

Darren móc ra một cái 5S, thằng cha quản gia kiêm tên cướp ban trưa ngay lập tức đem ra cho bà Jenny một cái điện thoại.

- Alô, tìm gấp cho tao cô gái tên Hana, hình tao sẽ gửi qua liền.

- Dạ. Tụi em sẽ chia ra tìm kiếm cố ấy trong và những tỉnh kề Nha Trang.

- Alô, tìm giúp tôi một cô gái.

- Vâng bà chủ tịch.

Zoey, Julia, hẳn, Josh, Darkness trong lòng như lửa đốt. Zoey là bạn thân của nó từ cấp một, đến cấp hai, Julia chuyển qua trường của tụi nó học, nên cả ba có một tình bạn khắn khít vô cùng. Ba đứa tụi nó chơi thân với nhau như hình bóng, như chị em ruột. Giờ nó lại bị bắt cóc, như chính người thân của Julia và Zoey đang gặp nguy hiểm vậy, cảm thấy vô cùng lo sợ bản thân sẽ mất đi một người vô cùng quan trọng đối với mình, nó từ trước đến giờ đối với cả hai rất tốt, rất hồn nhiên, trong sáng, mỏng manh, thanh khiết, quả thực như người em gái bé nhỏ. Cả hai sẽ làm sao khi nó có chuyện gì...?

Hẳn dù mới quen biết nó, nhưng nó chiếm một phần rất là to trong tim hẳn. Những khi bên cạnh nó, hẳn thấy vô cùng hạnh phúc, cứ muốn thời gian dừng lại. Những khi thấy nó buồn, thấy khuôn mặt đau đớn

của nó khi nó cho rằng bản thân vô dụng, tim hần như bị xé nát. Những khi thấy nó cười hạnh phúc, hần mong muốn mình có thể mãi mãi bảo vệ nó, để nó hạnh phúc, hần đánh đổi cả đời này, kiếp này, cả những kiếp sau của mình cho ác quỷ cũng được. Những khi xa nó, hần nhớ, nghe thấy tâm hồn gào thét tên nó, muốn chạy tìm nó, để có thể nhìn thấy nó. Giờ đây nó gặp nguy hiểm, hần không thể làm gì ngoài bình tĩnh ngồi chờ, mà cả người nóng rực, vô cùng khó chịu. Hần vô cùng yêu nó.

Josh và Darkness cũng xem Hana như một đứa em gái bé bỏng đáng yêu khi nó quá thánh thiện. Cả hai lo lắng vô cùng, lo cho nó, còn lo rằng nếu nó có chuyện gì, cả Julia và Zoey sẽ rất buồn, mà khi đó, hai người cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Mắt Julia đột nhiên sáng lên :

- Tao có ý này! Thay vì tìm kiếm con mồi bị cố định một chỗ, sao không tìm kẻ săn mồi, rồi theo dõi nó?
- Ý mày là... theo dõi người đã ra lệnh cho đám kia bắt cóc nó? – khuôn mặt Zoey cũng bừng sáng rạng rỡ.
- Nhưng là ai? – Darkness cau mày ra chiều suy nghĩ.
- Tao đoán là Cee. – Josh đáp gọn.
- Alô, theo dõi người này cho chị mày, hiện có lẽ đang ở khách sạn XYZ. – Zoey gọi điện thoại.

...

Bóp! – Máu bắt đầu chảy xuống từ môi nó, một vết đỏ ửng từ từ in rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của nó – năm ngón tay. Tóc nó rối bù cả lên. Cái áo sơ mi trắng cụt tay của nó đã nhàu nát, nhăn nhó do nó cựa quậy cố gắng thoát khỏi gọng kìm của sợi dây thừng chặt ních. Trông rất chi là thảm.

- Haha! Mày xem mày đi. Tồi tàn còn hơn ăn xin!

Nó ngược lên nhìn người con gái ác quỷ trước mặt, người bạn cùng lớp của nó, cũng là người đã ‘tặng’ cho nó mấy cái tát + mấy cái đấm, giật, thụi túi bụi này giờ. Mọi thứ nó có thể nhìn thấy lúc này là một thứ mờ ảo, không rõ thực hư, như tranh trừu tượng picasso (không biết đúng chính tả hông), chỉ như màu vẽ bị tạt bừa lên tờ giấy vốn dĩ rất thanh khiết.

- Tao xem mày còn giả câm được tới khi nào! Tao hỏi mày lần cuối, mày có yêu anh Ken không?

Nó lắc đầu, nhưng không hé răng nửa lời. Cee thô bạo nắm chùm tóc mái của nó giật xuống, làm nó đau đốn cúi đầu, như đã gật đầu vậy. Sau đó, ả còn tát cho nó một cái điên người. Nó mệt lả.

- Mày đừng có chối! Mày lắc đầu thế té ra anh ấy đơn phương yêu mày hả? Không có cửa đâu nha con! Mà mày nghĩ mày là ai mà có quyền theo đuổi anh ấy, là tình địch của tao? – Cee nhếch mép. Con này lạ, người ta bảo không thích Ken, thì chối, bắt người ta nói thích. Khi người ta miễn cưỡng gật đầu, cũng mắng té tát vào mặt người ta. Diên uôi! Nó chỉ nhắm tịt hai mắt lại để thần kinh ổn định, để khi mở mắt, cảnh vật xung quanh nó không là bông lờ loét nhiều màu nữa.

- Mày yêu anh Ken còn cố tình quyến rũ anh Kevin?

Nó giương ánh mắt vô hồn nhìn Cee. Tại nó bây giờ chỉ toàn tiếng ù ù, có nghe thấy ả nói gì đâu mà cứ bắt nó đáp lại, đáp gì bây giờ? Thế là nó vô thức cúi đầu xuống, như để tránh ánh mắt điên loạn của Cee. Vậy mà ả ta lại nghĩ nó gật đầu mới chết.

- Con khốn! Mày yêu Ken, lại đi ổng ẹo với Kevin? Mày muốn bắt cả hai tay, hai bên hai chàng hả? Đồ lẳng lơ! Tao nói ày biết! Từ khi mới gặp, tao đã coi mày là cái gai trong mắt tao rồi! Giả tạo, tỏ vẻ yếu đuối, dịu dàng, thánh thiện ha! Chứ thực chất mày như con rắn độc luôn tìm cách tiếp cận hai anh ấy! Loại gái như mày biến đi thì hơn! Nhưng tại sao hai anh ấy lại để ý đến mày chứ? Bởi vậy nên tao vô cùng ghét mày! Mày có hiểu cái cảm giác vừa muốn giết một người, vừa muốn từ từ hành hạ để người đó sống trong đau đớn không? Tao sẽ ày thấy đau đốn, sợ hãi đến tột cùng mà không thể nào chết được. Hahaha!!!

Hai thằng gay đứng bên ngoài thôi tò te tú tí mà nghe ngóng bên trong, câu nói vừa rồi của Cee làm hai thằng rợn tóc gáy. Đàn bà khi ghen tị thiệt đáng sợ! Cee bước ra, khuôn mặt bình thản, vui vẻ hệt như ả chưa nói gì vậy, tiếp tục cười :

- Vứt vài con rắn vào đó cho tao.
- Nhưng...
- Rắn bình thường thôi! Rồi khoảng mười phút sau vô sơ cứu cho nó. Sáng mai tao quay lại báo địa điểm, rồi đưa nó đi.
- Dạ.

67. Chương 67

Nó nhú mảy nhìn xung quanh. Ban nãy khi nó đang ngủ do bị đánh thuốc, đột nhiên cảm giác cả người lạnh run, choàng tỉnh. Là Cee, ả đồ nguyên xô nước đá lên người nó. Đá lạnh cắt da cắt thịt nhưng nó cắn răng chịu đựng, toàn thân run rẩy. Dòng nước lạnh chảy từ tóc nó xuống trán, xuống đôi mắt, gò má ửng đỏ vì lạnh, xuống cằm rồi đáp đất. Lạnh. Chưa định hình được gì đã được nhận một cái tát thấu trời. Lại liên tiếp thêm mấy cú đấm, làm nó xay xắm mặt mày, chẳng biết trời trăng gì sất, cho nó một tràng, vài cái tát, vài cái giựt tóc, rồi lại vài câu nói dài như bài diễn văn, sau đó bỏ ra ngoài, mà nó không hiểu cái mô tê gì hết. Hiện tại nó đang nhòm ngó xung quanh, chủ yếu tìm đường thoát thân, hay là tìm chỗ cầu trời cho Hanie xuất hiện!

Thiệt tình luôn! Là nhân cách thứ hai của nó mà không biết giúp đỡ nó gì cả.

Ánh sáng duy nhất trong căn phòng là một cái đèn dây tóc, treo tòn teng trên đầu nó. Cuối cùng nó phát hiện có một cửa sổ không có song chắn, có vẻ lớn, vừa để người nó chui qua, nhưng khá cao, có lẽ phải bắc một cái ghế... Nhưng quan trọng nhất bây giờ là làm sao để thoát khỏi mớ dây thừng này đây. Nó tìm mọi tư thế tốt nhất, quần quai, nhưng có vẻ là vô ích.

Cạch __ cánh cửa phòng khẽ nhích qua để lộ cái khe nhỏ, gió lùa qua lạnh lẽo, nó khẽ rùng mình, một con rắn bị vứt vào làm nó hoảng tột cùng. Con rắn chỉ to cỡ hai ngón tay, dài chưa đến 50cm, nhưng nhìn lớp da bóng lưỡng, nhưng khô ráp kia, nó nuốt nước bọt cái ực.

Từ trước đến nay, tuy chưa bao giờ bị rắn cắn, hay phải ‘đụng độ’ với loài bò sát ấy trên thực tế, nhưng khi thấy rắn trên TV, nó đã nổi hết da vẩy, nay còn ‘trải nghiệm thực tế một phòng’ với rắn... mặt nó tái đi khi con rắn vừa được thả vào đã lao vút về phía nó.

...

- Alô! Chị hai hả? Cô ta không có ở trong khách sạn.
 - Tìm đi! – Zoey thét lên.
 - Dạ!
 - Vô dụng! – Zoey định đập máy thì...
 - A! Cô ta kia, vừa bước vào khách sạn ạ!
 - Khuya vậy mới về thì chỉ có thể là từ chỗ bắt cóc con tin thôi. – Zoey lầm bầm – Theo dõi nó.
 - Nè. Cô cũng về khách sạn lúc khuya lác khuya ư đấy! – Josh bắt bẻ, đến lúc này còn cố tình chọc tức Zoey.
 - Hừm... Xong vụ này, tôi sẽ xử đẹp anh cho xem! – Zoey trợn mắt.
- Điện thoại Julia reo lên. Khuôn mặt ai cũng mừng rỡ, cứ ngỡ là điện thoại của tụi đàn em gọi báo tin của nó, Zoey hét vào điện thoại :
- Sao rồi! Con nhỏ đó đang làm gì?

- Ai cơ? Ai đấy? – bên kia là một giọng nữ, vừa lạ cũng vừa quen, hình như... đầu như giọng của cô chủ nhiệm lớp ấy...!

- ... – một khoảng lặng cho năm chúng ta...

Julia vội vã tắt máy, hắng giọng, rồi gọi lại cho cô :

- Alô! Cô có việc gì không ạ?

- À! Ban này là gì thế?

- Dạ! Là bà... bán cá ngoài đường ạ. – Julia vừa nói vừa cười trừ nhìn Zoey.

- Ồ! Mà sao trễ rồi mà sáu đứa còn chưa về khách sạn vậy? Thiệt tình! Sáng mai là về Sài Gòn rồi. Dù là mai về, và ngày mốt được nghỉ học nhưng mà cũng phải biết lo đi nha! Sáu đứa không biết gì cả. Về khách sạn liền đi đó!

- Dạ. Cô ơi, thực ra là... – Julia cố vắt óc suy nghĩ một lí do hợp lí nào đó, để thuyết phục cô.

- Dạ thưa cô, chuyện là bạn Julia ban này trên đường về khách sạn, có gặp hai ông bà nói về truyền thuyết con mực khổng lồ có mắt như đôi dép kẹp nên muốn điều tra thử. Với tư cách là bạn bè, năm đứa tụi em sẽ ở lại Nha Trang giúp đỡ bạn ấy mở mang kiến thức sinh học ạ! Tụi em sẽ tự về sau, hành lí em sẽ cho người đến lấy, vậy nha cô! Chào cô. Dạ! Dạ! Cảm ơn cô! Cô ngủ ngon ạ! – Darkness giật điện thoại nói một lèo không để ai kịp phản ứng gì xong rồi tắt máy luôn.

Bốn người kia đơ tập một, tập hai, rồi phá lên cười, cả người trầm tĩnh như Julia cũng cười đến khuôn mặt đỏ ửng, chảy cả nước mắt :

- Haha! Gì chứ! Gì mà mực... gì mà... mắt... haha... dép kẹp... Hahá!!! Haha!!!

Ít ra thì không khí cũng bớt phần nào căng thẳng. Trong khi tụi điên điên kia đang ‘khám phá sinh học’ đồng thời thi xem ai cười lâu hơn, thì nó đang vô cùng lâm li bi đát.

Con rấn từ từ trườn qua chỗ nó quán quanh cổ chân nó. Nó khiếp đảm nhìn con rấn nằm yên trên chân nó. Nó nhìn con rấn, con rấn nhìn chân nó, rồi... thôi! Con rấn chẳng làm gì cả, chỉ quán chặt lấy chân nó. Nó thở nhẹ, run lẩy bẩy. Cái này là khủng bố tinh thần nè. Rấn ơi... có cần thì cần luôn đi, đừng có đối xử với nó vậy chứ! Híc!

Nhưng trời thương nó cho nó gặp phải rấn... đang tu, không làm gì nó hết. Nhưng bù lại, suốt nửa tiếng đồng hồ ‘thần kinh thép’ với con rấn tu, nó kiệt sức, cả người nó phải tựa vào ghế và mớ dây thừng nếu không muốn bị ngã lăn ra sàn. Bên ngoài có một tên bước vào, xách con rấn lên rồi đi ra. Người đó vô cùng... lẻo lét nha! Áo nền xanh lá dạ quang, chấm bi trắng, quần bó hường dạ quang, thêm đôi giày vàng khè với cái gọng kính đỏ lè có gấn nơ thì... đã hiểu.

Tên đó nhìn nó rồi chép miệng :

- May cho cưng là cưng không đẹp bằng chị. Cưng mà đẹp bằng chị thì chị đã xử cưng trước con nhỏ Cee kia rồi he! Trời ơi! Sao tui đẹp quá vậy ta! Hố hố!!

Nó... đơ + sốc + ngớ ra. Nó cố gắng hết sức để nhin cười. Lúc này không được làm phật lòng ‘chị’ này nếu còn muốn sống. Đợi ‘bà chị’ ra ngoài, nó cười toe toét, quên luôn tình trạng hiện tại của mình _ bị bắt cóc.

Nhưng mà cười được một lát thì cả người nó lả đi, rồi nó đánh một giấc ngon lành đến sáng, trong khi dường như cả bang Davis (của Darren), tập đoàn Dimond (của Jenny), tất cả những người thuộc bang Telk, nhất là Julia, Zoey, hân, Josh và Darkness đang điên đầu lên vì không tìm ra nó.

68. Chương 68

Lờ mờ sáng hôm sau, phòng khách nhà Darren...

Julia nằm dài trên sofa, ngủ. Darkness đặt đầu của cô trên đùi mình. Zoey nằm... dưới gầm bàn, ngủ. Josh nằm... trên mặt bàn, ngủ. Hấn đi qua đi lại.

- Ê! Thằng kia! Mày là máy hả? Làm gì đi qua đi lại hoài vậy? Đêm hôm qua đến giờ không nghỉ lấy một phút! – Darkness cau mày nhìn hấn.

- Hừm! Tao thích! – hấn đáp, nhưng cũng dừng đi, tự nhiên chạy xuống bếp pha cà phê như ở nhà.

- Cái thằng này... – Darkness thở dài nhìn theo cái dáng cao cao của hấn lủi thủi – Mà hai cô gái này cá tính cũng đặc biệt ghê. Hôm qua kêu nghỉ ngơi đi thì kiên quyết không chịu đâu. Ngồi nhìn nhau một hồi lẫn quay ra ngủ hết! Thiệt là trẻ con quá! – Darkness nhìn Julia ngủ phì cười.

Điện thoại của Julia reo lên, nhưng ba con heo vẫn ngủ ngon lành, Darkness nghe máy :

- Alô.

- Chị hai ơi... Ai đấy? – giọng bên kia ngập ngừng.

- Ai là ai? – anh dựa người ra lưng ghế, chêm chệ, đùa cợt.

- Anh là ai? Mau đưa máy cho Julia! Có tin gấp!

- Cứ báo, tôi sẽ thông báo cho cô ấy.

- Anh là ai mà có quyền đấy! Mau đưa máy cho...

- Cứ nói. – tiếng Julia cắt ngang, cô nàng vẫn nằm im, mắt nhắm, chỉ có miệng cử động.

- Dạ! Con nhỏ Cee đó cũng không về Sài Gòn theo trường. Nó đã mượn một chiếc máy ảnh. Em đang đuổi theo nó.

- Đang ở đâu?

- Dạ... ngã tư XYZ! Xe dừng lại rồi chị! Ở nhà số abc đường ABC.

- Hừ! Chị mày tới liền. Cố gắng cầm chân, tiếp tục theo dõi. – giọng ra lệnh của Zoey vang lên.

- Đã tìm ra vị trí của Hana rồi! – Darren cùng bà Jenny tức tốc chạy vào báo tin.

- Số abc, đường ABC? – Josh hỏi.

Darren và bà Jenny không nói chỉ gật đầu. Hấn buông li cà phê vừa xử lý xong, vợ lấy cái áo khoác rồi bước ra ngoài. Darren nói theo :

- Nếu cần giúp đỡ, Davis sẽ ở bên ngoài trợ giúp.

- Cám ơn! Anh và bà là hai người rất tốt! Hậu tạ! – Zoey cúi đầu chào rồi chạy ra.

...

Sáng sớm, mà cả khu nhà Darren chọn rộn cả lên nhờ tiếng mô tô lướt gió vi vu...

...

Nó mở mắt ra đã thấy cái mặt của Cee đang nhăn nhó chửi hai người đang cúi gầm xuống, trong đó, có cả ‘chị’ hôm qua nữa :

- Tụi bây làm ăn cái kiểu gì vậy hả? Trên người nó không có đến một vết cắn! Con rắn tụi bây bắt bị ngu hả?

- Dạ... Tụi em đâu có biết...

- Ngu đều! Để tao tự xử. Vác nó ra xe cho tao! – Cee cau mày.

Hai tên này im lặng tiến về phía nó, thấy nó tròn mắt nhìn mình khiếp đảm, một tên nói :

- Chị hai, tỉnh rồi.

- Vậy à...? Cứ vác nó ra! Bịt mồm nó lại. – Cee nói rồi ra xe trước.

Nó vùng vẫy, nhưng vô ích, không thoát được hai gọng kiềm hai bên. Dù là gay nhưng mà khỏe khoản vô cùng, cứ giữ chặt lấy tay nó, làm nó càng vẫy càng đau.

Nó nghĩ là mình đang ở trong một căn nhà hoang, xung quanh khá vắng. Hai tên kia đem nó ra xe, vứt nó vào băng ghế sau rồi vào ngồi cạnh. Cee khởi động máy, phóng đi, cùng lúc đó, năm chiếc mô-tô cũng vừa phóng đến.

- Đuổi theo chiếc xe bảy chỗ đằng trước. – hấn nói rồi phóng lên trước.

Cee không hay biết gì về năm người đằng sau, chạy về cứ địa của ả ở Sài Gòn – một căn biệt thự khá rộng ở gần ngoại ô, là nơi tụ tập của anh trai ả thường tụ tập.

Cee có một người anh ruột, là tên cầm đầu của một nhóm nhỏ khoảng gần 100 người, thường đi cướp của ban đêm, ngoài ra dạo gần đây còn bắt đầu tổ chức buôn bán hàng trắng, vũ khí hạng nặng, lại ngay trên địa bàn của Dark và Telk quản lí. Hấn đang định sẽ xử lí vụ này sau khi đi Nha Trang về, không ngờ lại trùng hợp đến vậy. Sẵn tiện xử lí luôn con em lẫn thằng anh.

Cee lại bảo hai tên kia vác nó vào nhà kho nằm ở sân sau căn biệt thự.

Năm chiếc mô-tô dừng lại. Hấn nhảy phốc xuống định vào trong, bị Zoey cản lại :

- Khoan đã! Đây là chỗ tụ tập thằng Steve (anh trai Cee) hay tụ tập đấy.

- Thì sao? – hấn lạnh lùng nhìn nhỏ.

- Tôi biết là tụ nó không là gì hết, hoàn toàn không có khả năng địch lại anh, và anh rất lo lắng cho Hana, tất nhiên tôi cũng vậy, nhưng Cee đã đưa Hana về đây thì ả không có ý định giết nó đâu. Anh chờ một lát để tụ đàn em đến giúp thì hơn. Vì theo nguồn tin của tôi thì Steve vừa nhập một lô vũ khí, hiện đang giữ ở nhà chờ cuộc giao dịch trong vài ngày nữa, nên bây giờ trong đó là địch và một kho vũ khí...

- Và Hana. Bên trong đó là địch, một kho vũ khí và Hana. – hấn đáp, quay lưng bước đi, thản nhiên lấy tay đẩy cổng bước vào trong.

- Nó cứng đầu lắm. Khuyên nhủ vô ích. – Josh thở dài nói với Zoey. Cả bọn sau đó cũng vào trong theo hấn.

...

- Mày cũng may thiệt nha, gặp phải con rắn như vậy, nhưng mà... tao không có hiền như con rắn đó ha. Hahaha!! – Cee cười to, rồi móc ra một con dao nhỏ.

Nó hoảng hốt thấy rõ, nhưng vẫn im lặng, nghiêng chặt răng. Nó lại bị trói vào một cái ghế đặt ở giữa phòng, không chống cự gì được. Cee thấy nó sợ, cười như điên dại, hoàn toàn mất đi dáng vẻ tiểu thư đài cát bình thường.

Nó sợ. Lại cái cảm giác giống lần bị bắt cóc trước. Nó sợ sẽ không gặp lại được pama. Nó sợ sẽ không gặp lại được Julia và Zoey – hai người bạn thân như hai người chị ruột của nó. Nó sợ sẽ không gặp được hấn – người con trai mà nó vô cùng yêu mến, người mà trái tim nó trở nên ấm áp mỗi khi ở gần. Nó sợ không gặp được Darkness và Josh – hai người anh trai thân thiết dù chỉ mới quen biết. Nó sợ khi mình chết đi, những người nó yêu thương sẽ đau khổ, bởi vì người đời có câu “Người ra đi, xác để lại. Người ở lại, tâm hồn ra đi. Người bị thương không đau bằng người yêu thương họ.”

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 69

69. Chương 69

Cee cười khẩy chìa mũi dao về phía nó :

- Hahaha! Để xem tao dám làm gì mày?

Cee tiến lại gần nó. Ngày một gần hơn. Mũi dao cũng ngày càng kề sát mặt nó, thì có tiếng mở cửa, một giọng nam khá trầm vang lên :

- Ái chà, cô bé dễ thương nào đây?

- Dễ thương? – Cee quắc mắt về phía tên vừa bước vào. Tên đó khá cao, khuôn mặt không xấu không đẹp, cũng trẻ, mặc quần áo da trơn, đen thui từ trên xuống. Có vẻ ngẫu ngẫu.

- Ấy! Anh đùa mà! Haha! Em gái của anh là dễ thương nhất rồi, sao có ai đáng yêu hơn được! – tên đó, cũng là Steve cười trừ.

Cee quay hẳn người về phía Steve, mũi dao dần xa khuôn mặt trắng bệch của nó. Nó thở nhẹ. Dù không biết người đàn ông đó là ai nhưng phải hậu tạ nha! Là vô tình nhưng đã cứu nó một lần. Không có Steve, không biết chừng nó đã... Nó khẽ rung mình. Cee cau mày :

- Anh đi đâu đây?

- Chơi. – Cee nhú mày – Haha! Anh đùa ấy mà! Tụi đàn em nói em đang có phi vụ gì đó, là con bé này đó hả?

- Cũng nhạy ghê nhỉ? – Cee cười khẩy, lại cầm dao lại gần nó.

- Em định làm gì? – Steve nhếch mép, khoan hai tay đứng tựa vào bức tường.

- Cho nó vài nét rạch trên mặt thôi! To tát gì đâu! Em chưa muốn giết nó vội. – Cee cười lạnh, nhưng cả người nó nóng hổi. Đúng là Cee không bao giờ giỡn nha! Ắ không lẽ định làm thật?

- Ấy! Nhân khi nó còn đẹp, em cho anh hưởng thụ trước đã! Đâu cần vội phải không?

Cee suy nghĩ một hồi, nhếch mép rồi bỏ ra ngoài. Trong phòng chỉ còn có nó và Steve. Ủầy! Chắc nó phải suy nghĩ lại về việc cảm ơn tên khốn này!

...

Bên ngoài, bầu trời đang bị nhuộm cam bởi mặt trời, nền đất nhà Steve lại bị nhuộm đỏ bởi máu...

Thấy hắn bước vào, hàng chục tên đang tụ lại làm gì đó lập tức lao vào hắn. Hắn vô cùng thản nhiên, hai tay rút túi quần, chỉ tung những cú đá đầy uy lực, để hạ tụi kia, nhìn vô cùng ngạo nghễ. Hắn chỉ ra tay vào những chỗ hiểm độc, lại có lực nên dễ làm đối phương ngã quỵ. Sau chừng hơn năm phút, tất cả đều nằm lăn ra đất rên rĩ.

Ngay lập tức có thêm vài chục thằng nhảy ra, tay lăm lăm mã tấu, côn, roi,... Hắn hơi nhú mày rồi tiếp tục đánh. Một điều là tay trái hắn đã được rút ra khỏi túi quần. Hắn bóp cổ một tên rồi cướp cây côn của tên đó để đánh mấy tên khác.

Cả Julia và Zoey đứng bên ngoài xem đều phải công nhận một điều __ hắn rất mạnh. Phải xem lại có nên giao nó cho hắn không! Nhỡ mà cưới nó về rồi, mới biết hắn có máu vũ phu thì tiêu nó!

À mà không biết nó có an lành qua chuyến này không mà cưới hắn...

Steve nhìn chăm chú vào nó. Nó nhú mày nhìn Steve ra chiều đe dọa. “Cái tên kia... Nhà người mà dám làm gì ta, ta nhất định sẽ trả thù!”. Steve cười khà ố :

- Cô em... làm gì nhìn anh thấy ghê vậy? Thích anh rồi hả?

Nó tròn mắt. Tên này ảo tưởng sức mạnh á! Ừ thì cứ ảo tưởng đi! Miễn sao đừng có đụng vào nó là được.

- Im lặng là đồng ý rồi chứ gì? Vậy anh với em vui vẻ tí đi! Hahaha! – Steve lại gần nó. Nó... cười... thật dịu dàng luôn! Nhân lúc Steve đỡ ra vì nhan sắc của nó, nó đá cho tên đó một cái. Bị đá trúng chỗ hiểm (mà mọi người ai cũng biết là ở đâu rồi đấy), Steve nằm vật ra sàn, không ngừng rên rĩ. Nó lâu lâu chơi ác ghê!

Tụi hắn làm náo loạn trong nhà xong thì chia nhau vòng ra sân tìm, lên lầu tìm. Tìm ở kho là nhiệm vụ của hắn. Hắn thấy Cee đứng tựa trước cửa quẹt quẹt gì đó trên điện thoại, hắn biết ngay đó là chỗ ả nhốt nó. Mà hình như là ả chưa biết gì về sự có mặt của tụi hắn ở đây. Hắn vẫn thủng thẳng, hai tay rút túi

quần, tiến lại chỗ Cee. Cảm thấy ánh sáng trước mặt mình bị khuất, Cee ngẩng lên, thấy hấn, mặt ả tái đi, ngay lập tức tìm cách dụ hấn ra xa khỏi nhà kho ấy :

- Ủa, Kevin? Làm gì ở đây thế? Anh đến thăm em hả? Haha... vào nhà đi anh. Sao hôm nay rỗng lại đến nhà tôm thế này? Đi... đi thôi. Em dẫn anh đi.

Cee vừa nói vừa níu tay hấn kéo đi. Hiểu được ý nghĩa những hành động của Cee, hấn càng chắc chắn rằng nó đang ở bên trong. Hấn đập mạnh và cánh cửa sắt to lớn bị... lồm! Hấn gạt Cee ra, mở cửa. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt hấn là nó đang ngồi chễm chệ trên ghế nhìn tên Steve quần quai dưới đất.

- Hana! Em không sao chứ? – hấn chạy đến cởi trói cho nó. Nhìn mở dây gút chặt làm tay nó ửng đỏ, mấy vết xưng tấy và bầm tím trên mặt nó mà hấn đau xót.

- Ke... vin... – nó lấp bắp rồi òa khóc. Bao nhiêu nỗi sợ hãi, lo lắng từ ngày hôm qua, với niềm vui, xúc động khi thấy hấn dường như là đối lập, nhưng giờ đây là một trong nó. Cảm xúc bị dồn nén đến vỡ òa. Nó khóc bù lu bù loa, rồi như con nít, thút thít kể lại những gì đáng sợ đã xảy ra, nhưng nghẹn ngào trong nước mắt và tiếng nấc, hấn thiết tình là không hiểu gì hết trơn trọi. Nó là nó bù lu bù loa xong thì ôm chầm lấy hấn.

Cee ở ngoài bước vào, đỡ Steve đứng dậy. Ầ đưa cho Steve một cây súng :

- Anh! Giết nhỏ đó cho em!

- Ồ. – Steve đáp, cầm lấy cây súng, chĩa họng súng về phía hấn và nó. Hấn cau mày, đứng chắn trước nó. Steve lên đạn. Tình thế éo le... Điện thoại Steve vang lên, là số của một tên đàn em – Alô! Nói lạ, tao đang bận!

- Mày bận gì? – giọng Josh, mà đối với Steve là một giọng nói vô cùng xa lạ.

- Mày là ai?

- Tao là... ma bạch tuột với đôi mắt như đôi dép kẹp. – giọng Josh pha chút đùa, nhóc cười nhìn Darkness.

- Cái... gì?

Nhân lúc Steve đang ngạc nhiên, hấn phóng đến đá tay cầm súng, làm cây súng bay sang một bên. Cee và nó ngay lập tức nhảy bổ đến chỗ cây súng.

Nó là người chạm được cây súng đầu tiên, nhưng Cee lao đến giằng lại, đồng thời cụng mạnh vào đầu nó. Choáng cộng với kiệt sức do đói lả, nó bị tuột mất cây súng, té xuống đất, nhưng sẵn thế, nó gạt chân Cee làm ả ngã theo. Nó lại giật cây súng.

Hấn và Steve chuyển sang đánh tay đôi, và hấn sớm chiếm được ưu thế. Bên kia, Cee và nó vẫn đang giằng co. Cho đến lúc... một âm thanh vang lên xé toạt không gian và thời gian, một âm thanh rùng rợn gai góc, âm thanh đồng hành với sự xuất hiện của thần chết. Âm thanh làm ngưng đọng thời gian. Nó và Cee ngừng giằng co, mà mất đồng loạt hướng về một phía. Hấn thôi đập Steve, cả hai cũng cùng nhìn về phía mà nó và Cee đang nhìn. Zoey, Julia, Darkness, Josh vừa chạy tới cũng đứng hình nhìn về hướng mà bốn người trên đang nhìn.

Nhìn về đâu? Họng súng.

Âm thanh gì? ‘Đoàng’ _ tiếng súng.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 70

70. Chương 70

Máu bắt đầu chảy... thành dòng... Nhịp tim cũng chậm dần rồi dừng hẳn. Ngã xuống. Mắt trợn lên đầy uất ức. Tất cả những biểu hiện trên, là... của con chuột nhắt gần đó bị dính đạn.

Nó hoàn hồn sớm nhất, giật cây súng, lúc này hắn đã ở bên nó. Zoey, Julia, Josh và Darkness cũng ở cạnh nó từ khi nào. Steve kéo Cee về phía mình. Rồi cũng tự lúc nào, bọn đàn em ban nãy của Steve đã vây kín quanh nhà kho. Hắn tự hỏi sao tự nhiên mình hiền quá, chỉ đánh cho tụi đó nằm xuống đo đất thôi, chứ không gãy cái xương nào, báo hại giờ tụi đó có thể đứng dậy mà qua đây. Đạo này, hắn hơi bị nhân từ rồi!

Nó đưa cây súng cho Josh – tay thiện xạ bậc nhất của Sài Gòn. Nếu ở Nha Trang có Job nổi tiếng về đua xe, thì ở Sài Gòn, Josh có tiếng về súng. Nhóc chưa từng bắn hụt mục tiêu bao giờ. Tất nhiên mấy người kia cũng không kém, nhưng cứ giao cho nhóc vậy.

Josh nhếch môi nhìn mớ súng trường, súng ống trên tay tụi kia. Nhóc lặng lẽ đưa cây súng lên, không chán chừ, lo sợ, hay suy nghĩ gì, chỉ đơn giản là thần nhiên chĩa súng về phía lực lượng hùng hậu kia. Không một ai manh động... Rồi người ta nghe thấy một tiếng ‘đoàng’, mà nếu để ý kĩ, thực chất là một loạt liên tiếp nhau, nhanh như cắt như chỉ là một tiếng duy nhất. Mớ súng của địch tất cả đều bị bắn cho văng xa. Josh vứt cây súng xuống đất, bắt đầu lao vào đánh. Bốn người đứng sau cũng tiến lên, tay không ra trận.

Ồi thôi! Năm người như năm anh em siêu nhân, đánh tuyệt vời khỏi nói. Đánh nhau mà như múa vậy!

Julia độc một cái là làm cho chúng không què thì liệt, kiểu gì thì kiểu, đánh với chị thì chỉ có thiệt về sau. Zoey thì rồi... máu tung tóe hết cả ra. Nhớ cái lần nhỏ rút lưỡi hai thành dê cụ kia là đủ thấy cách xử lí của nhỏ man rợ tới mức nào! Hắn rút kinh nghiệm, giết là giết. Nhân đạo hả? Là gì vậy? Đồ ăn hả? Ăn chung với cơm được không? Darkness lạnh lùng, bình thần đến lạ, phong thái vô tư lự, hết như đánh nhau chỉ đơn giản như giã bẹp con kiến. Josh hăng máu vì lâu rồi không được quây phá, đánh đấm, động tay, động chân gì cả, lao vào thôi!

Không lâu sau, tất cả quân địch đều bại trận nằm rên rỉ. Hờ hờ. Chết và đau là chuyện của bây, tụi này không quan tâm ha! À nhưng mà, chuyện quan trọng nhất mà không ai để ý là... Steve và Cee đã biến mất. Nhưng thôi kệ. Steve để Telk và Dark xử sau. Còn Cee thì,... Zoey đã có trò chơi đặc biệt cho ả, không khủng khiếp lắm đâu...

...

Cả bọn sau đó đi về, tụi hắn đưa tụi nó về nhà xong thì ai về nhà nấy.

Nó mệt mỏi tắm rửa xong là thả mình lên giường. Khẽ cười vì lời đề nghị của hắn ban nãy.

- Em sang nhà anh ở đi.
- Tại sao?
- Để anh tiện bảo vệ em.
- Kh...không cần mà.
- Cần!
- Em sẽ không sao đâu.
- Tóm lại là em không qua chứ gì? Okie vậy anh qua! Chờ đi, anh về thu dọn quần áo.

Nó nghĩ chắc hắn chỉ đùa thôi, ai ngờ vừa nằm xuống được một tẹo thì có tiếng bấm chuông. Nó xuống mở cửa. Hắn đứng bên ngoài hai tay hai vali, sau lưng balô, cười rạng rỡ, đến nỗi muốn hét luôn quai hàm :

- Xin làm phiền gia đình một thời gian ạ! Hô hô.

Hắn tỉnh bơ lướt qua nó vào nhà. Nó ngơ ra :

- Vậy là làm thật...?

...

Josh đưa Zoey về nhà. Lúc nhỏ mở cửa vào nhà bị nhóc giữ lại :

- Có chuyện muốn nói.
- Gì? Lẹ! – Zoey cau mày.

- Tôi thích cô! Làm bạn gái tôi đi!

- Hớ? Há? – Zoey cứng họng. Định chửi thẳng này làm mất thời giờ quá, nhưng mà...

- Thế nào?

- Để tôi suy nghĩ đã. – nhỏ bối rối đáp xong phóng thẳng vào nhà. Josh đứng bên ngoài thở dài.

Đúng là ở bên Josh, Zoey cảm thấy rất dễ chịu, nhưng đối với Lala __ con sư tử mà nhỏ nuôi, cũng vậy. Xa nhóc thì có nhớ đấy, nhưng với mấy người khác cũng vậy thôi... Nói chung là nhỏ cần thời gian suy nghĩ đã.

...

Sáng hôm sau, Julia và Zoey qua nhà nó chơi. Tự tiện mở cửa xông vào, hai nàng đã thấy một cảnh tượng... khó đỡ trong phòng bếp.

Nó ngồi tỉnh bơ trên bàn ăn, hai chân bắt chéo, luôn miệng thúc giục hấn đang mặc tạp dề màu hồng nấu ăn. Ôi! Cái gọi là hình tượng nay còn đâu... Thân hấn cao ngất, lại lom khom trong bếp. Mà hấn có biết nấu nướng gì đâu. Kiểu này là nhịn hết!

Sực nhớ ra, Julia hỏi :

- Mới có bảy giờ sáng cơ mà? Kevin, anh sang đây từ khi nào?

- Tối qua. – nó định chặn họng hấn, nhưng muộn rồi.

- C... Cái... gì? – Julia và Zoey lấp ba lấp bấp – Tiến triển lẹ vậy?

- Tụi bây đang nghĩ cái quái gì thế? Tao đập phát giờ! – nó bối rối hét lên, mặt đỏ ửng, tiện chân đạp vào đầu gối hấn.

- Tôi dọn qua đây từ hôm qua rồi. – hấn nói tỉnh bơ, rồi thất vọng nhìn cái trứng đang teo lại trên chảo.

- Không công bằng! Tao cũng muốn qua đây ớ! Chờ tao về dọn đồ qua! – Julia và Zoey đồng thanh rồi chạy về nhà lấy đồ. Nó lườm hấn muốn cháy tóc. Hấn chỉ cười trừ, nhún vai tiếp tục sự nghiệp nấu nướng, còn ngân nga hát, cứ như rất thích công việc này. Chẹp! Rồi Darkness với Josh nghe tin Zoey và Julia qua nhà nó ở cũng mắt tròn mắt dẹt mong muốn dọn sang luôn. Nó gật đầu. Cả ngày hôm đó trở thành ngày dọn nhà. Từ ngày hôm đó, nhà nó chứa chấp toàn thứ phá hoại.

Tối đó, cả lũ mua thịt về nướng ăn, hò hét, ca hát um sùm, mà loạn nhất là Zoey với Josh. Nhỏ hình như quên mất vụ tổ tình hôm qua mà vô cùng thần nhiên chửi lại lúc bị nhóc chọc tức. Ăn uống quậy phá hể hê thì tung tăng lên phòng ngủ. Chuẩn bị cho ngày mai có nhiều điều thú vị.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 71

71. Chương 71

Sáng hôm sau, trường New Star...

Nó uể oải gục đầu xuống bàn. Julia phóng ra sân sau ngủ. Zoey buồn đưa lê với lũ trong lớp.

Chả là tối hôm qua, ba đứa tùm năm tùm ba ngủ chung cho vui, tám chuyện từ trên máy bay, xuống con sò dưới biển, không bỏ sót cái nào, tận tờ mờ sáng mới chịu đắp chăn nằm đếm cừ. Nên hiện tại là chả đứa nào còn sức sống ngoài Zoey.

Gần vào tiết một, nó đã yên giấc lành, Julia cũng đã yên vị trong lớp, Cee mới dám lò mặt tới. Ôhô! Con này cũng gan. Zoey vốn cứ tưởng hôm nay ả không tới, nhưng mà cũng thật chu đáo khi đã chuẩn bị trước... nhỏ nhếch môi.

Cee ngồi xuống ghế, định nhét cặp vào học bàn thì thấy có gì đó cộm cộm, thò tay lấy ra được một hộp quà hình chữ nhật, to bằng hai cuốn sách gộp lại, có trang trí dây nơ, kim tuyến,... rất bắt mắt. À nghĩ là quà làm quen, hay từ fan hâm mộ đại loại vậy, phần khởi nhòm ngó xung quanh xem có ai để ý không, chú ý để khoe ạ! À mà, cả lớp hầu như đều đang nhìn Cee. À cười toe toét mở hộp quà ra...

- Á!!!! - lớp 11A1 làm chấn động cả trường bởi tiếng thét. Nữ sinh thét đã lớn, nam sinh thét còn lớn hơn.

Trong hộp quà là một con chuột chết, hôi rình, còn nguyên con dao đang cắm ngay tim. Cee giật mình thét lên, theo quán tính cũng bật người đứng dậy chạy đi, nhưng không thể nào nhúc nhích được, vì móng ả đã dính chặt vào ghế. Á sợ hãi khóc thét lên. Cả lớp chỉ cười chứ không ai giúp đỡ. May cho Cee là cô giáo chủ nhiệm vào lớp. Thấy tình hình, cô giúp ả giải vây. Tuy không làm khó được Cee lâu, nhưng mà Zoey vô cùng hài lòng với kế hoạch của mình. Tặng quà thể hiện 'tình cảm' + bôi keo lên ghế.

Sau khi ổn định xong xuôi, cô thông báo :

- Lớp mình hôm nay có thành viên mới. Em ấy là đàn anh của các em đấy, nhưng mà cô không hiểu sao lại xin học lớp này! Nhưng kệ ha! Lớp càng đông càng vui mà! Các em giúp đỡ em ấy nhé! - cô nói xong lườm Darkness một cái, ý muốn nói: "Hôm trước em dám giỡn mặt với cô đấy à? Gì mà mực rồi dèp guốc gì ở đây? Em thực sự muốn chọc điên cô hả? Gan lắm! Còn dám cúp máy trước cô rồi tắt luôn điện thoại ha! Cô phải khó khăn lắm giải thích với nhà trường với sự vắng mặt của sáu em đấy! Chờ coi bà làm gì mày!". Darkness nhún vai, cười toe toét khoe răng.

Bên ngoài, một nam sinh bước vào với khuôn mặt điển trai, tầm vóc cao lớn vừa vặn, mái tóc nâu hạt dẻ thư sinh, xem ra lại là một hotboy nữa rồi :

- Chào các bạn, tôi là Phillip Megy, 18 tuổi. Nhưng cứ coi nhau như bạn cùng tuổi nhé. Chuyển đến lớp này là tôi có lí do riêng. Hy vọng được các bạn giúp đỡ!

- Cái gì Phillip cơ? - Zoey đang chơi game trên điện thoại, nghe cái tên giật mình làm rơi luôn cái Lumia.

- Megy là... Bạn có quan hệ gì với Julia sao? - Eve cười hỏi.

- Ủ. Là anh em ruột. - Phillip nở nụ cười thân thiện, làm trái tim nữ sinh trong lớp không ngừng rung rinh, ngoại trừ một số người. Cả lớp ồ lên hiếu kì, đồng loạt nhìn Julia _ người đang cau có nhìn Phillip.

- Được rồi, tìm hiểu nhau tới đây thôi! Em muốn ngồi ở đâu? - cô giáo hỏi.

- Dạ... Cạnh Zoey ạ! - Phillip vừa dứt lời, cả lớp ồ lên. Trong lớp bây giờ, có bốn loại tâm trạng. Một là... trái tim tan vỡ, toét ra là thất tình của nữ sinh. Hai là cảm giác hân hoan vui mừng vì thằng học sinh mới không quỵên rũ con gái trong lớp, cướp đi cơ hội thoát kiếp FA của nam sinh. Ba là thấy nóng máu và tức giận _ Zoey và Josh. Bốn là vô tư, việc gì là chuyện của mình, ta chỉ lo cho ta, mình ra sao cũng mặc _ nó, hần, Julia và Darkness.

- E hèm. Em xuống chỗ ngồi đi! - cô giáo lên tiếng.

Josh nhìn sang bàn nơi Zoey đang khó chịu nhìn Phillip ngồi xuống mà vô cùng sôi máu. Cái thằng trời đánh mà! Chịu thôi! Có mỗi bàn của Zoey là còn thừa chỗ ngồi, không ngồi đó thì ngồi đâu?!

- Các em chú ý! Bắt đầu từ tuần sau, chúng ta bắt đầu thi học kì. Học chăm nhé! - cô chủ nhiệm nói rồi ra ngoài - Eve, giữ chừng cho tụi nó đốt lớp. Tiết 1 tự học.

Cả lớp như cái chợ vỡ. Náo nhiệt đến nỗi t/g không miêu tả nổi! Thật tình trải qua đời học sinh, ai cũng hiểu cái cảm giác lớp trống tiết là như thế nào mà! Chắc t/g không cần nói nhiều ha!

Nó, Julia, Zoey tùm lại tám :

- Haha! Mà có thấy cái mặt ngu ngu của nó lúc đó không? - Zoey.

- Ồ! Còn ngu hơn mày nữa! - Julia.

- Haha! Ồ bởi vậy... Hở?... Ê con kia! Mà nói gì? - Zoey.

- Haha! - Julia + nó.

- Em rất là ổn với khuôn mặt đó! – Phillip ở đâu chui ra ôm lấy Zoey từ sau lưng.

- Ôi mẹ ơi! – Zoey giật thót mém té, loay hoay đẩy Phillip ra, mồm oang oang – Tránh ra! Bỏ ra! Phấn mau!

- Hoho! Anh hai à! Coi chừng bị đánh nha! – Julia nhếch môi. Dứt lời, mọi người đã cảm nhận được một làn sát khí ngút trời tất nhiên là từ Josh.

- Bỏ ra. – Josh gằn giọng, khó chịu dứt Phillip ra khỏi Zoey.

- Cậu là ai? – Phillip ngây người hỏi.

- Là hotboy thế kỉ. Josh. – nhóc nhếch mép tự khen mình.

- Hả? Chứ hotboy thế kỉ không phải tôi á? – Phillip lại ngây thơ hỏi.

- Anh điên à?

- Cậu thì sao?

Blah blah blah...

- Dừng! Dừng cái nữa! – Julia can ngăn. Dù Phillip là anh ruột của cô, nhưng cô vẫn ủng hộ Josh hơn trong cái mối tình tay ba này. Gì thì gì nha... Phillip miệng nói đã yêu Zoey từ lâu __ lần đầu gặp, nhưng mà cứ quen con này, đá con kia, quen con khác. Không tin tưởng được cái tên lằng nhằng ý!

- Em lo chuyện của em đi! – Phillip cười khẩy.

- Chuyện gì? – Julia cau mày. À mà... hình như là...

- Hôn ước của em ấy! – Phillip cười tươi. Và Julia phát hiện ra, mỗi lần chứng cái nụ cười ấy, câu nói của Phillip vô cùng có tính sát thương. Bằng chứng là ánh mắt của cả năm người còn lại đều hướng về phía Julia.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 72

72. Chương 72

- Cái gì? Hôn ước á? – đồng thanh.

- Ủa... Nó chưa nói ọi người nghe hả? Nó có hôn ước với bên tập đoàn Oen John gì đó lâu lắm rồi. Sắp tới nó và con trai trưởng bên đó sẽ kết hôn. – Phillip giải thích, mà lại khiến tâm trạng cả thầy thêm bối rối, nhất là Darkness. Đó là lí do Julia phải suy nghĩ về lời tỏ tình của anh?

- Lắm chuyện! – Julia buồn buồn nhìn lướt qua lũ bạn rồi bỏ đi một nước ra sân sau. Darkness vội vàng chạy theo. Bỏ lại nó, hấn, Zoey, Josh vẫn còn ngây người ra vì sốc với câu nói của Phillip. Còn chàng Phil vẫn ngây thơ, không biết được mình vừa làm gì, cậu thản nhiên ôm Zoey tiếp.

- Nó lấy chồng hả mà? – nó ngơ ngác quay qua hỏi Zoey.

- Hơ? Vậy là sao trời? Không lẽ thiệt...? – Zoey cũng ngơ không kém.

- Con trai trưởng Oen John là... Charlie? – Josh.

- Charlie hả? Hấn ta chẳng phải đã 25 tuổi rồi sao? – hấn cau mày – Vậy hấn và Julia chênh lệch nhau 8 tuổi?

- OMG? Vậy mà pama nó chịu sao? – nó thở dài. Nó biết tính tình con bạn nó thế nào. Dễ gì cô chịu bị ràng buộc như vậy, nhất là với người già như thế! Julia vốn rất cứng đầu, hấn là cô sẽ đấu tranh. Nhưng cái tính cứng đầu đó cũng là do di truyền mà ra. Đầu cô đã cứng thì pama cô có trời mới lay được.

- Thật ra là hôn ước giữa hai bên là hai đứa con đầu tiên cơ. Nhưng mà vì bên nhà đó toàn trai, bên nhà anh chỉ có Julia là con gái. – Phillip nói, giọng nhạt đi. Cậu thương Julia vô cùng. Thấy cô mệt mỏi vậy, cậu cũng đau, nhưng đành chịu. Ai bảo người nào trong nhà cũng đều cứng đầu, cậu có đập cho nứt ra cũng không nhét thêm được gì vào đấy.

Sau câu nói đó, ai cũng trầm ngâm suy tư.

...

Sân sau,...

Julia vừa ra tới đây đã thả mình lên bãi cỏ xanh, dưới bóng râm của một cây đại thụ nào đó cô không biết tên và t/g càng không biết. Darkness ngồi xuống cạnh cô. Thật yên bình. Khung cảnh này có vẻ quen...

- Tại sao không nói gì về nó? – Darkness nhìn mông lung trên trời, hỏi.

- Hm... Không cần. Tôi nghĩ mình giải quyết được. – Julia nhắm hờ mắt.

- Định giải quyết ra sao?

- Kiên trì. – ý chỉ là tiếp tục phản đối khi pama nhắc đến hôn ước.

- Tôi muốn giúp.

- Không.

- Tuần sau kiểm tra học kì, nếu kết quả mà tôi cao điểm hơn em, tôi sẽ can thiệp, mặc dù chưa biết sẽ làm gì!

- Tại sao tôi phải nghe theo?

- Vì em đang nợ tôi một câu trả lời. Đâu thể coi nhau như người dưng được.

Julia khẽ nhún mày, im lặng không đáp. Chậc! Cái tên cứng đầu!

Cúp học ba bốn tiết gì đó, cả hai vào lại lớp. Thấy Julia không nói gì, nó và Zoey cũng im luôn. Muốn an ủi, giúp cô xả stress mà biết làm sao khi cô sống nội tâm, đến một tí buồn cũng không biểu lộ ra khuôn mặt. Thế là tâm trạng ai cũng náo nức.

Cuối cùng cũng hết tiết cuối, cả sáu cùng về nhà nó. Buồn thì buồn chứ đứa nào đứa đấy vẫn ăn uống, đập phá như bình thường, báo hại nó phải đổi luôn bộ salon.

...

Đêm hôm đó, khi mọi người đang say giấc nồng, một hiện tượng thú vị đã xảy ra,...

Hắn mơ màng thức dậy, cổ họng khô khốc, sau khi vừa trải qua một giấc mơ. Không rõ đó có phải là ác mộng hay không? Một chiều mưa xối xả, hắn đứng giữa một nơi vắng vẻ, chỉ mình hắn, cô đơn, lẻ loi, xung quanh, xác chồng chất, tanh nồng mùi máu, hôi thối, cảnh tượng thật hoang tàn. Trên tay hắn là... cái túi đi chợ...

Hắn mơ thấy mình xách giỏ đi chợ. Đến chợ thì không thấy ai nhưng mà tôm cá (xác đây) bày biện khắp các cửa hàng, thịt bò đỏ tươi máu (máu đây). Cái chợ bình dân đâu được sang trọng như siêu thị nên mùi hương hòa nhau tùm lum, cửa hàng ngổn ngang không theo trật tự (hoang tàn là đây, đừng nói t/g chém nhá!). À mà tóm lại là hắn đi chợ trong chiều mưa, rồi về nhà đưa nguyên liệu cho năm đứa kia nấu, trong khi mình đi tắm. Tắm xong đã có thức ăn thơm phức. Ăn thì ngon đấy, cơ mà ăn xong thì lăn ra sàn, phải đi cấp cứu hết do phá hiện có con cá sấu đang bơi sáu kiểu trong nồi canh. (Ủầy! Đây là mơ nhá! T/g có chém tí chả sao à!). Và, giấc mơ tới đây là hết.

Hắn lết xuống bếp, rót miếng nước uống, lại mò lên phòng... nó. Hắn tỉnh bơ mở cửa phòng bước vào, leo lên giường đắp chăn ngủ. Gần sáng còn tỉnh bơ ôm nó vì cảm thấy ấm. Trong khi nó ngủ thơ trong sáng chẳng biết gì hết rúc vào lòng hắn cũng vì thấy ấm. Cái này không trách Hana nhà ta được. Cái hiện tượng này là phản xạ tự nhiên nha, giống gấu con rúc vào người gấu mẹ ý.

P/s 1: đoán xem tại sao hắn lại chui vào phòng nó? ^^

P/s 2: đoán xem nó sẽ phản ứng thế nào khi sáng sớm mai thức dậy? ^^

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 73

73. Chương 73

Sáng hôm sau, nó dậy trước. Nó mở mắt đã thấy hấn. Ánh nắng sáng rọi vào từ bên ngoài qua cửa sổ, hắt lên khuôn mặt hấn lấp lánh, mà mặt hấn vốn đã rất đẹp, nay còn long lanh như thiên thần, hào quang chói lóa quá, làm tim nó đập rộn ràng. Nó còn tưởng mình đang mơ. Hấn khẽ cựa mình, cánh tay dài rắn chắc kéo nó vào lòng. Hấn ấm thiệt nha... Ấm... Ấm? Không phải mơ...! Nó theo phản xạ đập hấn một cái lộn giường.

- Cái... cái quái... cái quái quỷ... gì... cái... Kevin... làm... làm... phòng... giường... giường... mình... thiên... thần... thần... mình...

- Em nói cái gì vậy? – hấn mắt nhắm mắt mở leo lên giường nằm xuống định ngủ tiếp.

- Sao anh ở đây? – nó thét lên. Sao cái tên này còn tỉnh bơ vậy?

- Ở đây là ở...

Hấn khựng lại, nhìn quanh, nhìn nó. Hấn cau mày suy nghĩ rồi cười trừ :

- Hê hê! Xin lỗi nghen! Anh vào nhầm phòng.

- Nhầm cái gì chứ?

- Tại vì phòng của anh ở nhà là phía bên phải cầu thang, giống phòng em. Tối qua quên, theo thói quen rẽ phải. Hi hi! Xin lỗi nhé!

- Sao em tin được anh?

- Thề! – hấn giơ tay lên thề, cái mặt nghiêm trọng kinh luôn. Nó thấy cái mặt nghiêm nghiêm mà ngu ngu của hấn, cục tức cũng bị đập đi đâu mất.

Nó hừ giọng, lừ mắt nhìn hấn :

- Hừm! Nhớ cái mặt mốc đấy!

Nó tung tăng đi làm vệ sinh cá nhân, xong rồi thấy hấn vẫn còn điềm nhiên ôm gấu bông của nó ngủ. Hơ hơ! Cái mặt ngu ngu không chịu được. A! Trên đầu nó là một cái bóng đèn sáng rõ, trên mặt nó là một nụ cười nhìn sơ qua là ngây thơ đấy chứ thực chất là lưu manh vô cùng. Nó móc điện thoại ra, chụp đủ kiểu, đủ góc nhìn.

Chụp xong, nó lay hấn dậy. Hấn mơ màng leo xuống giường, mở cửa định về phòng làm vệ sinh cá nhân. Nó cũng bước theo sau hấn, định xuống phòng khách. Nhưng mà...

- Trời ơi! Hai người... làm cái... Kevin!! Tôi giết anh! – Zoey đang đứng bên ngoài cùng với Julia, Darkness, Josh, thấy hấn và nó chung một phòng, mà hấn như mới ngủ dậy, lập tức nổi cơn. Nhỏ xắn tay áo, chống nạnh, trợn mắt nhìn hấn.

- Oái! Hiểu lầm rồi! – nó vội vàng giải thích. Cái này không phải nó bênh vực hấn hay gì. Mà tại vì nếu không giải thích thì sau khi xử xong hấn, nó sẽ là kẻ tử trận thứ hai mất. Hơ! Nó còn yêu đời lắm! Nó còn muốn dự đám cưới của con nó cơ mà!

...

Julia ăn sáng xong với cả đám thì bỏ ra ngoài, hình như là có hẹn với ai đó. Tụi nó với tụi hần ngồi nhà đoán già đoán non, mà khó chịu nhất là Darkness. Anh muốn phát điên lên được. Không lẽ Julia hẹn hò với cái thằng Charlie kia?

...

Caffee Tifa là một quán cà phê khá nhỏ với phong cách cổ kính, phương Tây, vô cùng sang trọng, nằm cạnh một con sông. Phục vụ ở đây tận tình, chu đáo lại rất nhanh, chất lượng đồ ăn thức uống cũng là đỉnh của đỉnh. Đối tượng phục vụ vô cùng đa dạng vì thực đơn rất phong phú, phù hợp mọi lứa tuổi và giai cấp. (Ủây! Quảng cáo vậy thôi!)

Ở góc khuất lúc này có một chàng trai đang ngồi đánh máy, bên cạnh là ly cà phê đá, với chưa bao nhiêu. Chàng trai mặc áo sơ mi trắng, quần jean giản dị nhưng điển trai một cách chững chạc, chốc chốc liếc ra cửa quán, chàng trai đang đợi cô gái đó _ cô gái sắp làm vợ mình dù chưa gặp một lần, ngoài lần duy nhất nói chuyện qua điện thoại hẹn gặp.

Khoảng 15 phút sau, Julia bước vào quán, đảo mắt xung quanh, dừng lại ở chàng trai. Sơ mi trắng, laptop, là Charlie? Cô tiến về phía đó :

- Anh là Charlie?

- Ủ. Vậy em là Julia.

- Ủ.

- Em ngồi đi, uống gì cứ gọi.

Cô nhìn sơ qua cuốn thực đơn, đáp gọn :

- Cà phê đá.

Charlie cảm thấy cô bé trước mặt thật đáng yêu, chững chạc, mạnh mẽ. Cái cách cô nói chuyện, cư xử, gọi thức uống, cách ăn mặc và vẻ ngoài của cô rất ấn tượng. Anh vốn không ưa gì cái hôn ước từ trên trời rơi xuống đó. Anh không muốn bị ràng buộc sớm quá, vả lại người đàn ông trưởng thành và thành đạt như anh sao có thể cưới một cô bé mới học lớp 11, nên hôm nay hẹn cô ra với ý định là nói với cô chuyện hủy hôn, nhưng gặp cô, anh đã suy nghĩ lại, kết hôn với cô cũng được, vì anh rất có cảm tình với cô.

- Xin lỗi tới muộn. – cô háng giọng, khó chịu lườm cái tên Charlie đang nhìn mình chăm chú.

- Về chuyện hôn ước... – Charlie biết mình hơi lố nên cười trừ.

- Tôi không đồng ý, tôi muốn hủy nó đi. – Julia nói thẳng.

- À... Em có bạn trai rồi?

- Ủ. – cô lưỡng lự vài giây rồi đáp. Cứ nói vậy cho xong, mắc công lấy lí do khác thì phiền phức. Người phục vụ đặt ly cà phê xuống bàn, cúi đầu rồi quay đi.

- Hừm... Được rồi, anh sẽ nói chuyện lại với ba mẹ.

- Cảm ơn. Tôi về đây. – cô toan đứng dậy.

- Khoan, uống hết ly nước rồi đi.

Cô cau mày tỏ ý không vừa lòng, thở dài. Cô không thèm đụng tới tí đường nào, không dùng ống hút luôn, xử đẹp nguyên ly trong một hơi duy nhất, trước ánh mắt thán phục của Charlie. Lại thêm một ưu điểm : rất có cá tính, làm anh muốn tìm hiểu cô nha!

Julia lại đứng lên định bước đi, bị Charlie nắm lấy cổ tay giữ lại. Cô tròn mắt nhìn anh. Ngay lúc đó, có một bàn tay khác gạt tay Charlie ra, đồng thời nắm lấy tay cô, kéo về phía mình.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 74

74. Chương 74

Cả Julia và Charlie cùng hướng mắt về phía vật thể lạ chưa xác định vừa xuất hiện.

Cái vật đó từ lúc xuất hiện vẫn không nói gì, thản nhiên kéo Julia ra khỏi quán. Julia không kháng cự, ngoan ngoãn đi theo thì Charlie còn biết làm gì nữa, ngoài khó chịu trong lòng, anh buông một câu rồi thanh toán tiền nước, sau đó trở về công ty làm việc :

- Sẽ còn gặp lại, vợ yêu!

...

Julia nhìn sang Darkness __ cái vật thể đã kéo cô ra khỏi quán, cũng là người đang cau mày nhìn cô. Ái chà! Cái ánh mắt này là đang giận rồi. Biết sao giờ, bị bắt gặp kiểu này cứ như vợ đi ngoại tình bị chồng nhìn thấy ý. Ố... cơ mà anh với cô có là cái gì của nhau đâu?

- Không ở nhà với tụi kia hả? – cô xuống nước hỏi.

- ... – im lặng. Anh không nói gì, nhưng mà tính sát thương của cái im im đó rất chi là cao nha... Anh vẫn nhìn chăm chăm vào cô. Khuôn mặt lạnh lẽo, nhưng vô cùng đẹp trai làm mặt cô đỏ ửng.

- Nè... Đừng nhìn nữa! Tho lỗ! – Julia quay người bỏ đi, che giấu khuôn mặt hồng hồng, nhưng lại bị Darkness giữ tay lại.

- Là cách đó hả? Em đấu tranh bằng cách như vậy sao? – giọng của anh có hơi chua xót – Tôi biết là tôi không có là gì của em hết! Nhưng chẳng phải em đã nói không muốn cưới hần sao? Dù quan hệ giữa tụi mình chỉ là số không, nhưng cũng phải tôn trọng tôi một chút, tại sao phải nói dối tôi là không thích?

- Tôi không nói dối! Anh buông tay ra! – Darkness siết chặt tay làm Julia đau nhói, cô gắt – Anh chỉ biết nhìn vào bề ngoài thôi! Tôi gặp anh ta là để nói đến chuyện hủy hôn đấy chứ? Tôi không biết ban nãy anh đã ở đâu mà kịp thời đến giúp tôi, nhưng anh không nghe, không biết thì đừng có trách tôi như vậy! Vả lại tại sao lại phải nói dối chứ?

Julia gạt tay anh ra rồi bỏ đi một nước. Khuôn mặt ngày càng đỏ. Đỏ lần này không phải do bối rối, mà là do tức giận.

- Vì tôi... thấy bất an. – giọng anh nhỏ xíu, lại ngày càng nhỏ hơn, nhưng cũng đủ để Julia nghe thấy. Cô khựng lại giây lát, nhưng vẫn tiếp tục bước đi. Darkness lặng người, cái dáng cao ráo của anh như trở nên mỏng manh và đơn độc hơn trong cái nắng của một sáng chủ nhật – Cũng biết là không là gì của nhau, thì mình tư cách đâu mà nói câu đó chứ?

Julia lại dừng chân, khẽ nhú mày, quay lại anh :

- Dù gì cũng cảm ơn vì đã giúp tôi.

Hình ảnh dáng đứng cao ột mình trong nắng nhạt, khuôn mặt phẳng phất nét buồn ấy, như nhát dao của trái tim cô thành từng mảnh. Trông anh thật đau đớn, làm trái tim cô cũng thật đau. Anh đúng thật tàn nhẫn, sao lại chùng khuôn mặt đó ra, làm cô phải nguôi giận?!

- Không có gì. – anh lười biếng đáp.

- Anh đến đây bằng xe phải không? – Julia hỏi, thấy Darkness gạt đầu, cô tiếp lời – Vậy... cho tôi đi nhờ về nhà... nhé!

Darkness mỉm cười gật đầu. Hiểu rồi! Anh đã hiểu ý nghĩa của hành động đó là “Tôi không có giận anh.”

...

Darkness đưa Julia về nhà. Chưa vào đến nhà, tức là vừa bước vào sân đã nghe tiếng khóc thảm thiết của nó. Julia vội vã chạy vào, lòng thê sẽ giết đứa nào dám làm nó khóc. Nó đang ngồi trong phòng khách. Bên cạnh còn có ba người.

- Thôi nào... Nín đi! – Zoey ngồi cạnh nó an ủi.

Nó vẫn thút thít, vừa thấy Julia bước vào, nó tức nước vỡ bờ lại gào thét to hơn :

- Oa!! Sao mày không nói là mày không muốn? Là mày đang gặp khó khăn hả? Hức! Tao muốn giúp mày đây này. Mà mày cứ lảm lì chả nói gì cả! Vừa rồi mày đi đâu? Darkness nói mày... tự tử hả? Oa!!! Không được chết! Ổ lại với tao!

- Anh nói cái gì vậy? Tao không có ngu mà tự tử ha! Mày dễ tin quá! – Julia cảm động ôm lấy nó, rồi ba đứa cùng thút thít.

Một lát sau, khi cả thấy đã bình tĩnh, Zoey rủ nó và Julia đi shopping, lâu rồi chưa tân trang lại tủ quần áo. Hai tuần rồi còn gì...! (Ặc! Mới có hai tuần mà chúng nó bảo lâu! Bó chân!). Ba chàng chúng ta không lỗi bảo không muốn đi rồi phóng thẳng tới bar Steward, chứ đi theo để xách đồ cho ba nàng chắc!

Rồi nó, Julia và Zoey tiến thẳng đến chợ Bà Chiểu, bay sang chợ Bến Thành, xuống Chợ Lớn,... cần quét sạch những gì vừa ý trên đường đi. Hớ hớ! Đừng hỏi t/g vì sao chỉ toàn đi chợ chứ không phải là trung tâm thương mại! Tất nhiên là do tụi nó thích thế! Cơ mà vấn đề này đã được nêu ở những chap trước, mà t/g không nhớ là chap nào!

Trong khi ba mĩ nhân đang tung tăng vui vẻ thì phía ba mĩ nam có một cuộc gặp gỡ thú vị. Thế quái nào mà tình địch của ba chàng lại cùng đến nói chuyện vào cùng ngày cùng giờ như đã hẹn trước ý! À không, do Charlie quá bận nên đã cử tay sai thân cận đi giúp, hay là do sợ Darkness thì chỉ có người ý biết!

Hắn và Darkness đang ngồi vừa nhâm nhi ly rượu vừa nghe Josh đau đớn kể về cuộc đời thì Ken ở đâu mò tới, lôi hắn ra bãi gửi xe. Lát sau, tay sai của Charlie cũng lôi Darkness đến phòng làm việc _ tòa nhà thuộc tập đoàn Oen John. Cuối cùng chỉ còn lại Josh ngồi tự kỉ một mình, nhưng Phillip đầu nhăn tâm nhìn tình địch cô đơn một mình bởi không lâu sau khi hai người kia đã đi, chàng Phillip đã tới.

75. Chương 75

Josh và Phillip ngồi tâm sự, hàn thuyên như hai cụ già, đâu biết cô gái mà hai người lấy làm đối tượng bàn tán liên tục hắt xì :

- Cậu với Zoey là gì của nhau? – Phillip.
- Chuyện của tôi! Quan tâm thế! Ô... thích tôi à?
- Ảo tưởng sức mạnh thế là cùng.
- Haha! Đùa chút! Mà anh hỏi làm gì?
- Tôi là bạn cô ấy, không chấp nhận tên đểu nào lại gần bạn tôi.
- Ý anh là gì? Tôi là tên đểu? Tôi phải tránh xa Zoey?
- Ý tôi là thế! Cậu là tên đểu. Cậu phải tránh xa Zoey.
- Tại sao? Anh lấy lý do gì bắt tôi nghe lời anh?
- Vì tôi yêu cô ấy.
- Tôi cũng yêu!
- Cậu hiểu gì về cô ấy mà nói yêu?
- Tôi yêu vậy thôi! Ai mà biết lí do!

Phillip lườm Josh. Josh lườm Phillip. Đọ mắt khoảng 5 giây, Phillip đề nghị :

- Cùng giải quyết đi!
- Cách nào?

- Một cách bình dân : oẳn tù xì.
- Okê! Ba ván! Ai thắng nhiều hơn thì thắng.
- Người thắng tha hồ tiếp cận Zoey, còn người thua thì bấm nút biến.
- Nhào dô!

Kết quả : Hiệp 1 Phillip thắng – Hiệp 2 Josh thắng – Hiệp 3 Josh thắng.

Phillip hậm hực nhìn Josh. Josh phì cười trước chàng trai 18 tuổi mà tính tình còn thua con nít này. Thật ra, từ lần đầu gặp nhau, nhóc đã có ấn tượng tốt về Phillip cho đến khi cậu nói muốn ngồi cạnh Zoey. Nhưng mà, người này thường nói, tình địch nếu có cơ hội thì dễ trở thành bạn thân bởi cả hai có cùng sở thích. Josh cười khoe rằng :

- Nhưng anh cứ nói chuyện bình thường với Zoey đi! Chả sao cả! Miễn đừng có ôm hay đụng chạm cô ấy!

Phillip cảm động, mắt long lanh chớp chớp nhìn Josh :

- Đây! Cậu tốt bụng thiệt nha! Ngưỡng mộ ghê à. Hay là... tôi thích cậu nhé?
- Cái gì? – Josh giật mình, nổi hết cả gai ốc, tóc dựng đứng hết lên.
- Haha! Đùa tí! Anh em mình uống rượu tiếp đi! Em ơi cho anh thêm hai chai!

Josh ngớ mặt luôn. Cái tên này... nguy hiểm!

...

Darkness được đưa đến đó bằng xe li mô dài dài ỳ, rồi khi bước xuống còn có thảm đỏ nữa! Ủa, cứ như đón tiếp diễn viên không bằng. Vừa bước vào sảnh, đã có hai người mặc vest đen lôi anh lên lầu cao nhất _ tầng riêng của tổng giám đốc Charlie. Những ai trong công ty không có nghĩa vụ mà ngu ngu bèn mãng lên đó thể nào cũng bị đuổi việc ngay và luôn!

Darkness hai tay đút túi quần thản nhiên vào hang... nhầm, vào công ty của địch cứ như đi chơi. Không thèm gõ cửa, anh tự nhiên bước vào căn phòng có gắn bảng ngoài cửa _ Phòng giám đốc.

- Đến rồi à? – không quan tâm đến cái hành động bất lịch sự của Darkness, mắt Charlie vẫn hướng về màn hình laptop, tay vẫn đánh liên hồi, hồi.
- Ủ! – Darkness tiến đến ngồi vào một cái ghế trong bộ salon giữa phòng, đáp đúng một chữ rồi chờ Charlie nói lí do mời anh tới.
- Chắc cậu đang thắc mắc? – Charlie nói chậm chậm, vòng vèo, rõ là muốn làm Darkness tò mò nhưng thấy anh cứ im lặng nhìn mình, lại nói tiếp – Tôi muốn biết mối quan hệ của cậu và Julia.
- Bình thường.
- Bình thường là sao?
- Tức là không cãi nhau. Vẫn rất yên bình.
- Nói cho rõ ra đi nha! Đừng chọc giận tôi! – Charlie đã dừng tay, ánh mắt cũng chuyển sang Darkness, chân mày khẽ nhíu lại.
- Không thích.
- Cậu...
- Tôi tới đây là để nói cho anh một tin vui, Julia sẽ không cưới anh đâu. Giờ tôi về đây, tiếp tục làm việc đi ha. – Darkness đứng lên quay đi.
- Khoan! Cậu phải nghĩ đến hạnh phúc sau này của cô ấy chứ! Giữa một người thành đạt như tôi và con nít ranh như cậu, cậu nghĩ mình dựa vào cái gì mà...

- Tôi nói cho anh biết. Hạnh phúc của một cô gái là khi cưới được người mình yêu, người ấy cũng yêu mình. Hạnh phúc trong đồng tiền như anh chỉ là ảo. Vả lại tôi chỉ nói vậy thôi, tôi đâu nói đến chuyện tôi là người

đem lại hạnh phúc cho cô ấy hay không. Mà nếu người đem đến tương lai cho cô ấy có là tôi đi nữa, anh cũng không cần lo. Anh nghĩ tôi là thằng bất tài vô dụng chắc. Có khi... – Darkness nhếch mép, cực đều – Công ty mà tôi thành lập nên sau này, sẽ... đề nát cái tập đoàn nhà anh đấy!

Darkness bỏ đi, để lại Charlie tức anh ách. Charlie lại nói khi Darkness đang mở cửa, chuẩn bị bước ra :

- Tôi với cậu làm một cuộc tỉ thí. Nếu tôi thắng, tôi sẽ cưới cô ấy, bằng không nếu cậu thắng, tôi sẽ hủy hôn.

- Thế nào?

- Chủ nhật tuần sau, tôi và cậu sẽ lần lượt hẹn hò với Julia. Đến cuối ngày, cô ấy sẽ nói ra tình cảm của mình. Tôi làm vậy là đã nhường cậu một bước, vì cậu đã tiếp xúc với cô ấy nhiều hơn tôi.

Darkness khẽ gật đầu rồi bước ra ngoài.

Crắc... crack.

Cây bút trên tay Charlie vỡ nát, sau đó bay vào thùng rác gần đó. Charlie nghiêng rằng :

- Thằng láo xược. Dù cho có phải dùng vũ lực, tao cũng phải chiếm được Julia.

...

Ken và hần hùng hổ tiến xuống nhà xe vắng vẻ, mà (giả vờ) không biết mình bị theo dõi. Cả hai cư xử tự nhiên như không có ai ngoài Ken và hần. Ken nói trước :

- Tôi và anh đánh một trận, nếu anh thắng, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt Hana nữa. Nhưng nếu tôi thắng, nhường cô ấy cho tôi.

- Cô ấy đâu phải hàng hóa để giành giật hay nhường qua nhường lại?

- Tôi không biết! Anh đang trốn tránh đấy à?

- Không. Tôi chỉ nghĩ đến khuôn mặt buồn bã của Hana khi biết tin tôi và cậu đánh nhau vì cô ấy...

- Anh đang thể hiện tình cảm đấy à? Nghe tin hai người quen nhau... quả thực tôi muốn điên lên đây! Tôi biết dù anh có nhường cô ấy hay gì đó đại loại vậy, cô ấy cũng không bao giờ yêu tôi! Chỉ là tôi đang tìm nơi trút giận!

- Haha! Trút lên những tên này thì sao?

- Hừm. Tôi chỉ chờ anh nói vậy. Thực chất hôm nay tôi tới là muốn gửi Hana cho anh, nhờ anh làm cô ấy hạnh phúc. Mà nhìn mặt anh, tự dừng muốn dựng lên kịch bản vậy thôi. Giờ thì làm gì với mấy tên bám đuôi này nhỉ? Không biết là theo anh hay tôi, nhưng xuất hiện đúng lúc tôi đang điên thì... – Ken nhếch mép bẻ tay răng rắc.

Xung quanh, hàng chục tên xuất hiện, mỗi tên đều có vũ khí, nhưng trên mặt hần và Ken, chỉ có hai từ : thích thú.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 76

76. Chương 76

Nhà Hana,...

Nó đột nhiên thấy lạnh sống lưng. Hình như đang có gì đó ớn lạnh lắm xảy ra. Điện thoại nó reo lên, nó ngơ ngác nhìn dây số lạ, bắt máy :

- Alô, ai vậy?

- Mày nghĩ là ai?
- Cee! – nó thốt lên. Lời nói đã thu được sự chú ý của Julia và Zoey. Zoey giật lấy mở loa ngoài.
- Haha! Mày mất thay mày chưa quên tao! Tao không ngờ mình tốt bụng đến mức này. Tao báo ày biết. Kevin của mày đang hấp hối ở đây này. Ồ, có cả nhóc Ken nữa. Phải làm sao đây?
- Cái gì? – nó hoảng hốt, nước mắt bắt đầu ứa ra, Julia khẽ lắc đầu ý bảo nó bình tĩnh, đừng hoảng – Tôi... không tin.
- Hừm. Không tin hả? Ba mươi phút trước, bằng của anh hai tao phục kích ở bãi giữ xe chỗ hai người họ nói chuyện đây! Hai tên này xưng danh thiên hạ vậy chứ chả bằng ai, không đụng được một cái móng vào anh hai tao! Ngược lại, còn tôi tớ đang chờ chết nè, không tin cứ tới nhà tao. À mà,... tao khuyên mày nên tới đây càng sớm càng tốt, trước khi chết, cũng phải cho ba người nhìn mặt nhau lần cuối chứ! Hahaha!!! – Cee nói, cười điên dại rồi tắt máy.

Nó khóc nức lên, đưa ánh mắt cầu cứu hai cô bạn.

- Mày kệ nó đi! Đừng tin lời nó nói, chỉ giải bịa chuyện. Kevin với Ken mà ở cạnh nhau được xem là sự kết hợp mạnh nhất Sài Gòn rồi, làm sao bại trận đến nỗi tả tơi như con điên đó nói! Vả lại lần trước lúc mày bị bắt cóc ấy, một mình Kevin đánh gục hết cả bang hội đó cơ mà. – Zoey bình thản, trề môi, tiếp tục cầm tờ báo lên đọc.
- Đúng đấy! Nếu mày còn thấy lo thì gọi thử cho họ xem. – Julia cũng chuyển sang gọt táo.

Nó gọi cho hân, nghe tiếng nhạc phát ra từ trên tầng, biết ngay hân vứt điện thoại ở nhà, nó tiếp tục gọi cho Ken, có người bắt máy :

- Mày đang cố làm gì vậy hả? Hahaha! Vẫn không tin à? – giọng Cee.
- Cô làm gì họ hả? – nó rưng rưng nước mắt.
- Đã nói cứ tới đây đi, rồi biết ha! – Cee nói, dập máy.
- Nó quay qua Julia và Zoey, lại òa khóc :
- Hình như nó thật sự giữ họ! Phải làm sao đây?
- Đợi xú tao gọi Josh. – Zoey lướt tay trên điện thoại, đợi hồi lâu – Alô! Kevin có chỗ anh không?
- Không, có chuyện gì?
- Anh nghĩ cậu ta đang ở đâu?
- Tâm tình với Ken.
- Cảm ơn.
- Có chuyện gì thế?
- Cee nói Kevin và Ken bị đánh gần chết.

Nghe câu này của Zoey, Hana như lo thêm, khóc to hơn, ngược lại, đầu dây bên kia im lặng đến đáng sợ, sau đó thì :

- Hahahahaha!! Âu! Con nhỏ đó... háháhá!! Nó điên rồi! Có mơ chuyện đó mới xảy ra ha!

Zoey tắt máy, quay sang an ủi nó :

- Mày nghe chưa? Có sao đâu! Yên tâm! Mày làm như hai người đó là con nít không bằng!
- Vậy tại sao Cee lại có điện thoại của Ken?
- Chắc là... vì... gì đó! Mà tóm lại, mày cứ yên tâm mà ngồi chơi. Nếu đến tối Kevin vẫn chưa về thì tính tiếp! Vậy ha, giờ để tao coi báo!

Nó thở dài, nín khóc rồi, nhưng vẫn lo lắng lắm. Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Khoảng hai tuần trước,...

Ken ngồi uống rượu một mình trong bar, ngẫm nghĩ cuộc đời và nhớ đến Hana. Đột nhiên có một cô gái, khuôn mặt trang điểm đậm đến giả tạo, mặc quần áo ngắn cùn cùn, bó sát khoe dáng, tiến lại ngồi sát vào người cậu. Ken lừ mắt nhìn cô ta, cô ả cười :

- Anh à! Anh đẹp trai quá! Đi chơi với em đi!

- Bién.

- Anh! Lạnh lùng vậy? – trong khi tựa người vào Ken tay cô ta bắt đầu chạm vào túi quần của cậu.

- Cô làm trò gì vậy?

- Anh đẹp trai, cho em mượn, có dịp gặp lại sẽ trả! – ả rút cái Oppo của Ken rồi đi luôn.

Ken nghĩ là : “Cái điện thoại đó mình dùng cũng được một tuần rồi! Dù sao cũng cũ rồi, định mua cái mới! Thôi! Vứt cũng được!”

Cậu đầu hay ả lẳng lơ đó lại là người mà Cee phái tới để lấy đồ dùng chuẩn bị cho kế hoạch ngu ngốc của ả.

Nửa tiếng trước,...

Nghe hấn và Ken nói chuyện, Steve ra hiệu tụi đàn em ra mặt. Hấn chỉ nhếch môi, Ken nhìn Steve cau mày, ra đây là anh của con điên dám bắt cóc Hana, cơ mà con đó tên gì ta?

- Haha! Không ngờ bị phát hiện sớm thế!

- Lắm trò! Nếu hôm nay tới đây để gây chuyện thì nhào vô luôn đi! – hấn chép miệng.

Steve cứng họng, hắt hàm ra lệnh xông lên, thế là cả lũ nghe theo, khoảng mấy chục thằng cầm dao xông vào hấn

và Ken.

Sau một hồi vờn tụi kia, hấn bắt đầu đánh thật sự, nhưng chỉ mới dùng chân, hai tay còn đút túi quần. Trong khi Ken từ khi mới ra trận đã đánh như chưa từng được đánh, lên gối, đấm, đá,... Khóc liệt!

Đứng bên ngoài xem, mồ hôi Steve vã ra như tắm, liên tục gọi tiếp viện, ngoài những thằng trong bang hội, còn những tên trong nhóm khác, vốn trước giờ không ưa gì Dark và Telk. Liên tục kéo đến cũng liên tục ngã rạp. Cuối cùng chỉ còn lại Steve mặt trắng bệch. Hấn quay lưng bỏ đi, để lại một câu :

- Thằng đó để cậu xử, muốn làm gì thì làm.

Ken im lặng nhìn Steve, và rồi... chuyện gì tới cũng đã tới.

Hiện tại ở nhà nó,...

Trước cửa nhà là hấn, đang thông dong đứng chờ người ra mở cửa, khuôn mặt lạnh lẽo như mình chưa gây chuyện gì. Nó thấy hấn, khóc um lên, rồi lúi đầu thằng nhỏ vào nhà, mắng ột trận cái tội ra ngoài mà không đem theo điện thoại. Hấn im re nghe chửi rồi lại lúi nó về phòng nó để ngủ. Hấn kiếm có là ngủ phòng nó dễ chịu hơn ngủ ở phòng hấn. Mặc nó đánh đập, chửi bới, khóc lóc, rên rỉ, hấn mặt dày nằm trên giường nó nhắm mắt, như ta đây thảnh thơi! Nó cũng bó tay, xách gối ra sofa ngủ. Đợi nó ngủ rồi, hấn xách nó lên giường ngủ chung.

Hiện tại ở nhà Cee,...

Cee tức giận đến nổi mặt mày đỏ bừng vì không dụ được nó. Luôn miệng chê Steve yếu đuối khi thấy cậu lết về nhà mà người bê bết máu, thêm mấy cái xương sườn, cũng như chân phải, tay trái bị gãy.

Ả đã chuẩn bị trước một kế hoạch hoàn hảo như vậy, thậm chí còn lấy điện thoại Ken! Ả nhờ Steve làm gì nào? Chỉ là cầm chân cho đến khi ả dụ được nó thôi! Mà chả phải Steve nói chắc như bấp sẽ trả thù, cùng với mấy nhóm khác cơ mà! Hồng hết chuyện của ả! Thật tức chết! Nhưng chắc chắn ả sẽ không bỏ qua cho nó, Julia và Zoey.

Lúc đó, nó ắt xì một cái, hấn nghĩ nó lạnh, ôm nó chặt hơn làm sáng hôm sau người nó tê cứng.

Lúc đó, Julia đang đứng ngoài lang thang hóng gió, ắt xì một cái, bỏ vào trong phòng ngủ.

Lúc đó, Zoey đang chuẩn bị cho trò vui ngày mai, ắt xì một cái, lại tiếp tục công việc.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 77

77. Chương 77

Sáng hôm sau, New Star,...

Lớp lại có hai học sinh mới.

- Chào các bạn, mình là Kayla. – cô gái tóc vàng, cười như thiên thần nói.

- Chào các bạn, mình là Stella. – cô gái tóc nâu cười nói. Và cả hai đồng thanh :

- Tụi mình là chị em sinh đôi, vừa từ nước ngoài về, mong các bạn giúp đỡ.

Hai cô gái có khuôn mặt hệt nhau, đẹp, nhưng tâm hồn thì không. Trước khi vào học hôm đó, cả hai đã nói chuyện với Cee. Kayla cười khẩy :

- Tao biết mày không ưa ba nhỏ đó.

- Ủ. – Cee không biết người trước mặt là bạn hay thù, nhưng vẫn thành thật đáp.

- Mày là con ngu! Sống ở đời phải biết giả tạo một chút! Phải biết cách lấy lòng người khác để đâm sau lưng! Mày rõ là chưa hiểu điều đó.

- Mày dạy khôn tao đó hả? – Cee nghiêng răng, tay vo thành nắm đấm.

- Không! Tao muốn giúp mày đá ba nhỏ xuống địa ngục.

- Tại sao?

- Vì tụi nó quá nổi tiếng. Những trường học trước giờ của tụi tao, cái danh hotgirl chỉ được phép thuộc về hai đứa tao! Tao sẽ diệt những đứa cản đường.

Cee hơi bất ngờ, cả ba nhìn nhau rồi cười man rợ. Thế là Cee có đồng minh, sẽ dễ trả thù hơn rồi đây!

...

Zoey lại nhớn miệng nhìn Cee ngồi xuống cái ghế cạnh bầy. Lát sau, ả thét lên :

- Á!! Cay quá! Nóng quá! Không! Nóng quá!! Á!

Nguyên nhân? Zoey nhà ta trét đầy bột ớt lên ghế, cũng như lên bàn của Cee.

Cee chạy vào WC rửa tay, rửa mặt, không ngừng nguyên rửa thủ phạm __ người ả biết rõ là ai nhưng lại không thể làm gì.

...

Zoey cười trong bụng. Nhưng hình như chưa được ác thì phải. Thôi giờ tổng ả ra khỏi trường cho đỡ ngứa mắt, hôm qua dám làm nó lo lắng đến vậy. Mà không được! Tổng Cee đi rồi còn ai cho nhỏ ăn hiếp? Khó nghĩ quá!!!

...

Lớp dạo gần đây ôn thi học kì nên hầu hết đều trống tiết. Thầy cô trường này quan niệm như sau : “Dạy học là việc của tôi, còn ôn tập là chuyện của học sinh. Đừng trách tôi vô tâm! Cái bè lũ lớp 11A1 có giáo viên trong lớp cũng tỉnh bơ coi như không có cơ mà! Tôi chả là cái gì sất.” Với suy nghĩ như vậy, giáo viên

để lớp tự học. Nhưng mà cả 11A1 toàn quậy phá là chính, coi như không có kì thi này. Chẳng có đứa nào thêm học, kể cả Darkness và Julia __ hai người đang tranh đấu trong học tập.

...

Hôm đó, lúc đó cũng là một tiết trống.

Kayla và Stella đi xuống căn tin mua hai ly mì, nước sôi bốc khói nghi ngút, đem lên lớp, lúc đi ngang qua chỗ tụi nó đang ngồi thì giả vờ vấp té, hai ly mì dự là sẽ đổ xuống người nó, nhưng có tận hai người phản xạ nhanh hơn (Julia và Zoey ấy ạ) dùng chân đá văng hai ly về ngược lại phía hai ả. Tuy không hứng trọn, nhưng một ít nước sánh vào lưng áo của Kayla và Stella, làm cả hai khóc lóc um sùm vì nóng, sau đó phải xuống phòng y tế sơ cứu.

Trong mắt mọi người, đó chỉ là một vụ tai nạn, tuy nhiên, tụi nó và tụi hần thì không nghĩ vậy. Cả sáu thấy rõ ràng nụ cười đều khi Kayla vờ vấp ngã.

Khi chửi bới hai ả, mặt Zoey đôi khi nhăn nhó, nhưng dường như không ai chú ý tới, ngoài Josh. Thấy nhỏ như vậy, Josh ngay lập tức bế bổng Zoey lên, vội đi ra khỏi lớp.

Sân sau trường, đặt nhỏ ngồi trên ghế đá, cởi một bên giày của Zoey, Josh lấy khăn tay của mình xả dưới vòi nước lạnh, khẽ lau chỗ sưng tấy trên mu bàn chân của nhỏ. Ban nãy khi đá ly mì, một ít nước đã đổ vào chân nhỏ. Đau rát, nhưng nhỏ chọn im lặng, kéo nó lại bù lu bù loa lên cho là tại nó, nhỏ mới bị phỏng như vậy.

Josh nhẹ nhàng, dịu dàng như sợ Zoey đau. Thấy khuôn mặt lo lắng, xót xa của Josh, mà bỗng nhiên tim Zoey đập thành thịch, khuôn mặt bắt đầu nóng lên khi thấy Josh chăm chú ngắm nhìn bàn chân nhỏ.

- Này! Sao đau mà không nói? Bình thường miệng mồm cô lớn lắm mà! – Josh khẽ trách sau khi chân Zoey bớt sưng.

- Hừ! Kệ tôi! Không có đau gì hết! – Zoey ương bướng cãi lại.

- Ha! Giỏi nhỉ? Này thì không đau! – Josh cười toe toét, véo má của Zoey.

- A! Anh làm gì thế? Tránh ra cho tôi về lớp. – Zoey đứng lên định bước đi, nhưng chân vừa đáp đất, cơn đau truyền lên tới óc. Đau, rát, lại nóng, Zoey hơi mất thăng bằng lại ngồi xuống ghế.

Josh quỳ xuống quay lưng về phía Zoey :

- Ngốc! Lên đi tôi công cho!

- Không thích! – Zoey cứng đầu tự mình đứng dậy. Đau, nhưng mà tiếp tục lạnh lòng từ chối.

- Tôi nói lại lần cuối! Có lên không? Đừng để tôi dùng vũ lực nhé! – Josh quay lại, nghiêm mặt nhìn.

- Nhưng... tôi... nặng lắm... Á! Á!

Đợi hoài, mắt hết kiên nhẫn, Josh lại nhấc bổng Zoey lên mặc nhỏ la hét.

- Cô đang gây chú ý đấy! – Josh cười khẩy, bước vào lại lớp học trong cái tiếng “Ồ!” đồng thanh của cả lớp.

- Đáng ghét! Bỏ xuống!

...

Những ngày trước kì thi trôi qua như vậy. Ngày thi cuối cùng,...

Sau khi thi xong, thầy hiệu trưởng tập trung toàn bộ học sinh ở hội trường, thông báo :

- Sắp tới là giáng sinh, rồi lại đến tết dương lịch, các em sẽ nghỉ học từ cuối tuần này đến ngày 2/1, kết quả kì thi sẽ được thông báo nội trong tuần. Bên cạnh đó, nhà trường có tổ chức cho các em một dạ hội đêm 24. Có ai phản đối không?

- Oa! Okê thầy! – cả trường như vỡ ra với tiếng reo hò phấn khích của toàn thể học sinh cũng như giáo viên.

- À! Bên cạnh đó, vào đêm dạ hội, trường sẽ tổ chức cho các em sẽ một cuộc bầu chọn King & Queen. Được chứ?

- Ya!!!

...

Kết quả kì thi hết sức bất ngờ : Julia và Darkness đồng hạng nhất toàn trường với số điểm gần như tuyệt đối. Nhưng bây giờ, dù kết quả có ra sao, Darkness cũng không thể không can thiệp vào chuyện hôn ước của cô vì chính Charlie đã là người tìm đến anh trước.

...

Tối thứ bảy, nhà nó,...

Darkness vào phòng của Julia, thấy Julia đang nghe điện thoại nên im lặng nghe lén. Trông cô có vẻ không vui :

- Tôi đã nói là không thích mà!

- Nhé! Một lần thôi! Mai đi công viên giải trí với anh đi! Anh phải bỏ dở biết bao nhiêu công việc để đi được với em đây!

- Vậy đừng đi mà lo công việc của anh đi!

- Đừng vô tình như vậy... Vậy là em chưa biết gì sao? Thằng nhóc Darkness chưa nói gì hết hả?

- Nói gì cơ?

- Em hỏi nó đi, tí nữa anh gọi lại cho! Bái bai cưng!

Julia cau mày khó hiểu nhìn chiếc điện thoại trên tay. Cô vứt cái điện thoại xuống giường, rồi uể oải thả mình xuống bên cạnh.

Phát hiện hình như có ai đó đang nhìn mình, Julia nhìn ra cửa, quả thật thấy Darkness đang đứng đó với khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ. Không để Julia mở miệng hỏi, Darkness nói luôn :

- Tôi và hắc cá cược với nhau. Ngày mai cả hai sẽ hẹn hò với em. Để em có thể hiểu rõ trái tim mình hơn, cho chúng tôi câu trả lời. Tôi biết là tôi sai khi chưa hỏi ý em đã quyết định, nhưng mai em đi chơi với tôi nhé?

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 78

78. Chương 78

Julia cúi gầm mặt, nhìn man rợ vô cùng, sát khí ngùn ngụt như sắp đi giết người ấy. Sau một hồi khủng bố tinh thần làm mặt mày Darkness trắng bệch, Julia lạnh lùng nói :

- Tôi không thích mấy vụ đó, nhưng mà mấy anh đưa tôi vào chuyện đã rồi thì biết sao được. – Julia nói xong để Darkness lại trong phòng mà bước ra ban công.

Darkness nghe giọng Julia biết chắc cô nàng đang giận, tim nhói đau. Cảm giác bất an trỗi dậy. Nhỡ như ngày mai, Julia từ chối tình cảm của Darkness vì giận thì anh biết làm thế nào? Rầu quá hóa liều, anh tiến lại dịu dàng ôm lấy cô từ phía sau.

Julia ngạc nhiên, định vùng ra. Anh khẽ tựa cằm vào đầu cô, thì thầm :

- Xin lỗi.

- Vì sao? – cô đứng yên, hỏi.

- Vì đã tự tiện quyết định. – giọng anh buồn bã.
- Không sao. Giờ anh yên tâm ngủ đi.
- Ủ. – Darkness ngoan ngoãn rồi Julia quay đi ngủ... nhưng mà...

Julia cứ ngỡ Darkness về rồi, đứng hóng gió một lát rồi vào trong. Giật mình thấy cái gì chui trong chăn của mình mà nó nguyên cục bụi nhùi thế kia. Cô lao đến liên tục nện chân vào cái ‘cục’ đó. Cái ‘cục’ bất ngờ thò tay ra kéo cô ngã xuống giường. Anh lò đầu ra khỏi chăn cười đều :

- Ngủ ở đây nhé!
- Mơ à? Cút!
- Haha! – Darkness cười sảng khoái khi thấy khuôn mặt vừa đỏ vừa bối rối của cô. Anh vươn người lên hôn vào trán cô rồi nhảy xuống giường – Ngủ ngon!

Đến khi Darkness đã ra khỏi phòng, tim của Julia không ngừng đập nhanh, mặt càng ngày càng nóng.

- Ôi. Cái tên chết tiệt!

...

Sáng hôm sau,...

Charlie đã chờ Julia từ sáng ở cổng công viên giải trí. Hôm nay cậu mặc áo sơmi trắng thư sinh với quần tụt đen, mặt hí ha hí hửng.

Tối hôm qua, khi gọi lại cho Julia, cứ ngỡ cô sẽ từ chối, ai ngờ cô đáp “Sáng mai 9h.”. Cậu ngay lập tức bảo thư kí dời hết các cuộc họp, cũng như gặp mặt đối tác, đêm qua thức trắng làm hết việc để hôm nay đi chơi.

Đúng 9h, Julia lò dò tới. Cô mặc cái đầm đen dài ngang gối, cổ cao, không tay, chân váy đầy ren, ngang bụng là dải lụa đen thắt hờ. Cổ áo có họa tiết khá bắt mắt. Cô đeo một sợi dây chuyền dài đến ngang ngực, mặt đầu lâu to chà bá cũng đen thui. Mái tóc đen mượt, thẳng, dài thả tung bay trong gió.

- Xin lỗi tới trễ. – Julia nói mặt không cảm xúc.
 - Không, em đâu có trễ, tại tôi đến sớm thôi! Thôi! Đi vào trong chơi đi. – Charlie cười hiền.
- Suốt cả buổi đi chơi hôm đó, Julia cứ lằm lì đi theo Charlie như con búp bê, lâu lâu ậm ừ đáp mấy câu hỏi của cậu, ngoài ra khuôn mặt không có xúc cảm nào.
- Cô tất nhiên thấy áy náy. Charlie rất quan tâm, chăm sóc cô, cũng rất tốt với cô, hy sinh nhiều thứ vì cô, nhưng biết sao được, xác cô đi lơn tơn ở đây chứ mà hồn cô bay đi đâu mất từ tối hôm qua rồi.
- Cả đêm qua cô trằn trọc ngủ không được. Cứ nghĩ tới ngủ, lại nghĩ tới cái giường, mà nghĩ tới cái giường, lại nhớ tới chuyện Darkness từng nằm trên đây, lại nghĩ tới anh, nghĩ tới cái ôm với nụ hôn trên trán ấy... Kết quả là ngủ không được.
- Nhưng nhờ vậy mà cô đã quá rõ kết quả rồi. Không cần đi chơi cô cũng biết trái tim mình hướng về ai... Có phải cô đã quá nhấn tâm khi đồng ý đi công viên cùng Charlie? Cô thở dài ngao ngán. Trời ạ! Cơ mà... hai người kia... quen quen vậy ta?

- Hana với Kevin?
- Em nói gì thế? – Charlie quay sang hỏi.
- K... Không có gì. – cô cười. Nhìn hai người này hợp đôi dễ sợ.

Đi quanh công viên, chơi, ăn, uống, Charlie đưa Julia về tận nhà nó. Cô vào nhà ngủ một mạch, cuộc hẹn của cô và Darkness là vào buổi chiều nên giờ chả biết làm gì.

Chuyển sang cuộc hẹn của nó và hần nê!

Hôm qua, thấy nó khóc, hần buồn theo. Lúc vào phòng nó chuẩn bị đi ngủ, hần rủ nó đi công viên giải trí. Nó vui vẻ hần ra gật đầu cái rụp.

Thế mà sáng nay gọi hoài nó chả chịu thức dậy, làm hấn phải... làm một số hành động để kéo nó xuống giường.

Sáng thì lơ dờ vậy, chứ mà đến công viên thì tràn đầy năng lượng, tung tăng chạy nhảy khắp nơi. Hấn chậm rãi đi theo nó, chỉ cười. Cái dáng người thanh mảnh của nó trong cái đầm trắng dài ngang gối, áo khoác lửng màu trắng bên ngoài, mái tóc đen dài ngang lưng xõa tự nhiên, bốt trắng cao ngang mắt cá chân, trông như một thiên thần. Đi bên cạnh thiên thần là hấn – một con quỷ máu lạnh. Hấn đen từ trên xuống dưới ngoài mái tóc đỏ hung dựng đứng, hấn chọn áo sơ mi đen gài có 4/6 số nút, quần jean tụt, cũng màu đen, mải bạc phía trước, vài sợi xích lủng lẳng, đến đôi bata cũng đen thui.

Hấn và nó đi cạnh nhau như hai cực của nam châm, hoàn toàn trái ngược, nhưng cũng cực nổi bật giữa nơi đông người ấy.

Hấn thấy nó là con nhỏ khó hiểu nha. Nó chơi đủ thứ trên trời dưới đất. Nó là đứa rủ đi chơi mấy trò cảm giác mạnh, nhưng rốt cuộc nó lại là đứa thét to hơn. Ăn kem cũng là nó muốn, nhưng mua rồi nó cầm cây kem bay nhảy chưa chịu ăn. Kem chảy, thế là hấn ăn luôn. Ăn kẹo bông gòn là nó muốn. Nhưng ăn thế nào mà mặt mũi dính tùm lum.

- Haha! Em ăn kiểu gì vậy hả? – hấn lấy tay quẹt ít kẹo dính trên mặt nó rồi cho vào miệng ăn.

Mặt nó đỏ ửng, lấp ba lấp bắp :

- A... Anh... v... vừa... làm... cái... cái...

- Ăn đi! Cứ như con nít ấy! – hấn cười hạnh phúc nắm tay nó bước tiếp. Nếu nó và hấn bên nhau cả đời như vậy thì hấn không phải mệt mỏi khi phải nhớ nhung về nó nữa. Thật là hấn muốn chiếm nó làm của riêng mà. Đi bên cạnh nó, hấn muốn hét to rằng nó là của hấn, cầm thẳng nào dám lên phén lại gần nghe chưa!

Trong khi hấn hạnh phúc tràn trề thì nó bối rối, ngượng ngùng. Trong lòng nó, có cái gì đó đang trào ra, muốn phá hết mọi ranh giới để chiếm trọn trái tim nó. Trái tim mong manh yếu đuối sợ sẽ tổn thương khi quá yêu thương một người. Đối với nó, hấn là người tốt nhất thế giới. Nó sợ một ngày hấn sẽ buông tay nó, sợ trái tim nó sẽ vỡ, mà một khi đã vỡ thì rất khó hàn gắn lại được. Nhưng dù cho có vỡ tan đi chăng nữa. Đó là tương lai cơ mà. Tốt nhất cứ nên hưởng thụ thật trọn vẹn cái hiện tại hạnh phúc này để sau này không phải hối hận. Bên cạnh đó, nó bối rối vì... người ta cứ nhìn chằm chằm vào nó và hấn! Ôi trời ơi! Ngại chết mất!

Chơi đến chiều, hấn và nó về nhà bằng... xe buýt. Ý tưởng điên rồ này là của ai? Nó đấy! Nó bảo muốn đi thử một lần. Hấn chiều ý nó thế là hai người nắm tay dung dăng dung dẻ đi buýt...

Lúc hấn và nó về tới nhà, cũng là lúc Darkness sang phòng Julia gọi cô nàng.

- Julia. – gõ cửa – Julia! Julia? Em xong chưa?

Gọi hoài chả thấy đáp, anh mất kiên nhẫn, tự tiện mở cửa phòng bước vô. Đập vào mắt anh là một cái chuông heo. Nói chưa nhỉ? Tuy bình thường Julia rất trầm tính và luôn giữ được hình tượng người con gái hoàn hảo, chẳng chặc, nhưng trong hai việc ăn, ngủ, cô rất trẻ con. Bằng chứng là bình thường rất ham ăn, cũng như lúc ngủ rất hay lăn. Cứ 10 đêm hết 8 đêm lộn giường. Trừ những hôm quá mệt mới không thể quét sạch mớ chăn gối.

Hiện tại là người cô dưới giường, nhưng hai chân lại trên giường. Gối, gấu bông tung tóe. Anh phì cười, đột nhiên trong tiềm thức xuất hiện một suy nghĩ :”Sau này cưới về, ngủ chung giường, cổ có đập ỳnh lộn không nhỉ? Thôi tối đó, ôm chặt thiết chặt, sẽ không làm gì được mình!”

Tự tin với suy nghĩ đó, anh cười nhẹ lay lay Julia. Cô trở mình, miệng thì thầm, có lẽ là nói mớ :

- Darkness anh tránh ra... khỏi đầu tôi đi! Tim tôi kiệt sức mất.

Ngắn ra giây lát, anh vui mừng, ôm lấy Julia, cuối xuống, nhẹ đặt lên môi cô một nụ hôn. Cô ngay lập tức tỉnh dậy, nhìn anh ngạc nhiên. Darkness cười:

- Mau mau chuẩn bị đi chơi với tôi!

Anh nói xong bỏ ra ngoài để Julia nằm ngơ ngác. Đầu óc cô vốn rất thông minh nhưng lại cực chậm tiêu trong những trường hợp này.

Nhưng có phải vừa rồi, anh vừa hôn cô? Julia đỏ mặt chạy vội vào nhà vệ sinh gào thét :

- Ôi cái nụ hôn đầu của tôi! A!!! Ô! Nhưng mà sao giống công chúa ngủ trong rừng ý nhỉ? Ồ! Ê! Khoan! Không!!! Trời ơi!!!! Xấu hổ quá đi!!!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 79

79. Chương 79

Cô sầm sập bước xuống nhà đi chơi, mà mặt mày ủ rũ, tâm trạng nào nề. Nhìn anh thì bối rối, tim đập vừa nhanh vừa mạnh.

Anh bình thường vốn đã đẹp trai rồi, hôm nay còn phong cách thư sinh nhưng trẻ trung, nhìn còn sát gái hơn. Anh mặc sơmi trắng bên ngoài cài hờ một nút ngay bụng, bên trong là áo thun trơn màu đen, quần jean tụt đen. Tay đeo toàn vòng da bản to, kết hợp đồng hồ, nhìn năng động vô cùng.

Cô mặc áo thun trễ vai, ngang bụng là một sợi dây nịt bản to màu đen, dây gai thắt hờ, kết hợp quần ngắn màu trắng thanh khiết. Cô mang bata cổ cao, tôn đôi chân thon dài. Tóc cô cột cao chéo sang một bên, rũ xuống bờ vai trắng ngần như suối tóc, trẻ trung. Trước ngực đeo hai sợi dây chuyền, một ngắn không mặt, một dài mặt bướm bằng đá đen.

Tả sơ như vậy, đến với cuộc hẹn hò.

Đầu tiên, anh đưa cô đến một cánh đồng bồ công anh rộng lớn, bát ngát, nhưng vắng vẻ, hoàn toàn tách biệt với sự nhộn nhịp của đô thị tấp nập, ngấm mặt trời lặn. Gió thoang thoảng, không khí trong lành, cảnh đẹp, tạo nên khung cảnh lãng mạn kì diệu. Đúng như cô thích!

Cô vốn không thích những nơi ồn ào, náo nhiệt. Cô đơn giản là thích một mình, à không, hai mình cũng được, nhưng là trong cái không gian yên tĩnh, bình yên, suy nghĩ về những gì đã qua hay sắp tới, hay thả lỏng tâm hồn cho trí tưởng tượng bay xa, hay đơn giản là ngủ! Cô chỉ thích có vậy.

Có lẽ, anh có cùng sở thích với cô, nên mới hiểu cô, có thể tìm được nơi như vậy, khiến cô cảm động a.

- Đẹp không? – anh kéo cô ngồi xuống cạnh gốc cây to, cái cây đại thụ duy nhất của cả khu vườn.

- Ừm. – cô vô thức gật đầu. Cô đang thưởng thức cái khí trời se se lạnh nơi đây. Nằm luôn ra thảm cỏ, hai mắt cô lim dim.

- Nè! Đến đây ngắm mặt trời chứ không phải để ngủ nha. Nếu muốn thì tôi sẽ đưa em đến đây nữa, tha hồ ngủ ha. – anh hơi nhúm mày nhìn con nhỏ vô tư nằm kế mình.

Nghe lời nói của anh, cô bỗng nhiên nhìn thấy một tương lai thật hạnh phúc.

Trên cánh đồng này, có một căn nhà nhỏ xinh, nhưng tiện nghi đầy đủ, tràn ngập tiếng cười. Từ căn nhà ấy bước ra một gia đình bốn người, một cha, một mẹ, một đứa con trai và một đứa con gái, trên môi ai cũng nở nụ cười hạnh phúc. Vấn đề ở đây... trong cái viễn cảnh tương lai mà cô tưởng tượng ra này, người mẹ ấy chính là cô, người cha... không ai khác ngoài người con trai đang ngồi cạnh cô.

Mặt cô đột nhiên nóng ran như đang sốt, tim cô đập nhanh đến nỗi kiệt sức. Nếu là trước kia, cô sẽ hoảng sợ vô cùng vì nghĩ

mình bệnh nan y hay gì đó. Nhưng bây giờ cô biết, đó là do cảm xúc của cô dành cho anh mà thôi. Khẽ liếc sang anh, cô thấy anh đang nhìn cô với nụ cười dịu dàng. Bốn mắt nhìn nhau, trái tim rộn ràng đến lạ thường.

Anh nhìn cô chăm chú. Cô cũng nhìn anh, không có dấu hiệu quay đi. Bốn mắt giáp nhau. Anh hỏi :

- Em thích tôi đúng chứ?

- Cái... Cái đó để nói sau đi! Oa! Mặt trời lặn kìa!

Cô đánh trống lãng. May mắn là lúc đó, mặt trời cũng đang khuất dần sau đường chân trời. Cả bầu trời bị nhuộm cam. Những đám mây cũng đứng yên, lặng người trước cảnh đẹp. Tuy hoàng hôn thường gợi cảm giác buồn bã, nhưng đối với hai người này là khoảnh khắc đẹp nhất của ngày.

Xem xong hoàng hôn, anh đưa cô đi ăn ở một nhà hàng Pháp sang trọng nào đó. Tiếp tục tặng ba là đi dạo trên núi ngắm sao.

Trời hôm nay trong và cao, nhiều sao, lấp lánh đẹp tuyệt, nhất là khi ngắm chúng từ trên núi. Anh nắm tay đưa cô đến chỗ đã chuẩn bị trước.

Ánh nền lung linh hai bên đường tạo thành một đường băng tuyết hảo. Con đường dẫn vào một khu đất nhỏ thưa cây. Trên mỗi cây, anh treo vài tấm ảnh chụp cô, nó, Zoey, anh, Josh, hần lần trước đi Nha Trang. Nổi bật là 2 tấm băng to.

Tấm thứ nhất ghi là “Từ khi gặp em, tôi chỉ làm 3 việc”.

Tấm thứ hai ghi là

“Thích em

Nhớ em

Mong gặp em”

(Có ai thấy quen hôm? Hôm thì thôi! ^^! Mà sến gớm! Hờ hờ!)

Cô ngơ ngác nhìn, không nói được gì.

- Tôi thích em! – Darkness nói.

- Tôi...

- Em biết kết quả rồi phải không?

- Ủ... Tôi thích anh, Darkness.- Julia nói toẹt ra, chẳng ngại ngần gì.

- Jackson. Thật ra tôi tên là Jackson .

- Jack... son? Vậy tại sao...

Darkness hay Jackson chỉ cười. Mọi người tự nhiên gọi anh thế, chứ đâu phải anh đặt tên ình đâu.

Sau đó thì hai người lại dung dăng dung dẻ ra về.

Charlie khi biết chuyện cũng chẳng có gì ngạc nhiên, bởi cậu đã biết mình sẽ thua từ lúc cá cược rồi. Thôi! Quân tử nhất ngôn, cậu sẽ nói chuyện với pama. Và hôn ước được giải quyết ổn thỏa. Buồn đấy! Vui đầu vào công việc để quên đi vậy...

...

Căn nhà của nó suốt kì nghỉ phải nói là náo nhiệt, cứ như có khủng bố ý.

Sáng thì ngủ tới trưa dậy, ăn sáng kiêm ăn trưa, đi chơi mỗi ngày một nơi, rồi ăn chiều, tối đi bar, khuya đưa xe tới sáng mới về nhà. Mà về tới nhà thì loạn không chịu được. Hàng xóm xung quanh sắp kiện nhà nó rồi!

Thời gian trôi mau, cuối cùng cũng đã tới bữa tiệc giáng sinh của trường đêm 24.

Sáu người, sáu kiểu.

Nó đơn giản đầm voan trắng dài ngang gối, cút tay khoe đôi vai trần trắng muốt, có dải lụa thắt giữa lưng, tóc búi một nửa khá cầu kì.

Julia đổi xì tai, chơi nguyên bộ hồng, dài chấm đất, ren, rúa, dây,... phức tạp, nhưng vô cùng quý phái, sang trọng. Tóc xõa tự nhiên.

Zoey chơi nguyên tông tím đen, đầm đen với hoa văn được cách điệu ở chân váy, dài chấm đất, giày búp bê tím đen. Tóc xõa dài.

Hắn sơmi đen, tay xắn ngang khuỷu, quần jean tụt màu đen, bata đen tuốt. Tai trái đeo khuyên màu đỏ. Hôm nay hắn nhuộm đen, không dựng tóc nữa. (tủ quần áo anh ý toàn màu đen ợ!)

Jackson sơmi trắng, cà vạt đỏ thắt hờ, cũng xắn tay áo đến khuỷu tay. Quần với bata cũng trắng, thư sinh.

Josh trùng hợp sao sơmi tím đen hết màu của Zoey, tai trái lấp lánh khuyên màu đen. Quần jean đen, giày cổ cao.

Sáu người, ba hót boi và ba hót gơ, tiệc tùng thăng tiến!!!!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 80

80. Chương 80

Lúc tụi nó đến, hầu như cả trường đã có mặt, sự xuất hiện của tụi nó gây một sự xôn xao không hề nhẹ, xem tí dẫn đến bạo động bởi nhan sắc tuyệt vời hôm nay.

Hắn ngay lập tức khoát vai nó, cũng như Jackson nắm tay Julia đánh dấu chủ quyền. Zoey với Josh cứ chỉ chước cãi nhau như hai đứa con nít.

Tụi lớp nó chạy đến :

- Ấy chà! Tình cảm gớm! Nắm tay đồ, khoát vai đồ... – nhìn qua Zoey với Josh – mặc đồ đôi đồ... ha! Ba cái cặp này làm ghen tị quá đi!

- Đôi gì mà đôi? – đồng thanh.

- Cô/Anh bắt chước tôi? – đồng thanh.

- Im đi! – đồng thanh.

Cả hai cùng im lặng hằm hằm nhìn nhau. Cả bọn phá lên cười. Xong, lớp nó cũng dần tản ra. Cee, Kayla và Stella cùng lúc đó tiến lại gần. Ba ả mặc váy bó sát còn ngắn. Nếu ba ả đẹp vì sexy, thì tụi nó đẹp vì vẻ đẹp thánh thiện, lạnh lùng, trẻ trung nhưng vô cùng sắc sảo.

- Xin chào, đêm nay ba cô rất đẹp. – Cee nhếch mép. Xem ra ả đã học tập được rất nhiều ở

hai đồng minh mới.

- Ủ. Cảm ơn. Tôi đẹp lâu rồi. – Zoey tay gấp đồ ăn, nói.

- Hừ. Ảo tưởng. – Cee định chửi lại, nhưng thấy Stella ra hiệu nên thôi. Kayla tiến lại, tựa sát người vào Jackson gỡ giọng, đương nhiên Stella ôm lấy tay Josh, còn Cee bám dính lấy hắn.

- Mấy anh đi chơi với tụi này đêm nay chứ?

Ba chàng nổi hết da gà, cả người cứng đờ nhìn luồng sát khí ngào ngạt.

- Bỏ ra. – nó gần giọng.

Hắn hơi bất ngờ trước phản ứng của nó. Mặt nó nửa nóng nửa lạnh thật là buồn cười, nhưng thật sự hắn không nghĩ nó sẽ... ghen. Ngay lập tức, hắn thẳng tay đẩy Cee ra, lon ton sang chỗ nó cười hì hì.

Ngược lại với nó, Julia im lặng mà liếc xéo Jackson. Anh đột nhiên thấy ớn lạnh. Thấy phản ứng của cô, ngay và luôn đẩy Kayla ra, lặng lẽ đứng cạnh cô xám hời.

Zoey thì im im. Josh ảo tưởng cho là nhỏ đang giận, tránh Stella, chạy đi lấy thức ăn cho nhỏ.

Ba ả què què gượng gạo bỏ đi. Stella nhìn Zoey nhếch mép, ánh mắt sắc lẹm. ả vừa có một trò để trả thù nhỏ vì đã làm ả mất mặt như vậy.

Sau đó, cả sáu lao vào bàn tiệc để đánh chén.

Giữa buổi tiệc, ban tổ chức đến từng người phát phiếu bầu cho cuộc thi.

...

Cuối buổi tiệc là lúc công bố cuộc bầu chọn King&Queen từ nãy đến giờ. Ông MC nói vào mic :

- Alô! Alô! Các em chú ý nè! Kết quả đã có rồi! Dựa vào phiếu bình chọn của các bạn, thì... người thắng cuộc, trở thành King là... Kevinnnn!

Toàn hội trường vỗ tay rần rần, không bầu cử cũng biết người đó là hần. Trong khi mọi người tán thưởng, hần chỉ trưng ra khuôn mặt không quan tâm.

Nhưng khuôn mặt ấy vô cảm không kéo dài được bao lâu, khi thằng cha MC phán thêm câu nữa :

- E hèm! Bí mật cái nè! Để tăng thêm độ hot cho khán phòng ngày hôm nay, King và Queen sẽ có một nụ hôn nồng thắm ngay trên sân khấu. Và Queen không ai khác là...

Anh ta im lặng, làm cả bọn sốt ruột kinh khủng. Hần nhìn sang nó, cái người trông có vẻ chẳng quan tâm gì, nhưng thực chất lòng như lửa đốt. Cái câu đó như sấm giáng mạnh vào tim nó.

Ủầy! Nó 'hơi' ghen nếu Queen không phải nó. Đáng lí nó không thèm quan tâm tới mấy cuộc thi này, nhưng mà... có cái phần cộng thêm chết tiệt đó! Giờ nó muốn thành Queen. Nó giật mình. Hình như nó đã bị biến chất từ khi nó yêu hần! Nó trở nên ích kỉ rồi.

Hần nhìn khuôn mặt đầy... tư tưởng của nó không khỏi buồn cười. Hần cầm tay kéo nó một nước đi ra khỏi đó. Tụi kia có hỏi, hần chỉ nhún vai rồi kéo nó đi tiếp. Mặc kệ cái gọi là danh hiệu gì đấy người khác đặt ình, hần là vậy, bất cần đời. Dù gì thì hần cũng biết chắc danh hiệu Queen là của nó. Nhưng nghĩ tới chuyện hôn nó trước bàn dân thiên hạ, trước quần chúng nhân dân các cấp, hần khẽ rùng mình.

Thế là hần kéo nó ra sân sau cho dễ... hành sự.

- Hana.

- Ha... Hả?

- Ban nãy chuyện của Cee, là cô ta...

- Em biết mà. Anh còn phiền lòng chuyện đó à? Em không giận đâu! Anh cứ mặc cô ta đi.

- Thật là em không thấy gì? – hần cau mày, thấy nó gật đầu, hần đổi – Không thấy ghen à?

- Cái đó... cũng không luôn! – nó sợ hần biết nó đã trở thành con nhỏ ích kỉ nên chối bay biến.

- Hừ. Vậy anh vào trong hôn Queen của anh.

Nó nhúu mày, tay vô thức níu vạt áo hần. Cảm thấy bị giật lại, hần quay người nhìn nó :

- Hử?

- Em... không thích... anh... với... – nó cúi gầm mặt xuống, nói lí nhí còn lấp ba lấp bấp chẳng ra đầu đuôi gì, nhưng hần hiểu.

Hần nhoẻn miệng cười, cúi xuống sát mặt nó...

Cùng lúc đó, bên trong, tên MC nói tiếp :

- Và Queen chính là... Hana!

Cả trường vỗ tay. Nhìn quanh tìm hai nhân vật chính, nhưng chẳng thấy đâu, cứ như bốc hơi mất.

Bên ngoài, hần hôn má nó, rồi đặt lên môi nó một nụ hôn dịu dàng.

...

Quay lại vào trong hội trường. Stella chăm chú nhìn Zoey đợi thời cơ ra tay. Khi nhỏ vừa bước vào đứng vị trí đó, ả gạt chân cho nhỏ ngã xuống, rồi đẩy ngã cả xô nước đá lên người nhỏ.

Nước lạnh buốt, cả người nhỏ run lên. Vì quá bất ngờ, Zoey vẫn tròn mắt ngồi bệt dưới đất, với nguyên cái xô còn trên đầu, nước thấm qua bộ váy, ngấm vào da thịt. Người nhỏ rét run.

Josh chạy ngay đến gỡ cái xô ra, đỡ Zoey đứng dậy, nhưng nhỏ lạnh lùng gạt ra. Stella giả tạo đến gần Zoey hỏi thăm :

- Cậu có sao không? Chết rồi! Chắc lạnh lắm! Xin lỗi nha! Mình lỡ chân.

- Là cô? Cô sẽ chết! – Zoey ngay lập tức hiểu ra sự việc, cả khuôn mặt đen lại, hai tay siết thành nắm đấm

- Cô động vào nhằm người rồi.

Zoey quay sang cười với Julia, thái độ thay đổi hoàn toàn :

- Tí nữa mày với Hana về sau ha! Tao về trước đây!

Josh lặng lẽ đi theo, không biết chôm của ai được cái áo khoác, choàng lên người Zoey. Cả hai đi taxi về nhà nó. Trên đường về, Zoey liên tục hắt xì, còn Josh luôn miệng hỏi cha nội lái taxi đi cho nhanh. Tuy nhà nó gần trường, nhưng cũng tốn đến 10 phút chạy xe. Zoey thấy càng ngày càng nóng, trong khi cơ thể càng ngày càng lạnh.

Vừa về tới nhà, là nhỏ phóng ngay đi tắm, xong leo lên giường nằm. Mắt mờ dần, tai ù ù, mũi khó chịu, cả người bắt đầu nóng lên. Xác định là cảm!

- Ngủ dậy là khỏe thôi! Chắc không sao đâu ha! – nhỏ tự trấn an mình theo thói quen. Từ nhỏ đến lớn, có bao giờ khi bệnh mà nhỏ nói với pama đâu, toàn tự lực mà qua khỏi. Nhỏ thật sự không muốn làm phiền ai, lệ thuộc, dựa dẫm vào bất cứ người nào.

Cửa phòng nhỏ đột nhiên mở ra.

- Trộm... sao? – nhỏ thều thào, nhưng chẳng còn tí sức lực nào nữa.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 81

81. Chương 81

Một khuôn mặt điển trai, quen thuộc ló ra. Không biết sao, khi thấy khuôn mặt này, tim Zoey lại khẽ nhói đau.

- Jo... Josh hả?

- Ừ. Tôi đây. – Josh đem theo vào một tô cháo, ly nước, vài viên thuốc, một thau nước nhỏ và một cái khăn mặt – Tôi có mua cháo và thuốc cho cô này.

- C... Cảm ơn! Anh cứ để đó rồi ra ngoài đi. Tôi sợ sẽ lây bệnh cho anh. – Zoey nói, giấu mặt dưới lớp chăn. Mặt nhỏ dù đã rất nóng, nhưng vẫn nóng hơn nữa khi Josh lại gần. Tim nhỏ đang đập rất mạnh, rất nhanh, nhỏ sợ sẽ bị Josh nghe thấy.

Josh kéo chăn xuống, tay khều nhẹ mấy sợi tóc mái trước trán nhỏ, cúi sát xuống,蹭 trán mình vào trán nhỏ, để so nhiệt độ cơ thể. Hai khuôn mặt sát đến nỗi, nhỏ cảm thấy ngộp thở, tim càng ngày đập càng nhanh hơn. Đứng lên bình thường, Josh giật phăng cái chăn ra :

- Sốt mà đắp chăn! Cô có vấn đề á? Cô muốn bị nã bị nướng chắc?

- Đó là chuyện của tôi! Liên quan gì đến anh! – dù không còn sức, nhỏ vẫn cố gắng cãi.

- Tất nhiên là liên quan!

- Tại sao?

- Ngốc! Tại vì cô là cô gái tôi thích. Giờ ăn nhanh đi rồi uống thuốc, sau đó ngủ một giấc.

Zoey không còn nói được gì. Phát ngôn gây sốc, rồi quan tâm chăm sóc thể này... Lần đầu tiên nhỏ thấy bối rối như vậy. Ủầy! Chắc là do sốt nên đầu óc không được minh mẫn thôi! Ủ! Chắc chắn là thế!

Zoey ngoan ngoãn ăn hết tô cháo, nhưng sau đó nằm phè ra giường nhắm mắt định đi ngủ, tiếng Josh đã the the kể bên :

- Ê! Khoan ngủ! Sao không uống thuốc hả?

- Đáng lắm!

- Chưa uống sao biết đáng!

- Anh có thấy mấy cái viên này rất là khủng bố tinh thần người uống không? To thế này này! Không thích uống.

- Tôi hỏi cô lần cuối. Có uống không? Đừng để tôi dùng vũ lực.

- Không uống!

- Ok! Là cô ép tôi.

Josh hớp một ngụm nước, cho hết mớ thuốc vào miệng, ấn giữ hai tay Zoey xuống giường cho nhỏ khỏi loi nhoi vùng ra. Sau đó thì... môi kề môi. Thuốc từ miệng Josh chạy theo dòng nước chảy xuống miệng Zoey. Mắt nhỏ mở to hết cỡ, quên luôn vùng vẫy mà vô thức nuốt hết mớ thuốc.

- Tốt. Ngủ đi.

Josh xoa nhẹ đầu nhỏ dịu dàng rồi quay đi nhúng nước cái khăn. Zoey bên này tâm trạng hỗn loạn. Không tin được nụ hôn đầu lại bị cướp trong tình trạng xàm láp như vậy, lại còn bởi tên như vậy. Có nên giết...? Cơ mà... nhóc làm vậy là lo cho nhỏ thôi! Ôi... nhức đầu quá! Thôi. Ngủ một lát rồi tính tiếp vậy.

Chính vì vậy, sau một phút ba mươi giây đấu tranh nội tâm, Zoey đã chìm vào giấc ngủ. Josh ngồi lên giường, nhẹ nhàng đặt cái khăn được xếp làm ba gợn gàng lên trán nhỏ.

Josh lướt ngón tay trên mặt Zoey, nhìn khuôn mặt ngủ của nhỏ, khẽ cười :

- Ra cô cũng có lúc đáng yêu đến vậy.

...

Quay lại bữa tiệc...

Julia đứng cạnh Jackson, tay mân mê li rượu, nhưng ánh mắt cứ dán chặt vào đối tượng.

Đúng lúc Stella, Kayla và Cee đi ngang, không quên quay sang cười đùa cô thì Julia cố tình đá cái ghế ra. Stella vướng phải chân ghế, ngã xuống, tay quơ trúng tóc Kayla, kéo ả ngã theo, ả lại nắm tóc Cee. Thế là ba ả ngã vào bàn đồ ăn làm cả bàn tung tóe. Không có từ nào phù hợp để miêu tả ba ả lúc này ngoài : nhếch nhếch.

Julia nhếch mép, nhìn ba ả đầy khiêu khích. Trong khi xung quanh cười rộ lên. Cùng lúc này, nó và hấn quay lại hội trường, trông thấy cảnh tượng này không khỏi buồn cười.

- Là bạn cố tình sao? Mình đã làm sai chuyện gì à? – Stella dù rất tức giận vì bị ‘chơi’ lại như vậy, nhưng không làm gì được, vờ thút thít.

- Ủa. Tôi đụng chạm gì tới cô? – Julia khoanh hai tay trước ngực thản nhiên hỏi.

- Bạn gạt chân mình... – Stella bắt đầu khóc lớn, những giọt nước mắt giả tạo.

- Tôi thấy là cái chân ghế làm đó chứ? Cô là người bị gạt cơ mà, mù thật hay cố tình không thấy?

- Bạn...

- Tôi có ý tốt khuyên cô và hai người bạn của cô nên xử lý đồng hỗn độn này rồi tự xử lý mình đi. – Julia quay đi, không quên cười đều. Xung quanh lại rộ lên những tràng cười sỗ nhục.

Sau đó cả bốn về nhà. Trên xe, nghe Julia kể mà nó tức điên. Dám làm cho Zoey chịu lạnh như vậy, gan to thật. Nhưng sức đề kháng của nhỏ đầu có tốt, thể nào cũng dính bệnh cho coi.

Về đến nhà là kéo hết lên phòng Zoey. Vừa mở cửa, cả bọn đã há hốc mồm bởi cái cảnh tượng Zoey nằm gối đầu lên vai Josh, trong khi nhóc ôm trọn nhỏ vào lòng. Cái khăn xếp ba đặt trên trán nhỏ xém xịu rớt. Hai nhân vật này đang ngủ rất ngon lành, thậm chí còn mỉm cười hạnh phúc.

- Thôi... giải tán. Không nên làm phiền đương sự.

Sau đó thì phòng ai nấy về, ngoại trừ hẳn là mặt dày lết xác sang phòng nó.

...

Sáng hôm sau,...

Những người bệnh tim trong khu vực bán kính 1km quanh nhà nó phải nhập viện hết, do giạt mình bởi tiếng thét kinh thiên động địa của con – nhỏ – nào – đấy – vừa – sốt – cao – tối – hôm – qua.

- Sao... sao anh... Sao anh ở đây?!!! – Zoey ngồi bật dậy, run run nhìn Josh nằm cạnh mình.

- Oáp. – Josh lồm cồm bò dậy – Dậy rồi hả? Ui da! Cái tay tui! Tê quá!

- Sao anh...

- Tại cô hết! Nằm đè lên tay tôi nặng chết được.

- Thế sao hôm qua anh leo lên giường của tôi làm gì?

- Cũng do cô cả. Hôm qua thấy cô hạ sốt, tôi đã định về phòng rồi, mà tự nhiên cô chớp lấy tay tôi, cứ lèm bèm gì đó không chịu để tôi đi. Đứng hoài mỗi chân định leo lên giường ngồi tí khi nào cô buông thì tôi về, mà ngủ quên mất. Tút lại cũng là tại cô thôi!

- Ai tin được anh?

- Tin hay không tùy cô, xem xem cô có mất gì không?

- Anh... Anh... xéo đề! – nhỏ thẳng chân đạp Josh xuống giường.

Nhóc cười khì rồi chạy một mạch về phòng. Dù là thích Zoey, nhưng Josh tối ngày cứ muốn chọc tức cho nhỏ nổi khùng lên mới thôi.

Zoey ngồi yên bất động trên giường, trầm ngâm nhìn theo bóng Josh khuất sau cánh cửa gỗ. Chuyển ánh nhìn xuống bàn tay phải, nhỏ suy nghĩ một lát, rồi thì thầm :

- Tên đáng ghét. Nhưng mà... ầm thật.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 82

82. Chương 82

Sáng 25/12...

Nó cùng mọi người ăn sáng xong, rủ Julia và Zoey đi mua sắm, cấm tiết những thằng nào muốn theo cùng.

Vì hôm nay là Giáng Sinh, nó muốn tặng hẳn một món quà thật bất ngờ, nhưng đi mua một mình thì chán quá, rủ theo Julia và Zoey cho vui.

Đạo hết một vòng Diamond, nó ngán ngẩm lắc đầu với mọi thứ Julia và Zoey gợi ý. Đến khi cái dạ dày biểu tình, tụi nó mới chịu đi ăn.

Nó và Julia đang ngồi chờ Zoey đi gọi đồ ăn thì có ba thằng môn men lại gần, thân nhiên ngồi đối diện hai đứa, một tên cười đều :

- Ăn xong đi chơi với tụi anh không em?

- Ủ. Để chiều này tụi anh khao cho.

- Haha! Đi chơi đi! Anh biết chỗ này vui lắm.

Quá quen với những tình huống như vậy, nó tựa lưng ra sau, lôi điện thoại ra chơi game, Julia ngồi nghĩ việc mình cũng nên mua quà cho Jackson, bất giác mỉm cười, hoàn toàn lơ ba tên trước mặt.

Tuy nhiên, khi thấy nụ cười mỉm của Julia, ba tên này lại ngỡ cá đã vào lưới, cứ tưởng cô chịu đi chơi với mình, thì đặc chí nhìn nhau cười.

- Ba anh đẹp trai nào đây? – Zoey đã đứng cạnh bàn tụi nó từ khi nào, vừa hỏi vừa cười.

- Chà. Ba em là bạn của nhau à? Quả nhiên là đẹp như nhau.

- Ái chà! Cảm ơn anh quá khen. – Zoey cười giả tạo, rồi nụ cười đột ngột tắt ngúm, nhỏ nhếch mép – Còn giờ thì phần đi.

- Chà. Mồm mép gớm nhỉ? Anh cứ ngồi đã... A!

“Phịch”.

Tên ngu vừa nói đã đo sần bởi cái quật người của Zoey. Giống giống thể võ Judo, mà cũng không phải. Gì chứ võ công con này tà đạo lắm, chẳng giống ai.

Hai tên còn lại biết mình động phải thứ dữ nên nuốt nước bọt chờ chết. Zoey nhếch mép lôi hai tên này ra luôn. Giận Josh như thế nào, xả hết vào người ba tên này, dù đây là chốn công cộng.

- May là nó mới hết bệnh. – nó và Julia đồng thanh.

Sau khi tâm trạng tốt hơn, đầu óc thoải mái và thư thái, Zoey cười toe toét xử lí thức ăn của mình.

Xong bữa trưa, cả bọn lượn quanh Diamond một lần nữa với hy vọng nhỏ nhoi về món quà của nó rồi đi về. Nhìn sang nhà thờ Đức Bà, nó chợt nảy ra một ý tưởng. Nó tung tăng chạy sang đó chụp hình, đi rửa liền một tấm, sau đó là mua quà. Theo nó nghĩ đó là món quà không đụng hàng. Rồi về nhà.

Julia cũng mua cho Jackson một cái áo sơmi mà theo cô nghĩ là cực kì thích hợp với anh trên một phương diện nào đó. Chỉ có Zoey là không có gì. Thấy nó và Julia trân trọng người yêu như vậy, đột nhiên nhỏ nghĩ đến Josh, rồi ngay lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

- Hơ... Sao tự nhiên lại nghĩ tới tên đó chứ? Mình... chắc là có hơi thích Josh thật. Chỉ là không muốn tin... điều đó. A!! Không! Mình không có thích hần ta!! Điên mất!!!

Trong khi Zoey bận tự kỉ, nó và Julia đắm chìm trong hân hoan, thì bên tụi hần cũng đang chuẩn bị cho ngày lễ Giáng Sinh.

Tụi nó đi tới tối mịt mới mò về. Vừa mở cửa bước vào sân, ba nàng ngạc nhiên trước hai hàng đèn đủ màu sắc chạy dọc hai bên lối đi, còn có cả bóng bay, ruy băng, hoa,... Hai hàng đèn dẫn ra sân sau của ngôi nhà, nơi tụi hần đã chờ sẵn ở đó cùng với bữa tiệc hoành tráng mà ba chàng đã tự vào bếp làm.

Tụi nó bùi ngùi, xúc động, chạy đi tắm rửa, chọn những bộ đồ đơn giản và cá tính, sau đó nhập tiệc, ý là nhào vô ăn a.

- Miếng này của tôi! Ai cho cô đụng vô! – Josh nhăn nhó.

- Có dán tên anh à? – Zoey cười đều.

- Tôi đã chờ nó chín nãy giờ! Mà người nướng là tôi chứ bộ! Tôi có quyền. Đưa! – Josh lấy đũa giành lấy miếng thịt.

- Anh ăn món khác đi!

- Không thích! Tôi thích thịt nướng. Bây giờ có bao nhiêu thịt, cô đều ăn hết còn gì! Đưa tôi miếng cuối coi.

- Tôi cứ ăn đây! – Zoey cho vào miệng.

Josh nhanh chóng gặm được đầu còn lại của miếng thịt. Thế là hai người không ai nhường ai, cứ hai người hai đầu nhìn nhau gặm gừ, thiếu điều nhảy vào xé xác đối phương.

- Sao mà mua ít thịt vậy? – Jackson phì cười hỏi hần.

- M... Mà có... biết là mình cô ta xử lí tận 1,5kg thịt không? – hần nói mà run. Nhìn tướng tá Zoey bé tí thế, ai ngờ ăn nhiều khủng khiếp. Bất giác hần liếc sang nó, tự hỏi sức ăn của nó có như vậy không? Cười về... chắc mặc sớm.

Josh cắn thêm một miếng, Zoey không vừa cắn thêm một miếng. Hai bờ môi càng ngày càng gần, mà không có đứa nào chịu nhả ra. Phút giây cắn đã đến, tuy đã chạm môi, nhưng không có dấu hiệu sẽ buông tha miếng thịt. Zoey cau mày, thúi cho Josh một cái ngay bụng, làm nhóc phải đau đớn khụy xuống. Kết quả cuộc chiến giành miếng thịt : Zoey thắng.

Ăn uống, rửa chén, dọn dẹp xong là 8h, cả bọn kéo nhau vào phòng khách nhà nó, tắt hết đèn, ngồi xếp lớp đĩa trên sofa, đĩa dưới đất, tay ôm gối, tay ôm chân,... quây quần bên ti vi xem phim ma.

Cả sáu đứa nào cũng sợ ma và không ưa gì phim ma, nhưng trong những dịp như vậy, phải xem phim ma mới phù hợp.

Những âm thanh rùng rợn cứ vang khắp nhà nó. Julia ngồi sau lưng nó và Zoey, bỗng dưng nghĩ ra trò nghịch ngợm, chờ lúc phim đang ở khúc hồi hộp, nhạc phim nghe mà ớn lạnh, cô đặt khẽ tay lên vai nó và Zoey, làm cả hai giật mình, ôm chặt lấy hai người bên cạnh mà run. Cơ mà hai người bên cạnh đó còn ai khác ngoài hần và Josh.

Jackson khẽ lắc đầu, cười hiền trước sự tình nghịch của Julia, anh ôm lấy cô, bảo cô ngồi im. Julia gật đầu ngoan ngoãn ngồi xem phim. Theo cô thấy thì khi xem phim ma mà ngồi trong vòng tay ấm áp của Jackson lại chẳng cảm thấy sợ gì hết.

Kết thúc bộ phim ma là phim hành động 5D Tom&Jerry. Nó và Zoey rượt theo Julia chửi, mắng nhiếc, nguyên rủa,..., vô tình làm vỡ vài cái bình cổ, gãy vài cái cửa gỗ, bể vài chậu cây, nứt mấy cái ti vi,...

Tụi hần cười lớn nhập cuộc, đuổi theo, kéo từng nàng về phòng.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 83

83. Chương 83

Phòng Josh,...

- Julia! Mà chờ đó! Chết với tao! – kéo được Zoey về phòng rồi, mà nhỏ cứ làm bầm chửi rủa Julia, làm Josh khẽ rùng mình.

Nhóc tăng hăng đẩy nhỏ ngồi lên giường. Sau đó nửa quỳ nửa đứng (t/g hông biết diễn tả sao hết, mà giống kiểu hoàng tử cầu hôn công chúa ế), lôi dưới gầm giường ra một cái hộp giấy khá to, trong đó là một đôi giày có màu sắc vô cùng bắt mắt, kiểu dáng độc đáo có một không hai do chính nhóc thiết kế. Nhẹ nhàng nâng chân Zoey lên, Josh mang vào cho nhỏ món quà của mình, sau đó chăm chú quan sát thật kĩ, hài lòng, nhóc ngẩng mặt lên hỏi nhỏ :

- Thích chứ?

Zoey không nói gì, khẽ gật đầu, cả người nóng ran, riêng cổ chân chỗ bị Josh chạm vào tê cứng.

Sau đó thì cả căn phòng im phăng phắc, im đến nỗi, cả hai dường như nghe thấy được nhịp tim của nhau. Zoey thở hắt ra :

- Qua phòng tôi chơi game đi! Tôi mới mua cái play station nè.

- Okê!

- Tôi... cũng có quà cho anh.

- Hả?

- Đừng có mà tưởng bở, thật ra, tôi mua quà cho tất cả mọi người a. – Zoey đỏ hết cả mặt.

- Ủ. Biết rồi. Biết rồi. – Josh cười phì.

Thế là hai người chạy qua phòng Zoey chơi game, chí chóc với nhau về việc đứa nào lập công. Sau đó, nhỏ vút cho nhóc một cái ly thủy tinh, được chạm khắc khá là công phu, xem chừng cũng là hàng độc nhất vô nhị a.

Mặt Josh xụ xuống, nhóc đặt cái ly xuống bàn thật cẩn thận, rồi tiến sát Zoey, mặt gian xảo huyết kinh khủng :

- Đó không phải món quà tôi thích. Mà... là cái này cơ...

- Cái... Cái... gì? – biết mình đang nguy hiểm, Zoey hốt hoảng lấp ba lấp bắp, cứ càng ngày càng lùi ra sau, trong khi Josh càng ngày càng tiến tới. Cho đến khi lưng nhỏ áp vào bức tường lạnh ngắt, không thể lùi tiếp. Josh cúi xuống, hôn lên trán nhỏ một cái, cười nói :

- Cái này. Mà nè, cô còn nợ tôi câu trả lời đấy nhé! Để tôi chờ lâu sốt ruột quá! Trả lời sớm nhé.

- Tôi...

- Hử?

- Không có gì!

- Hừm. 12h khuya rồi, tôi về phòng nhé. – Josh xoa xoa nhẹ đầu Zoey, cầm cái ly bước ra ngoài. Zoey nhìn theo thở dài.

Phòng Jackson,...

Vừa đẩy Julia vào phòng là anh tung tăng chạy đi lấy quà :

- Anh có quà tặng em nè!

Là một sợi dây chuyền bằng bạch kim, mặt hình một con mèo mắt là đá đen huyền bí, bộ lông hồng ngọc, ở đuôi là một cái chuông bằng kim cương. À tóm lại là cực kì đẹp và cực kì độc.

Anh đứng sau cô, vòng tay qua đeo vào cổ cho cô sợi dây chuyền. Hơi thở của anh cứ đều đều bên tai làm cô ngượng mà đỏ mặt.

Sợi dây chuyền thanh mảnh, rất phù hợp với làn da trắng nõn và cái cổ cao quý phái của cô. Ngắm cô một lát, anh rất là hài lòng với lựa chọn của mình.

Cô cũng đưa anh món quà :

- Quà. – gọn lỏn có vậy.

Sau đó chạy luôn về phòng vì ngượng. Anh cười nhẹ, nhắn tin cho cô :

“Anh tặng em con mèo là vì nó giống em đấy! Vừa tham ăn, ham ngủ, còn lười nữa. Nhưng mà thật sự rất đáng yêu và thông minh! Với cả,... cảm ơn em về món quà. Ngủ ngon nhé!”

Đọc tin nhắn mà cả mặt cô cứ nóng bừng bừng. Hạnh phúc đấy, nhưng cô chỉ lạnh lùng đáp :

“Ủ. Ngủ ngon.”

Phòng hân,... cũng như phòng nó,...

Hắn bế bổng nó lên, đặt cho nó ngồi trên lang thang ngoài ban công, hai tay siết lấy eo nó.

Hắn cười mỉm, nó nhìn hắn khó hiểu. Hắn định tặng quà cho nó, nhưng mà với cái khung cảnh này, thì... hắn muốn ngắm thêm tí nữa. Nó ngồi đó, sau lưng là ánh trăng lung linh, cả người nó như bừng sáng. Khuôn mặt nó hiền dịu, đôi mắt trong vắt long lanh cứ nhìn chăm chăm vào hắn, đôi môi mím chặt, gò má ửng hồng. Nó tựa như thiên thần giáng trần đêm Giáng Sinh.

Hắn tiếc nuối rời mắt khỏi nó. Hắn nhắc khẽ bàn tay trái của nó, đeo vào ngón áp út một chiếc nhẫn, kiểu dáng tinh tế, trẻ trung, năng động, vô cùng phù hợp với nó. Cơ mà,... hình như là nhẫn đôi.

Hắn tiếp tục lôi ra một chiếc nhẫn khác y hệt chiếc của nó, chỉ có khác là kích cỡ.

- Đeo cho anh.

Nó ngoan ngoãn đeo cho hắn.

- Quà của anh trong kia, thả em xuống để em đi lấy.

- Hôn cái đi rồi anh thả xuống. – hắn tỉnh nghịch ra điều kiện, tay siết chặt eo nó hơn.

- Anh... Thả xuống đi.

Hắn im lặng cười gian, không có dấu hiệu gì là sẽ thả nó xuống.

- Kevin. Em không đùa đâu!

- Anh cũng đâu có đùa đâu!

Nó miễn cưỡng cúi xuống, vốn là định hôn vào má hắn, ai ngờ hắn quay qua, làm nó hôn phải môi hắn. Nó bối rối đập bụng hắn một cái. Đau nhưng hắn không dám buông tay ra ôm bụng vì sợ nó ngã.

Khi chân nó đã về với nền nhà thân yêu, nó chạy đi lấy quà cho hắn – một cuốn album có sẵn hai tấm hình. Một là tấm nó vừa chụp nó ban sáng, hai là tấm nó chụp lúc hắn đang ngủ, cái mặt ngơ ngẩn không đỡ nổi (ở chap 73 đó ạ).

- Kỷ niệm, lưu hết vào đây! – nó cười, hắn cũng cười.

Tối hôm đó, mỗi người nhận được năm món quà, từ những người bạn mình yêu quý nhất. Ai cũng đi ngủ với một nụ cười, và tâm trạng hạnh phúc nhất.

Tuy nhiên, niềm hạnh phúc đó kéo dài không được bao lâu bởi đó là đêm cuối cùng của họ. Đêm đó, nhà nó bị thằng điên nào đó đánh bom. Không một ai sống sót.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 84

84. Chương 84

(Hô hô! Đùa thôi a! Cuộc đời mấy ẻm còn phơi phới lắm!)

Mấy ngày sau Giáng Sinh, cả căn nhà nó như nóng bừng lên bởi không khí Tết dương lịch tràn đầy.

Tại hắn bắt đầu đi mua nội thất, mua tá lả thứ trang hoàng nhà nó. Tại nó ở nhà quét dọn, lau chùi,... Có cảm giác như nhà nó chứa cả một đại gia đình, lúc nào cũng ấm cúng, tràn ngập tiếng cười, tiếng... hét,...

Rồi đêm 31/12,...

Cả bọn chuẩn bị từ sớm một bữa tiệc nướng ngoài trời để tối ăn uống, đập phá chờ xem pháo hoa.

Vẫn lặp đi lặp lại cái màn gây lộn quen thuộc của hai anh chị Josh và Zoey nhà ta. Trong khi bốn người còn lại không có tí xíu nào ý định nhảy vào can.

Xem pháo bông xong, đứa nào cũng mệt lả, kéo nhau vào phòng khách uống rượu, bia, nhậu nhẹt, không chỉ có tụi hần mà tụi nó cũng tham gia. Hai anh chị Josh và Zoey lại đấu khẩu :

- Cô uống được không mà nốc cho lấm vào!
- Ha! Tôi mạnh mẽ hơn tên ẻo lả là anh nhiều ha!
- Cô nói ai ẻo lả?
- Anh đó!
- Dám thi không?
- Chơi luôn! Coi ai gục trước ha!

Và hai người bắt đầu uống. Hần và nó có nhiệm vụ đi mua thêm bia và rượu cho hai con sâu rượu kia thi đấu. Trong khi Julia nằm dài trên sofa gác đầu lên đùi Jackson ngủ từ khi nào. Jackson thì ngồi xem phim hoạt hình trên ti vi.

Hần và nó đi bộ cạnh nhau trên con đường vắng, ngoài những khúc có đèn đường, còn lại thì tối tăm. Nó ắt xì một cái, hần cởi áo khoác, quay sang choàng lên người nó, thuận tay choàng qua vai kéo nó sát người mình cho ấm. Giọng hần trầm trầm ấm ấm :

- Đạo này em vui chứ?
- Ừm. Sống chung nhà như vậy thật sự rất ấm áp.

Hần ngẩn ra một lát, nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, rồi lại thôi, kéo nó đi nhanh hơn :

- Tranh thủ đi sớm về sớm. Khuya rồi, trời càng ngày càng lạnh, bệnh thì mệt.

Bỗng nhiên có hai thằng mon men lại gần, một thằng cười đều :

- Có bao nhiêu tiền trên người lôi ra hết đi.

Hần tỉnh bơ kéo nó đi lướt qua. Tên còn lại chộp lấy cổ tay của nó kéo lại :

- Đi đâu vội vậy cưng. Giao tiền ra, rồi em đi chơi với tụi... A

Tên đó chưa kịp nói hết câu đã chết không kịp ngáp. Nhìn dòng máu đỏ tủa ra từ trán tên đó, hần quay qua cho tên còn lại một cú luôn. Chết chùm mới vui. Xong, hần buông ột câu rồi kéo nó đi thẳng :

- A. Màu đỏ đầu năm. Chắc may mắn lắm đây!

Hần và nó lúc mua xong về tới nhà đã thấy Jackson và Julia về phòng, trong khi Josh và Zoey vẫn hùng hừng lửa thi đấu chờ đem bia về. Hần và nó đưa bia cho Zoey cũng về phòng.

Cuối cùng, chỉ còn lại Zoey và Josh ngồi uống bia trong phòng khách. Uống thêm khoảng gần mười lon nữa, Zoey say mềm, cả khuôn mặt đỏ ửng, Josh cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Zoey gục mặt xuống bàn, nói :

- Tôi ấy nhá...
- Gì cơ?
- Tôi ấy... Tôi thích anh cơ mà. Sao lại không... nói ra được?

Josh tỉnh hần. Con say bị câu nói của Zoey sút cái veo đi đâu mất tiêu. Nhóc ngạc nhiên, hỏi lại :

- Thật không?

Nhỏ không nói gì, lười biếng gật đầu, sau đó lại ngẩng lên nheo mắt nhìn Josh :

- Tôi không thích... không thích nói. Mà dù là... thích anh. Không muốn... Không nói đâu! Anh có năn nỉ... cũng không... nhất quyết không nói đâu...

Josh nghe mà chả hiểu cái mô tê gì hết, nhưng mà nhóc chỉ cần biết một điều : Zoey cũng thích Josh. Vậy là đủ. Josh cười nhẹ, bế bồng Zoey, đưa nhỏ về phòng ngủ.

- Năm nay chắc sẽ có rất nhiều niềm vui đây.

...

Sáng sớm 1/1.

“Kính cong”. – chuông cửa nhà nó.

Nó đang cuộn tròn trên giường, nghe tiếng chuông giật mình, bật dậy, nhìn sang thấy hấn mắt tiu, còn giật mình hơn. Nó chạy vội vào nhà vệ sinh chỉnh chu lại đôi chút, vội chạy xuống nhà.

Vừa chạy ra cổng, nó đã thấy pama nó tay xách tay mang vali, balô,... nói chung là hành lý, đang đứng hình trước người con trai bước ra mở cửa với khuôn mặt ngái ngủ – Kevin. Hấn thì quay qua nó, ánh mắt như hỏi hai ông bà già này là ai.

- Ai đây con? – mama nó hỏi, mắt sáng rỡ.

- Pama vào nhà trước đã nhé! – nó cười trừ, lon ton chạy đi xách giúp pama nó hành lý. Hấn ngay lập tức hiểu chuyện, ga lăng nè, giật lấy hết mớ hành lý mà xách, hấn nở nụ cười quyến rũ pama vợ tương lai :

- Chào hai bác, cháu hiện tại là bạn trai của cô ấy, còn tương lai là con rể hai bác ạ!

- Hả? – nó giật thót quay sang hấn. Ôi! Cái tên không biết ngược.

Mama nó có cảm tình với hấn rồi nhé! Bà xô cả nó chạy sang trò chuyện với hấn, làm nó có chút... ghen tị nhá! Papa nó cũng quên hấn con gái yêu mà vui vẻ hỏi han hấn.

Nó chính thức bị bơ a... Pama nó phũ quá đi! Nó bỏ lên phòng làm vệ sinh cá nhân. Xì. Kiểu này là hùa nhau ăn hiếp nó nè. Mà chả phải bình thường hấn lạnh lùng lắm sao? Tại sao lúc này cứ trưng cái mặt hờn hờ cà lơ phát phờ đó ra? Còn pama nó không đề phòng gì hấn sao? Hấn là một thằng con trai sáng sớm tinh mơ đã có mặt trong nhà con gái mấy người đấy! Không công bằng! Hấn giành mất pama của nó. Pama giành mất hấn của nó!! Ở khoan đã, nó lại biến chất nữa rồi...

Nó tuyệt vọng gục đầu xuống không may đập trúng bồn nước tạo thành vệt xứng tuyệt hảo ngay giữa trán của nó.

Lúc nó xuống nhà, tụi hấn cũng như tụi nó đã có mặt hết dưới phòng khách nói chuyện với pama nó RẤT VUI VẺ. Xác định luôn rồi! Pama nó không nhớ gì tới nó hết á!

Nó lết xác xuống, thả mình xuống sofa cạnh hấn. Hấn tỉnh bơ choàng tay qua vai nó, cứ như không có nhạc phụ đại nhân và mẫu thân của nó ngồi đó ý.

Thấy nó đã có mặt, mama nó cười tươi như hoa :

- Hana! Con biết gì không? Mama cũng mới biết à! Nhưng mà tình cờ ghê! Pama của Kevin là bạn thân thời học sinh của pama đó!

- Vâng. – nó uể oải đáp trong khi hấn ngồi kế bên mặt không thể nào tươi hơn. Hấn cũng không biết là từ bao giờ, thế giới xung quanh hấn bỗng trở nên lung linh kì lạ, có lẽ là từ khi quen nó chăng? Còn nó lại xác định thêm một chuyện nữa, sau này pama chồng, pama nó, cùng với chồng sẽ về cùng một phe mà ăn hiếp nó.

Nó và pama nó hỏi thăm nhau thêm vài câu rồi hai vợ chồng đi cất hành lý, vi vu Sài Gòn ôn kỉ niệm xưa sau nhiều năm ở nước ngoài.

Cả bọn đi ăn sáng. Tiếng chuông lại vang lên “Kính cong”.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 85

85. Chương 85

Xem ra nhà nó hôm nay hơi đông khách a.

Nó chạy vội ra mở cửa. Là hai người một nam một nữ, nó thấy quen quen.

- Hana. – cô gái cười với nó.

- J... Jessie? – nó nhớ ra ngay đây là cô gái mà nó đã gặp ở bữa tiệc hân đưa nó đi hồi ở Nha Trang.

- Ủ. May mắn là em còn nhớ chị.

- Tất nhiên là nhớ rồi. Vào nhà đi.

Thấy Nathan và Jessie, pama nó ngạc nhiên, hỏi nó giọng đùa :

- Con tham gia giới kinh doanh hồi nào mà quen được những người có tiếng như vậy.

- Bác nói quá rồi ạ! Tụi con sao bằng được hai bác ạ! – Nathan cười đáp.

- Đây là Jessie và Nathan. Đây là Julia, Zoey, Darkness, Josh. – nó giới thiệu.

Pama nó bắt đầu đi chơi. Làm quen chưa đầy 5 phút mà cả lũ lòi bản chất ra hết, quây tung cái nhà. Nhìn Nathan và Jessie chững chạc, điềm đạm vậy, chứ thực chất quậy như quỷ. Loì chơi một hồi, mệt, kéo ra phòng khách. Jessie cười :

- Tuần sau là đám cưới của hai anh chị, tụi em đến nhé!

- Vâng. – cả bốn đồng thanh, còn hai người im lặng suy nghĩ gì đó là hân và Jackson.

Sau đó hai vợ chồng ra về, trả lại không gian yên tĩnh cho ngôi nhà. Hân và nó đi siêu thị mua sắm. Julia bò lên phòng ngủ tiếp. Jackson leo lên giường nằm cạnh cô, xem ti vi. Josh ngay lập tức kéo Zoey ra sân sau.

Zoey mặt lạnh như tiền liếc Josh, trong khi mặt anh chàng vô cùng nghiêm túc. Kiểu này chứng tỏ nhỏ chẳng nhớ gì về lời tỏ tình hôm qua cả. Josh khẽ tăng hăng, cười :

- Cô có nhớ tối qua mình đã làm gì không?

- Hình như tôi uống say, rồi ngủ gục trên bàn...

- Đúng rồi. Rồi gì nữa?

- Thì hình như là anh đưa tôi về phòng ngủ chứ gì?

- Ủ. Rồi sao?

- À thì anh đắp chăn cho tôi.

- Thì sao? – Josh cau mày.

- C... Cám... ơn. – Zoey ngượng ngừng quay đi, rồi bùng nổ – Nhưng mà anh là đồ nhỏ nhen! Có vậy cũng bắt tôi cám ơn. Xì.

- Không. Trước khi uống, tụi mình đã làm gì nhỉ? – Josh cười gian, thấy Zoey hiền hiền, được nước làm tới, cứ tiến lại gần nhỏ.

- Làm... gì? – Zoey lùi ra sau, nhưng chưa được bao lâu, lưng đã tựa vào thân cây. Hết đường lùi nữa rồi.

- Tôi và cô chẳng phải đã cá cược sao?

- Ủ... Rồi sao?

- Ai thắng?

- Thì... là anh. Rồi đó, muốn phạt gì thì phạt. Quân tử nhất ngôn. Tôi không sợ đâu.

Josh cười, nụ cười nửa miệng đầy kiêu ngạo. Nhóc chống tay lên thân cây phía trên đầu nhỏ, cúi xuống :

- Vậy... trả lời đi. Trả lời câu tỏ tình của tôi ấy.

- Trả lời? – nhỏ đau khổ ngược lên nhìn nhóc. Josh thấy khuôn mặt cún con của Zoey có hơi xiêu lòng, nhưng mà nhóc vốn thích đưa nhỏ vào tình thế khó khăn mà. Josh gật đầu. Zoey cúi mặt xuống đất, giọng run run – Tôi... Tôi... thì là... tôi... thích... không... tôi... anh thì... Tôi thích... anh.

Thấy nhỏ bối rối, Josh không kèm được kéo mặt Zoey lên hôn phát vào môi nhỏ, mặc câu trả lời nửa này nửa kia. Zoey mặt đỏ bừng, nhìn Josh đầy ngạc nhiên, sau đó không thương tiếc gì đá một phát vào đầu gối của Josh, khiến thằng nhỏ lăn quay ra thảm cỏ. Zoey mặt vẫn đỏ ửng, gắt gỏng :

- Anh là tên lợi dụng!

- Nhưng em thích anh mà... không phải sao? – Josh nằm nghiêng qua, tay làm giá đỡ chống cao đầu, tay còn lại vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh – Nằm xuống đây nào, bạn gái của tôi!

- Anh đi chết đi! – Zoey đạp vào chân Josh cái nữa rồi, bỏ vào nhà.

Josh nhìn theo chỉ biết lắc đầu bởi cái tính ương bướng đó, nhưng trên môi là nụ cười thật tươi.

Nó và hấn đi siêu thị, một chuyện bất ngờ đã xảy ra. Nó đang đứng lựa trái cây, hấn đẩy xe đi theo sau. Hấn cứ nhìn nó với ánh mắt không thể nào dịu dàng hơn. Nó đang chọn hàng. Trông cả hai như một cặp vợ chồng mới cưới hạnh phúc.

Đột nhiên, có một bé trai khoảng 2 tuổi lon ton đi sao mà va vào chân nó rồi ngã lẳng quay. Thằng bé bị bầm đáng yêu vô cùng. Làn da trắng muốt. Đôi mắt to tròn trong vắt ngược lên nhìn nó rưng rưng nước. Hai gò má phúng phính ửng hồng, nhìn chỉ muốn cắn. Môi mím chặt để không bật khóc to. Mái tóc màu nâu xù cả lên.

Nó mắt sáng rỡ cúi xuống đỡ thằng bé lên, cười :

- Chị xin lỗi bé! Té có đau không? Bé tên gì nè?

- Dạ... em tên là Kevin. – thằng nhóc dụi mắt đáp.

- Hả? – hấn trợn mắt còn nó ngẩn ra một lát rồi cười to.

- Pama của em đâu? Sao để bé một mình vậy? – nó bế thằng nhóc lên, lấy tay gỡ mớ tóc mái bù xù lò xo xoa chấm vào mắt thằng bé.

- Dạ... Em hông biết. Ban... ban... nãy... mẹ... hức... dặn là em phải... phải đứng ngay đây chờ mẹ... Mà em... sợ quá! Em hông thấy mẹ dìu. Oa!!! – như giọt nước tràn ly, thằng bé khóc thét lên, dụi đầu vào người nó như tìm kiếm sự an toàn.

- Mẹ đi lâu chưa em?

- Dạ... lâu lắm! Lâu...

Nó quay qua nói nhỏ với hấn :

- Anh đi tính tiền mớ đồ này đi. Em lên phòng phát thanh nhờ họ báo trẻ lạc.

Hấn gật đầu rồi đẩy xe đi. Nó xoa xoa lưng thằng nhóc để bớt khóc, khóc thét dữ quá không khéo viêm họng. Lát sau, trên loa thông báo :

- Xin mời phụ huynh của bé Kevin khoảng 2 tuổi, mặc áo thun đỏ có in dòng chữ màu trắng, quần jean dài ngang đầu gối đến đón bé ạ. Xin nhắc lại, mời...

Thằng bé cứ ôm chặt lấy nó, hai tay bầu lấy tay áo của nó. Nó dịu dàng ôm lấy cậu nhóc bé tí này. “Đáng yêu thật đấy! Muốn cắn bé quá đi a!”.

Hấn sau khi tính tiền cũng lên phòng ngồi chờ cùng nó. Nhưng cả tiếng rồi cũng không thấy ai lên nhận. Thằng nhóc Kevin cũng đã ngủ trong vòng tay nó do quá mệt vì khóc. Nó nói nhỏ với hấn mà mặt buồn hiu như sắp khóc :

- Có lẽ mama của nó bỏ rơi thằng nhóc rồi. Tội nó quá!

- Giờ sao?
 - Đem nó về nhà mình nha!
 - Ủ. Đi thôi! Đưa đây anh bế nó cho, em cũng mệt rồi.
 - Về thôi! À mà khoan. – nó viết ra giấy số điện thoại của mình, rồi chạy qua đưa cho ông bác phát thanh
 - Nếu mẹ thằng bé có đến thì gọi cho cháu ạ! Cảm ơn.
- Hắn đứng nhìn nó, mỉm cười, đúng là không bao giờ cảm thấy chán việc đó được. Nhìn ngắm nó từ khi nào đã trở thành một thói quen, một sở thích. Một ngày không được nhìn thấy nó, chắc hắn điên lên mất. Bởi vậy, dọn qua nhà nó
- ở thật là một việc quá lí tưởng.
- Về tới nhà, Julia, Zoey, Jackson và cả Josh đều đang ngồi trong phòng khách, thấy nó nắm tay hắn bước vào... và một đứa nữa, cả bọn hoảng hốt đồng thanh hét lên :
- Đi hai về ba! Ô mai gót! Quát đờ heo? Ố!!! Ố!!! Hớ?!!
- Tiếp tới là phóng ra khỏi chỗ ngồi, sấn tới hỏi :
- Thằng bé tên gì?
 - Sao lớn lẹ quá vậy?
 - Trời đất mẹ ơi! Tụi bây sao làm lẹ vậy?
 - Đi mới có 2 tiếng, mà có hẳn một đứa nhóc rồi? Hay có từ trước rồi mà giấu? Khai mau.
 - Uoaoaa!!! Hana ơi là Hana! Hana trong trắng, thánh thiện, ngây thơ, hồn nhiên chưa bị nhuốm bụi đời của tuổi! Anh!! Kevin đồ khốn! Tôi giết anh! Giết! Sát! Á!!!! – câu này còn của ai được nữa ngoài Zoey.
 - Á! Mấy người suy nghĩ cái gì vậy. – nó đỏ hết cả mặt gắt, cả người cũng nóng ran, hắn cầm tay nó thấy đột nhiên nóng hổi, khẽ cười.

86. Chương 86

- Ấu, ra vậy đó hen. – cả lũ đồng thanh sau khi nghe tường thuật những chuyện đã qua.
 - Vậy thằng nhóc tên gì? – Zoey hỏi một cách đầy phấn khởi bởi nhỏ đã đổ trước vẻ đáng yêu của thằng bé. Với khuôn mặt này, chắc chắn khi lớn sẽ trở thành một hotboy! Hề hề! Khi ấy, nhỏ sẽ lên kế hoạch cướp cảm. Mới nghĩ đến đây, mà Zoey nhà ta cười đến nỗi muốn toét luôn cái miệng.
- Nhìn khuôn mặt gian tà và nham nhở của Zoey, nó nuốt nước bọt, lo lắng cho tháng ngày phía trước của thằng bé :
- Ke... vin. – hắn nhìn nó
- chằm chập ra chiều đe dọa, nên nó thêm vào – bé. Là Kevin bé.
- Zoey dừng cười quay sang lườm hắn :
- Có chắc đây không phải con anh không hả?
 - Tất nhiên không. – hắn nói mặt không cảm xúc, nhưng rồi quay qua ôm lấy nó đang ngồi kế bên – Là con trai của tôi và Hana. Một mình tôi làm sao đẻ ra thằng nhóc được!
 - Kevin! – nó đỏ mặt hét lên.
 - Hahaha!!

- Mà này. Ngày mai tụi mình bắt đầu đi học lại rồi, ai sẽ ở nhà chăm sóc Kevin bé đây? – Jackson luôn là người đưa ra những vấn đề thực tế nhất.

- Đem bé đến trường luôn. Trường mình cho đem em trai em gái vào lớp mà, miễn sao canh chừng em thôi.
- nó cười toe toét.

- Ủ. Quyết định vậy đi.

...

Kevin bé được cả bọn quyết định là sẽ ngủ chung phòng với hần và nó.

Thằng bé ngủ tới tận chiều mới dậy, thấy chỗ lạ lắm, lại rộng lớn, khóc lên :

- Oa!!! Mẹ ơi! Ba ơi! Oaa!!!

- Em nín đi! Chị đây! Không sao đâu! Không sao cả! Chị sẽ bảo vệ em nhé! – nó đang dưới phòng khách xem ti vi với cả bọn, nghe Kevin bé khóc ngay lập tức chạy ù lên phòng. Dù mới gặp nhau chưa lâu, nhưng nó cực kì thích thằng bé. Làm hần có tí ghen tị.

- Mẹ! Mẹ ơi. – Kevin bé ôm lấy nó mà gọi. Nút tay áo của hần đang đứng cạnh nó – Ba! Ba ơi. Đừng bỏ Kevin mà! Ba ơi! Mẹ ơi.

- Ủ. Mẹ không bỏ Kevin đâu! Mẹ sẽ ở bên Kevin hoài hoài luôn! Chịu không nè? – nó cụng nhẹ trán nó vào trán Kevin bé, cười. Thằng bé nghe vậy nín khóc.

- Mẹ hứa nha!

- Ủ. Hứa.

- Con đói chưa? Đi ăn ha! Con có đủ răng chưa nè? Mẹ nấu cháo cho con nhé!

- Dạ! Kevin của mẹ sẽ ngoan ngoan ăn hết luôn!

Thế là nó bế Kevin bé xuống bếp, dắt theo Kevin lớn cứ tùm tùm cười vì được gọi là ba.

- Anh cũng muốn có một đứa như vậy! Anh với em tới luôn đi. – Josh quay qua Zoey.

- Đi chết đi. – Zoey tạt nguyên thau nước lạnh vô mặt Josh, te te lên phòng khách xem ti vi tiếp.

Pama của nó về nhà ngay lúc này. Julia cười gian, nói :

- Hai bác ăn chưa ạ? Dưới bếp còn cơm ấy ạ. – cô muốn pama nó thấy cái cảnh tượng gia đình hạnh phúc ba quả tim vàng ế.

- Hay quá! Đang đói! Cảm ơn cháu nhé! – pama nó cười, xong mama nó nhảy chân sáo xuống bếp.

- Hay ngày mai nhờ hai bác canh giùm Kevin bé khi tụi mình đi học nhỉ? – Josh phát hiện chân lí mới, nhưng ngay lập tức bị Jackson phản bác.

- Đứa bé là do tụi mình chịu trách nhiệm nuôi thì mình phải tự giữ thôi. Đâu nhờ vả như thế được.

- Ủ. Mà là người có trách nhiệm. – Josh gật gù rồi quay qua Julia, mặt nghiêm túc nói như đúng rồi ý – Julia, cô cứ tự nhiên mà trao thân cho thằng này. Chắc chắn không sa... Ặc!

Josh bị Jackson cốc đầu.

- Cho chừa. – Zoey lại đập thêm một cái vào đầu gối Josh.

Trong khi đó, pama nó đứng ngay cửa bếp mà không vào, chứng kiến.

- A...! Ăn nè. – nó thổi nguội cháo xong đút cho Kevin bé.

- Mẹ ơi! Ngon!

- Ăn tiếp nè.

- Mẹ nó ơi, chồng cũng muốn ăn. – hần ngồi xuống bàn ăn kế Kevin bé, lấy tay khều khều nó.

- Vậy hả? Còn trong nồi kia, anh vào lấy ăn đi. – nó cười, tiếp tục đút cho Kevin bé. (Chị Hana nhà mình ngây thơ quá! Há há! Anh Kevin thông cảm.)

Hắn nhăn nhó, rồi nẩy ra sáng kiến. Hắn chờ nó thổi nguội, chop lấy cổ tay nó, kéo cái tay, cũng như cái muỗng cháo về phía mình, há miệng ra ăn.

- Ăn vậy ngon hơn. Hehe.

- Sao anh lại giành ăn của con thế này?

- Mẹ ơi! Ba ăn hiếp mẹ hả? Con ỳnh ba bảo vệ mẹ nha!

Nó cảm động, ôm chầm lấy Kevin bé :

- Dễ thương quá!!

Rồi đột nhiên nó bị đẩy ra, Kevin bé bị ai đó bế lên mất, cơ mà còn ai ngoài mama nó :

- A!! Dễ thương quá! Cháu ngoại của mama đó hả hai đứa? Chu choa! Dễ thương quá đi à!!! Moah!

- Không! Mama hiểu nhầm rồi. Thằng bé không phải con của con.

- Mẹ ơi? – Kevin bé hoang mang nhìn nó, nó hoảng hốt.

- A! Kevin là con của mẹ và ba!

- Ủ! Con của ba mẹ là Kevin dễ thương. Ăn xong rồi, ra ngoài chơi với ba nha. Để mẹ con nói chuyện với ông bà ngoại. Đi thôi! Bay lên! Cao nè! Cao hơn nè! – hắn bế Kevin bé bay lên, còn nói chuyện bằng cái giọng con nít đó, làm nó phì cười.

Sau khi hắn đưa Kevin bé ra ngoài chơi ở phòng khách, nó giải thích. Pama nó có vẻ bất bình bởi cái người vô tâm kia, nhưng nó chỉ cười buồn :

- Ai cũng có nỗi khổ riêng của mình. Bỏ lại đứa bé mình sinh ra đã quá đau buồn, huống chi một đứa bé đáng yêu như vậy.

Chỉ trong một buổi chiều, mà ai cũng cảm thấy thích thằng bé, thậm chí buổi tối, Zoey cứ ôm khư khư Kevin bé, không cho nó đem về phòng ngủ.

Hắn và nó nằm hai bên, Kevin bé nằm giữa cười tươi rói.

- Ba ơi kể chuyện con nghe. – Kevin bé đột nhiên nín áo hắn.

- Ồ. Chuyện về ba chú heo con nhé!

- Không thích đâu! Chuyện khác cơ!

- Á. Chuyện gì? Nàng tiên cá nha.

- Không thích!

- Vậy... vậy còn... Bạch tuyết, Công chúa ngủ trong nhà, hay... hay là... A! Chiến binh chihuahua nhé!

Thấy hắn vất vả, loay hoay với thằng nhóc, nó nằm quay lưng sang hắn mà cười cho đã. Ấu! Hình tượng bang chủ lạnh lùng, khó gần, giết người không chớp mắt biến đâu mất tiêu. Thay vào đó là người cha trẻ đang vất óc tìm truyện cổ tích kể cho con nghe, mà cứ chế biến tùm lum câu truyện của người ta. Buồn cười chết mất!

- Aha! Mẹ dám cười hai cha con mình kìa! Xử lí!!

- Dạ!

Rồi nó bị hắn với Kevin bé đè ra chọc cù léc chảy cả nước mắt. Bé Kevin có phải là món quà ông trời ban tặng để đem đến niềm vui cho cả căn nhà. Nhưng là tụi nó vui thôi, nó quên mất cảm nhận của thằng bé. Thừa biết nó và hắn không phải pama mình, nhưng vẫn như vậy, là đang cố che đi nỗi nhớ nhung cha mẹ thực sự. Nhưng cảm xúc là phải chân thực, thằng bé không giấu được nước mắt, và gọi ba mẹ trong mơ.

Nó nghe thấy, ôm chặt lấy Kevin bé, khóc còn to hơn thằng nhỏ. Hấn nghe thấy giật mình, quay sang đỡ cô bạn gái bé bỏng yếu đuối.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 87

87. Chương 87

Sáng hôm sau, New Star...

Hôm nay cả lũ nổi hứng đi bộ đến trường, nên mệt đứt hơi. Chưa kể, hấn nắm một bên, nó nắm một bên tay của Kevin bé nhìn như một gia đình bé nhỏ, xinh xinh hạnh phúc, thằng nhóc còn luôn miệng hát những bài hát thiếu nhi. Mức độ đáng yêu của Kevin bé sáng ra đã bùng nổ, làm Zoey nhà ta tức tối, điên cuồng vì không được nắm tay bé, bên cạnh đó cũng làm Josh tối tăm mặt mày vì phải giữ con nhỏ hám trai lại.

Vào đến lớp, cũng là cái phản ứng kịch liệt hết tụi Julia, Zoey, Josh, Jackson. Đầu tiên là đứng hình, sau đó đồng thanh “WTF???!!!”. Rồi liên tục nhào đến hỏi nó. Chứ có đứa nào dám hỏi hấn. Hấn tổng hết cho nó rồi nắm tay dắt Kevin bé về chỗ ngồi. Hấn đang dạy thằng nhỏ trò chơi dân gian vận dụng trí óc, sức khỏe, và sự may mắn, một trò chơi phù hợp với mọi lứa tuổi. Chính là... oản tù xì.

- Con mày hả Hana?

- Ủa tao nhớ mày với Kevin hẹn hò chưa được bao lâu mà? Thằng nhóc lớn lẹ vậy?

- Ê! Thằng nhóc đẹp trai quá, mai một nó lớn nhớ giới thiệu cho tao nha.

- Trời ơi. Sao mày dám đem nó lên trường? FC của mày với Kevin nhập viện cả lũ bây giờ!

- Ba ơi? Sao nhiều người bu mẹ quá đây? Mẹ có thở được hông ba? – giọng nói ngây thơ của Kevin bé làm mọi người hoàn toàn im lặng, đồng loạt các tia nhìn hướng thẳng về phía Kevin bé, và hấn đang để tay hình cái kéo ở cuối lớp. Nhưng lại làm độ nháo nhào của bè lũ 11A1 thêm phần khốc liệt.

- Á! Vậy là con trai tụi bây thiệt rồi.

- Bớ bà con các lớp! Tin hót!!!

Bla bla bla.

Nó nhức hết cả đầu cố gắng lết xác xuống chỗ hấn, nhìn hấn cầu cứu. Hấn lừ mắt, hừ giọng một cái là cả bọn tản ra hết, sau đó thái độ thay đổi 180 quay qua mỉm cười dịu dàng nhìn Kevin bé. Hấn đặt thằng bé ngồi lên bàn, rồi bảo nó chơi oản tù xì với bé, khoe công lao dạy dỗ từ nãy đến giờ. Lớp nhìn hấn mà mắt muốn rớt ra ngoài a.

Không những nó mà Julia, Zoey, Josh hay Jackson cũng bị vây kín để tra hỏi. Chị Julia khỏi nói, lạnh lùng đeo tai phone nghe nhạc. Anh Jackson nhếch mép “Con trai hai đứa nó đó!”, rồi sà xuống ngồi kế Julia. Trong khi Josh kéo Zoey chạy như bay ra khỏi lớp xuống căn teen mà hốt lương thực tí vào ăn vụng.

Trong góc lớp là Cee, Kayla và Stella. Ba ả nhìn Kevin bé khinh bỉ.

- Ngu! Hết chuyện lại phơi bày điểm yếu của mình ra thế kia chứ.

...

Lớp tụi nó là lớp chọn, nên chỉ học một buổi sáng. Trưa được thả về.

Trên đường về, hấn nói mọi người cứ về trước, để hấn dắt nó và Kevin bé đi mua quần áo. Zoey tiếc nuối, ngậm ngùi vì không được tự tay lựa đồ cho thằng bé. Josh thấy nhỏ xuống tinh thần, nên rủ nhỏ, Julia và Jackson đi mua sắm cho đám cưới của Nathan và Jessie.

Đến tận chiều, cả lũ về nhà tay xách, tay mang. Ba nàng nổi hứng trở tài nấu nướng, chui vào bếp, cầm hết mấy thằng nam, kể cả Kevin bé. Thằng nhóc cùng với tụi hấn ngồi ở ngoài xem ti vi, được một lát thì nằm phè ra ngủ.

- Ê! Có thằng nhóc này, việc băng nhóm làm sao đây? Dạo này mày không xuất hiện, nhiều thằng lão lão bắt đầu kiếm chuyện ở khu mình.- Josh đột nhiên nghĩ ra, quay sang hỏi hấn.

- Tối nay để nó ngủ rồi tụi mình ra bar. – hấn đáp gọn.

- Hana không chịu đâu.

- Hừm. Nếu không chịu thì để cô ấy ở nhà vài hôm rồi tính tiếp. Nhưng thực chất tao vốn không thích việc cô ấy đi chơi khuya, rồi tới mấy chỗ phức tạp đó.

- Lo cho vợ ra mặt ha... Hehe!

- Thằng quỳ.

- Vào ăn đi! – tiếng Zoey ở trong bếp vọng ra. Mùi thơm bắt đầu lan tỏa khắp căn nhà, đánh thức Kevin bé đang say giấc, thằng bé mặt mày hớn hờ chạy vào bếp.

Tụi hấn cũng đi theo. Trên bàn ăn lúc này chỉ có 6 đứa và bé Kevin. Pama của nó đi Đà Lạt chơi rồi.

Nghĩ là thằng nhóc không hiểu, hấn quay qua nói với nó :

- Tối nay tụi anh ra bar giải quyết công việc, em ở nhà với Kevin bé nha, được không?

- Được. – nó hiểu ngay, cười, quay sang Kevin bé – Tối nay hai mẹ con mình cùng chơi nhé!

- Không. Mẹ cứ đi cùng họ. – Kevin bé nghiêm túc nói, cái mặt của thằng bé bây giờ ai mà nghĩ mới 2 tuổi – Con biết là tại con mẹ mới phải ở nhà.

- Hớ? – cả 6 kinh ngạc nhìn Kevin bé, biểu hiện của thiên tài ư? Thằng bé chừng chặc quá!

- Đâu nào? Mẹ ở nhà là tại vì mẹ thích thôi. Không ai ép được đâu. A! Bồn tắm nhà mình rộng ời là rộng, như hồ bơi luôn. Tí nữa mẹ với bé tắm chung nhé! – nó ngây thơ nói mà đâu biết có sức công phá mãnh liệt đối với hấn. Hấn thấy Kevin bé có vẻ dễ chịu rồi, thì thở phào, lấy ly nước uống, nhưng mà cái câu nói của nó làm hấn sặc sụa.

Rồi cả bọn cười to lên, phá vỡ không gian lạ lẫm ban nãy.

- A! Món này ai làm mà ngon vậy? – Jackson đột nhiên reo lên.

- Ấy à! Đúng món quá nhỉ? Của Julia á! – Zoey cười, trên.

- Thật á? Julia! Em nhất định phải làm vợ anh, rồi nấu cho anh ăn món này nha!

- Lầm lờ. – Julia đỏ mặt, nhưng vẫn lạnh như vậy. Tuy nhiên, trong lòng cô đang trào dâng một cảm giác mãnh liệt và lạ lẫm.

- Món canh này của em hả Zoey? – Josh chỉ chỉ vào nồi canh khói nghi ngút.

- Ủ. Anh ăn thử đi. Em nấu. – Zoey mỉm cười dịu dàng với Josh làm những người còn lại ngạc nhiên đến nỗi muốn rút luôn cái hàm xuống, kể cả Josh. Nhóc bố rồi, tim đập thành thịch, để chữa ngượng, nhóc lại trên Zoey :

- Có con gì trong này không vậy? Ngộ độc thì chết a... A!!! Ui da! Cái chân tui!

Bên dưới bàn, Zoey không ngừng đạp vào chân Josh, mà trên mặt vẫn là nụ cười.

Rồi lại cười lên. Những người bạn, đã trở thành bạn thân, và như người thân từ khi nào không biết.

Ăn xong, nó bảo mọi người đến bar luôn, để nó ở nhà rửa chén và trông nhà, với sự giúp đỡ của Kevin bé. Sau khi cả đám rời đi mỗi người một chiếc mô-tô thì nó dặn Kevin bé ngồi im xem ti vi, để nó rửa chén xong thì lên tắm rửa, đi ngủ.

Hấn đi được một đoạn, đột nhiên vòng lại, hét bảo :

- Tụi bây cứ đi trước đi, tao tới sau.

- Lo cho vợ đây mà. – suy nghĩ của bốn người kia, rồi ai cũng nhếch mép cười một cái thật gian tà, tiếp tục tiến thẳng tới bar Steward.

Nó rửa chén trong bếp, đột nhiên có ai đó ôm lấy nó từ phía sau. Nó giật cả mình, hoảng hốt.

Suy nghĩ đầu tiên của nó là Kevin bé có sao không? Thằng này trộm một mình, hay theo nhóm. Nếu vậy thì thằng nhóc gặp nguy hiểm rồi. Nhưng nếu thằng này không phải trộm, mà là mấy thằng trong băng khác đến bắt nó với Kevin bé làm con tin uy hiếp Telk và Dark thì biết làm thế nào? Suy cho cùng cũng do nó vô dụng, không biết võ, không giúp gì được bạn bè mình rồi...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 88

88. Chương 88

Zoey đi đầu, vào trong bar trước. Nhỏ ngang nhiên như bước vào nhà mình. Julia lạnh lùng vào sau, ánh mắt sắc bén lướt qua một lượt những tên ở đây. Jackson và Josh thần kinh căng ra, nhẩn nhá khó chịu. Gặp bao nhiêu là khó khăn khi giữ vợ, mà hai con vợ cứ vô tư, ăn mặc cho sexy vào. Nhất là từ khi bước vào bar, ánh mắt của mấy tên kia cứ chiếu chằm chằm vào Julia và Zoey. Nhưng đây đang là công việc nên cả hai không thể làm gì được.

Tiến vào một góc nhỏ, cả bốn gọi rượu, bắt đầu nhìn quanh quan sát. Tên chủ quán bar đích thân đến, mà tên đó có phải ai xa lạ gì _ Phillip, cậu thả mình xuống ghế cạnh Zoey, nhếch mép :

- Mấy đứa qua đây chơi hả?

- Anh hai, anh làm cái quái gì vậy? – Julia trừng mắt nhìn Phillip. Khi không lại làm ở bar này há?

- Yo. – Phillip thần nhiên đáp.

- Yo là thế nào? Anh làm gì ở đây hả?

- Anh mới mua lại bar này để quản lí mấy đứa cho dễ a. Biết mấy đứa thích tới đây chơi mà.

- Đẹp ngay! – đầu Julia sắp bốc hỏa với tên anh này mất. Sáng nay dám nghỉ học không thèm xin phép gì hết. Dù là học cho vui nhưng cũng phải có kỷ luật một tí chứ? (Mà cô cũng thích là cúp cua đấy thôi... = =”) Đến tối lại phát hiện đang ở bar. Có điên máu hay không?

- Hừm? – Phillip hơi liếc nhìn Julia, rồi – A!! Nó ăn hiếp tui kia. Tui có làm gì nó đâu. Cái đồ... Cấm thời hiện đại a. Tui hiền quá mà... Híc hà... Mấy đứa coi nó ăn hiếp anh kia.

- Bớt đi. Mà... em có quen một người làm ở bệnh viện tâm thần. Em... cho anh số điện thoại anh ấy nha... – Josh tỏ vẻ mặt thương cảm.

- Thôi không giỡn nữa. Để xem với thông tin này, Julia có còn cấm anh ở đây không? Hôm trước, anh nghe tụi kia nói chuyện. Có một tên người Nhật, hẳn ta về ở khu này được mấy tháng rồi. Quen thuộc nơi đây, hẳn bắt đầu thu nhận đàn em, trở thành đại ca của một băng cướp nhỏ về đêm. Nhưng toàn cướp của đàn em Telk với Dark. Chắc chắn là muốn gây chuyện. Mà, tên đó cũng đáng gờm lắm đấy. Chưa đầy nửa tháng mà hẳn đã có hơn 200 tên đàn em.

- Kéo đến đập hấn vài cái là xong. – Zoey man rợ nói.

- Anh đã nói không được làm liều. Không dễ gì hấn dám chống lại cả Telk lẫn Dark mà trong tay chỉ có 200 tên. Chắc chắn là có kẻ đứng sau chống lưng. Có thể là băng nhóm nào đó ở Nhật.

- Nhưng chúng muốn thu tóm Sài Gòn làm gì chứ? – Zoey cau mày hỏi. Mấy thứ này thiệt là phức tạp quá.

- Theo tao đoán là để dễ dàng vận chuyển, buôn bán ma túy. – Julia đáp, uống tí rượu.

- Haha! Ổ địa bàn của mình thì mơ đi. – Josh và Zoey hùng hổ đồng thanh đáp, rồi đồng loạt quay qua Jackson với Julia – Vậy tụi mình phải làm gì?

- Đánh nhanh rút nhanh cái nhóm đó trước, rồi chặn mọi phương thức liên lạc của hần về nước. Ép hần khai ra tên đứng sau, nếu không chịu khai thì chờ động tĩnh từ phía Nhật. Điều tra hết mọi hành khách Nhật Bản bay đến Việt Nam, nhất là ở sân bay Tân Sơn Nhất. Chắc chắn cũng phải có thông tin. Chỉ cần biết được chút ít về bọn chúng, có thể... kéo đến đập bọn chúng vài cái. Hehe. – Jackson nói kế hoạch, khúc cuối không quên trêu Zoey.

- Đầu tiên, phải điều tra căn nhà mà tên người Nhật đó ở. – Julia nói.

- Hần tên gì hả anh?

- No... Nobita. – Phillip nói, cố nhịn cười.

- No... cái gì cơ? – Zoey tròn mắt.

- Nobita. – Phillip lặp lại, rồi phá lên cười.

- Cái tên thật là bá đạo mà...

- Kevin đâu rồi? Dù là có kế hoạch rồi, cũng phải hỏi ý nó trước. – Josh bắt đầu sốt ruột nhìn ra cửa.

- Việc điều tra nhà tên đó để anh. Giờ tụi em về ngủ đi. Thiết là... Đi chơi cho lắm vào. Em đó! Julia! Hư nhỉ? Khéo anh méc pama.

- Cho anh méc. Plue!!!

...

- Anh xin lỗi. – giọng nói trầm trầm bên tai nó. Cái người ôm nó có một mùi hương quen thuộc, dễ chịu, nhẹ nhàng, nhưng vô cùng đặc biệt, không lẫn vào đâu được... của hần. Từ khi ngủ chung với hần, đêm nào hần cũng ôm nó, đêm nào nó cũng nghe thấy mùi hương này... có lẽ làm nó nghiện mất rồi. Nghe mùi là nhận ra ngay.

- Ke... vin... lớn? – nó dừng tay.

- Tên anh... không có chữ 'lớn' đâu... ngốc à! – hần cúi xuống, cầm đặt lên vai nó.

- Anh sao lại ở nhà? – nó tiếp tục rửa chén.

- Nhớ em. – hần luồn tay qua eo nó, hơi siết lại. Giọng hần đùa cợt.

- Vì sao đây? Lí do gì? Giỡn mãi.

- Anh không muốn để em ở nhà một mình với Kevin bé, cô đơn với chẳng an toàn. Anh về chơi chung với em với thằng bé, kèm vệ sĩ.

- Anh cứ làm như em con nít lắm ấy! Haha.

- Em dễ bị người ta lừa lắm. Lần trước cũng khóc bù lu bù loa còn gì? Cái lần Cee nói dối là anh và Ken có chuyện ấy.

- Ai... ai nói anh biết? Là Zoey với Julia?

- Haha. Ban nãy em nói là... em với Kevin bé thế nào? Anh cũng muốn làm chung cho vui. – hần đánh trống lảng, để nó biết người nào nói, thì thâm nhất cuối cùng chính là hần.

- Á! Anh tránh ra. – nó lấy tay quệt ít bọt xà phòng trét lên má hần, rồi cười lớn.

- Ấy chà. Gan nhỉ? – hần cười khẩy rồi buông nó ra thật, sau đó lấy tay quệt bọt trét lên mũi nó.

Nó và hần cứ quệt qua trét lại, một lát sau nhìn như hai con mèo, mà từ trên xuống ướt như chuột lột.

- Đủ rồi. Em rửa nốt đồng chén đĩa này rồi đi tắm sau. Anh về phòng mình mà tắm nhé! – nó chạy qua loay hoay xả nước.

- Ok. Tắm xong anh sẽ qua phòng em.

Hắn nghe lời nó đi tắm. Nó rửa chén xong kéo Kevin bé đi tắm chung. Thành bé trông rất vui, tung tăng vùng vẫy như đang trong hồ bơi thật. Nó cũng vui đầu kém. Hắn về đây là vì nó, bỏ cả Dark cũng vì nó. Hắn còn nói cho nó nghe những lời nó muốn nghe, còn dám trêu ghẹo nó. Còn đối xử thật tốt với nó, còn dám làm nó thích hắn hơn. Hắn còn khiến nó càng ngày càng ích kỷ và luôn thấy bất an. Nhưng cũng làm nó thấy vô cùng hạnh phúc.

Tắm xong, nó bước ra đã thấy hắn nằm trên giường, mắt nhắm, tay cầm remote ti vi, ti vi đang mở. Có vẻ là hắn đang xem phim thì ngủ gục. Kevin bé leo lên giường, chui vào vòng tay của hắn, làm hắn giật mình tỉnh giấc. Nhận ra giọng cười tinh nghịch của thành bé, hắn cười vò đầu Kevin bé làm tóc tai thành nhỏ xù lên như ổ quạ.

Nó mỉm cười leo lên nằm kế hắn và Kevin bé. Julia, Jackson, Zoey, Josh về nhà cũng tắm rửa rồi lăn ra ngủ hết. Kết thúc một ngày tràn ngập niềm vui.

...

Sáng hôm sau, New Star,...

Ave đập tay lên bảng thu hút sự chú ý :

- Cuối tuần này là cuộc thi văn nghệ để nhà trường lựa chọn ra những tiết mục sẽ trình diễn vào đêm Mừng đảng mừng xuân trước kì nghỉ Tết âm lịch. Tụi bây nghĩ coi lớp mình song ca, tam ca, tốp ca hay diễn đơn? A... Mà mỗi lớp phải đăng kí tối thiểu 2 tiết mục a.

- Tốp ca đi!

- Tam ca!!

- Song ca!!

- Nín mày! Để tao đơn ca là đậu chắc! Haha!

Thấy lớp hơi bị nhộn, nhiều ý kiến, Ave lại đập bảng :

- Oke, biểu quyết đi.

Sau cuộc biểu quyết, một tiết mục tốp ca, một tam ca. Nhưng tam ca này là bắt buộc phải giao lại cho tụi nó, với sự giúp đỡ của tụi hắn như đàn, nháy,... Còn tốp ca là cả lớp cùng hát, chủ yếu cho xôm chứ không mong đậu. Trông chờ vào tài năng của ba hotgirl thôi. Cee, Kayla, Stella thấy tụi nó được tâng bốc vô cùng tức giận, nghiêng răng, nghiêng lợi. (coi chừng mẻ răng)

Ngày mai lớp nó sẽ bắt đầu tập luyện, hôm nay trường cho về sớm vì giáo viên họp hành gì đó. Tụi nó có thời gian xử lý tên Nobita kia.

Julia gọi điện thoại báo Phillip đến gấp nhà nó. Hắn và nó cũng đã được tường thuật lại toàn bộ sự việc. Hắn trầm ngâm suy nghĩ trông còn lạnh lùng hơn mọi ngày. Nó chỉ yên lặng, gật gù.

Lát sau, Phillip lò dò tới với vẻ mặt hết sức phờ phợt và dáng đi vô cùng phè phỡn, chả có gì là gấp rút. Cậu đem theo một cái laptop, một cái vali to ụch.

Phillip vừa bước vào, thấy Kevin bé đang ngồi trong lòng nó, còn hắn ngồi kế bên thì trợn mắt, hét toáng lên :

- Á!! Cái gì thế này?!!! Con trai hai đứa hả?

Nó cười nhạt, còn hắn vẫn yên tĩnh.

- Áu áu!! Dễ thương quá!!! Haha! – Phillip xông đến bế thành bé lên.

Nghe tiếng tăng hăng của những người còn lại, Phillip ngậm ngùi trả Kevin bé lại cho nó, quay sang mở lap, vẻ mặt nghiêm túc hẳn.

- Bắt đầu kế hoạch thôi. Phải xử cho xong tên này nội trong hôm nay. Nghe nói mấy đứa sắp thi văn nghệ đúng chứ? Giải quyết nhanh, rồi tập tành ha. Anh ủng hộ mấy đứa. – Phillip cười toe toét, nhưng thấy những ánh mắt kì thị dành ình, cậu quē độ – Đi thôi! Anh tìm ra nhà tên Nobita rồi. A... Bé trai dễ thương này cứ để anh lo. Mấy em cứ yên tâm đi làm nhiệm vụ.

- Anh mà dám quấy rối nó, em sẽ giết anh. – hần hừ lạnh.

Phillip phát ồi đứa một cái tai nghe, cũng như micro cài lên tai, mỗi đứa một cây súng. Bên cạnh đó, Julia có thêm vài con dao nhỏ nhưng vô cùng sắc, Jackson có hai cây kiếm Nhật, Zoey có phi tiêu, Josh có hai khúc côn với xích sắt.

Cả bọn theo chỉ thị của Phillip ở nhà quan sát qua laptop, mà tiến thẳng đến nhà tên Nobita trên 5 chiếc mô-tô.

Chưa đầy 10 phút, cả bọn đã có mặt trước nhà Nobita.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 89

89. Chương 89

Nhà của Nobita thực chất là một căn biệt thự, không rộng bằng của tụi nó, nhưng cũng rất lớn, rất dễ lạc nếu không quen thuộc đường đi. Sân nhà to, ở giữa là một ngôi nhà hai tầng, bố trí phòng ngự nghiêm ngặt, có camera,...

Hần ngang nhiên đập cửa mà lái xe vào đỗ trong sân. Theo sau là hai chiếc nữa của Zoey và Josh, trong khi Julia và Jackson trèo cổng sau đi dò sát ngôi nhà, tìm những thiết bị liên lạc,...

Thấy có khách không mời đột nhập, lại là khách quý, Nobita cho người đưa cả bốn tới phòng khách, đích thân ra tiếp đón.

- Ái chà... bang chủ Telk và Dark thì làm gì ở đây nhỉ?

- Tôi hỏi thẳng luôn. Có phải ông muốn thu tóm những băng nhóm lớn nhỏ ở Sài Gòn? – hần lạnh giọng đáp.

- Ồ. Hay thật đấy! Cậu đúng... rồi thì sao? Làm gì tôi?

- Tôi biết chủ mưu không phải ông, tôi muốn ông khai ra kẻ đứng sau,... cũng là tên mua bán ma túy, hàng cấm đúng chứ?

- Phải. Ông chủ mua bán hàng cấm. Việt Nam và các nước cận sẽ là thị trường mới của chúng tôi. Ông ấy cử tôi sang đây trước để quan sát, đồng thời dẹp sạch những thứ gây cản trở cho công việc.

- Ồ. Mạn phép được hỏi, những thứ ấy... có bao gồm chúng tôi không nhỉ?

Mặt tên Nobita phút chốc đen lại, ông búng tay phát, bọn đàn em ồ ạt xông vào trong phòng.

- Khoảng 200 mấy người. Dư sức mà phải không? – giọng Phillip qua tai nghe.

Zoey nhếch mép :

- Nực cười thiệt nha... Có nhiều đây thôi hả? Khinh thường tụi này quá.

- Đừng nhiều lời. Tụi bây dù gì cũng chỉ là một lũ nhóc con! Tụi bây định sẽ làm gì? Giao tao cho bọn cớm sao?

- Để coi.

...

Julia và Jackson đột nhập được vào nhà một cách dễ dàng. Cả hai đảo vòng quanh sân xem xét trước, rồi vào nhà, bắt đầu từ tầng trệt. Chẳng có gì ngoài lũ đàn em nhát cáy của Nobita, những căn phòng ngủ bình thường, bếp,... Tất cả đều không có gì khả nghi. Cả hai tiếp tục lên tầng hai, cũng là tầng lầu tụi nó đang đánh. Như mọi phòng khác, Julia nhẹ mở cửa, Jackson thủ thế đánh những tên có trong phòng, nhưng phòng này đặc biệt là không có ai ngoài cái giường lớn, một cái tủ. Julia bước vào, đi ngang một ô gạch bỗng cảm thấy kì lạ. Cô cúi miêng gạch ra thì y như rằng – một mật thất.

- Phillip, hack mật mã.

- Ok.

- Julia. Mau lại đây xem này.

- Hử?

- Một cái thang máy chuyển đồ đạc được giấu sau cái tủ. Nhưng xem này, trong danh sách tầng, có tầng hầm nữa.

- Giấu kĩ vậy, chắc chắn dưới hầm có bí mật gì đó. Vậy chúng ta đi tìm cách xuống đó. Nhưng chờ khám phá mật thất này đã.

- Xong rồi. – giọng Phillip.

Dưới đó là một cuốn sổ dày.

- Sổ này... thu chi... địa điểm và đối tượng giao hàng. – anh lật vài trang, liếc sơ qua rồi phán – Chúng ta cần cái này.

- Đi thôi.

Thế là J&J đem theo cuốn sổ đi tìm lối xuống tầng hầm.

- Em tìm ngoài sân, anh tìm trong nhà. Có gì thì liên lạc.

- Ok.

...

Không lâu sau, tụi hấn đã dẹp sạch tụi đàn em của Nobita trước khuôn mặt tái xanh của tên đó. Nobita hoảng loạn, nhưng cố tỏ vẻ bình tĩnh :

- Ta... Tao cấm tụi bây lại gần, nếu không... tụi bây phải trả giá đắt.

- Đắt... là như thế nào? – Zoey mặt lạnh như tiền cứ thản nhiên coi lời Nobita là tiếng gió, tiến lại gần tên này.

- Dừng... Dừng lại! Tao cấm mày bước thêm nữa. – Nobita chìa súng về phía Zoey.

Josh và hấn ngay lập tức kéo Zoey và nó ra sau lưng mình.

- Chúng tôi không có ý định hại ông, cũng không định đưa ông đến đồn. – nó nói, giọng thuyết phục – Tất cả những gì chúng tôi muốn là một cuộc thương lượng.

- Tại sao tao phải hợp tác với tụi bây?

- Ông có hiểu rõ tình thế hiện tại của mình không vậy? – Josh nghiêng đầu hỏi.

- Tình thế hả? Tao không biết. Nhưng tao biết là tụi mày đang bắt lợi đó. Hahaha!

- Hử?

...

- Jackson! Anh mau đến đây. Ở đây là một nhà kho, có cầu thang dẫn xuống tầng hầm.

- Ok.

Một lát sau, Jackson chạy tới.

- Đi xuống thôi.

Bên dưới rất tối, nhưng có vẻ rộng. Anh mò cái công tắc đèn. Cô đi vòng quanh.

- Đây rồi. – ạch.

Toàn bộ đèn sáng lên, trước mắt anh và cô là một thứ khủng khiếp, làm cả hai đờ người, trợn mắt nhìn vật đó, xong quay sang nhìn nhau, nuốt nước bọt cái ực. T/g làm quá thôi. Hêhê. Cặp đôi này thấy vật khủng đó mà cứ như chuyện thường.

- Bom...

- Cái này là bom kích nổ từ xa. – anh quan sát rồi phán.

- Phillip, anh vô hiệu hóa quả bom đi được không? – cô nói.

- Để anh làm.

- Quay lên với họ thôi, ở đây chả có cái gì mà công nghệ thông tin tiên tiến để báo cáo về Nhật cả. Có lẽ bọn chúng liên lạc bằng thư từ, điện thoại, mạng internet hay gì đó thông thường thôi.

- Đi.

...

- Tụi bây phải biết tình trạng của mình bây giờ nghe chưa? Đây là nút kích hoạt quả bom bên dưới căn nhà này. Chỉ cần tụi bây tiến tới đây, tao sẽ cho nổ ngay lập tức.

- Nào ông phẳng thế? Làm thế ông cũng chết.

- Nhưng tụi bây cũng chết! Tao không cam phận chết một mình đâu! Haha!

- Ông điên rồi. – Zoey cau mày thở dài.

- Con bé kia, lại đây. – Nobita hất hàm về phía nó, thấy nó cứ đứng đờ ra, tên đó giục – Nhanh lên, không tao bắn chết thằng này.

- Đứng đó. – hấn lạnh lùng nói. Hấn khoát vai nó, quay sang nói nhỏ vào tai nó – nằm xuống, dù có chuyện gì cũng không được ngồi dậy – rồi hai tay rút túi quần, thung thảng tiến về phía Nobita.

- Mày! Đứng lại! Mau lên! Tao bắn đấy!

- Cứ thoải mái. Mày cứ bắn. – hấn ra hiệu Josh và Zoey nằm xuống.

- Mày... Thằng ngu! Mày ngu thì mày ráng mày chịu, đừng trách tao ác.

“Đoàng!”

Viên đạn bay vút ra khỏi họng súng để lại làn khói mờ mờ, mùi thuốc súng nồng nặc, rồi cứ xoáy vào không khí xuyên không gian tiến theo đường thẳng tới mục tiêu. Nó nghe tiếng súng thì hoảng loạn, biết là hấn rất giỏi, nhưng lỡ như... có chuyện gì... Dù gì cũng là người đấu với súng...

Josh và Zoey đang hóng chuyện lắm, máu tò mò nổi lên, muốn lò mặt lên xem có chuyện gì mà không dám cãi lời hấn.

Julia và Jackson đang chạy tới, giật mình khi nghe tiếng súng, vội vàng chạy nhanh hơn. Là súng bên ta hay bên địch, thì dự là cũng sẽ có thương tổn.

“Phập.” – lại một âm thanh ớn lạnh vang lên.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 90

90. Chương 90

“Phập.”

Viên đạn ghim thẳng vào bức tường. Hấn cũng biến mất, Julia và Jackson cùng lúc xông vào phòng làm tên Nobita đã sợ, lại thêm sợ. Do hoảng hốt, tên đó lỡ tay ấn nút kích nổ bom.

1s... 2s... 3s...

Không có chuyện gì xảy ra, cũng không có tiếng động gì, không có gì hết... Sự thật là may mắn thay trước lúc Nobita kích nổ khoảng 0.001s, Phillip đã mã hóa xong quả bom. Bây giờ Nobita có bấm nát cái công tắc cũng vô dụng. Còn hấn, tuy tiến gần Nobita, nhưng đôi mắt hấn dán vào họng súng. Chỉ chờ có vật gì bay ra, hấn nhanh chóng lách người sang một bên, rồi phóng nhanh ra sau lưng Nobita.

Tên này hoảng loạn, ngay lập tức quay mòng, nổ súng bừa bãi xung quanh. May là hấn đã ra hiệu ba người kia nằm xuống. Jackson ngay lập tức đè Julia xuống đất.

Hai thím này phút đầu sôi lửa bỏng còn tình tứ được. Sau khi đè nhau nằm ra sàn, hai cặp mắt nhìn nhau, hai đôi môi gần như chạm nhau, mái tóc anh xuề xòa, hơi rối trông có tí quyến rũ, mắt cô mở to, tròn, đột nhiên nhìn long lanh lạ thường. Còn phà hơi nóng vào mặt nhau, khiến cả hai mặt đỏ ửng, còn tim như chạy maratong.

Quay lại với hấn. Khi cái tên điên đó bắn tĩa lung tung, hấn chớp lấy thời cơ đá văng cây súng, quật ngã Nobita. Sau đó tên này bị đưa đến địa bằng bằng Dark để tra hỏi. Còn tụi nó về nhà tắm rửa, ngủ, khỏe.

Kế hoạch thành công một bước.

...

Sáng hôm sau, New Star,...

Gần Tết nên giáo viên để lớp nó quấy thẳng căng. Giáo viên lười dạy, học sinh lười học,... vậy thì khỏi học, toại lòng đôi bên. Chính vậy, hợp tác nhau, cũng đâu có hại gì. Và thế là lớp nó tha hồ... tung hoành.

Lớp tụi nó tập hát mà giọng cứ ồ ồ lên, nghe như vịt kêu. Bé Kevin làm khán giả bật cười lớn. Cả bọn què độ muốn chết.

Hét và rống... nhằm hát hò mãi thì mệt và khát, Ave thả cho cả lũ tự do, nghỉ ngơi tí nữa tập tiếp. Điện thoại hấn đột nhiên run lên :

- Alô.

- Anh hai! Tên đó tự xử rồi.

- Vứt xác.

Hấn tức giận, quăng cái điện thoại xuống đất, Kevin bé nhặt lên, cau mày mắng hấn :

- Ba! Có gì từ từ tính! Sao ba nóng dậy? Lỡ trúng đầu con thì sao? Ba không thương bé!

- Á. Ba xin lỗi! Ba không cố tình. Nha con! Đừng... đừng khóc. Nha... đừng... khóc. – hấn loay hoay dỗ ngọt thẳng bé quên cả việc mình đang bốc hỏa vì đầu mới bị đứt. Lớp nhìn hấn mắt chữ A miệng chữ O.

- Ai gọi mày mà trông bức vậy? – Jackson hỏi.

- Thằng Nobita tự tử chết queo rồi.

- Vậy giờ mình cứ chờ động tĩnh của chúng bên Nhật. Trong lúc đó,... cứ tha hồ ăn chơi đi! Sướng rồi! – Zoey suy nghĩ lạc quan.

- Ủ. Cuối tuần này con muốn đi đâu chơi hả Kevin bé? – nó cười hỏi thằng bé.

- Con thích biển. Biển xanh xanh luôn! – Kevin bé reo lên.

- Ok! Vậy thi văn nghệ xong tụi mình đi biển chơi!

- Yeh!

- Tập tiếp! – Ave hét.

- Để con đi mua nước cho ba mẹ với mấy anh chị uống nhé! – Kevin bé nói.

- Ya!!! Dễ thương quá! – đám nữ sinh lớp nó bu vào bám dính lấy Kevin bé. Thế là sau đó, thằng bé đảm nhiệm việc xuống căn tin gọi nước lên lớp.

Nó trông theo cái tướng đi đáng yêu của thằng bé. Cái người ngắn ngắn, mập mập, cái đầu lắc lư, mái tóc chồ dựng, chồ xẹp buồn cười, hai tay đánh đưa năng động. Nó cười toe toét. Cảm giác như con mình trưởng thành rồi ý.

- Ế?

Kevin bé đang đi, thấy con bướm, thằng nhóc giơ tay với theo, làm dáng đi xiêu vẹo, trông như muốn ngã nhưng vẫn chạy vững. Mắt thằng bé sáng rực lên rơi vào chú bướm.

Nó tự nhiên thấy hạnh phúc vô cùng. Lần đầu tiên trong đời, nó suy nghĩ đến việc bắt cóc thằng bé chiếm làm của riêng. Nó ích kỉ muốn giữ thằng bé bên cạnh. Nếu bây giờ mẹ thằng bé đến rước đi thì phải làm sao? Từ hạnh phúc đột nhiên nó cảm thấy lo sợ, nếu Kevin bé đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời nó,... trái tim nó như nghẹn lại. Đột nhiên, lưng nó ầm ầm, eo nó chật chật, nó giật mình quay lại nhìn. Hắn ôm nó. Nó dễ yên. Còn tụi trong lớp nhìn hai đứa này trân trân. Có 3 tâm trạng. Một là của mấy bạn FA, ghen tị. Hai là của mấy bạn có người yêu rồi, trách người yêu mình không biết lãng mạn. Ba là vô cảm, tụi Zoey, Julia, Josh, Jackson, nhìn riết mòn mắt luôn rồi, hết có cảm giác.

- Sao thế? – giọng nói ầm áp của hắn đều đều bên tai.

- Pama của Kevin bé... chắc đang nhớ thằng nhỏ lắm. – nó nói, bóng của Kevin bé đã ra khỏi tầm nhìn của nó.

- Anh... không chắc.

- Nhưng... nếu xa... Kevin bé, em chắc chắn sẽ nhớ hoài... Em... không muốn xa... – nó bắt đầu sụt sịt.

Hắn lặng người nghe giọng nó run run. Mặt hắn hơi nhăn lại, tay siết eo nó hơn, làm nó mất đà dựa hẳn vào hắn, hắn hơi dỗi :

- Ai cũng có cuộc sống riêng. Em phải để tự nó bước đi, đâu thể giữ nó trong lòng cả đời được. Dù cho pama nó có bỏ rơi nó và em ở cạnh nó luôn, thì chẳng lẽ khi nó lớn, em không cho nó lấy vợ à? Kiểu gì thì rồi em cũng phải xa nó, em cũng phải tập quen thôi!!... Còn thằng bạn trai em đây này? Anh có biến mất em cũng không bận tâm phải không? Em chỉ cần có mỗi Kevin bé thôi.

- A! Không phải... – nó quay người lại giải thích.

Hắn đột ngột cúi xuống hôn nó. Lớp lại lần nữa bị đứng hình. Thấy cái điệu bộ giận dỗi của hắn đã quá đáng yêu, ai đời lại ghen tị với con trai của mình cơ, lại còn màn hôn nồng ấm trước đám đông. Những FC của hắn và nó trong lớp đều hét lên cuồng nhiệt rồi lẫn ra xủ hết. Đám còn lại tận dụng cơ hội, lôi điện thoại ra chụp hình up facebook câu like. Còn ba con cáo già đứng trong góc liếc ba đứa tụi nó, sau đó bực dọc bỏ ra khỏi lớp, tiến về phía căn tin.

- Trời ơi! Cái đám tụi bây thôi đóng phim quay lại tập đi. FA như tao thấy tủi thân quá! Hix! – Ave rút khăn tay vờ lau nước mắt. Cả lớp cười ầm lên.

Hắn và nó rời nhau. Mặt nó nóng ran, bối rối nhìn hắn. Hắn nhẹ nhàng lấy tay gạt hết nước mắt còn đọng lại trên mi mắt của nó, lại cúi xuống hôn vào má nó.

Cả hai quay lại tập...

Nửa tiếng sau, Kevin bé vẫn chưa về, nên Ave cho lớp nghỉ tập chia nhau ra đi tìm thằng bé. Lúc đầu đơn giản chỉ là nghĩ thằng bé đi lạc thôi, nhưng Jay (lớp phó văn thể mỹ) đột nhiên la lên :

- Cee, Kayla và Stella đã đi mất từ lúc nãy và vẫn chưa thấy quay lại.

- Chẳng lẽ... mà chắc không đâu. Do trùng hợp thôi, đúng không...? – nó nói, mà tay bắt đầu run, còn mắt thì rưng rưng, sống mũi thì cay cay, còn đầu óc thì quay quay.

Điện thoại của nó, Julia và Zoey cùng lúc có tin nhắn :

Tụi tao đang giữ thằng nhóc. Muốn bảo vệ an toàn cho nó thì ba đứa bây mau bảo cả lớp và anh Kevin, anh Jackson và anh Josh về trước, rồi lết xác lên sân thượng cho tao. Hề rằng nửa lời tao giết ngay thằng nhóc. Lựa lời mà dụ họ về.

Thấy thằng nhóc đáng yêu, lại ngoan ngoãn, bà bán hàng đã cho thằng bé cái bánh. Kevin bé vốn định đem lên cùng ăn với nó và hần, nhưng... không được rồi.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 91

91. Chương 91

Cảnh báo bạo lực: Bạn nào yếu tim, bà già đang mang thai, đàn ông đang cho con bú xin đừng đọc.

Nó ngược khuôn mặt tái xanh nhìn Julia và Zoey. Hai nàng cũng không khác gì. Zoey nghiêng răng, tay thành nắm đấm :

- Ba con nhỏ chết tiệt đó nghĩ tụi nó là ai!

- Gì vậy? – Josh chạy qua hỏi.

- Không có gì. Mà anh bảo cả lớp về đi.

- À... Ờ. Ê, tụi bây về đi, để tụi tao tìm cũng được, cũng trễ rồi.

- Được không vậy?

- Được mà.

- Vậy tụi tao về nha. Có gì gọi điện một tiếng, tụi tao tới ngay và luôn. À mà mai nhớ đến tập tiếp. – lớp rất là đoàn kết, nghĩa hiệp, bạn bè cần là luôn có mặt a. Ai cũng giỏi võ hết, toàn đai trắng karate không hà!

- Ủ. Bye bye. – Josh hí ha hí hửng rồi quay qua tụi nó – Sao vậy?

- Bye bye. Mấy anh cũng về đi. Tụi này biết bé ở đâu rồi. Để tụi này tự đón thằng nhóc. Gặp nhau tại nhà.

- Julia nói rồi quay đi, kéo theo nó và Zoey.

- Họ... bị cái gì thế? – tụi hần đồng thanh hỏi nhau, rồi bí mật theo dõi tụi nó.

...

- Ê. Giờ mình lên sân thượng hả?

- Ủ.

Nó thở hắt ra. Kì này nó lại làm con nhỏ ăn hại cho coi. Ba ả gọi tụi nó lên sân thượng, hần có chuẩn bị trước kế hoạch, chắc là gọi thêm đồng bọn, antifan của tụi nó hay gì đó. Thế nào cũng có đánh nhau. Mà mỗi lần đánh nhau, nó toàn đứng nhìn chứ làm được gì đâu... Còn Hanie dạo này biệt tăm luôn rồi. Gez... Đã thấy bất an còn thêm buồn, làm tâm trạng nó cực kì tồi tệ.

Đúng như nó đoán, trên sân thượng hiện tại rất đông, con gái có, con trai cũng có. Con gái đa số mặc đồng phục trường, chắc thuộc phe ghen tị với tụi nó vì được bên tụi hần, có cả Chiny (bạn nào không nhớ thì con này ở chap 17) nữa. Coi bộ bị hần dọa rồi mà còn chưa sợ. Con trai toàn mặt già già mà bặm trợn, chắc ả mượn từ các băng nhóm trong thế giới đêm. Nhắm chừng toàn bộ chưa tới 50 đứa. Có lẽ Cee, Kayla và

Stella xem thường tội nó quá. Tất nhiên, ả đầu biết tội nó là công chúa của thế giới đêm đầu. Phải có bấy nhiêu người thì sợ gì.

- Tội mày cũng gan, dám mò lên đây một mình thật.

- Hừ. Thả người. – Zoey lạnh nhạt đáp lại lời khen không có chút gì là thật lòng của Cee.

- Đánh thắng hết tội này tao sẽ trả thằng bé ày.

- Hừm. Có nhiều đây thôi hả? – Zoey nhìn quanh quất.

- Ít nhất mày cũng phải điều tra xem người tội mày muốn giết thực chất là ai chứ? – Julia cười nhạt.

- Ý mày là sao? – Kayla cau mày.

- Thì... ý tao là... nhiều đây người... tội tao đánh hơi bị chán. Hay là mày kêu thêm đi? Với lại, làm sao tao nỡ dả thương học sinh cùng trường với mình? – Zoey khiêu khích.

- Câu giờ quá đó! Lên đi tội bây. – Stella hét ra lệnh.

Julia và Zoey nhún vai lao đến, nó đứng, đếm số người ngã xuống, ánh mắt chốc chốc đảo qua chỗ Kevin bé đang ngủ. Cái mặt thằng bé lúc ngủ trông đáng yêu quá! Vậy mà thế quái nào ba ả rắn độc đó dám cho thằng bé nằm dưới sàn nhà nhằm... sàn trường, vừa lạnh, vừa cứng lại bần như vậy? Trong khi nó cứng thẳng bé như cứng trứng, hững như hững hoa!!!!

Trong khi nó thương hoa tiếc ngọc bên này thì bên kia Julia và Zoey xem ra chẳng có chút khó khăn nào trong việc xử lý tội kia. Chưa đầy 15 phút, trên sàn toàn máu và thân người nằm la liệt lê lét. Tội nó mặt hầm hầm tiến gần Cee, Kayla và Stella.

Cee lấy tay kẹp cổ Kevin bé câu lên, nó xót! Thấy vẻ mặt đau đớn của nó, còn Julia và Zoey không dám làm gì, Cee nhếch mép, thẳng tay tát cho nó một cái.

Tội hấn núp một bên xem kịch hay nãy giờ thấy nó bị đánh vội vàng chạy ra. Julia và Zoey trợn mắt nhìn vết đỏ trên má nó, mà lúc tát, móng của Cee kéo một đường, tạo vết sưng đỏ dài trên má nó.

Nó đứng hình, đột nhiên gió lạnh ủa về làm 8 người còn lại phát rét, lũ nằm dài dưới đất có đứa yếu yếu trúng gió. Hấn nói khẽ :

- Cái cảm giác này... giống lần đó... là... là... Hanie.

Nó cười nửa miệng, ánh mắt nó trở nên lạnh lẽo, nó gằn giọng :

- Mày muốn câu cổ, ok, tao chiều.

Nó lặp lại y hệt lần đó, không thềm quan tâm gì đến an nguy của Kevin bé mà xông thẳng đến siết cổ Cee và nâng cả thân ả lên chỉ bằng một tay. Ba ả xanh mặt khiếp đảm nhìn nó. Cả người nó tỏa ra luồng sát khí kinh khủng.

Đế mặt Cee trở thành tím vì ngộp thở, nó thả ả xuống. Cee ngồi dưới đất thở hổn hển.

Nó ngồi chồm hổm trước mặt Cee, cười tươi, một tay siết chặt cổ tay ả, đè mạnh bàn xuống sàn, một tay rút con dao vừa chồm được từ người nào đó ra, cười thân thiện :

- Tao bảo này, mấy ngón này đã chạm vào người tao đúng chứ? Những thứ trên người mày đều là rác rưởi. Mà rác thì không có quyền chạm vào người tao... Nhưng biết sao đây?? Mày đã lỡ chạm tay vào mặt tao rồi. Cách duy nhất là làm cho tay mày không còn là rác... chính là làm cho nó rời khỏi mày!

- Không... không...! Xin cô... Đừng mà... Cứu với! Cứu tôi!

Cee sợ tái mặt, hò hét, vùng vẫy, nhưng ở đây đâu ai dám ngăn nó, mà cũng chẳng muốn. Cee bị vậy là đáng.

Chúng ta hãy tưởng tượng, nó lúc ấy đang cắt hành thay cho ngón tay cho bớt rùng rợn nhé! Và rồi tiếng khóc, tiếng thét, máu, thịt, nước mắt trộn lẫn nhau.

Tất nhiên, Kayla và Stella bị Julia và Zoey xử lí bằng những cách man rợ khác. Vốn không định xử lí gọn ba ả này để những ngày đến trường có đứa gây sự cho vui... nhưng dám động vào Kevin bé và nó thì chịu thôi. Cái giá cho sự ngu ngốc và háu thắng!

Nó xong việc ngắt đi, hấn vội bồng nó ra sân sau. Biết là nó không sao, chỉ cần chờ lát nữa nó sẽ tỉnh, nên hấn cũng chẳng lo lắng như lúc đầu. Người nó và hấn bê bê máu, làm sao xuống phòng y tế được, nên xách nó ra sân sau luôn. Bốn người kia cũng đem Kevin bé xuống sân sau luôn, để lại ba con quỷ quần quai. Chắc chắn tối nay, công ty nhà ba ả sẽ phá sản.

Sau khi nó tỉnh, cả lũ kéo nhau về nhà tắm cho sạch máu trước rồi tính sau, kéo Kevin bé tỉnh dậy thấy máu lại sợ. Phần nó thì chẳng nhớ gì về những việc mình đã làm.

Tắm xong thì tụi nó kéo đi ăn nhà hàng, xong đi Thảo Cầm Viên coi thú. Kevin bé phần khích vô cùng, cứ cười toe toét, rồi hát hò, nắm tay hấn và nó tung tăng nhảy chân sáo.

- Zoey, con này giống em quá? – Josh đánh lể, nắm tay kéo Zoey lại gần chuồng khỉ.

- Nó gọi anh là chồng kìa.

- Em... trêu anh nè! – Josh lấy tay bẹo má Zoey. Hai con khỉ trong chuồng bắt chước, con đực bẹo má con cái, xong cúi xuống hôn lên môi con cái, rồi hai con ôm hôn thắm thiết. Josh và Zoey đứng người nhìn hai con khỉ chọc mình, quay sang nhìn nhau rồi phá lên cười.

Thấy Josh và Zoey đi riêng, Jackson cũng kéo Julia lặn mất tăm. Anh và cô đi bên nhau lặng lẽ, đột nhiên, anh quay sang cô :

- Ở đây chờ. Cấm lên phén với thằng nào nghe chưa!

Cô gật trong vô thức. Lát sau, anh trở về với hai cây kem và một cái nón. Anh dịu dàng đặt cái nón lên đầu cô.

- Đội đi, nắng quá!

- Cảm ơn... anh... – Julia ngại ngùng, lấy tay kéo nhẹ vành nón xuống, che đi khuôn mặt nóng ran của mình. Nhưng hành động đáng yêu này càng làm tim anh nhảy tung tung. Julia cầm lấy cây kem ăn nhỏ nhỏ. Anh tình nghịch cúi xuống, hôn lên môi cô, phịa chuyện :

- Dính kem.

Julia ngậy thơ tin ngay, mặt càng nóng hơn dưới ánh mặt trời gay gắt.

Hấn và nó vừa đi vừa cười nói, Kevin bé đi giữa nắm tay hấn và nó luôn miệng gọi ba mẹ không khỏi thu hút ánh nhìn. Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán.

- Xem gia đình kia kìa. Hình như chúng còn là học sinh đấy!

- Không biết chúng nghĩ gì khi sinh đứa con lớn như vậy. Có chịu trách nhiệm thằng bé không đây?

Bla bla...

Hấn lườm một cái, im bặt. Cái liếc mắt của hấn không những ảnh hưởng đến bạn cùng lớp, giáo viên, đàn em trong băng, thậm chí cả người trưởng thành lập gia đình, cả con đà điểu chuồng kế bên cũng chui đầu xuống đất. Hấn sợ nó bị tổn thương, nhưng trái lại, nó vẫn hồn nhiên quay sang hấn cười :

- Kevin này! Đi như thế này, chúng ta thật sự giống một gia đình hạnh phúc nhỉ! Em là mama, anh là papa này! Tuyệt thật! Em muốn làm mẹ của Kevin bé! Không ngờ giống thế thì tốt quá!

Hấn cười dịu dàng với nó, làm tim nó tự nhiên đập thành thịch!

- Ba ơi. Mẹ ơi! Con doi kìa! To quá trời luôn!

- À! Coi nè! Con to hơn con voi chưa? – hấn bế Kevin bé lên cho thằng nhóc ngồi trên vai.

- A!!! Cao quá! Tuyệt ghê! Ba là số một!

- Con quên mẹ rồi hả? – nó vờ buồn.

- Không có! Mẹ cũng là số một.
 - Hahaha!! – cả sáu, à không, cả bảy người, ai cũng có một niềm vui riêng, nhưng tất cả đều hạnh phúc.
- Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 92

92. Chương 92

Tối hôm đó, vết thương trên má nó vẫn chưa hết sưng, hấn nhìn mà thấy trái tim đau đau.

Trong phòng nó trước khi đi ngủ, hấn kéo nó lại gần, hôn nó. Nó hoảng hốt đẩy ra, nó sợ bé Kevin thấy... những hình ảnh không phù hợp độ tuổi của thằng bé.

Hôn nó thật lâu và thật sâu, hấn cuối cùng cũng buông ra, nhưng lại trách nó :

- Sao em lại để con đó làm như vậy chứ?
- Em... xin lỗi. Em đâu biết Cee sẽ đánh em...

Thấy mặt nó buồn buồn, nhưng đáng yêu quá! Hấn định hôn nó lần nữa, nhưng bé Kevin kéo nó ra, đưa má mình vào, thằng bé mếu :

- Con cũng muốn nữa!

Hấn và nó hơi bất ngờ, rồi cười lớn :

- Haha. Chuyện nhỏ!

Hấn má phải, nó má trái. Kevin bé thích thú cười tươi.

...

Sáng hôm sau, New Star...

Ba ả rần độc bị đuổi học.

- Yo! – tụi hấn và tụi nó đang ngồi đợi Ave sắp xếp cho buổi tập thì đột nhiên, Phillip đi tới – Anh nghe nói Nobita tự tử rồi hả?
- Yup. Nguồn tin của anh cũng nhanh đấy. – hấn thở dài.
- Haha! Vậy mấy đứa đang chờ đó hả? Khi nào có phi vụ nhớ báo cho anh nha!
- Hở? Đùng có mà mơ! – Zoey lè lưỡi trêu.
- Em...
- Anh yêu! – giọng nói này làm ngưng đọng thời gian, cả lũ ngạc nhiên đứng hình, trừ Phillip, cơ mà giọng này quen lắm cơ.
- Ave?
- Phillip. Anh sang kia đi, lại lên đi chơi rồi! – cô nàng lớp trưởng mắng yêu anh chàng.
- Ok bà xã! – Phillip luồn tay qua eo Ave, kéo nàng sát mình, hôn lên trán một cái, rồi tung tăng chạy qua chỗ Ave sắp xếp.

Tụi nó + tụi hấn -> (=0).

- Ave? Giải thích! – Julia chớp lấy tay Ave, mặt nghiêm túc, nhìn ngu vô cùng.
- À... chuyện đó hả...

Hồi tưởng...

Hôm qua, sau khi cả bọn ra về, Ave qua thư viện mượn sách đọc, còn Phillip đi về, nhưng chợt nhớ quên đồ trên trường nên quay lại lấy.

Trên cái hành lang đó, một nữ sinh ôm chồng sách vừa đi vừa mơ mộng, một chàng trai hồi hã chạy với vận tốc âm thanh vô ý tứ đã đâm sầm vào nhau. Khi cả hai ngồi dậy, cùng rớt rít xin lỗi vừa nhặt đồng sách. Hai tay chạm nhau, như có dòng điện chạy qua, cả hai cùng ngược lên nhìn nhau rồi đồng thanh :

- Ôi! Đây là định mệnh!

Sau đó trao đổi số điện thoại... sau một tối đã có 2 kẻ thoát kiếp FA.

Kết thúc hồi tưởng.

- OMG!

Ave chỉ cười rồi đẩy cả bọn đi tập tiếp.

...

Suốt tuần đó, không có tin gì từ đám bên Nhật, lớp nó thì tập tích cực. Về nhà tụi nó còn tập thêm tiết mục riêng của đám.

Rồi cũng đến cuối tuần, cuộc thi diễn ra ở trường vào buổi sáng.

Hai tiết mục của lớp nó đầu tiên, thi xong cả lớp kéo đi ăn chơi, còn tụi nó lên xe ra Vũng Tàu chơi hai ngày một đêm, tức là chủ nhật và thứ hai. Mà trùng hợp là thứ hai trường cho nghỉ.

Thế là chuyến đi thú vị có hơi phản khoa học bắt đầu.

Đến khách sạn đã là trưa, tụi nó đi nhận phòng rồi ngủ thẳng căng tới chiều. Chia phòng như sau : Josh và Zoey một phòng, do nhỏ sợ ma không dám ngủ một mình ở chỗ lạ. Julia, Jackson mỗi người một phòng. Hấn, nó và Kevin bé ở chung một phòng.

Chiều, tụi hấn dậy trước, gọi tụi nó dậy, đi ăn chơi.

Josh chống tay nâng cao đầu, nằm nghiêng sang một bên nhìn Zoey. Cái mặt lúc ngủ hiền như bụt. Nhóc lấy tay chọc chọc má nhỏ làm Zoey khẽ cau mày, nhưng vẫn ngủ. Josh mỉm cười nói vào tai Zoey :

- Zoey. Mau dậy đi! Ma kia!

- Uwah!!!!

Ngay phút giây bật dậy, Zoey đã hạ knout out thẳng nhỏ bằng cú đập đầu đầy ngoạn mục.

Jackson gõ cửa phòng Julia, không phản hồi. Tay anh vô thức vặn thử khóa cửa. “Cách”. Cánh cửa mở ra. Anh lăm bầm “Không biết nghỉ! Vô lo! Chả biết giữ an toàn ình gì hết! Không phạt không được!”. Anh tiến gần Julia đang nằm ngủ trên giường. Anh cúi xuống... gần hơn... gần hơn... “Bốp!” Hai cái trán đập vào nhau và phát ra tiếng động thật thú vị. Anh đập đầu cô! Julia hét lên :

- Ôi mẹ ơi! Trời sập?!!!!... Là anh? Sao anh vào đây được.

- Em không khóa cửa, gan dạ nhỉ?

- Á... Em quên...

- Thôi, chuẩn bị đi rồi đi chơi.

- Ok.

Hấn í ới gọi nó, mà hôm nay khác mọi khi, hấn có dụng thể nào nó cũng không dậy, còn trở mình, gác chân lên người Kevin bé, làm thẳng nhóc giật mình tỉnh luôn. Mặc cho hai giọng lè nhè bên tai người gọi mẹ, người gọi vợ, nó chìm vào giấc ngủ, mơ thấy một giấc mơ như điềm báo. Là một cái sân, sau một khách sạn, có một cái hồ rất rộng, rất lớn, nước trong vắt, điều đặc biệt, dưới hồ là kho báu... Nó có cảm giác bị cuốn hút, như là linh hồn của nó muốn rời xác chạy đến nhảy xuống hồ vậy, như là ai đó đang mời gọi nó... (không phải ai đó, mà là tiền đó em!!!)

Nó giật mình tỉnh dậy, bỗng nhiên cảm thấy lo lắng, mà không biết mình lo điều gì. Hấn nhanh chóng bảo nó chuẩn bị rồi đi chơi.

Do đã chiều, nên cả đám quyết định đi ăn chiều, hóng gió biển buổi tối, rồi đi chợ đêm. Như nhớ ra điều gì, nó hỏi trên bàn ăn :

- Sau khách sạn mình ở có cái hồ nào không nhỉ?

- Có. Hồ đó to lắm đấy, tao định mai ra đấy chơi nè. Mà sao mày hỏi vậy? – Zoey miệng vừa ăn vừa nói, còn tay liên tục gấp thức ăn. Nhìn như bị bỏ đói lâu ngày!

- Kh... Không! Tao chỉ hỏi vậy thôi!

Mặt nó tái đi. Nó đột nhiên lại thấy bồn chồn thế này? Nhưng chắc do suy nghĩ nhiều quá thôi. Rồi, món tráng miệng nhanh chóng được dọn ra.

- Mẹ! Ăn quả dâu này đi! Phần bánh kem của con có tới hai trái dâu cơ! – Kevin bé đưa trái dâu cho nó. Khuôn mặt cười tươi tắn của thằng bé khiến những sợ hãi trong nó đột nhiên biến mất hết. Đáng yêu quá!

- Cảm ơn bé nhé!

Ăn xong cả đám kéo ra biển đi dạo. Trời đen, biển cũng đen, trời còn không sao, thấy lấp lánh có ánh đèn của những chiếc tàu cá xa xa mà thôi, tạo nên một khoảng không gian màu đen. Còn một loại ánh sáng nữa là từ những ngọn đèn nhỏ của những người ngồi dọc bờ biển mở tiệc,... ánh đèn từ khách sạn phía xa rọi đến,...

Kéo nhau đi trên cát, ai cũng thấy bình yên và hạnh phúc khi đang đi bên cạnh mình đều là những người bạn mình yêu quý, trân trọng, đáng tin cậy, người yêu luôn quan tâm, chăm sóc, trao ình những thứ quý giá nhất mà không mong nhận lại. Cơ mà nói chung là những người khiến mình hạnh phúc. Giọng Kevin bé rôm rả :

- A!! Nước tạt vào chân con! Sợ quá!

Hấn bế thằng nhóc lên, Kevin bé nhăn nhó :

- Wa!! Ba mẹ với mấy anh chị hong thấy sợ luôn ạ?

- Có gì đâu mà sợ hả nhóc? – Julia véo mũi thằng bé, cười.

- Wa!! Người nhón hay thiệt! Hong sợ gì hết luôn! Ba mẹ, anh chị, con cũng muốn mau chóng trở thành người nhón nè! Sẽ luôn dũng cảm để bảo vệ mọi người luôn! Haha!!

- Ủ. Ba mẹ trông cậy vào con đấy! Nhớ ăn mau chóng lớn nghe chưa! – nó nắm lấy tay Kevin bé. Bàn tay thằng nhóc nhỏ xíu, vừa mềm, vừa ẩm, làm nó cứ muốn nắm mãi.

- Gió mát quá! Mặn mặn như muối luôn! Ghê thiiiiettt!! – hai mắt thằng bé sáng rõ như mới phát hiện ra gì đó ghê gớm lắm.

- Hahaha!!!

Jackson lấy tay khều nhẹ mớ tóc rối vương trên má Julia. Tóc dài đôi lúc cũng khổ. Gió biển cứ hất tung lên cả. Nhưng mà lúc này, cô có khác nào cô công chúa của biển đâu, làm tim anh cứ đập loạn xạ.

Josh nắm tay Zoey mà không sợ bị unction tại vì nhỏ đang... sợ ma. Zoey nhìn quanh thấy đâu cũng tối, tốt nhất cứ giữ chặt lấy thằng kẻ bên cho chắc. (2 anh chị này thành người yêu rồi mà cứ như vậy... = =”).

Đi ỏi giờ thì lại kéo nhau đi chợ mua sắm. Vẫn như thường lệ, ba nàng càn quét như cơn bão, và ba chàng xách lĩnh khinh đồ đạc. Chạy nhảy lung tung một hồi cũng mệt, lại về khách sạn nằm phè ra ngủ.

Sáng hôm sau, công cuộc đánh thức ba nàng của ba chàng lại bắt đầu.

Hấn khều, kêu, gọi, chọc,... nó vẫn ngủ say. Hấn chán nản nằm ra luôn, quay qua ôm nó mà siết chặt cái eo, miệng cứ lẩm bẩm như trừ ẻo ai vậy :

- Em dậy mau... Có dậy không? Đừng để anh dùng biện pháp mạnh... Dậy đi... Hana... biển gọi em kìa... ngày mới chào em kìa... chồng em sắp điên rồi kìa...

Nó ngơ ngác tỉnh dậy, dụi dụi mắt như mèo con làm hần muốn mắng cũng không được.

Jackson hôm qua vác Julia qua phòng mình ngủ luôn. Anh nói cô không biết quan tâm, chăm sóc bản thân,... cứ quên khóa cửa phòng,... làm mấy tên gian tà dễ tấn công. Mà cái tên gian tà nhất là ảnh chứ còn ai... = =”

Giọng anh đều đều bên tai, làm cô muốn ngủ nữa cũng không được, với cái điệp khúc :

- Dậy đi em yêu. Trời sáng rồi.

Đợi cô mở mắt, anh đã thực hiện ngay hành vi gian tà. Anh đè cô xuống giường, nhếch mép :

- Mình tiếp tục hành động hôm trước ở nhà Nobita nhé!

Julia im lặng nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, não is loading. Vài giây sau, mặt đỏ ửng, cô đã hiểu vấn đề.

- Anh... tránh ra... Mau...

- Không thích.

- Mau...

- Không... A!!!

Và anh ấy đã bị chị ấy hành hung...

Josh đã biết điểm yếu của Zoey là tai, nên giờ cứ nhắm đó mà tấn công, dù bị cho knout out một lần vẫn chưa sợ. Josh cắn cắn vành tai Zoey, nhỏ tưởng là con muỗi, đập cái bốp rồi dậy luôn. Quay sang nhìn Josh _ người đang cực kì thê thảm với một ánh nhìn khinh bỉ, thản nhiên nhảy xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 93

93. Chương 93

- Oa!! Cái hồ lớn ghê! Có cả cá nè! – giọng Kevin bé oang oang.

Đột nhiên, nó nhần nhó, một loạt hình ảnh về một cái rương nhỏ liên tục chạy qua đầu nó. Tiếp theo là Julia, đột nhiên cô cảm giác có ai đó đang níu mình xuống hồ. Còn Zoey nghe thấy một giọng nói vọng lên. Rồi cả ba nhảy xuống hồ, cứ như đã trông chờ giây phút này lâu rồi. Thấy tụi nó bị chập mạch hay sao lại... thế kia, tụi hần vội nhảy theo vớt xác, vì có nguồn tin là nó và Zoey đâu có biết bơi. Kevin bé ngồi lại trên bờ, lo lắng nhìn theo, mà không hề khóc dù rất sợ.

Nhưng khi nước ngập đầu, tụi hần đã nhìn thấy một đốm sáng, còn tụi nó đang vây quanh đốm sáng đó, hình như là cổ gấu lôi cái dây lên bờ. Tụi hần lại gần cố kéo tụi nó lên, nhưng tụi nó cứ vùng vẫy. Tụi hần hết cách đành giúp tụi nó. Hết hơi, tụi hần phải bơi lên mặt nước, vậy mà tụi nó vẫn ở lì bên dưới. Tụi hần ngậm một miếng oxi rồi bơi xuống đẩy khí vào miệng tụi nó bằng cách kéo lại, áp môi mình vào môi tụi nó... thổi. Thoảng giật mình, môi tụi nó lạnh như đá, tự nhiên tụi hần thấy rợn người. Tụi hần tiếp tục giúp tụi nó đem cái... sáng sáng không rõ là gì ấy lên.

Sau khi lôi được lên bờ, cả đám tá hỏa nhận ra đó là một cái rương. Bé Kevin bắt đầu ôm lấy nó khóc to. Tụi nó rùng mình một cái, nhận thấy người mình vừa nặng vừa ướt, thản nhiên quay qua hỏi tụi hần ngồi kể thử hỗn hển :

- Có chuyện gì vậy?

- Không nhớ gì sao? Là mấy em tự nhiên nhảy ùm xuống nước đòi lôi cái thứ này lên. Tụi anh phải xuống giúp đấy! Mà cái này là gì thế???

- Sao tụi... em lại...?

- Đó là cái rương của tôi lúc còn sống. – một giọng nói kì lạ vang lên. Cả sáu đồng loạt hướng mắt về phía tiếng nói.

Dưới ánh mặt trời buổi sáng mai, có ai đó cứ thoát ẩ, thoát hiện, lại mờ mờ ảo ảo, thêm lấp la lấp lánh bởi những giọt nước, một... nàng công chúa? Cái mờ ảo đó cũng không thể làm lu mờ vẻ đẹp sắc sảo của nàng.

- Cô là... – nó cau mày để lờ câu nói.

- Tôi xin lỗi đã mượn xác của ba cô. Nhưng tôi đã chờ ba cô lâu lắm rồi.

- Cái... gì?

- Tôi vốn sống vào thời phong kiến. Triều đình thời đó ở xa đây lắm. Lần đó là giặc ngoại xâm kéo đến ồ ạt, vua cha đã bảo tôi chạy khỏi hoàng cung tìm cách thoát cùng với một người lính trung thành và một con ngựa. Tôi đã đem theo tất cả những gì quý giá của mình và bỏ trong cái rương này. Giữa đường, người lính ấy đã hy sinh để cứu tôi... – nói tới đây, giọng cô nàng trầm xuống, liếc nhìn hắn, làm nó khẽ giật mình.

- Rồi mình cô đã chạy đến đây?

- Ừ. Sau đó, mình tôi và con ngựa cứ chạy tiếp về phía nam. Lúc đó giặc đã hoàn toàn chiếm được nước ta, chúng treo lệnh truy nã tôi khắp nơi, và khi chạy đến đây, tôi đã chết.

- Cô thật đáng thương quá! Hic! Không ngờ cô đã chết lúc còn trẻ như vậy! – nó ứa nước mắt. Hắn nhẹ nhàng gạt dòng lệ trên má nó. Công chúa thấy hắn dịu dàng với nó, trong ánh mắt không giấu nổi sự đau xót, ngay lập tức che đi. Nhưng không qua mắt được bốn người còn lại.

- Cô biết không, cái rương này chứa rất nhiều kỉ vật quan trọng đối với tôi. Vậy mà chúng vừa giết tôi xong đã vứt nó đi, làm tôi không thể siêu thoát được khi không có nó. Tôi cứ chờ ba cô mãi.

- Tại sao lại là chúng tôi? – Julia hỏi mặt lạnh tanh, nhưng trong lòng vô cùng thương cảm cô công chúa tội nghiệp.

- Tôi xin lỗi. Tôi đã mượn xác của ba cô mà không xin phép, nhưng thực sự tôi chỉ làm vậy được với ba cô thôi. Tôi đã thử với rất nhiều người trước đây, nhưng không được... cho đến các cô, mà bản thân tôi cũng không tự mình đem nó lên được. Một lần nữa, tôi thật lòng xin lỗi.

- Không sao đâu. – Zoey cười toe toét, đem cái rương đến đưa cho nàng công chúa.

Trong rương là một bức vẽ bằng mực tàu hình hai người, một đàn ông, một đàn bà trung niên. Người đàn ông tỏa ra một luồng khí cao đẹp, đầy uy lực và tài ba. Người phụ nữ hiền hậu, đoan trang, kiều diễm có đôi nét giống cô công chúa.

- Đây là phụ vương và mẫu hậu của tôi.

- Đẹp quá! Người này giống chị ghê! – Kevin bé cười, thẳng nhóc ngồi cạnh công chúa từ khi nào.

- Cảm ơn em. – cô cười rồi lấy tiếp ra một cây lược gỗ, được khắc nhiều họa tiết trông đẹp và thanh khiết – Đây là chiếc lược của huynh cả tặng ta.

Và còn nhiều thứ nữa, đa số là những vật giản dị rẻ tiền, nhưng dường như rất quý giá đối với công chúa.

- Đây là chút ngân lượng tôi chưa dùng, tặng các bạn.

- Thôi không cần đâu! Cô cứ giữ đi!

- Các cô đừng chê, ở thời các cô thì đây là vàng đấy. Lấy đi!

- Thôi cô giữ đi mà!

- Vậy... xin lỗi và cảm ơn.

Cuối cùng, công chúa kiễng chân lên, hôn vào má hấn, rồi cười :

- Anh có tin vào kiếp sau không chàng lính bảo vệ tôi? Lúc trước khi anh chết, tôi chưa kịp nói tôi yêu anh... – trên má công chúa trải dài những giọt nước mắt – Anh trông thật giống với anh ấy. Giờ đây, anh vẫn thuộc về người con gái xinh đẹp khác... Các bạn hạnh phúc nhé! – công chúa cười trong nước mắt rồi biến mất.

Cả sáu đi thay đồ đi bơi mà cứ nghĩ về cô công chúa và số phận tội nghiệp của cô nàng. Nhưng thôi, cứ chơi thoải mái đi vậy.

Tụi nó lại diện những bộ đồ tắm khiến tụi hấn phải khổ sở trông coi. Cả sáu người với vẻ đẹp rực rỡ, cùng Kevin bé với độ dễ thương lên tới mức bá đạo đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn trên bãi biển. Cứ nhìn chăm chăm như cả bọn là vật thể lạ...!

Tụi nó và Kevin bé vô tư té nước vào nhau, mà Zoey ‘lỡ tay té nước nhầm’ vào mặt Josh, làm tụi hấn vô cuộc luôn.

Quậy dã, tụi hấn kéo tụi nó và Kevin bé lên bờ ngồi ất, sau đó rủ cả bọn đi mua kem, Julia làm biếng ngồi lại dưới dù kiên quyết không đi, mà Jackson ở lại cũng không cho. Thế là chỉ còn mình cô ngồi lại đếm sóng biển chờ tụi kia về.

Có hai thằng cỡ tuổi tụi nó kéo lại rủ rê Julia :

- Em ơi. Sao ngồi có một mình buồn thế? Đi chơi với tụi anh nè.

- Em đến đây một mình à? Đi với tụi anh nè.

- Bién. – cô đáp gọn.

- Chà. Người đẹp như em mà đi biển có một mình thì buồn lắm đấy!

- Tôi đến đây với chồng và con trai.

- Ui! Đi với tụi anh nè! Em sợ gì, mà phải dựng chuyện để từ chối vậy? Tụi anh đâu ăn thịt em đâu mà? – hai thằng này bắt đầu dùng vũ lực, kéo tay cô dậy.

- Có buông ra không?! – Julia trừng mắt, cô giận thật rồi nhé! Cũng phải có chừng mực chứ? Mặt gì mà dày hơn cả mặt đường thế kia?

“Bốp!” – một tiếng động vui tai vang lên. Một trong hai tên đó nhìn xuống chân mình. Thì ra là một thằng nhóc bé tí con đâm một cái vào chân, nhưng lại chả có xí cảm giác đau nào.

- Con trai. – Julia thấy thằng bé, mỉm cười gọi.

- Mấy người tránh ra! – Kevin bé chạy đến, gỡ tay hai thằng đó ra khỏi tay cô, giọng sục mùi ra lệnh.

- Thằng nào thế này? Chồng em đây sao? Hahaha! – hai tên này cười lớn. Những người xung quanh chứng kiến nãy giờ mà không dám làm gì, càng tỏ vẻ khó chịu.

- Con trai ngoan, ba đâu rồi? – Julia lơ, vuốt tóc thằng bé dịu dàng hỏi.

- Dạ, ngoài kia. Sắp về tới rồi ạ! Sẽ không sao đâu! Kevin sẽ bảo vệ mẹ!

- Đáng yêu quá! – Julia cười. Không hổ danh là Kevin bé thần thánh với mức độ dễ thương có thể chiếm được trái tim của bao nhiêu cô nàng đa dạng về lứa tuổi.

- Không sao! Có thằng bé đi cùng cũng được mà. Đi thôi. – một thằng mất kiên nhẫn siết chặt tay, kéo cô đứng dậy.

“Bốp!” – một tiếng động vui tai khác vang lên. Thì ra là Jackson đã tặng thằng này một cú đá.

- Em quen mấy tên này hả?

- Chồng yêu về rồi hả? – Julia nói ra cái câu tràn đầy tình cảm này với vẻ mặt không cảm xúc... Nhưng chỉ có vậy cũng đủ làm tim anh đánh mất một nhịp.

Hai tên kia tặc lười rồi chạy. Julia cười với Kevin bé :

- Cảm ơn em nhé!

- Dạ... hong có gì! Em đã nói sẽ bảo vệ mọi người mà!

- Ya!!! Dễ thương quá!!! – nam, nữ, giới thứ ba trộn lẫn đang có mặt trên biển lúc bấy giờ hét lên rồi phóng tới chỗ thằng bé. Jackson và Julia phải nhanh lẹ túm cổ lôi thằng bé đi, nếu không bị đè cho bẹp dí mất thôi!!

Cứ cái đà mà đi đâu cũng có thể làm mọi người hét lên điên cuồng vì độ dễ thương thì không sớm cũng muộn, thằng bé sẽ có riêng một FC, một trang trên facebook “Hội cuồng Kevin bé!”,... vân vân và mây mây.

Sau khi ăn kem, cả đám lại kéo nhau đi tắm biển, đến xế chiều thì về. Mấy nàng vô tư ngủ ngon lành trên vai mấy chàng. Còn mấy chàng cứ tùm tùm cười, nhất là Kevin bé vì thằng bé đã có những ngày tuyệt vời.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 94

94. Chương 94

Sáng hôm sau, lớp tụi nó tụ tập trong lớp, đóng kín cửa mà quây tiếp. Cãi nhau có, đánh nhau có, đập nhau có, mắng nhau có, đập ngã bàn ghế cũng có đủ. Lớp nó điên cuồng, ồn ào đến nỗi, giáo viên phải kéo xuống xem dù bình thường chả mấy quan tâm đến những chuyện này.

Cánh cửa vừa hé ra, cả lớp ngay lập tức ổn định chỗ ngồi như thể này giờ không làm gì hết. Giáo viên nhăn nhó lò mặt vào, thấy lớp nó ngoan thì quay đi tiếp tục công việc. Còn cả lớp sau khi giáo viên ra ngoài lại tiếp tục phá. Dự định là bàn ghế sẽ gãy và tường có thể sập bất cứ khi nào.

...

Chiều hôm đó là đám cưới của Jessie và Nathan.

Tụi nó, tụi hần và cả Kevin bé ai cũng cười tươi, ăn mặc thật đẹp và sang trọng.

Đúng là buổi tiệc của giới kinh doanh, dường như đây vừa là đám cưới vừa nơi bàn bạc công việc thì phải. Hầu như khách mời đều là những vị có tiếng. Có cả pama của nó, Julia, Jackson, hần, nhưng dường như họ không biết sự có mặt của tụi nó, trừ pama nó. Nhưng hai người cũng không nói chuyện hay đại loại vậy, bận bịu với khách hàng, đôi lúc nháy mắt với nó và hần một cái rồi thôi.

Và phần chính của buổi tiệc cũng tới. Nathan nghiêm nghị đứng trên sân khấu với bộ vest trắng. Đèn tắt, rồi chỉ còn hai ánh đèn rọi về phía chú rể và cánh cửa nơi cô dâu chuẩn bị xuất hiện. Jessie bước ra, tiến về phía Nathan với vẻ mặt hạnh phúc, sau lưng là hai cô dâu phụ. Hôm nay Jessie vô cùng xinh đẹp trong chiếc đầm lung linh đầy viên ngọc lấp lánh. Cô dâu tiến gần chú rể rồi ông nào đó đứng sau Nathan đọc vài câu :

- Hai con... Rồi, chú rể có thể hôn cô dâu.

Nathan ôm Jessie vào lòng, cúi xuống, đặt lên môi người phụ nữ mình yêu thương một nụ hôn. Nó ngay lập tức che mắt Kevin bé. Tất cả mọi người cùng vỗ tay. Sau một vài lễ nghi, buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Nathan và Jessie tiến lại gần chỗ tụi nó đang đứng, Nathan tròn mắt nhìn Kevin bé đang nắm tay nó lạ lẫm nhìn xung quanh thì giật mình :

- Thì ra hai đứa còn nhanh hơn anh chị! Thằng nhóc dễ thương ghê.

- Haha. Chúc hai người hạnh phúc nhé! – nó cười trừ đáp.

- Cám ơn em. – Jessie cười dịu dàng rồi quay sang hỏi – Mấy đứa chán không? Tiệc này toàn mấy ông già già không thôi nhỉ?

- Đâu có gì đâu chị. – Zoey thân thiện cười đáp.

Đứng nói chuyện với nhau vài câu, Nathan và Jessie cũng đi mất. Cả đám đứng ăn, uống rượu và nói chuyện. Một ông trung niên tiến lại nói với hấn :

- Kevin? Cháu cũng ở đây à? Ba cháu có biết không?

- Chào chú Thomas. Ông hả? Có bao giờ quan tâm mà biết tôi đang ở đâu. – hấn nói làm cả bọn sốc. Hấn lạnh lùng ừ thì đúng, nhưng khi nhắc đến người ba của hấn, dường như giọng hấn có hơi đanh lại.

- Đừng nói vậy chứ! Ba con đi làm bận bịu, mới đáp xuống sân bay sáng nay.

- Chú im đi. – hấn gắt.

- Anh... đừng như thế. – nó huých tay hấn.

- Bạn gái cháu đấy à? Cũng xinh đấy nhỉ. Là cô thứ mấy?

- Tôi đã bảo ông im đi.

- Đùa giỡn đủ rồi. Dù gì cháu cũng nên chia tay sớm đi, hôn thê của cháu sắp về nước rồi đấy.

Hấn giằng ly rượu xuống bàn, trừng mắt nhìn cái người mình gọi là cậu kia.

Cả bọn quay sang nó. Còn nó vẫn còn đứng hình vì quá bất ngờ. Hấn có hôn thê? Sao nó không biết gì hết? Hoang mang! Hai từ chỉ chính xác tâm trạng nó lúc này. Nó nhìn sang hấn, chờ đợi đáp án. Thế mà hấn chỉ nhìn nó. Niềm tin của nó dành cho hấn vốn dĩ là tuyệt đối, sao hấn nỡ đập đổ một cách tỉnh bơ như vậy? Nhưng mà... nó tin hấn thêm một lần nữa, nó sẽ ở bên hấn, chờ hấn giải thích, nhưng nó sẽ cố gắng để trái tim không rung động thêm nữa. Càng lún sâu, càng đau khổ mà thôi. Thế nên, bây giờ, nó sẽ :

- Ăn đi. Thức ăn nhiều quá kìa. Mấy người nhìn gì thấy ghê vậy? – nó xem như chưa nghe điều gì.

- À, ờ, ăn. – Julia và Zoey lặp lại như một cái máy bởi hai nàng không hiểu được suy nghĩ của nó lúc này, mà không hiểu thì tốt nhất cứ im lặng thì tốt hơn.

Tự dưng tâm trạng ai cũng trở nên nặng nề, trừ Kevin bé, thằng nhóc nói với nó :

- Mẹ này! Lát về nhà con muốn tắm chung nha!

- Ừ. – nó gật trong vô thức. Hấn nhìn nó hơi cau mày.

Buổi tiệc rồi cũng kết thúc. Nó vẫn cười nói như mọi ngày, làm cả bọn còn thêm lo. Rồi đến nhà thì ai về phòng người nấy, tắm rồi đi ngủ luôn vì quá mệt với cả ban này có uống rượu.

Hấn cũng tắm xong, vắt xác sang phòng nó. Trong phòng không có ai, lại nghe tiếng cười trong phòng tắm, hấn nghĩ nó và Kevin bé đang ở trong đó. Hấn leo lên giường nằm, gác tay lên trán, nhắm mắt lại rồi thở dài. Đột nhiên, Kevin bé hoảng hốt hỏi :

- Mẹ ơi! Có chuyện gì thế?

Hấn tưởng nó có chuyện gì vội chạy vào phòng tắm. Nó đang đứng đó, quanh người quần có cái khăn tắm, Kevin bé ngồi trong bồn tắm nhìn nó với vẻ mặt lo lắng. Và điều quan trọng là nó đang khóc. Hấn nhanh chóng choàng lên người nó cái khăn lớn hơn, hấn đỏ mặt nói :

- Em mau mặc đồ vào rồi ra ngoài nói chuyện với anh.

Nó cứ nghĩ khóc trong khi tắm, nước mắt sẽ lẫn vào nước thì không bị phát hiện, nhưng tại sao, bé Kevin lại tỉnh mắt như thế.

Nó làm theo lời hấn nói. Ra ngoài đã thấy hấn ngồi trên giường nhìn nó. Hấn lên tiếng :

- Lại đây.

- Không.

- Có lại không? – hấn lạnh lùng. Nó chậm chạp làm theo lời hấn. Hấn hài lòng tiếp tục vỗ vỗ tay vào chỗ kê hấn trên giường, ra lệnh – Ngồi xuống đây.

- Đúng vậy cũng được.
- Hôm nay em buồn nhỉ? Có ngồi không?
- Kh... không muốn.

Hắn thở hắt ra, nhanh gọn kéo nó ngồi hẳn vào lòng mình chứ chẳng phải chỗ cạnh bên nữa. Nó ngại ngùng, mặt nóng hổi, nhưng vẫn ngồi im. Nó sợ hắn lên cơn cắn nó, hắn hôm nay thật đáng sợ. Giọng hắn đều đều trên đầu nó :

- Không muốn nghe anh giải thích à?

Nó chỉ gật đầu khẽ. Hắn kiên quyết làm khó làm dễ với nó :

- Gật là không muốn hả?
 - Muốn. – nó lí nhí nói.
 - Được. Nhưng anh muốn hỏi em trước, tại sao lại khóc thế? – hắn nhếch môi, lại vẫn muốn trêu nó.
 - Đâu... Đâu có đâu! Cái đó là... em bị... xà phòng vào mắt thôi. – nó lấp bắp.
 - Hừm. Em ghen đúng chứ? – giọng hắn mang tính chất đe dọa người nghe.
 - Không dám. Em đâu có là gì mà ghen. – nó càng ngày càng gan dạ a.
 - Vậy là dối rồi! Yêu quá đi! – hắn cười toe toét ôm nó cứng ngắc.
 - A! Anh làm gì vậy?!! Buông ra! Kevin bé thấy bây giờ! A!!
 - Không buông! Anh chờ có biểu hiện này thôi đấy! Đáng yêu quá! Lúc đó anh không giải thích cũng vì muốn thấy khuôn mặt khó chịu của em khi ghen thôi, ai ngờ em lại làm anh khó chịu vì dám bơ nó đi cơ! – giọng hắn vô cùng vui vẻ. (= =")
 - Anh! Có kể cho em nghe không vậy?
 - Con nghe nữa được không? Kevin bé lò mặt ra. Nó đứng dậy ngay và luôn. Nó luôn quan tâm đến việc giáo dục con trai mình trở thành một cậu bé đẹp trai nhưng không đào hoa, trong sáng, thánh thiện, giỏi giang, nên ngay từ bây giờ phải ngăn chặn những hành vi không phù hợp độ tuổi lọt vào mắt thằng bé. Vậy mà hắn suốt ngày cứ...
 - Được thôi. Lại đây ngồi vào lòng ba nào. Để ba kể cho con nghe nhé! – hắn nói, tinh nghịch nhìn nó, ánh mắt đầy tia cười. Nó chỉ biết đỏ mặt, cũng leo lên giường nghe kể chuyện.
- Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 95

95. Chương 95

Ông nội của hắn vốn rất nghèo, nhưng từ khi cưới bà của hắn, ông trở nên quyết tâm và kiên cường hơn với quyết tâm làm giàu để có thể bảo vệ được người con gái ông yêu thương. Sau khi ông thành lập được một công ty nhỏ thì ba hắn ra đời. Vài năm sau, khi công ty đang trên đà phát triển thì chú Thomas của hắn ra đời. Khi cả hai trưởng thành, với sự giúp đỡ của hai thằng con trai, công ty của ông lên như diều gặp gió. Ông khi đó như hổ thêm cánh, đã đưa công ty trở thành một tập đoàn hùng mạnh. Về sau khi ông chết, công ty được giao lại cho ba hắn, nhưng chú Thomas không cam lòng trước sự phân chia tài sản đó nên tìm mọi cách hại ba hắn để giành được ghế chủ tịch, nhưng ba hắn vốn là thiên tài nên chẳng khó khăn gì trong việc đối phó những trò mèo của Thomas.

Rồi thời gian trôi, cả hai cưới vợ, lập gia đình nhưng Thomas vẫn còn nuôi tham vọng chiếm được chỗ của ba hắn. Hắn ra đời với trách nhiệm nặng nề trở thành chủ tịch tương lai nên phải học nhiều thứ từ bé, lại phải sống trong căn nhà to lớn, lạnh lẽo không tiếng cười. Khi ba hắn và mẹ hắn với chức vụ chủ tịch và

phó chủ tịch của một tập đoàn lớn suốt ngày công tác, hần trở nên búống bĩnh, tìm đủ mọi cách đuổi hết giáo viên, người làm, quản gia,...

Rồi lần đó, Thomas đã tìm đến và nói với hần :

- Nếu con bỏ nhà ra đi, con sẽ không phải học cách để trở thành người thừa kế nữa.

Dù chỉ mới bảy tuổi, nhưng vốn thông minh, hần thừa biết ông chú mình muốn làm gì. Đây, hần ương búống mà, nên thích làm trái ý người khác. “Ông muốn tôi nhường cái ghế đó cho ông? Tôi càng muốn giành lấy nó!”. Hần lao đầu vào học, rồi đi bar, đua xe xả street. Rồi hần gặp được những người hần cần gặp – tụi nó, tụi hần,... những người bù đắp những năm tháng trống trải.

- Đây, cái ông chú đó chả có ưa gì anh nên luôn tìm cách đá anh đi. Ông ta biết anh yêu em nên mới đem chuyện hôn thê ra nói, làm anh đau khổ đó mà. Mà thấy em như thế chắc ổng tức lắm nhỉ. Haha. – hần cười nhạt.

- Vậy... hôn thê là có thật? – nó hỏi.

- Ủ. Ông bố anh bán anh đây em biết không? Theo nguồn tin của anh, công ty đạo này thua lỗ nặng vì hợp đồng Thomas đã tự tiện kí mà không thông qua ba anh. Công ty mang nợ, ba anh đã bán anh cho nhà cô ta để hai tập đoàn hợp tác phát triển. Ông cha già của anh nghĩ đó là cách duy nhất để cứu công ty.

- Vậy là... – nó nhìn hần, đau đớn.

- Nhưng cô dâu của anh duy nhất chỉ có em. Anh có cách mà em yên tâm.

- Thật chứ?

- Ủ. Nhưng anh xin lỗi em, làm em lo rồi. – hần cười buồn.

- Con sẽ dúp! – Kevin bé nghênh mặt.

- Hahaha!

...

Sáng hôm sau, New Star,...

Cả đám tụi nó ngồi tám, rồi chợt nhớ ra, Julia nói :

- Tao biết thời gian và địa điểm giao hàng kế tiếp của tụi Nobita là ở đâu.

- Hở? Vậy sao bữa nay không nói? – nó và Zoey đồng thanh.

- Thì tại thấy chưa cần thiết lắm, với cả,... Jackson nói là chưa phải lúc.

- Jackson là thằng nào? – nó và Zoey lại đồng thanh.

- Là tên thật của Darkness. – Josh giải thích.

Jackson vút lên bàn cuốn sổ hôm trước chôm được. Hần lật vài trang, nói :

- Tối mai, tại số abc đường xyz. Tụi mình sẽ mai phục ở đó.

- Ok luôn!

...

Hần nghiêm mặt nhìn nó và Kevin bé mà nói :

- Em ngoan ngoan ở nhà với thằng bé đi.

- Em muốn đi theo. Với lại Kevin bé cũng có anh Phillip ở nhà chăm sóc rồi!

- Em... thật là cứng đầu! Nghe lời anh chút đi! – hần cau mày, còn nó cứ đưa ra bộ mặt đáng yêu mà năn nỉ.

- Đi mà...! Cho em theo với!

- Thôi được rồi. Một ghê! Đi thôi.

Thế là 5 chiếc mô tô chạy đến địa điểm đã định trước. Vũ khí các loại hết lần trước. Nhưng lần này, thật sự không biết mình phải đối đầu với ai.

Đó là một căn nhà hai tầng mặt tiền, trên con đường khá vắng, nhà cũng khá thưa, đúng là thuận lợi để mua bán trái phép. Tụi nó đến sớm hơn giờ hẹn tận hai giờ, đứng bên ngoài ngóng tình hình. Đèn trong nhà đã mở từ khi tụi nó đến chứng tỏ đã có người trong đó.

Trước giờ hẹn 15 phút, có một đoàn xe hơi chạy đến, chở toàn những người mặc vest đen, ngẫu ngẫu như vệ sĩ. Nổi bật là một ông mập đầu hói ăn mặc lè lẹt, hình như là người Nhật.

Rồi cả đám vào nhà, tụi nó cũng trèo rào vào theo. Kì lạ là trên đường theo dõi không có tên nào cản đường. Đám người đó lên tầng hai, vào căn phòng to nhất. Tụi nó định là đứng ngoài nghe trộm, mà hấn thần nhiên đẩy cửa bước vào, còn vô cùng tự nhiên ngồi đối diện tên ú kia. Thấy hấn như vậy, tụi nó đành làm theo.

- Ông để tụi này chờ lâu quá. – hấn nói bằng tiếng Nhật.

- Ồ! Cậu thật tài giỏi, biết cả tiếng Nhật cơ đấy! – ông ú đó nói tiếng Việt – Xin giới thiệu, tôi tên Doraemon. Là người mà các cậu muốn tìm ra từ Nobita đây.

- Hahaha!!

- E hèm. Kevin này, cậu nói vậy là ý gì? Tôi bắt cậu đợi hồi nào?

- Ông vốn chỉ dùng Nobita như con chốt thôi đúng chứ? Ông đưa hấn sang đây, cố tình tấn công Dark và Telk không phải vì muốn chiếm địa bàn, mà là muốn gây chú ý nhỉ? – hấn nói một câu chả liên quan, nhưng tụi nó đã hiểu được hầu hết kế hoạch của Doraemon thông qua gợi ý đó, hấn nói tiếp – Ông hi sinh Nobita, để lại cuốn sổ để chúng tôi mò tới đây.

- Hay thật. Cậu đoán tài nhỉ? Sao cậu biết, tôi dụ các cậu tới đây?

- Tôi vốn không biết, cho đến khi ông tới.

- Cái gì?

- Nếu cuốn sổ ở nhà Nobita, thì cuộc giao dịch này, hấn phải là do hấn phụ trách. Nhưng tại sao lại là ông? Ông tới đây vì biết Nobita đã chết, mà một con cáo già như ông phải đến nhà hấn để kiểm tra xem ai dám ra tay với tay sai của mình chứ. Khi thấy mất cuốn sổ, tức là biết cuộc giao dịch đã bị lộ. Ông có ngu mới tiếp tục tại điểm đã bị mai phục. Tóm lại, hôm nay ông đến đây để gặp chúng tôi.

“Bốp, bốp, bốp”

- Hay! Quả là Kevin.

- Vậy, ông muốn gặp tụi tôi làm gì?

- Ồ... Cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ là muốn nhờ cậu giúp tôi kiếm sống thôi. Để yên cho tôi buôn bán, tôi sẽ chia phần trăm cho cậu, coi như thuê vậy.

- Ok. – hấn nói làm cả bọn ngạc nhiên. Doraemon trong lòng khinh bỉ “Thằng này tưởng ngon lành, trượng nghĩa gì. Ai ngờ cũng chỉ là thằng nhóc ngông cuồng, bất trị, có tí chất xám, nhưng tham lam. Được có cái danh, chứ vẫn là thằng nhóc nhu nhược, vắt mũi chưa sạch mà học đòi.” – Viết hợp đồng rồi kí tên vào.

- Được thôi. Đơn giản mà. Lấy cho tao. – Doraemon cười đắc thắng nói với lũ đàn em, còn hấn thì khuôn mặt tĩnh lặng. Tụi nó nhìn hấn với ánh mắt tin tưởng tuyệt đối. Tiếp xúc với nhau lâu như vậy, thân thiết như người thân ruột thịt chả lẽ không hiểu hết con người hấn ra sao. Dù cho có chết, cũng không bán rẻ nhân phẩm, hay chính mình để lấy tiền. Hấn làm như vậy, chắc chắn có kế hoạch gì đó.

Sau khi Doraemon đưa bản hợp đồng cho hấn, hấn nở nụ cười đắc thắng :

- Ông biết đó. Với chữ kí của ông, tôi có thể làm nhiều thứ đem lại lợi nhuận ỉnh, và thiệt hại về phía ông.

- Hử?

- Tôi hoàn toàn không có ý định hợp tác. Thứ tôi cần, là chữ kí này của ông.

- Haha! Lại lần nữa ta bị cậu dắt mũi đấy. Nhưng tôi cho cậu cơ hội cuối. Rốt cuộc, có trở thành đồng minh của tôi không?

- Không thích. – hần đáp.

- Hừm. Có cần cho cậu vài ngày suy nghĩ không nhỉ?

- Không cần.

- Vậy đành phải cưỡng ép vậy. Sáu thành phần bắt trị lượn lách, đánh vòng trên đường trong tình trạng say rượu, nên bị té xuống vực, thì sao nhỉ? Hay đấy... Giờ thì lên đi tụi bây. – Doraemon cười khả ố. Làm Zoey muốn xách dép phang cho vài cái.

- Khoảng 200 tên. Hết lần trước. – Phillip nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, rồi cậu ngáp ngừng – Nhưng... hình như, còn... thứ gì đó... nữa... Anh có cảm giác... là không đơn giản vậy đâu.

- Anh toàn nói gở. – Julia cau mày, lao vào đánh.

Mỗi đòn đánh của tụi nó, lại có một người ngã xuống. Hần tay ôm nó, tay dứt túi, chỉ dùng chân mà không dính đòn nào. Julia và Jackson lạnh lùng đánh. Nàng rút dao, chàng rút kiếm, lướt qua tên nào là có máu đỏ và một thân thể ngã xuống. Zoey phi phi tiêu, một cái vung tay, một người đi đời. Josh lấy côn đánh như múa, vậy mà vẫn làm con người ta nằm ra hấp hối.

Một lát sau, khi địch chỉ còn một nửa, nó phát hiện ra, Doraemon đã biến mất, trên trán hần xuất hiện một chấm đỏ, nó ngay lập tức nhận ra vấn đề, thét lên :

- Có bắn tia, mau nằm xuống.

Ngay khi nó vừa dứt lời, một tràng dài tiếng súng nổ ra, cửa kính vỡ toan, những âm thanh khốc liệt...

(Nobita có rồi, thêm Doraemon cho đủ! ~^^~)

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 96

96. Chương 96

- Có khoảng ba tên bắn súng trường từ nóc nhà đối diện. Và tên Doraemon vừa đặt vé máy bay về lại Tokyo (Nhật). – Phillip nói – Tên này man rợ thật, chẳng thương tiếc gì đàn em cả. Bọn bắn tia kia bắn không trúng mấy em, mà toàn trúng mấy cùng thuyền với chúng. Thôi, cứ nấp lát đi.

- Hần thoát rồi. Chết tiệt! – hần nghiêng răng, siết chặt nó, né đạn.

- Mà anh quên nói, mấy đứa nghĩ cách thoát ọ đi, trong nhà có bom đấy.

- Cái gì? Anh nói sớm ghê ha! Còn bao nhiêu lâu? – Zoey điên máu hét lên.

- Khoảng 10 phút. Hình như hần định cho nổ tung mấy đứa. Mấy tên vest đen đó là câu giờ để mấy đứa còn trong căn nhà đó. Còn bắn tia từ nóc nhà chỉ là kế hoạch B thôi.

- Chết tiệt! Phải bắn trả rồi chạy thôi! – hần rút súng ra, quay sang dặn nó – Em ở yên đây! Đừng đi lung tung nha.

- Không được đâu! Nguy hiểm! Súng ngắn sao đấu lại súng trường! Em phải nghĩ cách kh... Rét!!!

- Ồn ào. – hần giắt phẳng cái tai nghe cũng như micro, thẳng tay vứt xuống đất, còn giẫm lên luôn nên mới tạo ra âm thanh khó nghe ấy.

Lúc này trong phòng chỉ còn 6 đứa tụi nó sống sót, hần bắt đầu di chuyển, đạn liên tục nã vào phòng. Hần phóng lại gần cửa sổ, núp ở bức tường bên dưới tấm kính vỡ. “Đoàng, đoàng”. Bên kia, một tên đã chết.

Hai tên kia giật mình chạy sang xem bạn mình bị gì. Đạn dừng bay. Hấn ngay lập tức ra lệnh, kéo nó chạy ra khỏi phòng :

- Rút. Phải nhanh lên, xuống dưới là leo lên xe chạy đi. Không được chần chừ. Tụi nó vẫn có thể bắn mình từ độ xa ấy!

Đúng như hấn nói, khi tất cả rồ ga chuẩn bị phóng, trên kia, hai tên còn lại nã súng theo. Tụi này thì ôi thôi, lạng lách số dzách. Hai tên kia không đoán được đường chạy liên tục bắn hụt.

Tụi nó thoát. Về đến nhà nó cứ nháo lên muốn gọi xe cứu hỏa tới abc đường xyz phòng lúc bom nổ mà cháy còn kịp chữa, nhưng Julia nhất quyết không cho. Nó âm ỉ!

Về phía hấn cũng tức điên vì đã để tên Doraemon trốn thoát mất, tâm trạng cũng vì vậy mà trở nên tồi tệ, nhưng khi Kevin bé làm nũng, hấn ngay lập tức hạ hỏa mà chiều chuộng thằng bé.

...

Sáng hôm sau,...

Tụi nó đi bộ đến trường. Đang dung dăng dung dẻ, bỗng nhiên có một cô gái chạy từ xa đến, tông sầm vào nó, làm nó ngã ra sau, hấn nhanh chóng buông tay Kevin bé ra đỡ nó, nhưng hình như nó bị trật chân rồi. Nó cắn răng im lặng, chẳng nói tiếng nào là mình đau, cười với cô gái kia :

- Cô có sao không?

- Tôi xin lỗi nha! Cái đó phải để tôi nói mới đúng. Cô có sao không vậy? – cô gái ngẩng mặt lên. Cô ta mặc đồng phục giống tụi nó, có lẽ là cùng trường, với khuôn mặt đáng yêu, mái tóc suôn mượt xõa thẳng.

- Tôi không sao! Mà làm gì cô chạy ghê thế?

- A! Có đám người kia rượt theo tôi. Cứu tôi với! – cô ta đứng sát nó.

- Hừ. Đó là chuyện của cô! Mình đi thôi! – hấn khoát vai nó bỏ đi một nước.

- Cùng đường đến trường mà, cô đi cùng tụi này cũng được. – Zoey cười – Cô học lớp mấy?

- 11B1. Còn 6, à không,... 7 người ở 11A1 phải không?

- Sao cô biết?

- 7 người nổi tiếng lắm đấy! Có ai trong trường này không biết tới đâu? Haha!

- Ôi trời! Cô tên gì?

- Kate.

Tới cổng trường thì Kate tạm biệt tụi nó chạy về lớp. Tụi nó cũng về lớp, nghe Ave công bố :

- Biết gì chưa?

- Biết cái đầu mày! Nói lẹ coi!!!

- Nói gì phỏng?

- Tao đập mày xuống nhá!

- Haha! Đùa tí! Tại tao đang vui mà! Hí hí! Lớp mình cả hai tiết mục đều đậu đó mấy cưng!! Cúp học đi ăn chè đi bây!

- Mày bao thì ok à!

- Tao chủ trì, mày chủ chi đề! Rồi đi thôi anh em ơi!!

- Hú yeh!!! Ó!!!

Thế là lớp nó chẳng ngại bảo vệ mà trèo tường chạy ra quán chè đối diện oanh tạc, tới giờ nghỉ thì kéo lại vào trường xử tới căn tin.

Nó bắt đầu thấy không ổn, vì chân càng ngày càng đau. Hấn đã chú ý tới, định bế bổng nó lên đưa vào phòng y tế thì Kate từ đằng xa chạy đến ôm nó, làm nó ngã ra sàn, khuôn mặt nhợt nhạt vì đau. Hấn trừng mắt liếc Kate rồi bế nó lên.

Hành động đó vô cùng thu hút chú ý nên cả mớ học sinh cứ bu lại coi, rồi hò hét um cả lên. Lưu ý cả đám đang trong căn tin nên học sinh đông hơn nhiều. Hấn bước đi còn khó, huống chi đưa nó đi. Thấy nó đau, hấn sốt ruột kinh khủng. Hấn liếc ngang một cái, ai cũng thấy lạnh sống lưng, ngay tắp lự né sang bên, nhường đường cho hấn.

Xuống được tới phòng y tế là một chặng đường dài gian nan. Ra ngoài căn tin đến sân trường cũng bị học sinh bu đen bu đỏ xung quanh ngóng chuyện. Hấn phóng tia lửa điện, ảnh hưởng phạm vi rộng lớn. Học sinh hoảng sợ chạy, ti vi truyền hình cáp đang xem bị ngắt kết nối, vì tính dùng internet thì rớt mạng, chó, mèo hoảng hốt tru tréo kêu gào, hàng xóm xung quanh rừng mình,... và một số tác hại khác...

- Cô bé bị bong gân, giờ thì không sao nữa, nhưng hạn chế đi lại ha. – cô y tá nói sau khi xem xét và... làm một số điều với chân nó.

- Ngốc! – hấn búng vào trán nó, mắng. Khuôn mặt hấn đỏ ửng vì giận. Hấn vô cùng lo cho nó. Công hấn bảo vệ nó, vậy mà bị đau lại chẳng nói gì! – Sao bị đau mà không nói hả? Còn dám trèo tường ra ngoài nữa!

- E... Em... xin lỗi.

- Xin lỗi là xong hả? Em đừng có cho là cơ thể của em chỉ thuộc quyền sở hữu của em! Còn của anh nữa đấy! – hấn gất.

- Hả? – nó / cô y tá / nguyên đám tụ tập nó mới chạy vào đã nghe câu phán quyết hùng hồn.

- À là... lúc em đau thì những người yêu thương em cũng sẽ khó chịu theo! Cho nên là em phải bảo vệ bản thân cho thật tốt, để không phiền lòng người khác! – ẻm đã biết mình bị hố!

- Em xin lỗi!

- Là tại tôi đúng không? Xin lỗi cô nhé. – Kate buồn bã lên tiếng.

- Không phải đâu! Không hề phải! Do tôi vô ý nên ngã thôi! Cô đừng tự trách mình.

- Mấy đứa về lớp đi! Chuông reo vào tiết rồi kìa. Còn bạn bị thương ở đây cũng được. – cô y tá nói.

- Anh / Tôi ở lại với em / cô. – hấn và Kate đồng thanh.

- Ai cho cô / anh bắt chước tôi? – cả hai lại đồng thanh.

- Mọi người cứ về lớp đi. Để em ngủ. – không biết sao, khi thấy hấn và Kate hợp rơ với nhau, nó có chút... khó chịu. Nó mệt. Nó đau. Nó bứt rứt. Nó muốn ngủ.

- Vậy em / cô ở lại đi. Anh / Tôi đi đây. – lại đồng thanh.

- Mày ngủ đi. Về tới nhà tao sẽ xử mày tội giấu diếm thương tích! Grừ!!! – Zoey nhếch môi vẽ ra nụ cười ác quỷ.

- Ngoan. – Julia xoa nhẹ đầu nó mỉm cười.

Cuối cùng nó cũng có không gian yên tĩnh.

Nó bị sao ý? Có nên đi khám bệnh không đây?!! Nó thấy áp lực và lo sợ kinh khủng về cái kết giữa nó và hấn. Ấy da! Nó suy nghĩ nhiều đến nỗi gây ảo giác.

Bên phải của nó là thiên thần với đôi cánh trắng, bên trái là ác quỷ với đôi cánh đen. Ác quỷ vỗ tay cái bộp, tuyên bố :

- Đây là ghen thừa chị hai!

- Vậy giờ phải làm sao? – nó.

- Tin vào Kevin đi. Anh ấy không phản bội cô đâu mà! – thiên thần cầm li coca hút rọt rọt.

- Mơ đi! Đàn ông thằng nào cũng như thằng nào! Có mới nói cũ! Tốt nhất phá hoại cái mới. Đổ thằng nào dám rời cái cũ. – ác quỷ nhai bánh snack.

- Vậy là sao? – nó hoang mang.

- Cứ cư xử như bình thường. – thiên thần lấy gậy kim loại đầy đinh tán ra đánh bóng.

- Giết con đó đi! Hay làm nó thành người thực vật là ok. – ác quỷ nhớ lời mẹ dặn trước khi sang nhà bà, đem quần áo ra ủi.

- Đã nói cứ bình thường mà! – thiên thần xắn tay áo chuẩn bị nhào vô thằng kia.

- Đã bảo giết mà! – ác quỷ phang nguyên cái bàn ủi vào thiên thần nhưng em ấy né kịp.

- Im!

- Giết!

Bla bla. Và hai tên này đã lao vào nhau ụnh tay đôi. Bất phân thắng bại, lấy AK ra bắn. Vắn huề, lấy lựu đạn ra ném.

Nó thở dài nằm ra giường. Nó phải tự tin lên. Dù cho hấn thích ai, đó là quyền cá nhân của hấn, hấn hạnh phúc là được... Mơ à! Đó chỉ là mớ lí thuyết lằng nhằng phức tạp trong những cuốn tiểu thuyết!

Cơ mà... hình như nó làm hơi quá! Hấn và Kate đã có gì đâu.

Thực ra, là nó suy nghĩ như vậy, chứ đâu hề biết, hai người này là có cái gì đấy rồi, chỉ đơn giản là chưa nhận ra.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 97

97. Chương 97

Hết giờ học, hấn ngay lập tức vứt cặp sách của nó và hấn cho Josh giữ, kéo Kevin bé xuống rước nó về.

Hấn quỳ xuống đưa lưng về phía nó trước hai cái nhìn chăm chăm, ánh mắt mong đợi long lanh lấp lánh của cô y tá và Kevin bé. Nó ngượng ngùng leo lên lưng hấn.

Hấn công nó về. Trên lưng hấn, nó sợ nó sẽ trở thành gánh nặng, nhất là dưới trời trưa như vậy. Mà xem ra anh chàng chả có vẻ gì là mệt mỏi hết a. Kevin bé đi cạnh bên cảm thấy vô cùng tự hào vì pama của mình bây giờ trông thật hạnh phúc.

- Em tự đi được mà! Thả em xuống đi! – nó chơi chơi cả lên.

- Oái! Em ngồi yên đi! Té bây giờ! Ối!

- Mama để papa công đi! – Kevin bé nói, mắt long lanh.

- Trời ă? Con nghe lời ai mà nói thế? Anh dạy nó hả? – nó nín tay áo của hấn.

- A! Đâu có! Anh vô tội mà! – hấn đáp, vẻ mặt lúng túng nhìn mà thấy tội.

- Hi hi! Người ta nhìn kia! – Kevin bé cười khúc khích. Lúc này, 2 nhân vật chính của chúng ta mới phát hiện ra họ đang ở trên đường.

Sau đó nó không dám ho he, hó hé gì thêm. Hấn cười cười, rồi công nó về tận nhà vì hôm nay cả đám đi bộ nên không có xe. Tận sao này nó mới thấy mình ngu, tại sao lúc đó không đi taxi?!!

Tới nhà, nó thấy trước cổng nhà là 3 chiếc xe hơi đen tuyền. Còn hấn chẳng thèm quan tâm, công nó đi tới. Kevin bé tíu ta tíu tít, luôn miệng hát hò, đi cạnh hấn này giờ im re, tay nín quần hấn (mém tụt ^^).

Lúc cả ba tới gần, ba cánh cửa xe đồng loạt mở ra, những tên mặc vest đen theo sau một người đàn ông trung niên, ông chặn trước cửa, hất mặt về phía hắn :

- Chơi đủ rồi. Về đi.

- Không thích. – hắn dừng bước lạnh lùng đáp.

- Tao nói mày về lấy vợ cho tao!

- Ai vậy ba? – Kevin bé sở hãi nín ửng quần hắn (sắp tụt rồi bé ơi! Tới luôn đề!!!)

- Người đứng.

- Mày... mày... với con nhỏ này... có con? Thằng mất dạy! Tao nuôi mày khôn lớn mà mày quay lại đâm sau lưng tao một nhát vậy hả? Mày biết tao với mẹ của mày vất vả như thế nào không? Mày lớn già đầu còn bỏ nhà ra đi. Thằng khôn nhà đại chợ! Ba mẹ không nuôi lại nuôi gái. – ông đó mất hết vẻ điềm tĩnh ban đầu, hét lên.

- Tôi cấm ông xúc phạm cô ấy!

- Tao ày biết. Mày không về nhà ngoan ngoãn đi cưới vợ. Con nhỏ trên lưng mày không được yên đâu! Cái thứ bám trai.

Hắn trợn mắt, định đặt nó xuống chạy đến đâm cho ông ta một cái thì...

“Bốp.”

Ông đó bị đâm ột cái mắt thăng bằng hơi ngã rồi ngay lập tức quát lớn :

- Mày là thằng nào?

- Xin lỗi cô ấy / con bé ngay. – hắn cùng người mới đánh ông ta đồng thanh, người đó còn ai ngoài papa nó. Pama nó vừa thưởng thức khí lạnh Đà Lạt những ngày đầu năm, vừa về đến nhà đã nghe tiếng cãi vã, nghe kĩ mới biết mắng con gái mình. Không kiềm nổi tức giận, ông đã đánh cho ông ta một phát.

- Tại sao một người cao quý như tao lại phải hạ mình xin lỗi một con nhỏ bám ví tiền đàn ông như thế? – ông ta lại hét lên.

- Bác thật quá đáng! – Julia và Zoey vừa chạy tới đồng thanh hét lớn. Jackson và Josh cũng phải kiềm chế hai cô nàng và chính mình lắm mới không nhào tới xé xác ông ta ra.

- Tao là ba nó, tao có quyền dạy nó.

- Ông đang tự bôi xấu bản thân đấy. – hắn liếc người nhận mình là cha của hắn. Ánh mắt hắn lạnh hơn bao giờ hết. Chết chửa bao nhiêu hận thù, cay đắng, chua chát. Hắn muốn băm vằm ông ra thành từng mảnh nhỏ, lấy keo dán lại, rồi xát muối ớt (ớt hiểm mới được a) lên vết thương của ông.

- Dù anh có là ai đi chăng nữa, một người trưởng thành lại lên tiếng mắng nhiếc con cùng bạn gái nó giữa đường như vậy có đáng mặt đàn ông không? Khác nào tự rêu rao mình không dạy được con? Có gì cũng phải từ từ về nhà dạy bảo nó. – mama nó nói.

- Tao không biết! Thằng kia, mày về nhà cho tao ngay!

- Tôi đã nói không? Sao ông lì quá vậy?

- Thằng mất dạy.

- Về với bác đi anh. – giọng nó nhẹ nhàng vang lên.

- Cuối cùng cũng chịu buông tha con trai người khác rồi à? Khuôn mặt này giúp mày dễ dàng tìm thằng khác để mồi chài nên mới...

“Chát.”

Là nó. Lần thứ hai nó tát người khác. Chân nó chẳng thấy đau nữa, nó tiến thẳng tới, tát ông ta một cái như trời giáng, làm ông giật mình quay qua trừng mắt với nó. Hấn chạy tới kéo nó vào lòng mình nhằm bảo vệ

nó nếu ông ta điên lên làm hại nó, mặt nó vô cảm nói :

- Cháu xin lỗi vì đã đánh bác. Bác à, cháu cũng không phải muốn lên mặt dạy đời bác, nhưng cháu phải nói một điều. Đừng bao giờ xúc phạm người khác khi bác chẳng biết gì về người đó. Bác mắng cháu cũng được nhưng không phải là trước ba mẹ cháu. Còn nữa, chuyện giữa bác và Kevin là chuyện gia đình của hai người. Cháu không liên quan. Đừng có kéo cháu vào mớ lí luận cùn của bác. – nó quay sang hấn – Anh và bác về nhà nói chuyện thẳng với nhau một lần đi.

Ba hấn vẫn đứng như trời trồng trừng mắt nhìn nó, mấy tên mặc vest sau lưng bắt đầu tiến đến hấn. Hấn lạnh lùng bẻ gãy cổ một thằng, làm mấy tên khác khiếp đảm chần chừ chưa dám tiến lên. Nó hoảng hốt hét lên :

- Anh đừng chống cự nữa! Mau về nhà đi!

- Hana.! Em... Chết tiệt! Đỡ lấy cô ấy. – hấn đẩy nó về phía Julia và Zoey đang đứng lờm ba hấn.

Hấn tức điên, mắt đỏ ngầu ngọn lửa chết chóc. Hấn vào nhà leo lên chiếc mô tô thân yêu phóng thẳng tới bar Steward.

Ba hấn thấy hấn chạy xe ra, ngỡ là hấn đồng ý về nhà, nên cũng lên xe chạy đi. Trước đó còn liếc sang nó một cái.

Sau khi hấn, cùng ba chiếc xe chạy đi, mặt nó vô cảm, lết từng bước lên phòng, mặc cái chân đau nhói hành xác. Pama nó và năm người còn lại chỉ biết đau xót nhìn theo nó chứ chẳng biết làm gì hơn, nhất là Kevin bé. Thằng bé hoảng sợ khi thấy hai người mình cho là pama cãi nhau.

Nó vừa đóng cửa phòng đã nhảy lên giường nằm khóc. Nó vừa buồn vừa tức, biết xả đi đâu đây?! Tức vì ba hấn xúc phạm nó. Buồn vì tương lai, chắc nó và hấn chẳng có cơ hội với nhau đâu.

- Hana, xuống ăn cơm đi con. Con đã không ăn trưa rồi. – mama nó gõ cửa phòng nó khi trời đã sụp tối. Bà và chồng bà đau lòng vô cùng khi thấy nó buồn, nhưng bà biết nó đã lớn, sẽ không thích pama can thiệp vào chuyện của mình. Bà đành đứng sau, làm hậu phương vững chắc, khi nào mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát, bà sẽ giúp đỡ.

- Con không ăn đâu. Mọi người ăn đi. Bây giờ con chỉ muốn ngủ thôi. – giọng nó uể oải.

- Mày xuống ăn đi. – Zoey nhần nhó.

- Mày ăn đi. Khi nào tao đói, tao sẽ xuống bếp mò cơm ăn. – nó cố đùa.

- Xuống ăn đi. – Julia cũng vào cuộc. Xót xa khi thấy nó như vậy.

- Kevin bé tối nay nhờ hai đứa bày cho ngủ ké đi. Tao muốn một mình. – nó lại khóc.

- Vậy tao dành phần ày.

- Ủ.

Nó lại có không gian yên tĩnh. Nó nhìn sang phần giường của hấn, nhớ tới hấn, nhớ nụ cười, khuôn mặt giận dữ của hấn, thở dài, thôi không khóc nữa. Tâm nó đã bình tĩnh hơn. Nó bắt đầu hối hận vì đã quát hấn và vì những chuyện khác. OMG! Nghĩ lại lúc đó sao nó gan cùng mình vậy trời. Dám tát cả ba hấn! Nó rầu rĩ... nằm than thở như sắp chết.

Còn hấn mãi miết uống rượu từ trưa đến giờ như một thằng khát nước lâu năm mới từ hoang mạc trở về và nguồn nước duy nhất là rượu. Bao nhiêu cô nàng đi qua đều đứng trước hấn, mặc dù hấn vẫn mặc đồng phục học sinh, và mặc dù từ người hấn tỏa ra luồng sát khí khổng lồ. Vài ả lại gần nũng nịu, bị hấn thẳng tay, à nhầm, thẳng chân đạp phất cho bay xuống ghế. Phillip thấy

có gì đó bạo động liền chạy lên xem, thấy hấn lúc này giật cả mình. Nhìn như... oan hồn vất vưởng ở trần gian chuẩn bị báo thù ý.

Tâm trạng của hắn phải nói là cực kì tồi tệ. Tại sao hắn say đến chẳng đứng nổi nữa mà nổi tức giận vẫn không nguôi ngoai chút nào cả? Ba hắn là con người nhẫn tâm, tàn bạo, gia trưởng, luôn ích kỉ bảo hắn phải nghe lời, hoàn thành những thứ ông muốn, nhưng phải xuất sắc mới được. Lúc cần thì ông giữ, lúc không cần thì vứt đi như đồ vật. Xưa nay toàn bắt ép hắn nhưng chẳng thèm quan tâm gì tới, toàn lo công việc của ông. Giờ khi cần bán hắn sang nhà vợ, ông cũng ép cho bằng được. Hình như hắn chỉ là công cụ làm giàu thì phải. Nay ông ta còn dám mò tới tận nhà nó, mắng nhiếc đủ điều. Hắn tức điên, hận không thể giết ông. Nó chưa biết điều đó hay sao còn bắt hắn đối mặt với ông? Thật tức chết! Khuôn mặt hắn đen lại. Hắn thanh toán rồi chạy về nhà nó. Điều hắn muốn lúc này là nó.

Về tới nhà nó, hắn chạy ngay lên phòng nó đập cửa rầm rầm.

(Eo ui! Anh này kinh thật! Say xỉn thế mà vẫn an toàn về được tới nhà! – hắn nhếch mép : “Không có đâu cưng! Anh đây xem tông mấy người, xem làm gãy mấy cây cột điện, xem cán nát đuôi mấy con chó, rồi xem tí hắt văng cổng nhà Hana rồi. Mà tại vì anh mày thánh thiện nên được phù hộ thôi! Hê hê! – t/g (= =”) (_ _ ”)).

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 98

98. Chương 98

- Hana! Mở cửa mau! Hana!

Nó nghe giọng hắn nhè nhè vì

say thì giật cả mình chạy vội ra mở cửa. Hắn thấy nó, cả người đổ xuống. Nó vội đỡ hắn vào trong. Khó khăn lắm mới kéo được thầy hắn lại giường vì cái chân đau đã mất thăng bằng ngã xuống giường bị hắn đè cho dẹp lép. (t/g nói hơi bị quá đà a). Nó kiên cường bắt khuất phòng chống tệ nạn, đẩy hắn ra, mà tên này cứ nằm phê đó lèm bèm gì đó.

Bất lực rồi, nó nằm yên luôn, giọng hắn bắt đầu rõ hơn :

- Sao em bảo anh về nhà với ông ta? Hết chứa chấp anh rồi à? Bắt đầu thấy chán ghét anh rồi?

- Em chỉ muốn gia đình anh hòa thuận thôi.

- Ngốc! Em biết anh hận ông ta thế nào mà!

Nó im lặng, nhẹ nhàng ôm hắn. Không khí vô cùng lãng mạn và mờ ám này bị nó làm cho tan vỡ luôn :

- Khoan đã. Anh qua kia mà nằm đi. Ngộp thở chết mất!

Hắn lăn qua một cái và lọt luôn xuống giường. Nó tặc lưỡi lòi hắn lên và phát hiện hắn đã ngủ.

Nó đành để hắn ngủ luôn rồi leo lên nằm cạnh, ôm hắn ngủ. Không biết anh chàng này của nó đã trải qua bao nhiêu đau khổ trong quá khứ chứ? Nó thờ dãi rồi chìm vào giấc mơ, lúc đó, hắn cũng vô thức ôm nó vào lòng. Đêm, Kevin bé mò sang phòng nó, thấy nó và hắn ôm nhau ngủ thì ghen tị, cố gắng lên ngủ chung luôn.

Nhưng giường của nó quá cao so với thằng bé, Kevin bé cứ loay hoay mãi không leo tới, tức quá khóc lên. Nó giật mình thức giấc bé thằng bé lên. Thế là hắn ôm luôn cả nó và Kevin bé ngủ. Thằng bé thích thú mỉm cười.

...

Sáng hôm sau, hắn và nó cư xử như chẳng hề có ngày hôm qua, cả đám cũng chẳng nói gì. Vui nhất là Kevin bé, thằng nhóc cứ luôn miệng hát hò dù đang trong bàn ăn.

Ăn xong thì kéo nhau đến trường. Vì chân nó còn đau nên hôm nay rủ nhau đi xe mô tô. Hôm nay, mama nó muốn hàn duyên tâm sự với Kevin bé nên thằng bé ở nhà.

Năm chiếc xe chạy vào nhà để xe của trường trước ánh mắt ngưỡng mộ và sự bàn tán của thiên hạ, nhưng mấy người này chẳng thêm quan tâm.

Hắn lại thể hiện tình cảm chồn đông người. Hôm qua bé nó làm chấn động từ căng tin ra sân trường, hôm nay lại bắt nó leo lên lưng để hắn cõng cho bằng được. Nó vốn không chịu, nhưng bị hắn dọa sẽ bé nó giống hôm qua nếu nó không lên. Nó bị áp bức quá!! Thấy người ta hiền làm tới hà!

Vừa vào lớp đã thấy Kate phóng tới, loay hoay với nó :

- Hana! Hana! Cô có sao không? Còn đau không? Đi khám lại cái chân chưa? Uống thuốc chưa? Xoa bóp chưa? Ăn sáng chưa? Tối hôm qua ngủ đủ giấc không? Có ai bắt cô đi đứng nhiều không?

- Haha! Được rồi, Hana không sao đâu. Cô đừng lo. – đến Julia cũng phải bật cười trước cái miệng cứ nói liên hồi của Kate.

- Lắm mồm. Cô biến đi! – hắn cau mày đỡ nó ngồi xuống.

- Im đi! Tôi thích ở đây đó thì sao? Tôi đến thăm Hana chứ kiếm anh hay sao mà ý kiến? – Kate lại hét vào mặt hắn.

- Tôi nói cô biến đi mà! Ở đây không có ai chứa chấp đâu mà cứ... – hắn đáp. Lại thế rồi, tim nó thất lại. Đau quá!

Nó có cảm giác hắn rất hứng thú với Kate. Nó phải cư xử sao cho đúng đây? Kate là một cô gái xinh đẹp, tính tình cũng rất tốt, lại hòa đồng, cá tính. Trong khi nó chỉ là một cô gái bình thường trong những người bình thường. (khiêm tốn thái quá!) Nếu hắn có quên mất nó và yêu Kate cũng chẳng có gì lạ, vả lại, tương lai của hắn và nó sau này cũng chẳng đi đâu cả, bởi ba hắn...

Không phải nó không tin hắn, nhưng biết làm sao khi những suy nghĩ đó cứ liên tục hiện ra trong đầu nó. Nó đột nhiên thấy vô cùng tự ti, có cảm giác, tất cả những cô gái trên thế gian này đều đẹp hơn nó, tốt hơn nó. Nó không muốn hắn tiếp xúc với ai khác ngoài nó để không nảy sinh thêm tình cảm

với những cô gái đó.

Nó biết nó rất ích kỉ. Nó biết nó rất là quá đáng. Nó muốn trở về như trước đây, là một cô gái không bận tâm về vấn đề gì trong cuộc sống, vô tư, hồn nhiên cùng hai cô bạn thân và gia đình. Nhưng nó đã va vào cạn bẫy mà cái gọi là “yêu” đã tạo ra __ ghen.

Thấy mặt nó có vẻ không ổn, Julia và Zoey đá hắn ra, chạy sang chỗ ngồi của nó hỏi :

- Mà sao vậy?

- Tao... có sao đâu? – nó chối.

Thực sự lúc này, nó còn cảm thấy ghê tởm chính nó. Nó không muốn ai khác biết về những suy nghĩ đó, nó sợ người ta ghét nó, nhất là những người nó yêu thương và trân trọng nhất.

- Tao hỏi mày bị gì? Lúc nào cũng giấu kín bưng như vậy? Tụi tao có còn là bạn thân của mày không vậy?

- Zoey thét lên. Nhỏ tức con bạn thân cứng đầu.

- Vì mày là bạn thân của tao nên tao mới giấu! – nó khó khăn đáp lại.

- Tao không biết mày gặp chuyện gì? Với tư cách là bạn thân của mày, tụi tao chỉ muốn chia sẻ với mày những khó khăn đó, nhưng nếu mày cứ cứng đầu như vậy thì ok. Mày tự mà lo lấy. Tao chả thêm quan tâm nữa. Mày cứ làm như mày chỉ sống một mình vậy! Mày lo bộ người khác không lo theo à? Tự mày xử lí được hết hả? Nếu vậy đã chẳng có cái gọi là tình bạn! – Zoey quát nó, làm cả lớp quay lại nhìn. Bình thường thấy nhỏ trân trọng nó lắm mà sao hôm nay bùng nổ kinh khủng thế không biết?!

- Oa oa! Đừng giận tao! Tao nói mà! – nó òa khóc luôn.

- Anh xin phép giúp, ba đưa em cúp hai tiết đầu nha! – Julia và Zoey đồng thanh nói với Jackson và Josh.

- Ủa sao hôm nay đóng vai học sinh gương mẫu vậy? Đờ giờ toàn cúp không phép thôi mà? – hai chàng đồng thanh.

Kate thấy ba đứa nó đi rồi cũng liếc hần một cái rồi về lớp. Hần chẳng hiểu cái mô tê gì hết? Nhưng có phải vì ba hần hôm qua không? Hần bắt đầu lo sợ, ánh mắt hướng về phía cả ba vừa đi ra. Lớp nó trở về trạng thái cũ __ ồn ào, náo nhiệt.

Jackson và Josh thấy vẻ mặt hần đầy tâm sự, chạy sang hỏi :

- Vụ gì vậy?

Hần thở dài rồi kể nỗi khổ tâm của mình.

Cùng lúc đó trên sân thượng (máu me bữa trước đã được dọn sạch). Gió nhẹ, phảng phất mùi hương những bông hoa trồng trong sân sau của trường, luồn qua làm rối tóc ba nàng. Nó thút thít khóc, Julia và Zoey ngồi cạnh trầm ngâm suy nghĩ. Lát sau, Julia lên tiếng :

- Không phải mày ích kỉ hay gì đâu! Ghen là điều tất yếu khi mày yêu. Nhưng liệu mày có đủ can đảm và tự tin để đấu tranh giành lại hần nếu cần thiết hay không.

- Tao nghĩ là... không. – nó mệt mỏi đáp.

- Mày bị ngốc à? Hần yêu mày như vậy, còn lo gì nữa! Mà không sao! Dù cho Kevin có như mày nghĩ, tụi tao sẽ tấn cho hần một trận cho đến khi hần không thể sinh con được nữa! – Zoey nói, câu nào câu nấy sặc mùi bạo lực.

- Haha! Ok ok! Tao thấy tốt hơn rồi. Phải tự tin chứ nhĩ?! – nó cười lớn. Bạn bè đúng là tuyệt vời. Chuyện làm nó đau đầu suốt mấy ngày vậy mà tâm sự một chút, lắng nghe một chút đã chẳng thấy buồn nữa, tâm trạng cũng tốt, nhẹ lòng lại khỏe khoắn, tràn đầy sinh lực – Giờ làm gì đây?

- Ngủ đi, hết tiết 2 về lớp rửa huyệt xuống căn tin. – Julia vừa đáp vừa nằm dài ra sàn.

- Ok.

...

- Thì ra vậy. Nhưng Hana chắc không giận chuyện đó đâu! – Josh khẳng định chắc nịch.

- Hừ. Làm sao mày biết? Cô ấy chuyên gia giấu kín trong lòng! – hần nhăn nhó.

- Mày mà cũng có lúc này hả Kevin? Quen với mày bao nhiêu lâu, lần đầu tiên tao thấy mày nhúc óc vì một cô gái nha. – Jackson cười làm giáo viên vừa vào lớp mém xịt máu mũi – Thôi đừng lo nữa cưng, vợ mày hiền khô hà, chả bao giờ giận đâu. Giờ tao về chỗ ngồi đây!

- Hừm. – hần trầm ngâm cả hai tiết. Nhìn hần chừng chặc vô cùng khi nghiêm túc suy nghĩ, làm bà cô mém nhập viện vì mất máu. Mặc dù bà cô đã già, và vô cùng nghiêm túc trong việc giảng dạy, (trong những giáo viên, duy nhất bà này còn dạy lớp nó những ngày cận Tết như vậy) nhưng bệnh mê trai đẹp thì không tránh khỏi.

Jackson mặc kệ, lôi điện thoại ra nhắn tin với Julia, bị cô mắng xối xả vì dám phá vỡ giấc ngủ yêu dấu của cô nàng. Josh thần nhiên ngủ gục luôn trên bàn, mơ thấy mình bay được đến Never Land chơi với Peter Pan.

Bà cô bình thường chắc chắn sẽ rất tức giận khi có người bỏ bài giảng của bà, nhưng vì là trai đẹp nên... ok.

...

Reng chuông hết tiết 2, tụi nó kéo tụi hần xuống căn tin ăn. Trong lúc tụi hần đi lấy thức ăn giúp tụi nó, Kate lại đến, cười với tụi nó :

- Hêlu ba nàng. Tụi ngồi đây được chứ?

- Tất nhiên rồi. – nó vui vẻ đáp. Haha. Thấy mình có thể đối tốt với Kate, cũng không còn khó chịu nữa, nó hạnh phúc vô cùng. Julia và Zoey thấy cái mặt hớn hở của nó đã hiểu rõ vấn đề, cười nhẹ. Hạnh phúc có thể lây lan!

- Mấy tên hay theo ba cô đâu rồi? – Kate nhìn quanh, hỏi.

- Chà. Để ý tên nào rồi chứ gì? Quan tâm ghê chưa? – Zoey cười tí mắt trêu cô bạn mới.
- Làm gì có! Ba tên đó là bạn trai của ba cô đúng chứ? Lãng mạn thiệt nha! Tôi luôn muốn có tình yêu tuổi học trò. – Kate cười, nói, cái mặt rất chi là bự. Khi Kate nhắc đến tình yêu, tụi nó đột nhiên bị ảo giác hay sao ý? Hoa hồng lung linh xung quanh Kate, lại có nhạc đệm cơ? Chắc có vấn đề thật!
- Uầy! – ba nàng đồng thanh – Cô thì sao? Không có bạn trai à?
- Ủ. Tôi không có bạn trai. Thật ra, tôi đang để ý một người.
- Sao không tỏ tình đi! Có gì không ổn sao? Tụi này giúp cho! – nó cuồn trào sức sống, máu muốn giú p đời dâng cao.
- Không được đâu. Dù cho cậu ấy thích tôi và chúng tôi tiến tới hẹn hò thì... mama tôi cũng sẽ can thiệp và dọa cậu ấy chạy mất dép.
- Là ai vậy? Nói đi! – Zoey tò mò.
- Là... nhóc Ken lớp 10. – Kate thẹn thùng đáp.
- WTF!! – ba nàng đồng thanh – 10A1?
- Ủ. Đừng có cười tôi đấy!
- Rồi. Thế tại sao mama cô lại ngăn cô có bạn trai? – nó hỏi. Nếu là Ken thì nó có thể giúp.
- Vì mama tôi ép tôi cưới chồng! – Kate nói một cách khó khăn.
- Ấy! Là ai? – Julia cảm thấy đồng cảm-ing.
- Con trai ông chủ tịch tập đoàn Vasion.
- Là Kevin! – Julia và Zoey đồng thanh rồi nhìn sang nó.

99. Chương 99

Nó làm mặt hình sự dăm chiêu suy nghĩ, rồi đột nhiên cười lớn :

- Haha! Tôi cứ tưởng chỉ có trong tiểu thuyết. Thì ra đời thật cũng có chuyện oan gia ngõ hẹp như vậy đấy! – bing bong. Nó thấy buồn cười thật đấy ă! Không phải nuốt nước mắt vào tim đâu! Còn lúc nó làm mặt hình sự, chính là lúc nó đếm lại những truyện có mô típ như vậy mà nó đã đọc.
- Kevin á? Cái tên cao cao, tóc đỏ đỏ hả? – Kate hỏi.
- Ủ. – Zoey gật đầu, mắt vẫn dán chặt vào nó, thắc mắc con này cười thật hay cười gượng đây?
- Hớ? Đâu có được? Cậu ta là bạn trai của Hana mà? – Kate phát hiện, mặt cô nàng trở nên gượng gạo. Nó rất đúng, Kate rất tốt, không bao giờ có ý định chiếm lấy gì của bạn bè làm của riêng.
- Ủ. – nó gật đầu khẳng định chủ quyền – Không sao đâu! Kevin đã nói có cách giải quyết.
- Tuyệt thực hả? – Zoey ngây thơ hỏi.
- Tao không biết nữa. Anh ấy có vẻ khá chắc chắn với kế hoạch đó. – nó nhún vai. Hấn và Jackson vừa đem nguyên mâm thức ăn về. Kate thấy hấn thì lạng đi mắt, có lẽ cô nàng sợ nó buồn. Zoey ngó nghiêng, thấy mất bóng dáng một người thì hỏi :
- Josh đâu rồi?
- Nó nghe điện thoại, rồi phóng đi đâu rồi. – Jackson đáp.

- Xa nhau có tí đã nhớ người ta rồi! Thật là... – nó trêu nhỏ.
 - Xì. Ai thèm nhớ tên đó! Tại vì hần đảm nhiệm việc đem thức ăn về cho tao, giờ biến đâu mất tiu, tao nhìn đói à? – Zoey đáp. Nhưng khuôn mặt đỏ lựng của nhỏ chẳng qua mắt được ai.
 - Hana, chuyện của Kate... mày ổn không? – Julia ái ngại hỏi nó.
 - Ồ. Tao chẳng thấy sợ nữa, mà đột nhiên tao muốn làm bà mai!!
 - Haha! Ok luôn! Ba đứa mình sẽ giúp cậu ấy.
- Hần và Jackson chẳng hiểu gì, ngồi lại căn tin nhâm nhi cốc cà phê, miễn cưỡng xử lý đám thức ăn của tụi nó. Gọi một đồng rồi nổi hứng trưng nghĩa chạy đi mất. Julia và Zoey chạy đi tìm Kate, rủ cô nàng đi bar. Còn nó chạy đi tìm Ken bảo cậu tối hẹn gặp ở bar. Hai người đồng ý mà chẳng hoài nghi gì.
- Josh nhắn tin báo với Zoey sẽ không về nhà vì có chuyện gấp. Nhỏ có hơi khó chịu rồi thôi. Kệ tên đó!!
- Tối đó, ba đứa tụi nó, và hai đứa tụi hần đến Steward, đã thấy Ken ngồi chờ ở đó. Cậu đưa ánh mắt tò mò nhìn nó. Thấy cái mặt gian tà vậy là biết nó lại bày trò rồi.
- Mấy người thiệt quá quắt nha! Chuyện của Nobita, Doraemon sao không ai nói gì với tôi hết? – Ken nhăn nhó.
 - Thì... mà sắp tới có một vụ đây, đi không? – Julia cười khì.
 - Vụ gì? – không chỉ mình Ken mà cả đám cùng đồng thanh hỏi cô.
 - Khi nào tới sẽ biết. – Julia đáp gọn, tựa người ra sau ghé nhắm nhấp li rượu trên tay.
 - Ủa, chuyện gì mà ngoài kia ồn thế? – Zoey chú ý tới đám lố nhố. (hôm nay mấy anh chị nhà mình không vào phòng vip, chỉ lựa một chỗ ngồi khuất tám chuyện thôi) – Ủa, là Kate mà?
 - Cô ấy gặp rắc rối rồi. Ra giúp cô ấy đi Ken. – nó cười nhiệt tình luôn.
- Ken có hơi khó hiểu nhưng cũng rời chỗ ngồi tiến tới chỗ Kate. Sáng nay tự nhiên, Julia và Zoey bảo cô nàng đến bar, mà cô vốn muốn đến thử từ lâu, nhưng chưa có dịp, thế là đồng ý luôn. Vừa bước chân vào cổng, đã bị hai tên say rượu chặn đường làm cản rủ rê. Thú thật là Kate không biết võ, nên chẳng biết phải làm sao với hai tên này thì Ken xuất hiện.
- Ồi! Cảm giác của Kate thế nào nhỉ? Lâng lâng hạnh phúc. Được cứu bởi người mà mình thầm thích mà! Cơ mà nhìn Ken lúc này, ai nghĩ thằng nhóc mới học lớp 10, nhìn chừng chạc đến thế? Dáng người Ken vốn đã cao, thằng nhóc lại biết cách phối hợp quần áo nhìn cực chất!! Làm tim Kate đập nhanh hơn một tí, mặt Kate đỏ hơn một tí.
- Ken lạnh lùng đứng chắn trước hai tên kia, tay kéo Kate vào lòng. Kinh nghiệm xương máu của Ken cho cậu biết, trong những lúc thế này, cứ nhận mình là bạn trai của cô ấy, mọi chuyện sẽ được giải quyết một cách dễ dàng và nhanh chóng, thế là :
- Mấy người đang làm gì bạn gái tôi?
 - Mày là thằng nào? – hai thằng đó ngênh mặt hỏi, men say làm hai thằng này trở nên... gan dạ, dù đang rét run bởi sát khí từ Ken nhưng sợ mất mặt trước người đẹp.
 - Mày bị ngu hả? Tao đã nói đây là bạn gái tao, thì tao là bạn trai cô ấy. – Ken đáp, mặt không chút biểu cảm.
 - Mày tính làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì? Tao biết, mày với con này chẳng là gì hết!
- Ken bắt đầu hối hận vì đã nói mình là bạn trai của Kate, nhưng mà tên đó muốn chứ gì, thì ok thôi. Ken nhếch mép :
- Muốn tao chứng minh?
 - Ừ.

Ken chẳng nói gì, vòng tay qua ôm eo Kate, cô nàng bắt đầu thấy mùi nguy hiểm, thì đúng y như rằng, cậu cuối xuống hôn Kate.

Ba đứa tụi nó thích thú nhìn ra, miệng cười toe toét.

1s.

2s

1

Thấy Kate có dấu hiệu sẽ tắt thở, Ken mới chịu buông. Cậu quay sang liếc hai tên kia, một tên vẫn còn ngu :

- Vậy tao sẽ giành cô ấy.

- Hừm. Tao vốn định tha cho tụi bây, nhưng là do tụi tụi bây chuốc lấy. Gãy vài cái xương là được rồi nhỉ?

Bốp. Bịch. – một em đã nằm đo đất. Và em đã biết mình tiêu! – Bốp. Phịch – thêm một em.

Ken trượt bàn tay từ eo sang tay của Kate, lôi cô nàng đi, trong khi cô vẫn còn sốc vì nụ hôn ban nãy. Kate đột nhiên hoàn hồn lại, cắn vào tay Ken một cái. Cậu đau điếng thét lên :

- Cô làm cái quái gì thế?

- Ai cho phép cậu hôn tôi?

- Đồ vô ơn! Tôi đã giúp cô đấy!

- Ai cần cậu giúp?

- Cái gì? Nếu không có người nhờ, tôi đã không giúp cô!

Nó thấy tình hình không ổn, định chạy ra hòa giải thì Julia can lại, nó đành ngoan ngoãn ngồi lại nhìn. Zoey thích thú quan sát thằng em của mình. Trong khi đến tận lúc này, hấn và Jackson mới hiểu được mấy cô nàng tinh nghịch này đang làm trò gì.

- Tôi không quan tâm! Trả nụ hôn đầu lại cho tôi! – Kate hét lên. Dù biết cái câu nói của mình là hết sức bướng bỉnh và vô lí nhưng thông cảm, thần kinh của Kate hiện giờ đang... không được bình thường cho lắm.

Đối với một người con gái như Kate, nụ hôn đầu rất quý giá, và phải hôn người mình thích cơ! Ừ thì đúng là Ken chính là người Kate thích. Nhưng nụ hôn mà Kate xem trọng, Ken chỉ coi nói là chuyện rất đổi bình thường, lại còn do nhờ vả mới giúp đỡ Kate! Tổn thương quá! Có phải Kate đã nhìn lầm người? Nhưng mà hình như không phải, ban nãy lúc ôm Kate, Ken đã lấy tay vỗ vỗ nhẹ vai Kate để trấn an tinh thần cô nàng. Cậu thật sự rất tốt bụng mà.

- Cô muốn bồi thường hả?

Kate im lặng nhìn Ken. Ý của cậu là sao cơ? Thấy Kate không nói gì, chỉ giương đôi mắt to tròn, long lanh nhìn mình, Ken nhanh chóng quay mặt đi, lại nắm tay Kate lôi về chỗ tụi nó đang hóng chuyện. Thấy Ken lại gần, tụi nó lật đật ngồi nghiêm túc, như thể nãy giờ ta đây chẳng có làm gì. Hấn và Jackson thấy bộ dạng trẻ con đó thì phì cười. Nhưng có vẻ, Ken chẳng có chút nào quan tâm, chỉ nói một câu rồi lại kéo Kate đi mất :

- Tôi mượn bạn mấy người một chút, nhưng cũng vì cô ta muốn thôi!

Kate giật mình. Ken quen biết với tụi nó ư? Vậy có khi nào cậu ta đã biết tình cảm của Kate rồi không? OMG!! Chắc kiếm xềng tụi đào hồ rồi nhảy xuống quá!! Ô mà chắc tụi nó không nói gì đâu. Tụi nó vốn kín miệng mà! Chắc không để lộ thiên cơ! Với suy nghĩ đó, Kate tạm thở phào.

- Tiến triển nhanh gọn! – đợi Ken đi rồi, ba đứa quỳ tụi nó đồng thanh.

Đi mất của Ken là đi sang quầy pha chế rượu, gọi hai li gì đó rồi đem vào phòng vip. Vừa vào trong, Ken khóa cửa, đặt hai li rượu lên bàn, rồi đề Kate xuống ghế, hai tay cậu chống xuống hai bên người Kate làm

cô nàng chẳng dám nhúch nhích chứ đừng nói là thoát ra. Thấy Ken kề sát mặt xuống mình, Kate đẩy ra, lấp ba lấp bắp :

- Tên điên kia! Cậu đang làm gì thế?
- Bồi thường. – Ken đáp gọn.
- Bồi thường kiểu quái gì thế này? Mau tránh ra!!
- Bồi thường bằng thân thể. Giờ thì nằm yên đi, cô cứ quậy nhiều quá rồi đấy!
- Hả? Không! Tránh ra!
- Đã bảo nằm yên mà! À,... hay cô thích chủ động hơn là bị động hả?
- Chủ động gì cơ? – Kate ngơ ngác hỏi, chưa kịp định hướng gì đã bị lật lại. Tình hình bây giờ là cô nàng nằm bên trên Ken. Kate hiểu vấn đề, gục mặt xuống người Ken.
- Hử? Sao thế? – Ken hỏi, rồi cảm giác có nước gì ẩm ẩm trên ngực mình – Khóc à?

Kate không đáp, tiếp tục sự nghiệp là khóc. Ken biết mình đùa hơi quá, kéo Kate ngồi dậy, vỗ vỗ nhẹ lên đầu cô nàng :

- Nín đi! Tôi chỉ đùa thôi! Thấy cô căng quá nên tôi đùa tí.
- Cậu... hức... là... là đồ ngốc!
- Nín đi. – Ken kéo Kate dựa vào mình.
- Tên ngốc kia! Tránh ra! Đừng dụ dỗ với tôi! – Kate vùng vẫy, nước mắt tèm lem hết con nít.
- Ha! Cô cá biệt thật đấy! Con gái thường thích dụ dỗ cơ mà... – Ken cười nhạt.
- Ngốc! Đừng làm tôi thêm thích cậu!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 100

100. Chương 100

Chạm cột mốc 100 chap rồi, t/g cảm ơn các bạn đã theo dõi và ủng hộ. Gửi ngàn nụ hôn gió tới mấy bạn của tui! Chúc đọc truyện vui vẻ. ~^^~

Năm đứa tui nó vui vẻ tung tăng ra về. Zoey lôi điện thoại ra nhắn tin cho Ken “Cưng đưa Kate về nhà nhé! Tụi này về trước nghe! Cưng dám làm gì cô ấy, chị sẽ cắt đấy! Bye em!” (t/g hỏi nhỏ cái này xiu Zoey ơi, cắt là cắt cái gì vậy?)

Tới nhà nó thì phòng ai nấy về. Zoey vừa đóng cửa phòng, cả người tựa vào cánh cửa mà từ từ ngồi bệt xuống sàn. Ban sáng thì không sao... còn bây giờ, khi về phòng, không nghe tiếng léo nhéo của ai đó bên tai, đột nhiên nhỏ thấy nhớ quá! Đôi mắt cay xè mờ dần rồi nước mắt rơi. Nghe Jackson nói là Josh phải về quê chuyện gia đình, nhỏ trách bản thân vô tâm quá! Là bạn gái của Josh mà đến chuyện Josh là con ai, nhà ở đâu nhỏ cũng không biết. Buồn rầu, nhỏ chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, tắm rửa, định leo lên giường ngủ thì điện thoại reo :

- Hey! Ngủ chưa cưng? – giọng bên kia đầu dây quen thuộc vô cùng, khiến bao nhiêu nỗi nhớ của Zoey bị sút cái veo bay đi mất. Nhưng nước mắt cứ chảy, bùng nổ, như cảm xúc của Zoey. Cô nàng đột nhiên trở thành đứa con nít muốn được papa quan tâm.
- Câm đi! Anh đã ở đâu từ sáng tới giờ?
- Làm em lo lắng hả? – giọng Josh có hơi cười.

- Ai thèm lo cho anh! Hức.
- Ấy!! Đừng khóc nhé! Anh về nhà vì có chút chuyện bận thôi! Sáng mai chắc chắn em sẽ thấy anh ở nhà Hana, nhé!
- Ủ. Nhớ nhé!
- Ok luôn! Giờ ngoan ngoan ngủ ngon nha. Sáng mai vừa mở mắt ra sẽ thấy anh ngay!
- Vậy ngủ ngon. Mà... khoan...
- Hử? Chuyện gì?
- Không có gì, ngủ đi.
- Nói đi, chuyện gì?
- Anh... hát cho em nghe nhé!
- Hở! Hả? Hô... hô... Hahahahaha!!! – và Josh nhà ta cười như đười ươi hết 1 phút.

Zoey lạnh lùng tắt máy, hận mình đã phát ngôn gây sốc như vậy! Lúc này, nhỏ muốn tìm lỗ mà chui quá! Sáng mai gặp lại... ăn nói sao với nhóc đây?!! Zoey gào thét trong tuyệt vọng và câm lặng. Josh hơi sốc vì cô nàng man rợ, bạo lực chuyên đi hành hung người khác như Zoey cũng có những suy nghĩ lãng mạn như vậy, thế là nhóc gọi lại cho Zoey chơi luôn nguyên live show, trong khi nhỏ mở loa ngoài rồi nằm dài, nhắm mắt ngủ. Zoey mỉm cười. “Tuyệt vời! Giọng hát của Josh có khả năng ru ngủ cao quá, hết giọng bà ngoại mình!”. Giọng Josh = giọng bà ngoại = máy ru ngủ. ==”. (Zoey à! Chị thật là bá đạo! T/g bá chị làm sư! – Đa tạ t/g! Hổ hổ!)

Quay lại nơi quán bar.

- Ha... hả? – Ken tròn mắt nhìn Kate.
- A...

Kate bối rối ngược nhìn Ken, trong khi cậu đang cuối xuống nhìn Kate, thế là nụ hôn thứ hai của Kate cũng bị Ken lấy đi mất.

Kate nhanh chóng đẩy Ken ra nhưng cậu lại kéo Kate lại và hôn cô nàng phát nữa __ một nụ hôn mãnh liệt. Bị Kate đẩy ột cái lọt ghế, Ken tức giận đứng phắt dậy nhìn Kate thét lên :

- Cô làm cái quái gì vậy? Chẳng phải cô thích tôi sao? Tôi hôn cô là cô lời chứ gì nữa?!
- Cậu thật quá đáng!
- Gì đây? Lại định bảo tôi bồi thường à? Cô cũng như mấy đứa con gái khác thôi, cũng thích tôi vì vẻ ngoài cả, có ngây thơ ngoan hiền gì đâu mà ra vẻ. Giả tạo đến thế là cùng. Lần này muốn gì? Tiền hả? Hay thật sự muốn tôi trả bằng cơ thể?
- Đừng có đánh đồng tôi với mấy nhóc đó! Làm sao cậu biết tôi thích cậu chỉ vì vẻ bề ngoài hả?
- He! Cô thích tôi ngay từ lần đầu gặp cơ mà. Chưa tiếp xúc, chưa biết tính cách của tôi thế nào, mà cô thích tôi thì chắc chắn là do vẻ ngoài rồi! Ngụy biện vô ích.
- Ai nói lần đầu? Tôi có biết cậu đấy!
- Nói xuông! – mặc dù nói vậy, nhưng cơn giận của Ken cũng ít nhiều vơi đi trước khuôn mặt tức giận đến đỏ lên, trông như sắp khóc của Kate.
- Ken Gum. 10A1. Trường New Star. Chơi bóng rổ, bóng chuyền, bóng đá, cầu lông, tennis... Rất nổi tiếng với phụ nữ, tốt bụng, thích mèo!
- Oái! Tôi không có thích mèo? – Ken bối rối hét lên.
- Ồ... Điểm yếu. Tôi dùng nó để uy hiếp cậu được đấy!
- Đã nói không có! Nhưng... cô thật sự biết tôi ư?

- Tôi và cậu học chung trường.

- Nhưng... sao tôi lại tốt bụng và thích mèo được?

- Lần đầu tiên tôi gặp cậu... là ở sân sau trường. Khi đó, cậu đang trèo lên cây, hành động đó làm tôi chú ý đến cậu. Tôi phát hiện cậu đem trả con chim non về tổ. Lúc cậu trèo xuống, đầu tóc bù xù, rối rắm, còn vướng cả lá cây, quần áo thì xộc xệch, nhưng trông rất đáng yêu. Từ đó, tôi đã để ý cậu.

“Thịch”. Suy nghĩ của Ken: “Thịch? Tim mình mới đập mạnh vì cô ta sao? Ngu ngốc! Chắc do mình tưởng tượng thôi! Nhưng nụ cười hạnh phúc của cô ấy khi nói về mình khiến tim mình thực sự dao động! OMG! Đáng sợ quá! Cô ta là phù thủy ư?!!”

- Hôm đó, tôi phát hiện có một con mèo bị người ta bỏ rơi ngoài sân sau trường mình. Trông nó rất tội, nhưng tiếc là tôi không làm được gì! Chiều hôm đó trời mưa, tôi quay lại trường vì nhớ tới con mèo đã thấy cậu lấy áo của mình che cho nó, mỉm cười với nó. Lúc đó, chắc tôi đã bị thần cupid bắn ột phát rồi... Rồi những ngày sau đó, tôi thấy cậu thường len lén đem thức ăn ra sân sau chơi với con mèo đó, rồi dần dần đám mèo đông hơn. Nhìn cậu có vẻ rất vui khi ngồi giữa bầy mèo.

- Còn cô trông có vẻ rất vui khi kể chuyện về tôi nhỉ? – Ken nói, ánh mắt nhìn Kate lấp lánh tia cười.

Mặt Kate nóng ran, ngồi ngây người nhìn Ken chứ không dám nói tiếng nào nữa. Ken đưa li rượu cho Kate :

- Uống đi rồi tôi đưa về. Lệnh từ bà chị Zoey... và tôi cũng không yên tâm khi thấy cô về một mình.

- Ừ.

Đợi Kate uống xong, Ken cởi áo khoác ngoài choàng lên người Kate rồi kéo cô nàng ra ngoài, hộ tống về tận nhà. Trước cổng nhà Kate, khi cô nàng cảm ơn xong định quay bước vào nhà đã bị Ken kéo lại, nhẹ nhàng hôn lên tóc Kate, mỉm cười nói :

- Cô làm tôi chú ý đến. Có thể sẽ thành thích đấy! Ngủ ngon. Về đây!

Ken nói xong phóng đi để lại Kate ngây ngất con gà tây. (số phận Ken nhà ta đã được t/g định đoạt từ đầu là sẽ yêu người lớn tuổi hơn mà! Hề hề!)

Nhảy ngược về lại nhà nó, hần và Kevin bé đang chơi trò chơi, mà kiểu gì thì kiểu, người thiệt cũng là nó. Nó trốn chạy đủ kiểu, thế là bị hần nhìn với con mắt ý nói là “hô hô, em rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt chứ gì, được, anh cho em toại nguyện.” Thế là tình hình bây giờ rất chi là tình hình!

Trên chiếc giường rộng lớn của nó, nó bị hần lấy chăn cuốn lại như cuộn sushi! Làm nó không nhúc nhích được luôn! Bên cạnh là hần và Kevin bé mặt gian tà cực kì hằm hằm nhìn nhau :

- 1, 2, 3. Oẳn tù xì ra cái gì ra cái này!!

Hần thua, Kevin bé thắng. Là vậy! Hai người này rủ nhau chơi oẳn tù xì, người thắng được hôn nó một cái.

Thế là Kevin bé thơm lên má nó một cái, tình nghịch hỏi :

- Mama nè! Mama thích con hôn hơn, hay là papa hôn hơn?

- Tất nhiên là Kevin bé rồi! – nó ứ cần suy nghĩ, đáp luôn. Nó lườm hần. Người nghĩ ra chuyện lấy nó làm phần thưởng là cái tên Kevin lớn này chứ ai! Hừ! Chờ đấy!

- Haha! Vậy con nhất định bảo vệ mama! Không để papa thắng lần nào luôn.

Và đúng thật, không biết vì hần xúi quẩy, hay Kevin bé may mắn mà thằng bé thắng liên tiếp 9 lần rồi! Lần thứ 10 này, hần nhất định báo thù.

- Oẳn tù xì!

Hần thắng, Kevin bé thua. Thấy hần hơn hờ chạy về phía nó, Kevin bé ngẩng ra can :

- Không cho papa hôn mama! Con hy sinh nè! Papa hôn con đi!

- Hahaha! Vậy con đừng trách nha! – hắc cười nói rồi rượt theo Kevin bé chạy lòng vòng trong phòng – À! Kevin bé nè! Papa có kế hoạch hay lắm, muốn nghe không?

- Gì papa?

- Lát nữa, con với papa cùng ra cây búa. Vậy là huề, cả hai có thể cùng hôn mama rồi! – hắc nói.

- Oa! Papa tuyệt quá!

- Ok! Chơi tiếp thôi! Oản tù xì.

Hắc và Kevin bé như kế hoạch đã định trước, huề rồi! Cả hai nhảy vào nó. Nó điên máu hét lên :

- Trời đất! Trễ rồi! Đi ngủ mau!!

- Dét sơ! – hắc và Kevin bé đồng thanh, tay đưa lên trán kiểu quân đội rồi tắt đèn đi ngủ.

Đợi Kevin bé ngủ say, hắc đẩy thẳng nhóc qua chỗ mình, rồi nhảy qua nằm lên người nó. Hắc cười gian :

- Em dám la lên không? Kevin bé giật mình tỉnh giấc là không hay đâu!

- Anh là đồ lợi dụng!

- Lợi dụng gì! Nhìn nó hôn em 9 cái mà tức ghê! Giờ anh hôn em cho đỡ tức!

- U... a!! Buông ra.

- Haha! Không thoát được đâu cưng!

(mấy bạn cứ tự tưởng tượng những chuyện tiếp theo hen!)

101. Chương 101

Sáng hôm sau, mặt trời lên sớm, nắng rọi vào phòng Zoey, ánh sáng phủ lên hai người đang nằm trên giường. Ế! Xì tốp! Hai người? Ừ! Hai người!

Zoey từ từ mở mắt, cảm thấy mình bị cái gì đó ấm áp ôm cứng ngắc... cái gì đó như... Josh.

- Josh? Josh!!!!!! Anh làm cái gì trên giường em??

- Phí nghe live show. – Josh dụi dụi mắt lồm cồm ngồi dậy, tóc tai bù xù, quần áo bèo nhèo, như con nít – Với lại anh phải giữ lời hứa chứ! Đã nói sáng dậy, khi em vừa mở mắt đã thấy anh mà!

- Cái...? Em tưởng anh nói vậy thôi?! Biến ngay!

- Hở? Hôm qua nhớ anh phát khóc mà? Sao bây giờ lại xua đuổi thế kia? – Josh nhảy xuống giường làm vẻ mặt nghiêm trọng – Đêm hôm qua vừa về tới nhà, anh đã phóng ngay qua phòng em đấy! Làm người ta đau lòng quá đi! Anh về phòng đây!

Zoey nhìn Josh ôm theo cái gối lết về phòng mà tức cười. Tên này có phải con nít không đây? Thiếu cái gối ôm quen thuộc thì không ngủ được! = =”. (Tương lai không xa Zoey sẽ thành cái gối ấy!)

Hôm nay, pama nó lại đi chơi nên Kevin bé được đến trường cùng cả sáu. Vừa đỗ xe, bước ra khỏi nhà xe, như mọi ngày, tiếng xào xáo về cả sáu à không, cả bảy lại nổi lên.

Tụi nó thản nhiên như không, xem trường học là chốn không người. Hắc công Kevin bé trên vai, mặt mày hớn hở vì tối qua. Vừa vào lớp, tin dữ đã ập đến. Ave và Phillip chạy ra, mặt mày nghiêm trọng vô cùng, cả hai đồng thanh :

- Chuyện em / cậu đính ước với Kate là thế nào hả? Còn Hana thì sao?

- Sao biết? – hấn thản nhiên công Kevin bé lướt qua, đi về chỗ ngồi. Hiện tại, mọi ánh mắt trong lớp, một là hướng về nó, một là hướng về hấn tò mò. Ấy thế mà hai nhân vật chính cứ bình thường như đó là chuyện tất nhiên.

Phillip giần mạnh tờ báo xuống bàn hấn, rồi bỏ đi.

“Con trai tập đoàn Vasion và con gái tập đoàn Jeffy đính ước.”

- Đăng báo à? Trang nhất luôn? Có lẽ cha già muốn gặp mình lắm. Dám làm mấy trò này chọc điên mình cơ đấy! – hấn lạnh nhạt liếc qua tờ báo, rồi ngồi lèm bèm.

- Papa! Papa cười người khác hả? Còn mama thì sao? – Kevin bé cau mày hỏi hấn.

- Ai nói vậy? Vợ của papa suốt đời chỉ có mama Hana của con thôi! – môi hấn khê nhếch lên, hấn nói. Làm cả lớp ồ lên thích thú trong khi nó đứng lặng đờ mắt tía tai. Cái tên này lúc nào cũng làm nó cứng họng! Không công bằng tí nào? Dám nói những câu khiến trái tim nó cuồn cuộn lên như vậy...

Nó lườm lườm hấn rồi về chỗ. Điện thoại Julia rung báo tin nhắn mới. Đọc xong, cả khuôn mặt cô tái đi, vội nói với hấn :

- Kate báo Ken đang rất tức giận muốn tìm cậu hỏi cho ra lẽ.

- Ồ. Thế à? Cũng tốt.

Vừa lúc đó, Ken xông thẳng vào lớp, chạy lại đập tay xuống bàn hấn. Ken trừng mắt nhìn hấn :

- Chắc anh cũng biết tôi đến đây vì lí do gì nhỉ?

- Hừm. Hôn ước đó là bị ép buộc và tôi yêu Hana.

Cả lớp lần nữa ồ lên. Nó đang uống nước, kiềm chế lắm mới không phun ra. Kevin bé che miệng cười khúc khích :

- Con làm chứng là papa không yêu mama. Tối hôm qua, papa không ama ngủ!

Cả lớp lần nữa ồ lên. Nó kiềm chế không nổi và bị sặc! Ác độc!

- Ồ. – Ken cười gian nhìn một lượt nó, hấn và Kevin bé, sau đó mỉm cười, đút hai tay vào túi quần, thung thủng bước ra khỏi lớp.

Để lại lớp nó vẫn bị ảnh hưởng bởi câu nói sốc não của Kevin bé. Sau khi Ken ra ngoài, hấn trầm ngâm suy tư.

Hôm nay lớp nó có giờ thể dục học môn tự chọn _ bơi. Tiết này chỉ mới được bổ sung vào thời khóa biểu học kì hai. Lớp nó vô cùng phấn khởi với tiết này dù là lười học. Bởi vì nói học bơi cho sang chứ giáo viên toàn cho học sinh khởi động rồi nhảy ùm xuống nước tự do. Thành phần không biết bơi như nó, Kevin bé và Zoey cũng không sợ buồn vì đã có phao. Thế là ai cũng tìm được niềm vui riêng ở hồ bơi.

Ba đứa tụi nó và Kevin bé đang ngồi trên bờ, thả chân xuống nước quấy. Ba đứa tụi hấn không biết lặn từ đâu ra mà trời lên làm ba nàng giật mình hét toáng, cứ tưởng Hà Bá phái người lên mặt nước rủ ba nàng xuống dưới chơi! Jackson kéo Julia xuống nước luôn làm cô nàng cười lớn chìm lại anh xuống nước. Josh cười :

- Bốn đứa mình thi bơi đi!

- Ok luôn!

- 1, 2, 3! Bắt đầu!

Nó, Kevin bé và Zoey ngồi cổ vũ kịch liệt. Bơi được tới giữa hồ, Julia đột nhiên dừng lại, trong khi tụi hấn đã nhí nhố bơi vượt lên trước. Cô bấp bênh, không tiến, không lùi, có vẻ đang chìm. Nó kêu Zoey :

- Ê mày ơi! Hình như Julia nó bị gì á!!

- Ồ! Nó chìm kìa! Không ổn rồi! Tao phải cứu nó!

Zoey nói rồi nhảy xuống luôn, bơi một cách điệu nghệ tiến tới giữa hồ, gần chạm được Julia thì nghe tiếng nó hét lên hỏi :

- Ủa mà biết bơi hả Zoey?

- Ý chết! Tao đâu có biết bơi! – Zoey khi nhận thức được tầm quan trọng của vấn đề, nhỏ đã bắt đầu chìm, trong đầu tự mắng mình ngu! Nhỏ vận dụng một cách triệt để chút hơi còn sót lại để hét – Ô mai gót!!! Hép mi!! Bớ người ta! Hép mi!!!

Người ta rút được kinh nghiệm như sau. Khi lâm vào tình thế nguy hiểm, ngôn ngữ của con người sẽ tự động chuyển lại thành tiếng mẹ đẻ. Còn con này ba hồi Việt, ba hồi Anh?! Rốt cuộc nhỏ là cái giống gì?

Nó đứng trên bờ hồ hét chứ không ngu như cái con mới nhảy xuống kia :

- Ai vớt giúp hai con kia đề! Bớ 11A1!!

Thế là sau một hồi náo nhiệt vật vã khó khăn, Jackson và Josh đã kéo được Julia và Zoey lên bờ với tình trạng bất tỉnh nhân sự. Josh nhớ đến thường trong phim, những cảnh này, nam chính sẽ hô hấp nhân tạo cho nữ chính. Thế là nhóc ham hồ cú xuống, chưa kịp chạm môi đã bị nhỏ phun đầy nước vào mặt. Zoey ho khù khụ rồi ngồi dậy, trước khuôn mặt đau khổ của Josh.

Trái với Josh, Jackson đã từng đọc sách về hô hấp nhân tạo, nhưng thực hành thì chưa. Anh không tự tin chút nào về tài năng của mình. Nhưng anh nhất định không để thằng nào ở đây động vào cô bạn gái của mình, thế là theo những chỉ dẫn trong sách, anh tiến hành. Cả lớp được dịp xem phim Hàn tại gia... ý nhầm, tại trường, bu một cục xung quanh Julia và Jackson. Cứ mỗi lần, Jackson cúi xuống thổi hơi vào miệng Julia, đám bắt nháo này lại đồng thanh ồ lên một cái! Đúng là lũ siêu quậy!

Nhấn nhấn, thổi thổi cuối cùng Julia cũng phun hết nước ra rồi tỉnh lại. Jackson dịu dàng hỏi :

- Em bị chuột rút hả?

Đợi Julia gật đầu một cái, Jackson đã nhắc bóng cô lên đưa vào trong lau lại người, bắt cô ngồi yên, không cho bơi nữa, trong khi anh ngồi kế bên.

Josh nghiêm mặt nhìn Zoey, búng tay phát vào giữa trán nhỏ :

- Này thì nhớ nhé! Không biết bơi lại nhảy xuống? Em bị ngốc chắc.

- Phản xạ anh ạ. – Zoey nói mà mắt nheo lại nhìn xa xăm, thở dài như thể nhà triết học trình bày phát hiện mới.

- Lần sau cấm tiết nghe chưa!

- Hehe! Có ngu cũng đâu đến hai lần hả anh!

- Tốt! – Josh vỗ đầu Zoey, bị Kevin bé cản lại :

- Anh không được bắt nạt chị Zoey nhé!

- Hahaha!

Nó há hốc mồm nhìn Zoey. Chơi với nhỏ bao lâu, lần đầu tiên nó thấy được khía cạnh này của Zoey! Đúng là chỉ có bên Josh, biểu hiện đáng yêu này mới xuất hiện. Nó vô thức mỉm cười, rồi giật mình khi thấy ai đó đang ôm mình từ phía sau, mà còn ai ngoài hắn?!!

- Muốn anh hô hấp nhân tạo cho không hả?

- Oái! Thả em xuống!! – nó phát hoảng khi hắn đột nhiên nhắc bóng nó lên.

- Ok! – hắn nhảy ùm xuống hồ bơi, tất nhiên vác theo nó – Giờ muốn anh thả không?

- Thả mau!

- Anh thả thì em sẽ chìm đấy!

- Oái! Đừng thả!

- Nhưng giờ anh lại thích thả em ra thì biết sao giờ? – hấn thì thào vào tai nó, hai tay buông lỏng eo nó. Nó hoảng hốt quay lại ôm chầm lấy hấn.

- Anh là đồ lợi dụng!

- Haha! Phải lợi dụng anh mới có lợi chứ!

- Mau đưa em vào bờ!

- Cho anh hôn phát rồi anh đưa em vào.

Nó nhắm tịt mắt, miệng mím chặt chờ đợi. Hấn thấy mặt nó đỏ lên, lại muốn tiếp tục trêu nó, nhưng thôi vậy, kéo lại bị Kevin bé trỏ mũi thì nguy to! Thế là hấn ngoan ngoãn kéo nó vào bờ rồi hôn phát lên má nó. Nó ‘thụi’ cho hấn một cái vào bụng rồi bỏ đi. Hấn chỉ cười khẩy lơ đãng theo sau nó.

Hôm nay, tập thể 11A1 lại được xem phim miễn phí... mà nhân vật chính là ba cặp đôi này. Ngày nào cũng vậy, thiết vừa bỏ mắt vừa ghen tị!

Sau giờ học, hấn nhờ Julia và Zoey đưa nó và Kevin bé về giúp, còn mình thì tiến thẳng đến biệt thự nhà Vasion.

Pama hấn có vẻ khá tự tin vào kế hoạch chọc điên, dụ hấn về nhà. Đăng lên báo những tin tức như vậy đối với họ là chuyện bình thường. Hai người họ ngồi sẵn trong phòng khách chờ hấn.

Hấn phóng xe vào sân vút đại luôn ở đó. Hấn hai tay rút túi quần bình thản tiến vào trong, nơi pama hấn đang chờ. Hấn thả người xuống ghế nhìn pama hấn chờ đợi. Mama hấn bỏ lên phòng. Papa hấn ngheh mặt nói, về đặc thắng :

- Con trông có vẻ bình tĩnh hơn ba nghĩ.

- Ừ. Rồi sao? Gọi tôi đến đây vì hôn ước thì tôi về đây.

- Con cũng phải nghe lời cha thôi! Con nghĩ con sẽ yên ổn với con bé Hana đó nếu có sự can thiệp của ba à? Ba sẽ làm cho con và nó...

- Vì sao ông bảo tôi kết hôn? – hấn hỏi câu không liên quan.

- Hả?

- Vì công ty của ông sắp phá sản. Ông muốn bán tôi đi. Ông nghĩ trong tay mình còn bao nhiêu quyền lực mà cơ

’ thể can thiệp vào chuyện của tôi? Nực cười! Nhưng so với chủ tịch của một công ty sắp dẹp tiệm thì ông có vẻ nhàn rồi nhỉ?

- Chuyện đó sao mà biết.

- Tôi biết, còn nhiều thứ mà ông chưa biết kìa.

- Mà im đi! Tao nói một là một, hai là hai, cha mẹ đặt đâu con phải theo đó mà ngồi! Tao nói cưới là mà phải cưới.

- Ông nghĩ cô ta đồng ý à?

- Con bé không đồng ý cũng phải cưới! Ba mẹ nó đã quyết định rồi.

- Thời gian đàm phán đã hết! Tóm lại, ông cần tôi cưới Kate để lấy tiền cho công ty thôi đúng chứ? Vậy nếu tôi phá sập tập đoàn nhà cô ta thì thế nào? – hấn lạnh nhạt.

- Chắc chắn mà không dám, và mà cũng không thể! – papa hấn đập mạnh tay xuống bàn.

- Ông đừng xem thường tôi bố già ạ! Là ai đã tạo ra tôi, là ai giáo dục tôi trở thành người như thế này? Ông phải hiểu rõ chứ? – hấn khề nhừ mày.

- Tao chỉ muốn giữ vững cơ nghiệp của ông nội mày thôi. Tao đâu có sai?? Sao mà nói cứ như trách móc tao? Cứ như tất cả lỗi lầm đều do tao gây ra hả?

- Tôi biết ông có ý tốt đó, nên mới chưa làm gì. Nhưng... cách làm của ông đã sai rồi. Đừng biến con trai mình thành cỗ máy làm ra tiền. Ông bị mờ mắt rồi. Tôi sẽ giúp đỡ ông, cũng coi như chấm dứt, coi như tôi trả công ông nuôi dạy tôi. Sau đó, tôi đi đường tôi, ông đi đường ông. Tôi cấm ông đụng tới gia đình và bạn bè của tôi. Giờ tôi về đây. Ngày mai công ty của ông sẽ nhận được khoảng tiền đầu tư bên tôi. Tạm biệt. – hấn nói nguyên tràng mặt không cảm xúc rồi bỏ về. Papa hấn ngồi im không nhúc nhích, khuôn mặt ông như cứng lại. Mama hấn từ trên chạy xuống níu tay hấn lại, vừa khóc vừa nói :

- Con ơi! Đừng đi nữa! Ở lại đi con! Ba mẹ hối hận rồi! Không muốn mất con đâu. Đừng đi mà con!

- Mẹ à... Con sẽ liên lạc với mẹ. – dù hấn rất hận, nhưng nhìn mẹ hấn khóc, khổ sở, hấn xót xa, cũng chỉ biết nói vậy. Đã quyết định sẽ dũng cảm, kiên định đối mặt, hấn sẽ không mềm lòng nữa.

Sau đó, nhà Kate hủy hôn ước vì Kate bảo không muốn cộng thêm buổi ra mắt của Ken làm pama Kate rất hài lòng. Papa hấn cũng chấp nhận. Công ty của papa hấn lại ngày càng phát triển nhờ số tiền khổng lồ từ hấn. Cái công ty mà hấn thành lập để kiếm tiền trả ơn papa hấn cũng ngày càng thịnh vượng. Pama hấn ngày đêm tìm cách tiếp cận, lấy lòng nó, nhờ nó năn nỉ hấn giúp. Hấn cũng chẳng còn thấy hận pama mình nữa, nhưng cũng không phải là chưa hết giận. Ông chú Thomas của hấn lại thêm tức vì một lần nữa mọi chuyện lại tốt đẹp, nhưng sóng gió từ ông vẫn chưa chấm dứt.

Cả đám bảy đứa vẫn ngày ngày ăn chơi, đến trường mà chẳng học hành gì. Rồi cũng đến Tết âm lịch.

...

Vào một ngày nào đó trước kì nghỉ Tết...

Như thường lệ, buổi sáng tụi nó đi học, buổi tối đáng lí đi bar, nhưng hôm nay ngoan hiền đột xuất, mua bia về nhà quẩy.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 102

102. Chương 102

- Tết này mình ăn tại gia hả mấy cưng? – nó cười hỏi, đã ngà ngà say.

- Tại Nhật. – Julia và Josh không hẹn mà đồng thanh.

- Tại sao?

- Pama anh muốn gặp mọi người. – Josh nói.

- Xử lí bằng của Doraemon. Hôm trước tụi nó dám qua đây lộng hành, mua bán ma túy với mấy thằng chơi chơi ở Sài Gòn.- Julia nói.

- Nhà của anh ở Nhật à? – Zoey mắt tròn mắt dẹt nhìn Josh.

- Không, đó là nhà pama, anh có một căn ở Sài Gòn mà. – Josh đáp.

- Bằng của Doraemon hình như hoạt động ở Tokyo. – Jackson nói.

- Trùng hợp là nhà pama anh cũng ở Tokyo. Vậy đi, Tết này qua đó, ở tại nhà anh, tiện cho việc lũng tin tức luôn.

- Ok! – nó lại nốc bia, cả người tựa vào hấn. Kevin bé ngồi kế nó nhăn nhó vì mama thằng bé bê tha...

...

Tại sân bay mùa lễ Tết, dòng người tấp nập vội vã cho chuyến du lịch của mình, nhưng mà cho dù có ham hồ tới sớm, cũng phải chờ thủ tục này nọ, vậy thà cứ dung dăng dung dẻ như bảy đứa tụi nó. Thực ra, cả đám có thể dùng máy bay riêng để đi, nhưng ba nàng nhà ta nổi hứng đòi đi máy bay chung, nên tụi hấn đành chiều ba cô nàng rắc rối.

Quay lại câu truyện, tình hình bây giờ tại sân bay, bầy đứa đi đến đâu, thu hút sự chú ý đến đó. Toàn hotboy hotgirl hotbaby đi cùng thì ôi thôi, cảnh tượng này thực sự rất gây mắt máu.

- Hey. Đem lên máy bay thêm nhiều áo vào, xuống sân bay bên đó lạnh lắm đấy. – Josh dặn dò cả bọn.
- Lạnh lắm hả? Vậy tiêu rồi. – nó thất thần nhìn về Josh.
- Sao vậy?
- Đồ ấm của Kevin bé ít lắm! Làm sao đây?! Để em chạy đi mua. – nó nói, toan chạy đi bị hấn giữ lại.
- Trễ rồi. Không kịp đâu. Để thằng bé mặc đồ của anh rồi mua sau.
- Gez! Em thật đáng trí mà!
- Kevin không sao, pama đừng lo! Con khỏe lắm! – Kevin bé cười tươi, bị nó ôm một cái muốn tắt thở.
- Được rồi! Lên thôi!

...

Trên máy bay, cả bọn chia chỗ ngồi theo cặp, riêng hấn bị đá sang một bên vì nó ngồi với Kevin bé. Thằng bé không những không thương xót hấn còn lưu manh đánh chạt lấy nó, liếc sang hấn nhếch mép.

Hấn đứng hình! Kevin bé ngây thơ đáng yêu những ngày trước đâu rồi? Chắc chắn là do Josh dạy hư thằng bé chứ không còn ai vào đây nữa! Thế là hấn cứ mặt hầm hầm liếc ngang liếc dọc chàng Josh nhà ta, trong khi nhóc cứ liên tục dựng tóc gáy không hiểu vì sao.

...

Tokyo mùa này rất đẹp, anh nào vẫn còn nở rộ sắc hồng, trời trong, gió mát... (chưa tới bao giờ nên t/g cũng không biết nói gì hơn). Đứng trước nhà Josh, tụi nó ngó ra, rồi Zoey quay sang vỗ vai Josh ra về cảm thông :

- Nếu anh không muốn dẫn tụi em đến nhà cũng không sao? Mình ở khách sạn cũng được anh à! Không cần khó khăn tìm cách trèo tường vào nhà người ta ở ké đâu.

Tại sao Zoey lại nói vậy? Vì nhà của Josh không phải là nhà nữa... Hàng rào của căn nhà dài thướt tha chẳng biết đâu là điểm dừng. Bên trong là cả khu đất rộng thênh thang (chắc cỡ Đầm Sen à), một căn nhà trệt kiểu truyền thống bên này, một căn nhà trệt kiểu truyền thống bên kia, một căn nữa,... OMG? Đây là cái làng chác?!! Hay là Đầm Sen, Suối Tiên, Đại Nam ver 2? Rộng dữ thần ôn thì thôi...!!

Josh chỉ phì cười trước khuôn mặt ngơ ngơ của Zoey, thản nhiên đẩy cửa bước vào, tụi hấn ngạc nhiên riết rồi cũng chẳng thấy lạ nữa, bình thản vào theo. Còn tụi nó phải nói là cứ trở mắt nhìn, khuôn mặt nhìn ngốc ơi là ngốc.

Ngay khi tụi hấn bước vào, đã có một đàn người hầu chạy ra xách vali, đồ đạc đem về phòng giúp. Josh quay sang cười với tụi nó :

- Mấy em ngồi máy bay chắc cũng mệt rồi, về phòng nghỉ nhé! – quay sang mấy cô hầu – Cô đưa hai cặp này về phòng, tôi sẽ tự giải quyết cô gái này.

Thế là hấn, Kevin bé kéo nó, Jackson kéo Julia còn đang ngây ngô đi theo sự chỉ dẫn của mấy cô hầu về cái mà Josh gọi là phòng. Thực chất là một căn nhà trệt mà tụi nó thấy ban nãy.

Zoey để mặc số phận cho Josh đưa đi đâu thì đưa. “Hic! Mình phải biết suy nghĩ xịu trước khi nói gì nghen. Nguyên khu này là lãnh địa của tên Josh này, mình mà chọc tức hấn, hấn cho người thủ tiêu mình vứt xác cũng chẳng ai hay biết gì mà cứu! Ôi trời đất mama ơi! Không lẽ số kiếp mỹ nhân xinh đẹp như con lại chấm dứt ở xứ người?!!” Trong đầu Zoey hiện ra hình ảnh một con sư tử xấu quắc có cái mặt của Josh, chuẩn bị xử đẹp một con thỏ bé nhỏ dễ thương có khuôn mặt của Zoey.

Thấy Zoey ngu ngu, mắt Josh ánh lên tia cười trong phút chốc rồi thôi. Đi vòng quanh một lát, Josh và Zoey bước vào một căn nhà, có vẻ khác với những căn nhà trệt xung quanh. Ở trong nhà được bố trí vô cùng tinh tế và đơn giản, và quan trọng là có hai người đang ngồi đó. Zoey ngay lập tức cúi đầu :

- Con chào hai bác.
- Chào hai đứa! Cứ ngồi tự nhiên nha con.
- Dạ, con cảm ơn hai bác đã cho tụi con ở nhờ. – Zoey mỉm cười. Mama Josh nhìn Josh ý hỏi : “Con bé đó hả?”. Đáp lại đó là một cái gật đầu đầy tự hào.
- Im đi. Cô không cần phải cảm ơn. – papa Josh lạnh lùng, sau đó, mama nhóc cũng có tình trạng y chang
- Đưa nó đi, phiền phức!
- Con đi đây. Lát nữa khi nào ăn cơm nhớ gọi con nhé! – Josh kéo Zoey đang thần thờ ra ngoài. WTF? Thế quái nào một con người có thể thay đổi nhanh vậy. Mới vài giây trước còn cười tươi rói như tiên thì... Âu mai!!
- Sau khi cả hai đi mất, papa Josh cười lớn :
- Con bé đá vừa đáng yêu lại thú vị. Cái kiểu phản ứng của nó thật buồn cười! Hahaha!
- Kì này phải bày thêm nhiều trò gắn kết tụi nó mới được!
- Trong khi hai ông bà già hơn hở ngồi lập mưu, Zoey bị dọa cho sợ chết khiếp. Trời ạ! Papa của Josh thật đáng sợ! Mãi suy nghĩ, Zoey chẳng biết đã bị Josh kéo vào phòng tự khi nào. Josh thấy Zoey phản ứng như vậy cũng không khỏi phì cười, làm Zoey cáu :
- Anh cười gì hả? Tên ngố!
- Anh ngố lắm hả?
- Hừ! Tự nhiên lại cười?
- Papa của anh chỉ muốn đùa với em thôi!
- Hở? Thật á?
- Ủ! Mà mặt của em khi đó rất tức cười nhé!
- Này thì tức cười... A!
- Tình hình là vậy, Zoey tiến gần Josh đưa tay định cù nhóc thì trượt chân ngã đè lên người nhóc. Không như bao tình huống lãng mạn khác trong phim, truyện, quả thực mặt hai đứa có kề sát và miệng chạm vào nhau nhưng thực tế là... răng của Zoey và môi của Josh dính vào nhau.
- A. Đau. – Josh khẽ nhúu mày.
- Mùi tanh thế? Anh bị chảy máu à? Em xin lỗi! Anh có sao không? Hự.
- Và tình hình lại như sau, tóc của Zoey do quá mảnh mai nên vướng vào cúc áo của Josh, cả người nhỏ lại bị kéo giật xuống, tiếp tục công việc lấy thịt đè người. Tiến thoái lưỡng nan.
- Sau một hồi vất vả người lên kẻ xuống, Josh và Zoey cuối cùng cũng rời nhau ra, ngồi thở dốc. Điên mất!
- Trong lúc đó, bên phòng của hấn và nó,... vài cô giúp việc tình cờ đi ngang đây đã đứng hình, đông đá trở thành ‘hòn vọng gị đó’ khi nghe đoạn đối thoại sau.
- A... Đùng có động vào đó. – giọng nó như sắp khóc.
- Em yên đi! Bướng quá! Không động vào sao nó chịu rời ra? – giọng hấn.
- Đã nói đừng mà! Đau lắm!
- Yên đi! Đừng để anh dùng vũ lực. Không đau gì đâu!
- Đ... Được rồi. Nhưng nhưng để em chuẩn bị tinh thần.
- Ủ.
- Kevin bé quay mặt đi chỗ khác nha.

- Con xong rồi. Pama tiếp tục đi.

- 1, 2, 3.

- Aaaaaaaa!!!!!! Đau quá!

- Phù! Ra rồi nè! Có đau gì đâu mà...!

(đoán xem họ đang làm gì? hí hí)

Và bên trong phòng, hấn đang cầm cây nhíp nhỏ miếng dằm đâm trên ngón tay nó... Xong việc, hấn dịu dàng vỗ nhẹ tay lên đầu nó còn rưng rưng nước mắt :

- Ngoan.

- Ngoan. – Kevin bé bắt chước hấn.

- Hahaha!!

Đến phòng của Julia và Jackson,...

Julia vừa bước vào ‘phòng’ đã vút mình xuống tấm đệm chính giữa khuôn nhà. Jackson lặng lẽ ngồi bên cạnh, khẽ tần hắng :

- E hèm. Xin lỗi thưa quý cô. Cô có muốn dùng trà không?

- Ô hô... không cần, tôi muốn chút nước muối thôi.

- Chi vậy?

- Tạt vào anh. Muối dùng để đuổi tà rất linh nghiệm luôn.

- Haha! Em thật là...

- Đáng yêu hén... A... Jack... Jack...

- Hử? Chưa nhớ kĩ hả? Tên anh là Jackson!

- Anh... mau... đuổi nó... – Julia run lấy bầy nú tay áo Jackson.

- Chỉ là con nhện thôi mà? A... Em sợ nhện?

- Đ... đuổi... nó... – Julia nép vào lòng Jackson. Những lúc này, anh cảm thấy mình thật... nghĩa hiệp. Thật là như đại trượng phu thân cao vài mét, người nặng vài gam vậy!

Jackson sau khi đuổi cái con nhện chân ấy đi thì nhếch mép. Cuối cùng cũng tìm ra được điểm yếu của cô. Nhìn xuống đã thấy cô ngoan ngoãn ngủ luôn vì mệt trong lòng mình, anh mỉm cười dịu dàng bế cô đặt xuống nệm. Anh nhìn cô. Cái mặt cô đột nhiên đáng yêu đến kì lạ, đôi môi cô có sức hút bất bình thường. Chả ngại ngần gì, anh cúi xuống hôn Julia, cô vô thức đáp trả nụ hôn đó.

Đó là những giờ phút đầu tiên của ba cặp đôi khi ở Nhật.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 103

103. Chương 103

Nghĩ ngợi đến chiều, có người báo tới giờ ăn, thế là tụi hấn, tụi nó kéo nhau về nhà chính quây quần.

Trên bàn ăn, một không khí quái dị tràn ngập. Gì vậy trời? Pama Josh mỉm cười với những người còn lại, chỉ ỉnh Zoey ăn trái bơ, hồn phách bay tứ tung!

- Tụi con chung lớp với Josh nhỉ?

- Dạ.
- Thế thằng nhóc này thế nào?
- Con nít ạ! – đồng thanh.
- Hô hô! Con trai ơi, thế này làm sao con lấy vợ được đây? Lớn già cái đầu rồi mà cứ làm như mình bé bỏng lắm không bằng.
- Đừng bắt bẻ tui nữa nghen! Nói về vấn đề khác đi... Hừm...
- Là gì?
- Tại sao trái đất xoay?
- ...
- Haha! Đùa chút.
- Được rồi. Ta muốn hỏi về mơ ước. Bắt đầu từ Zoey nhé! – mama Josh nháy mắt.
- Dạ... Ơ... hòa bình thế giới ạ.
- “Phụt!” – phản ứng của hầu hết mọi người lúc này là phun thức ăn ra vì quá sốc.
- Suy nghĩ lớn nhỉ?
- Thôi, ăn đi đã, cứ đà này sốc chết mất.
- Thế là sự nghiệp tám xuyên lục địa, đa dạng về chủ đề, phong phú về tính cách ngưng ngay tại đây.
- ...
- Sau bữa ăn, bảy đứa kéo đi tham quan nhà. Và Josh chính là hướng dẫn viên nghiệp dư dẫn đường, vậy mà...
- Ủa? Mình đi ngang đây chưa? – đang yên đang lành mà đi, Josh đột nhiên dừng lại rồi quay qua hỏi sáu đứa còn lại.
- Hơ? Ai mà biết. Chỗ nào cũng giống chỗ nào, mà... thằng kia! Mà làm hướng dẫn viên kiểu ôn gì thế?
- Hự. Cái sân nhà bự như rứa, tao nhớ hết thì tao...
- Đi hỏi mấy cô giúp việc đi. Mà sao không thấy ai hết vậy?
- Ồ. Gì kì vậy ta? Nãy giờ đi lòng vòng có thấy ma nào đâu?
- Tất nhiên rồi, thấy làm sao được mà thấy. Pama Josh đã ra lệnh tất cả tránh mặt đi rồi. Còn Zoey nghe tới một tiếng hai chữ cái “ma” đã run run bám lấy nó và Julia, bị hấn và Jackson giành lại, bắt đắc dĩ đành dính vào tên hướng dẫn viên dỏm.
- Tao không nghĩ sân này rộng dữ vậy, cứ đi bừa đi.
- Ồ! “Bộp” A! – giọng Zoey.
- Quên nói, nhà có nhiều bẫy chống trộm lắm. Cẩn thận a. – Josh nhanh tay kéo Zoey ra khỏi đường bay của một trái mận.
- Ôi mẹ ơi! Mém tí là văng luôn cái răng. Văng ở đây thì mất chắc luôn! Làm sao bỏ dưới gối cho Tiên Răng được? À mà chắc răng không dễ rụng đâu nhỉ?... bla bla...
- Trong khi Zoey cứ lèm bèm như con tự kỉ, Josh đành vác nhỏ lên vai bước đi. Một tiếng sau,... cảnh vật xung quanh vẫn vậy, nhà, cây to trông trực tiếp xuống đất, cây nhỏ trông trong chậu, vài đôi dép vứt lộn lóc, mặt đất, mây trôi, gió nhẹ, ánh sáng yếu của trăng cuối tháng,...
- Có một sự nản không hề nhẹ!! Không lẽ người Nhật nào cũng thích nhà to như vậy hả? Ô mai gót!!
- Gez! Ở đây nhiều nhà cơ mà. Vào ngủ luôn cho rồi! – Jackson mở cửa thản nhiên bước vào.

- Ủ. Vào nghỉ ngơi đi. Mệt quá!
- Bầy đứa tụi mình chui vào chung một nhà ngủ cho vui!
- Okê!
- Chơi bài không? – Zoey hỏi sau khi cả bọn đã yên vị trong phòng.
- Mày đem theo á? – nó tròn mắt.
- Ủ.
- Vậy mà không một ai đem theo điện thoại á?
- ...

Sau câu nói đầy tính sát thương của nó, mặt cả đám xám xịt.

- Thôi cứ chơi vậy. Ai thua bị phạt gì nhỉ?
- Tùy người thắng đi.
- Okê! Nhào vô.

Kết quả cuối cùng, Kevin bé chiến thắng. Thằng bé háo hức tham gia chơi dù nó một mực không cho... Ổ... thời kì nổi loạn... đến sớm vậy sao? Mà tạm biệt giáo dục, quay lại vấn đề chính. Người thua là Julia. Cô bình thường vốn rất may mắn, nhưng thường đen bạc. Cứ mỗi lần chơi bài là thua. Cứ ngỡ lần này là đối tượng khác, ở nước khác, trong hoàn cảnh khác kết quả nó sẽ khác. Cô thật không ngờ mình thua một thằng nhóc, mà đây lại là lần đầu thằng nhóc chơi bài... Sỉ nhục quá... Và hình phạt mà thằng bé dành cho Julia là :

- Vì bình thường pama hôn nhau chẳng cho con xem. Lần này con muốn thấy chị Julia hôn anh Jackson nhé!

(thực chất câu trên là do Zoey xúi thằng bé nói! = =” Phát lệnh truy nã con nhỏ hại não trẻ em)

Nó lườm Zoey vì tội dám dạy con trẻ ngây thơ mấy thứ đấy. Zoey cười gian. Đã từ lâu nhỏ muốn xem thử khuôn mặt bối rối của nữ hoàng băng giá nổi tiếng lạnh lùng sau khi hôn là như thế nào. Nay, thời cơ đến rồi, thời cơ đến rồi! Nhào dzô đề! Nhào dzô đề!

- Cái... cái g... gì? Em... nói chị... hôn... hôn... anh... Jack...son? Tuyệt đối không được! Đổ đi! – Julia tuyệt vọng. Jackson chắc chắn không ý kiến. Hấn và Josh chắc chắn sẽ bênh vực bạn bè mà im lặng. Cô biết trò này do Zoey bày ra nên không có cơ hội nhỏ sẽ giúp đỡ, chỉ còn biết trông chờ vào nó và Kevin bé thôi. Ấy vậy mà...
- Chị... không giữ lời ạ? Vậy mama, con cũng không đánh răng tối nha! Con lười lắm!
- Không được! Julia mày làm gương cho thằng nhóc mau! Thực hiện đi! – nó đã từng nói sẽ kiên cường dạy dỗ Kevin bé thành hotboy đẹp trai, ấm áp, có tinh thần trách nhiệm cao, biết giữ lời. Lần này đành phải đem Julia ra làm mẫu thôi! Bạn gì ơi hy sinh vì nền giáo dục nước nhà nhé! Ồ nhưng là nụ hôn đấy! Thôi ok. Nhắm lúc đó che mắt thằng bé lại là được.
- Tới mày mà cũng dối xử với tao vậy hả? Biết vậy đã không chơi... hic.

Julia bắt đầu thực hiện hình phạt. Cô từ từ lại gần Jackson, miệng anh khẽ nhếch lên 1cm2. Cô bắt đầu quỳ gối trước anh, ‘địu dàng’ kéo Jackson lại bằng cổ áo, cúi xuống, ngày càng gần hơn. Jackson thích thú ngồi hơi ngả người ra sau hưởng thụ, những người còn lại ngồi hờ hững chờ đợi, còn nó chuẩn bị sẵn sàng tư thế để che mắt Kevin bé.

Julia bây giờ mặt đỏ như quả gấc. Hic... Cô đúng chất là bị ăn hiếp mà! Bạn bè kiểu gì vậy không biết! Đứa thì bày trò hại bạn, đứa chẳng thêm quặng phao cứu nạn còn thằng chân đạp luôn cô lọt biển! Ấy... trách thì trách số quá nhỏ thôi. Đổ cho ai nữa. Nàng Julia cứ dẫn đo suy nghĩ làm Jackson đợi dài cổ rồi! Agrh. Chẳng thể chờ được nữa. Anh kéo cô xuống và... hôn.

Nó giật mình, quên cả che mắt thằng nhỏ. Hấn và Josh hơi ngạc nhiên, thì ra thằng bạn mình cũng bạo gớm. Zoey cười toe toét, mắt sáng như đèn bàn thờ. Khuôn mặt của Kevin bé từ trắng sữa chuyển sang đỏ hồng. Còn Julia đã đơ người!

Ya! Cô chỉ định hôn lên trán của anh. Ai cho phép anh hôn lên môi cô như thế?! Aaaa!!! OMG! Bị nguyên đàn khán giả kia thấy hết rồi?! Kiểu này sao ăn nói với gia đình đây? Đều tại cái tên Jackson tự – nhiên – như – thế – giới – chỉ – có – hai – ta này cả!! Đã thế còn cứ giữ khư khư hai tay cô, cũng do không đứng thế nên hai chân cô quỳ còn không vững, thế này làm sao vùng ra, không khéo ngã u đầu, tổn thương đến bộ não thiên sinh của cô? Có gì hôn lâu thế này? A... cuối cùng cũng xong! Mặt cô bây giờ dùng để chiên trứng cũng chín.

Sau nụ hôn dài 35s và 1 phút chết lặng của cả đám (trừ Jackson). Zoey cười gian :

- Chơi nữa không?
- Không. / Chơi. – ý kiến “không” đó là của một người duy nhất _ Julia.
- Julia chung đội với anh. Lại đây. – Jackson kéo Julia ngồi vào lòng anh. Mặt cô lại đỏ như quả gấc.
- Xì dách nhé! (tên gọi bình dân, bạn nào không biết chơi hem?)
- Đây làm cái cho! – Zoey cười.

Thế là nhỏ bắt đầu chia bài. Bài như sau :

Hấn và nó xì dách (là con A và 10 hoặc J hoặc Q hoặc K), Julia và Jackson xì bàn (hai con A), Josh 20, Zoey 15.

Hấn, nó, coupleJ&J đã hạ bài. Chỉ còn Josh và Zoey quyết đấu.

- Không rút nữa. – Josh mỉm cười. Cơ hội anh rút được con A tức cộng 1 để nắm được 21 là 0% vì hết lá A trong bộ bài rồi.
- Hạ bài luôn đi.
- 20.
- Hừ. Chờ em thắng anh... Rút đây.
- Là lá 2. Đánh liều rút tiếp đi cưng. – trong đầu đám này bắt đầu nghĩ ra nhiều thứ quái dị để phạt Zoey nếu nhỏ thua. Muahahaha!!
- Hừ. – 17 sao? Nếu không rút cũng thua, mà rút nhỏ hơn quá thì cũng chết, thôi nhỏ cứ rút vậy – Ta rút đề... Hầy!

Zoey giằng mạnh lá bài xuống sàn. Nhỏ từ từ mở lá bài lên, trong đầu không ngừng khẩn vái là 4 hay 3 cũng được... đừng là 5!!!! Và kết quả...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 104

104. Chương 104

- Là 5 rô. – Zoey thần thờ nói, khuôn mặt từ trắng hồng thành trắng xám.
- Hahaha! – giọng cười mỉa miêu của đám lố nhố còn lại.
- Do ăn ở con ạ! Haha! – Julia nói móc. Đến giờ, Zoey bắt đầu thấy ân hận vì đã bày trò ‘chơi’ Julia.
- Oke, giờ, mấy người muốn sao?
- Nhường quyền cho Julia.

- Hô hô! Nhảy kiyumi hay gangnam style nhé? Ở đây là Nhật Bản mà, kiyumi đi. Vừa nhảy vừa hát nhé!
- Ặc. Mà chơi ác.
- Haha! Làm đê. Gieo hạt cây nào gặt quả cây đó thôi! Haha!
- Hic. Thôi được rồi. 1, 2, 3...
- Hahaha.

Thế là nguyên đám đùa giỡn, cười rôm rả tận 2 giờ sáng mới bò ra ngủ. Lần này hấn nhanh tay ôm nó cứng ngắc khiến Kevin bé cau mày giận dỗi, cái mặt phúng phính hết sức đáng yêu a~~...

...

Sáng hôm sau, nắng rọi vào mắt nó do nằm gần cửa sổ, bị chói, nó giật mình thức giấc. Nó chậm rãi ngồi dậy và tình hình lúc này vô cùng gay gắt! Thế quái nào mà hấn + Jackson + Josh ôm nhau ngủ. Julia và Zoey dính nhau cứng ngắc. Kevin bé nằm trong lòng nó.

Chẳng phải tối hôm qua, tụi hấn đã đấu tranh kịch liệt, kết quả nhận vài cục u trên đầu mới được ôm tụi nó ngủ sao? Tại sao bây giờ lại ôm nhau mà ngủ thế kia? Ô men! “Chỉ có đàn ông/phụ nữ mới đem lại hạnh phúc cho nhau...” A mà sốc nhất là... ngoài cửa chính là nguyên một dàn người hầu nhà Josh đang nhìn cả đám ngủ với ánh mắt rất chi là... kì bí. Ặc! Đàn này không ổn.

- Em xin lỗi mấy chị!- nó cúi đầu tạ tội với mấy cô hầu rồi khổ sở lay Kevin bé.
- Mama... Con muốn ngủ mà! Năm phút thôi. – thằng bé lười nhác đáp, mắt vẫn nhắm tịt.
- Dậy. – nó qua lay hấn.
- Hana... Anh muốn ngủ! Năm phút thôi. – hấn hết Kevin bé lười nhác đáp, mắt nhắm tịt. Hấn kéo nó, nó ngã luôn vào lòng hấn. Thế là tên này tỉnh bơ ôm nó như gối ôm ngủ tiếp, còn tham lam ngửi mùi hương trên tóc nó.
- Ồ... – hàng chục cái miệng bên ngoài đồng thanh.
- Ặc! Trời ơi! Động đất kìa dậy mau! – nó bối rối vùng vẫy, chỉ khiến hấn ôm thêm chặt, mắt kiên nhẫn hét lên.
- Wah!!!! Kiểm chỗ nào cao cao núp đi. – Julia ngồi bật dậy hét lên – Ủa? Có gì đâu?

(động đất mà kiểm chỗ cao cao núp cho chết, thím này chưa tỉnh ngủ hấn đã truyền bá tư tưởng lệch lạc, thật không ổn a~ tội lỗi)

Và sau chất giọng oanh vàng của nó, phối hợp chất giọng vàng oanh của Julia đã đánh thức hết năm ‘nàng công chúa’ còn đang ngủ.

- Aaaa! Sao mà ôm tao?
- Là mà ôm tao chứ?
- Julia/Zoey của tao đâu? Sao lại là mà?
- Aaaa!!! Thằng kia! Kiểu này rồi sao tao lấy vợ?

Jackson và Josh ra sức cãi nhau mà không hay biết có bao nhiêu cái cằm sắp rớt ở ngoài kia...

Một buổi sáng ồn ào náo nhiệt, đầy những hình ảnh và phát ngôn gây sốc đã qua, cả bọn được dẫn đi vệ sinh cá nhân, rồi ăn trưa. Zoey tiếp tục bị bơ, và cả bàn ăn đang bàn bạc xôn xao về vấn đề tại sao trái đất lại xoay quanh mặt trời chứ không phải ngược lại với vẻ mặt rất chi là nghiêm trọng.

Sau bữa ăn, vì trời đẹp nên cả đám rủ nhau đi... tưới cây. Vườn nhà Josh ở tít phía Đông của cái sân. Nhưng lần này, đã rút kinh nghiệm, Josh đem theo cái la bàn, thế là hết lạc... (= =” như đi rừng nhể?)

...

Cái vườn thì khỏi phải nói, rộng cực kì luôn. Nguyên mảnh chia thành nhiều khu, khu trồng hoa, khu trồng rau, trồng cây thân thấp,... Thế là tụi nó quyết định đảm nhiệm việc tưới hoa.

Cầm vòi nước trên tay, Zoey nhếch mép, cái mặt gian manh kinh khủng, còn hơn cả mấy thằng họ cướp tên giật. Nhỏ chĩa sang nó và Julia khiến cả hai ướt mềm, nó và Julia giật lấy vòi nước của hần và Jackson chĩa ngược lại Zoey và xịt.

Cả ba đứa tụi nó vô tư cười giỡn mà đâu biết có ba anh chàng bị hớp hồn đứng ngơ ra. Nhìn tụi nó lúc này như mấy bà điên... ề nhầm, như mấy nàng tiên nhảy múa giữa cánh đồng hoa.

Julia bảo nó cứ giữ nguyên vị trí mà xịt Zoey, để cô chạy vòng ra phía sau nhỏ, trả thù tiếp về nụ hôn hôm qua. Kevin bé cười toe toét xịt nước vào ba đứa tụi hần, làm cả bảy cùng ướt mềm như vừa tắm xong. Vậy mà ai cũng cười tươi rói, ngạc nhiên một điều là vườn hoa cũng đã được tưới nước đủ hết, dù cả đám chỉ toàn nghịch. (Tưới hoa nghệ thuật đó ghen ~^^~)

Mấy cô hầu ở gần đó, nhìn thấy giật cả mình. Một cô chạy lại cười :

- Bảy người tắm suối nước nóng luôn nhé! Phía bên này có hai hồ lộ thiên này.
- Đi thôi! Ủa còn quần áo của chúng tôi? Rồi lát nữa tắm xong mặc cái gì? – Zoey háo hức.
- Yukata ạ. Chúng tôi sẽ chuẩn bị sẵn.
- Thế thì đi thôi! Ủa mà nhà mình có suối nước nóng luôn hả trời? – Josh đảm chiêu. Ấy! Anh này thiệt bá đạo. Nhà anh có mà anh không biết luôn! = =”.
- Ừm. Nhà anh cũng gần như ở trên núi còn gì. Ngay chân núi luôn.
- Uiz! Kệ nó đi! Còn giờ... đi thôi! – cả đám đồng thanh và suối nước nóng thẳng tiến. Tắm kiểu này không bệnh cũng kì tích luôn a.

...

Hồ nam...

Tụi hần phóng xuống cái ùm như đi chơi ở hồ bơi. Josh nhăn nhó :

- Tại sao Kevin bé lại được tắm bên đó, trong khi tụi mình thì không?
- Mà ghen với thằng nhóc hai tuổi à?
- Ai nói! Ở bên này cũng được. Tao... chỉ... là....
- Woa! Thoải mái ghê! – Jackson bơi ếch, dù nước chẳng có sâu bao nhiêu.
- (_ _ ”) – hần và Josh... nhìn anh với ánh mắt kì thị.

Hồ nữ...

Tụi nó với Kevin bé tung tăng ngồi ngâm mình hưởng thụ. Đang thư giãn đầu óc, tâm trạng vui phơi phới, cả người dễ chịu, còn được ngắm ngọn núi, đột nhiên nghe một tiếng “bốp” bên phía hồ nam. Zoey nói vọng qua :

- Chuyện gì vậy?
- Không có gì. – Josh hét qua lại. Thực chất, tiếng động đó là từ Jackson. Do bơi ở nơi quá độc đáo, chìm ngấm, đập đầu.
- Tụi mình sang Nhật làm gì ý nhỉ? – nó hỏi một câu.
- Chơi Tết. – Zoey cười đáp.
- Mà quên Doraemon rồi hả? – Julia cười.
- Sao quên được. Nhân vật truyện tranh bắt hủ mà lị. Nói mới nhớ, nhà anh có cuốn Doraemon nào không? Tự nhiên muốn cày truyện! Josh? – Zoey ngây thơ đáp. Nhỏ này rõ luôn rồi, mê chơi, quên luôn việc lớn.

- Con diên!! Là thằng Doraemon cấp trên của thằng Nobita á! – nó cốc nhẹ đầu Zoey.
- Ủa! Tao nhớ Doraemon là bạn thân của Nobita thôi mà? Cấp trên gì? – Zoey.
- Aaa!! Ôi! Diên mất! Là cái thằng bỏ trốn lúc ở Việt Nam đó.
- A! Nhớ rồi! Haha! Tụi bây thiệt kì ghê! Bạn bè không nhớ mà chả nhắc gì hết!
- ... – nó với Julia thở dài rồi nín luôn. Bên kia ba đứa tụi hấn cố nhịn để không cười ra tiếng trước đoạn đối thoại chẳng giống ai của tụi nó.
- Vậy tối nay đi bar đi. – hấn nói vọng qua.
- Okie. Tối nay bé Kevin ngoan ngoãn ở nhà nhé!
- Dạ!

...

Tối đó, ở bar Life – lớn nhất Tokyo. (xin thưa là em chém ợ)

Tụi nó lại ngang nhiên bước vào chả sợ gì dù đây là nơi xù xì. Do tụi này quá gây chú ý nên mọi người trong bar lúc này cứ nhìn chằm chằm vào, rồi ánh mắt không dời đi được bởi cả sáu có vẻ đẹp quá thu hút.

Cả đám kéo vào ngồi ở một góc khuất bar. Hấn gọi quản lí bar, mặt lạnh hỏi bằng tiếng Nhật :

- Anh có biết tên Doraemon?
 - Anh là ai? – tên đó hỏi.
 - Không cần biết. Tôi hỏi thì cứ trả lời.
 - Không. Tôi không biết. – tên đó đáp.
 - Hừm. Được rồi. Đi đi. – giọng hấn băng lãnh.
 - Vâng. Vui vẻ. – tên quản lí nói rồi bỏ đi.
 - Josh. Theo dõi. – hấn nói, sang quầy pha chế gọi vài ly.
 - Ok. – Josh tuân lệnh thằng bạn đáng tin rồi chạy đi theo tên quản lí.
- Đúng như hấn dự đoán, tên quản lí sẽ chạy ngay đi báo cho Doraemon đang trong phòng vip. Josh quay về bàn nói với hấn. Doraemon khẽ nhíu mày rồi theo tên quản lí ra chỗ cả bọn. Thấy hấn, mặt Doraemon hơi đen lại, nhưng cũng ngheh mặt cười nói :
- Đổi ý rồi hay sao mà theo tôi sang tận đây vậy?
 - Ồ. Món quà lần đó của anh, cảm ơn nhé.
 - Không có gì.
 - Tôi nói luôn. Tôi muốn cảnh cáo anh tốt nhất đừng có bèn mẫn sang địa bàn của tôi buôn hàng trắng. Hiểu?
 - Hừm. Tôi không hiểu.
 - Đừng có giả ngu. Tụi đàn em của anh buôn bán ở Sài Gòn đấy. Tôi đã cảnh cáo trước lúc ở căn nhà đó rồi mà?
 - Ồ. Vậy tao thích bán ở Sài Gòn đấy. Mấy đứa tụi bây dám làm gì tao? – ý là mình đang ở khu của mình, là cực kì an toàn, Doraemon nhếch môi khiêu khích.
 - Vậy đừng trách tụi này thất lễ. Dù gì tôi cũng chẳng muốn gây gỗ gì với băng của anh.

“Đoàng”

Một viên đạn ngay tim Doraemon từ họng súng của hấn. Ngay lúc đó, bọn đàn em của Doraemon chạy đến đỡ tên đại ca đang quần quai dưới đất. Một đám nữa bao vây xung quanh sáu đứa. Những khách bình

thường đang ở trong bar nghe tiếng súng cũng chạy mất dép. Tên quản lí bar chảy nước mắt “Ôi! Khách của tôi! Tiền của tôi! Nhờ tên Doraemon này bảo kê bar mình đúng là sai lầm. Không những không lời còn lỗ nặng!!”. Julia lạnh lùng nói :

- Ông đóng kịch tệ lắm. Đứng lên đi. Ông mặc áo chống đạn thì chết bằng niềm tin à?

- Hahaha! Đúng là tài giỏi. Nhưng... – tên Doraemon đứng lên, nhìn cả sáu nhếch mép – Đây là địa bàn của tao, toàn người của tao. Tụi mày chết chắc.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 105

105. Chương 105

- Người chết là ông đấy tên ngốc! – Zoey nhếch mép.

- Sao?

- Sẵn đây giới thiệu luôn nha. Tôi là con gái của Mike Gum... ông biết chứ?

- Ông trùm mafia thế giới? Kh... không thể nào!

- Ấy, papa nổi tiếng vậy sao? Vang danh đến Nhật Bản cơ đấy.

- Tao không tin!

- Vậy ông giải thích sao về chuyện này? – Zoey búng tay, đồng loạt tất cả những tên còn ở trong bar chìa súng về phía Doraemon.

- Cái... gì?

- Trước khi tới đây, papa tôi đã dàn xếp hết rồi. Vậy... tạm biệt! – Zoey mỉm cười.

“Đoàng” – giữa trán. “Đoàng” – ngay mắt phải. “Đoàng” – ngay mắt trái. “Đoàng” tay, chân, cả người tên ú bây giờ nát vụn như thịt bằm.

Ken từ trong bước ra với Kate, cậu cau mày nhìn cả đám :

- Phi vụ gì chán ồm. Chả được động tay chân gì hết? Tại sao nhiệm vụ của em lại là gọi cho papa kêu ổng ra lệnh cho tụi này chứ?!

- Đó là việc đỡ chán nhất rồi còn gì. Mà mày với Kate được dịp đi nước ngoài chơi chung, tha hồ mà tình tứ. Ý kiến ý cò gì? – Zoey xực lại thẳng em.

- Bà chị hay nhỏ? Dám nói tui? Bà ở luôn trong nhà pama của bạn trai sao không nói? – Ken quạu, xù lông nhím cái.

- Thế mày với Kate ở chung phòng khách sạn sao không kể? – Zoey phồng má.

- Thôi! Can! Hai người này mà ở nhà khi không có người canh gác ban luôn cái nhà quá!

- Hứ!

- Về thôi.

Sáu đứa kéo về nhà Josh. Thực chất Zoey chả có muốn dựa hơi nhờ papa giúp đỡ, nhưng vì là đang ở ké nhà Josh, nên không thể đánh nhau dẫn đến máu me đầy người mà về được. Đành vậy. Nhưng không được động tay động chân, nhỏ không cam lòng tí nào!!! (hai chị em nhà này thừa kế gen từ papa vừa bạo lực vừa có nhiều suy nghĩ man rợ ~0o0~)

Về tới nhà, cả bọn chia ra về phòng ngủ, chuẩn bị ột ngày mai bận rộn và vui nhộn.

...

Sáng, sau khi ăn sáng xong, Zoey lên tụi hấn dẫn nó và Julia ra ngoài mua đồ. Ba đứa tung tăng trên đường mà đâu biết được tụi hấn ở nhà đang nhức cái đầu nháo nhào đi tìm tụi nó vì nghĩ ba nàng lại bị lạc.

Zoey hỏi đường, chạy nhảy, loạn lạc lung tung cũng đến được nơi cần tìm. Một cửa hàng bán chocolate có tên “Suki”. Thực chất đây cũng không hẳn là một cửa hàng bán chocolate nữa. Ở đây, nhân viên sẽ cung cấp nguyên liệu và hướng dẫn khách hàng làm chocolate.

Tụi nó vừa bước vào đã nghe tiếng chuông “leng keng” trên đầu và “Chào mừng quý khách.”. Một người thanh niên khuôn mặt khá đẹp trai đưa tụi nó vào một căn phòng có một gian bếp nhỏ, cúi đầu nói :

- Một lát nữa, sẽ có hai cô gái đến giúp đỡ ba cô làm nó. Chúc quý khách vui vẻ.
- Ok. – nó nháy mắt, làm tên đó đỏ mặt lạng ra khỏi phòng.
- Sao lại tới đây? – Julia thờ ơ hỏi.
- Kate đã chỉ tao chỗ này. – Zoey cười đáp.
- Ý tao không phải vậy! Mà là tự nhiên mày làm chocolate? – Julia mất kiên nhẫn thở dài. Nói chuyện với Zoey nhức óc ghê! Mình nói vấn đề này mà chỉ toàn hiểu sai xong dẫn đi đâu đâu không!
- Mai là valentine! Mày không nhớ hả? – nó giật mình nhìn Julia như nhìn sinh vật lạ. Biết là cô vốn chẳng quan tâm gì đến những ngày lễ hay những gì diễn ra xung quanh, nhưng... như vậy chẳng phải đã quá thờ ơ à?
- Ủa, vậy hả? Tao tưởng mới tháng một chứ? – Julia đã bình thản đến kinh ngạc đáp lại như thế, khiến nó và Zoey há hốc mồm đếm đủ hai mươi chín cái răng rưỡi.

Lát sau, có hai bà đi trạc 35 vào phòng, cúi gắt :

- Đeo tạp dề vào, rồi ra kia đứng.
- Thái độ gì đây chứ? – Zoey nhíu mày đứng khoanh tay trước ngực tỏ ý bà sẽ không nghe theo mày, lựa lời mà nói cho toại lòng bà đi nghe con.
- Ồ. Con bé này hay nhỉ?
- Thôi đi chị. – người còn lại hiền từ can – Mấy em đeo tạp dề đi, kéo quần áo đấy nhé!
- Dạ! – đồng thanh.
- Được! Đầu tiên chúng ta sẽ...

...

Ở nhà Josh, tụi hấn chạy lòng vòng tìm muốn ná thở mà chẳng thấy tắm hơi ba nàng đâu. Đang lúc ngồi nghỉ và thở, Josh nhớ đáp :

- Hay đi tắm suối nước nóng rồi?
- Dám lắm! Con gái hay tắm mà. – hấn mồ hôi nhễ nhại đáp.
- Ủa? Còn thằng nhóc Kevin đâu rồi?
- Hình như nó trong phòng thằng Kevin với Hana đó... thì phải.
- Gez! Cứ chạy lung tung thôi! Vợ với con, sao hết nhau thế không biết! Thôi giờ cứ tìm thằng nhóc trước đi rồi vợ đại cô hầu nào đó hỏi về mấy nhóc này vậy!

...

Quay lại với tụi nó, bà cô hiền hậu nhiệt tình chỉ bảo. Còn bà cô hung dữ cứ nhìn đăm đăm vào tụi nó, hể mà có chút sai sót là chửi. Zoey bực tức, hết chịu nổi, nên “viu... phập” — phóng dao. Con dao sượt ngang bả, cắm vào bức tường sau lưng bà cô. Cấn dao lúc lắc chạm phải gò má bà. Ổn lạnh! Hai mắt bà cô trợn lên. Zoey nói với tính đe dọa cực cao :

- Xin lỗi thím, có con ruồi (ám chỉ bà) cứ vo ve (chửi) hoài, tôi muốn giết nó, cơ mà hựt rồi.

Bà cô xanh mặt phóng chạy ra khỏi phòng. Bà cô còn lại cũng chẳng khá khẩm hơn, tuy sợ vẫn ở lại dạy tiếp, thầm trách bà kia bỏ bạn chạy lấy thân!

Lát sau, một bà khác bước vào thay bà cũ, cả người run run, chắc đã thu hết dũng cảm mới dám vào. Tụi nó lại tiếp tục làm chocolate.

...

- Mama và hai chị ạ? Ba người đó ăn xong thay đồ đi ra ngoài rồi. – Kevin bé cười đáp tụi hần.

“Crắc!” – thân thể tụi hần nứt ra, hóa thành cát bụi hòa vào gió bay đi mất.

Ấy! Nói quá thôi à! Tụi hần bắt lực nhìn nhau, rồi nhìn Kevin bé trách :

- Sao em không nói sớm?

- Mọi... người đâu ai hỏi Kevin đâu?

- Ách! Cũng tại tụi mình không hỏi thật!

- Ba nàng này! Dám làm tụi mình khổ sở như vậy! Không phạt không được mà! Tức quá!!!

...

- Ất xì! – ba nàng đồng thanh sau khi rời tiệm với vẻ mặt tươi rói và những thành quả tuyệt hảo trên tay, cùng với những cái thở phào nhẹ nhõm của nhân viên tiệm khi thoát khỏi khủng bố.

- Lạnh ghê! Vậy mà hôm qua dám xịt nước lên người. – Zoey xoa hai tay vào nhau cho ấm.

- Đúng là Nhật Bản lạnh hơn Việt Nam nhiều ha! – nó thở mạnh, tạo ra làn khói mỏng rồi tan mất.

- Ba cô em đi một mình hả? – bốn thằng choai choai sấn tới hỏi tụi nó.

- Thằng ngu, thấy tụi này ba người không mà bảo đi một mình. – Zoey đánh đá bốp chát lại.

- À... bé này cá tính gớm! Ba em đi chơi với tụi anh không cưng?

- Tôi bận, không rảnh đi. Đi nhiều, nó sẽ chảy ra. – Julia từ chối ngắn gọn.

- Ấy! Đi thôi! Sợ gì... – một tên chớp lấy tay nó toan kéo đi, đã đo đất không hiểu tại sao. Ba tên còn lại giật mình nhìn thẳng bạn, tới lúc định thần lại đã thấy tụi nó đi mất, còn cười nói thật vui vẻ, chúng liền đi theo tụi nó và lôi điện thoại ra gọi thêm đồng bọn.

Khi tụi nó đến trước nhà Josh _ một đoạn đường vắng, tụi kia chạy ra bao vây thành nguyên vòng tròn quanh tụi nó, chắc khoảng 10 tên, cộng luôn tên công nhân lau mặt đường không cần lương ban này.

- Ba nhỏ này được nha! Tụi bây có mắt đó. Hê hê! – một tên, có vẻ là cầm đầu trong 10 thằng.

- Dạ anh hai.

- Này thì được! – tụi hần tự nhiên ở trong nhà phóng ra, đập tên cầm đầu một phát, thấy tụi nó thì hơi ngắc ra rồi thở dài – Tưởng ai đâu. Ở trong sân nghe tiếng thằng này cứ tưởng lũ đầu gấu bắt nạt hotgirl nào định làm anh hùng cứu mỹ nhân. Thì ra toàn là gương mặt thân quen cả!

- Xì. – Zoey trề môi cả thước – Là tụi này thì không cứu hả?

- Em thì cần ai cứu hả? Được động tay động chân thích muốn chết còn gì? – Josh cười tinh nghịch véo mũi Zoey, làm mặt cô nàng ứng đỏ.

- Xê ra! Được rồi, em sẽ...

- Áa! Chạy đi tụi bây! – người thấy có sát khí, cả 10 thằng chạy mất.

- Ê! Chờ đã! Tôi chưa làm gì hết mà? – Zoey hét vọng theo khuôn mặt thể hiện rõ vẻ tiếc nuối. Julia nhìn nhỏ cười nhẹ, cũng đủ để tạo làn khói mỏng trước mặt. Nó khoát tay hần :

- Vào nhà thôi!

Ba đưa tụi hấn nhìn nhau, rồi nhếch mép, nắm tay tụi nó kéo vào phòng. Tụi nó chả hiểu cái mô tê gì cũng nhanh tay giấu chocolate đi rồi lẻo đẻo theo sau tụi hấn.

P/s : Kevin bé hiện đang chơi bài cùng pama Josh tại nhà chính và liên tục thắng (dù mới biết chơi hôm qua), làm hai ông bà tức trào máu, cứ dụ dỗ thằng bé chơi tiếp, cốt để gỡ một bàn danh dự, vậy mà... thua vẫn hoàn thua. Thế là Kevin bé bị giữ lại ở nhà chính cho hấn với nó tiện...

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 106

106. Chương 106

Phòng hấn và nó,...

Hấn đẩy nó xuống đệm, nằm bên trên, hai tay chống hai bên đầu nó như trụ đỡ :

- Anh... anh định...

- Ban nãy em đi đâu hử? – hấn hơi chau mày.

- Thì em đi mua sắm. Anh hỏi làm gì? – nó cười trừ.

- Hừ. Đi mà không nói với ai tiếng nào làm anh lo muốn chết!

- Hic! Em... xin lỗi. Em sẽ đền sau nhé! – nó từ cười thành khóc, chuyển thành khổ nhục kế.

- Nói miệng không là chưa đủ! Em... thể hiện thành ý đi. – hấn cười gian kinh khủng, có thể đoạt giải nobel ý.

- Thành ý gì? – nó ngây thơ hỏi, hấn biết nó đã trúng kế.

- Nói với anh là “Em yêu anh.”.

- Hả? – mặt nó chưa gì đã đỏ lên.

- Nói đi! Mau đi! Anh hết kiên nhẫn rồi đây! Hay để anh phạt em nhỉ?

- Rồi! Từ từ! Em... em... y... yêu... a... an... anh.

- Nói lại đi, anh không nghe gì hết!

- Anh... quá đáng! Anh không nghe thì mặc anh! – nó tức giận, lửa nổi lên phùng phùng.

- Haha! Thôi được rồi! Cũng yêu em. – hấn hôn nhẹ lên má nó.

Phòng Julia và Jackson

- Em đi đâu về? – Jackson nghiêm mặt nói.

- Hí hí! Anh cứ như vợ hỏi cung chồng ý! – Julia che miệng cười khúc khích.

- Vui nhỉ? Trong khi anh lo muốn điên lên đây! – mặt anh vẫn lạnh lùng.

- Anh giận em hả? Em đi mua sắm thôi mà...

- Không giận được sao? Anh đi tìm em mệt ná thở đây! Khi anh lo cho em thì em vui vẻ hen!

- Thôi đừng giận! Em... hứa không lén đi nữa!

- Phải phạt!

- Anh! Anh phạt xong đừng giận nữa nha.

- Ok. Phạt em... tối nay cho anh ôm ngủ. Tối hôm qua em đá anh qua góc nhà ngủ lạnh kinh!

- Anh thật là lấu cá!

Phòng Zoey và Josh

- Em vừa mới đi đâu?

- Anh biết làm gì? Tò mò vậy? – Zoey thờ ơ.

- Vô trách nhiệm thế? Anh đã lo là em lại lạc đấy! Anh đã chạy khắp sân. – Josh đâm ra cáu gắt.

- Ô... tại sao anh lo cho em làm chi rồi giờ thì trách em?

- Hừ. Em được lắm! Sau này ta đây chả thêm lo nữa! – Josh nhăn nhó đứng dậy định bỏ ra khỏi phòng. Ở trong đây một hồi chắc chắn sẽ tức điên mà đề Zoey ra bóp cổ nhỏ! Biết mình không đấu lại được Zoey!

Tay Josh vừa chạm cánh cửa định kéo ra, tay còn đã lại bị kéo ngược xuống đất, thành ra nhóc ngã xuống, nằm dài ra sàn nhà lạnh ngắt. Chưa kịp hoàn hồn đã bị con heo nặng nửa tạ leo lên người, mà con heo này có tên gọi là Zoey :

- Ok. Đền cho anh cái này!

Zoey hôn Josh một cái rồi phóng thẳng ra khỏi phòng. Josh còn đang ngơ ngác nằm trên sàn, mắt chớp chớp, và mặt bắt đầu đỏ lên. Nhóc ngồi dậy, đưa tay khẽ chạm môi rồi mỉm cười.

...

Sáng hôm sau, 14/2 cũng là valentine, cũng là mừng 28 âm lịch. Tụi nó dậy trước tụi hần, âm thầm chuẩn bị kế hoạch ở một... góc nào đó của khu vườn nhà Josh tất nhiên đã có sự chấp nhận và giúp đỡ của pama Josh, à, cả Kevin bé nữa.

Mama Josh đích thân dạy cả đám nấu ăn và Julia mất kiên nhẫn đã bị dao cứa vào tay một nhát sâu hoắm đến nổi máu phun như mưa (đùa thôi!), nó thấy máu lênh láng (hơi quá!) nên tái mặt, còn Zoey nháo nhào chạy đi tìm hộp y tế mà chẳng thấy, tức quá lấy chân đạp phát vào bức tường nhà làm nguyên căn rung rung mém sập.

Sau một hồi vất vả cực nhọc, tụi nó (nói đúng hơn là mama Josh) đã cho ra lò nguyên bản ăn thịnh soạn. Bình thường tụi nó khá khéo tay ở nấu nướng, vậy mà lạ lẫm bởi những vật dụng làm bếp và những món ăn truyền thống của Nhật nên phá muốn banh cái bếp. May là nhà Josh có cỡ chừng... gần chục cái nhà bếp thôi! ~^^~

Sáng bảnh mắt, tụi hần mới lồm cồm bò dậy, phản xạ đầu tiên là nhìn sang hai bên người mình, đảo mắt khắp phòng rồi hoảng hốt đồng thanh :

- Ặc! Vợ tui đâu rồi?

...

Sau khi vệ sinh cá nhân, tụi hần phóng ra nhà chính, khi gặp nhau thì đồng thanh :

- Hey! Hana / Julia / Zoey lại biến mất rồi?! Ủa? Hai người đó cũng vậy hả?

- Hừm. Mấy cô nhóc này lại định làm gì thế này? – Jackson cau mày nhăn nhó.

Nghĩ là tụi nó lại ham chơi đi mua sắm hay đại loại như hôm qua, tụi hần mặc kệ ngồi uống trà như cuộc họp của mấy thằng cha trung niên rồi rảnh. Josh chán nản lôi điện thoại ra lướt new feed trên Face và phát hiện ra :

- Ê tụi bây, hôm nay là... 14/2 á! Xem gái nhắn tin cho tao nè.

- Đẹp mấy con nhỏ của mày đi. Mà 14/2 là valentine à? – hần chống cằm hỏi. Đáp lại câu hỏi dư thừa ấy là cái gật đầu đầy chắc chắn của Josh – Vậy mà... Hana chẳng nói gì với tao hết, còn vui vẻ đi chơi nữa! Aaa!!!

- Mày... lên cơn hả Kevin? Mà mày có thấy Kevin bé không? – Jackson hất hàm.

- Ồ, không... thằng nhóc lại đi đâu vậy, thế nên tao mới nói vợ với con hết nhau!
- Vậy là vợ mày dụ dỗ con trai mày thành đồng phạm rồi Kevin à... Tội nghiệp!
- Nín đi mày, tao...

“Bụp” – tiếng gì đó như tiếng bom. Tụi hấn giật mình khi có một đồng giấy màu rơi lả tả trên đầu, theo phản xạ ngược lên xem, là tụi nó đang cầm cái... phun ra giấy, hình tam giác a, vậy đi, t/g chả biết nó được gọi là cái gì.

- Happy Valentine! Đi nào.

Không để tụi hấn kịp nói gì, tụi nó kéo tụi hấn đứng dậy ra khỏi phòng, nhưng đột nhiên, Zoey a lên một tiếng. Cả đám khựng lại trân trân nhìn Zoey. Nhỏ thần nhiên bỏ cổ áo của Josh ra (nàng này kéo chàng này bằng cách nắm áo ợ = =”), lòi đầu ra cái chối với cái ki hốt hết đồng giấy màu vụn ban nãy.

...

Tụi hấn thấy bữa tiệc nhỏ xinh ngay sân nhà Josh thì vô cùng ngạc nhiên.

Trên cái bàn hình tam giác bày biện khá nhiều bánh, kẹo, thức ăn, đồ uống, xung quanh là sáu cái ghế. Trên mấy cái cây gần đó treo biết bao nhiêu là bong bóng. Với cái bụng đói, tụi nó nhảy vào ăn luôn, mặc tụi hấn cứ trầm trồ nhìn ngắm, và dù đồng đồ ăn thức uống đó là của tụi hấn.

Ba chàng ma mãnh ngồi cạnh ba nàng. Josh cười tươi rói :

- Hình như đồng này là của anh?!
- Ủ. Anh ăn đi! Em nấu đó! – Zoey mỉm cười, dù trong lòng vô cùng buồn bã vì mình phải nhường cho Josh, không được ăn nữa.
- Uwah! Nguyên bàn luôn hả?
- Đồ ngốc! Còn của Kevin và Josh nữa!
- Ok. Ăn thôi!

Tụi nó mỉm cười nhìn tụi hấn ăn. Josh quay sang hỏi Zoey :

- Em không ăn hả?
- Ohô! Ăn chứ anh! – Zoey cười vui khôn xiết! Ôi ôi! Trời thương nhỏ cho nhỏ một thằng bạn trai biết quan tâm nhỏ quá trời quá đất! He he! Người ta đã mời không ăn cũng kì, mà của dâng tận miệng thế này ngu mới không xực! Ăn thôi!
- Để anh đút cho, mở miệng to nè!
- Aaaa! – âu mai! Đã biết quan tâm còn rất chu đáo à!

Những người còn lại (~0o0~!).

Nhưng tiếc thay, khi miếng thịt vừa chạm môi Zoey, nhỏ định ‘ngoạm’, thì Josh nhanh chóng rút miếng thịt ra, thành thử Zoey nhà ta ăn không khí. Nhỏ tức tối, lửa giận bốc lên.

Gì thì gì nha, chứ đừng bao giờ ngu mà dám đùa với Zoey về đồ ăn thức uống. Nhỏ vốn có tâm hồn ăn uống mà... Zoey giắt mạnh tay xuống mép bên này của chiếc đĩa. Trên mép bên kia của chiếc đĩa là một chiếc nĩa. Thế là chiếc nĩa được chiếc đĩa đẩy lên và “vút”. Chiếc nĩa sượt ngang tóc Josh, cắm thẳng vào thân cây cách lưng Josh 1m1.

Josh có cảm giác mình vừa hồi sinh sau trận chiến sinh tử, sợ hãi nhìn sang Zoey đang ngùn ngụt lửa chiến. Josh nuốt nước bọt trở ra nhìn Zoey. Nó với Julia ngay lập tức nhảy ra làm nữ thần hòa bình. Tụi nó nói nhỏ với nhau cái gì đó rồi Zoey trở về trạng thái bình thường, cười cười nhìn Josh :

- Ăn đi anh yêu.
- Ó... ờ. Em... cũng... cũng... ăn đi.

- Ủ. – Zoey cười cười rồi ăn tiếp.

Tụi hấn ngạc nhiên nhìn Zoey như sinh vật lạ. Đúng là con gái, tâm tư khó đoán!

...

Ăn xong, tụi nó rủ tụi hấn đi công viên giải trí, gọi là hẹn hò chung, còn chu đáo chuẩn bị luôn thức ăn cho buổi trưa.

Công viên ở Nhật đúng là rất khác so với Việt Nam, bởi quy mô lớn ở diện tích lẫn số lượng trò chơi. Tụi nó vừa bước vào là mắt sáng rỡ, bỏ mặc ba đứa tụi hấn mà te te đi chơi luôn, đến khi thấy thiếu thiếu mới quay lại lôi tụi hấn theo. = =”

Điều đáng lưu ý là ngay sau đó, tụi nó và tụi hấn bị ‘cột’ vào nhau. Hấn và nó, Julia và Jackson, Zoey và Josh. Một nhân viên ở công viên đã đeo ỗi cặp hai chiếc lắc tay rất đáng yêu, và hai chiếc lắc lồng vào nhau. Cô đó cười nói :

- Chương trình dành cho cặp đôi nhé! Chơi tới cuối ngày rồi mở nó ra.

Cả bọn chơi tất tần tật thứ từ cảm giác mạnh tới cảm giác nhẹ, cả nhà ma.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 107

107. Chương 107

Như đã nói thì nhà ma bên Nhật được đầu tư kinh khủng nên cũng đáng sợ hơn nhiều. Tuy sợ nhưng cả sáu vẫn hùng hổ tiến vào.

Bên trong thì tối, lại lạnh, có nhiều tiếng động rùng rợn và kì lạ phát ra, chẳng hạn :

- Con ma ngu xi kia, mau tránh ra.

- “Bốp” Dám đụng vào bà hả? Bà ày chết! “Rắc”.

- Zoey! Là anh mà?

- Ya! Kevin! Có cái gì đó.

- “Roẹt” Xong! Chẳng là gì cả.

- Có ngon nhào vô.

- Cửa ra kìa bây ới!

- Ô de! Tụi mình đã chinh phục được ngôi nhà ma này! – sau khi ra ngoài.

Trong khi những người còn lại ra được tới ngoài thì tái mặt, còn đám này thì phấn khởi như đi hội. Mà sau khi tụi nó như cơn bão ‘quét sạch’ mấy con ma trong đó, nhà ma này chắc phải dừng hoạt động để sửa chữa...!

Chơi xong nhà ma, cả đám kiểm thăm cỗ nào có cấm tắm bằng ” KHÔNG GIẤM LÊN CỒ” mà ngồi ăn trưa. Vì Julia nói, chỉ có những bãi cỏ như vậy mới đủ sạch để ngồi. = =”

Đồ ăn cũng là do ‘tự tay’ tụi nó làm. Được trang trí rất đẹp trong hộp gỗ. Josh nhận ra ngay :

- Bento này mama anh chỉ mấy đứa phải không?

- Đúng đấy, anh ăn thử đi.

- Nhìn là thấy ngon rồi! – Josh ăn một miếng – Ôi! Mùi vị y khuôn mama anh nấu. Mấy em khéo thật đấy!

- Haha! Ngon thì mấy anh ăn nhiều vào nhé! – tụi nó cười cười, mà toát mồ hôi. “Giống y khuôn phải rồi! Cái đó của mama Josh làm cơ mà. Tụi này có giúp được gì đâu à!”

Ăn uống xong, thu dọn rác xong, cả đám tiếp tục ăn chơi. Tiếp đó, sáu đứa vào mê cung thần bí gồm 2 tầng. Tầng một là những con đường tạo bởi nhiều chiếc gương cao, lại nhiều lối rẽ, trên trần là những ngôi sao lấp lánh. Tầng hai lấy cảnh như một tòa lâu đài với nhiều phòng thông với nhau, lại có nhiều bẫy. Giữa đường lúc ở tầng 1, cả đám phải chia thành hai nhóm để đi vì có chia nhánh.

Nhóm một gồm nó, hấn, J&J. Nhóm hai là Josh và Zoey. Hai anh chị này thì ôi thôi, cãi nhau luôn miệng. Nhóm này lại gặp nhánh rẽ, nhưng không thể tách nhau ra, đành chọn đại luôn bên phải. Đi một lát, gặp nhóm một. = ”.

- Đã nói rẽ trái đi mà không nghe! – Zoey hậm hực.

- Nè nhỏ ngốc! Là ai nói rẽ phải hả? – Josh nhếch mép.

- Thì là... em.

- Đi thôi! – Josh nắm lấy tay Zoey lôi đi.

Và tiếp theo đó, cả đám mất tới 30 phút mới lên được tầng hai dù trung bình của những người khác chỉ có 10 phút... bởi sáu đứa toàn mù đường đẳng cấp siêu hạng.

Tầng hai, đầu tiên là vượt qua phòng khách, có hai cửa, nên một lần nữa cả sáu lại phải tách ra làm hai nhóm. Nhóm một gồm J&J, Josh và Zoey. Nhóm hai nó và hấn. Nhóm một đến phòng ăn thơm lừng mùi gà, nhóm hai đến nhà kho vừa tối vừa bụi.

Zoey hít hà mùi thơm mà khen tẩm tặc! Nhưng nhóm một lại bị chia ra. Thành ra nhóm ba là J&J. Còn nhóm 2, do quá tối, nó vấp phải cái gì đó rồi té xuống đất. Mà tay hấn bị kéo theo, thế là cái thân nặng trĩch của hấn đang yên vị trên người nó. Hai cái tay dính nhau nên giờ hấn không biết đứng dậy bằng cách nào. Loay hoay một lát, nó đẩy hấn kéo, cả hai đứng dậy, nhìn nhau rồi cười phá lên, thân thiết nắm tay đi tiếp.

Sau khi đi qua một rừng phòng. Cả bọn ra được tới ngoài. Cái trò này vốn rất là đơn giản, nhưng do người chơi là cái đám này, thành ra trò chơi dành cho những thiên tài.

Chơi hết một vòng công viên, cả đám kéo đi chơi – vòng – quay – cao – cao – mà – t/g – không – biết – gọi – là – gì.

Một buổi là một cặp, mà cặp như nào thì ai cũng biết rồi.

Nó vươn vai, tay hấn với theo. Nó quay sang hấn và cười :

- Hehe! Hôm nay cũng là ani 4 tháng đấy!

- Em nhớ kĩ thật nhỉ? – hấn dịu dàng vuốt tóc nó.

- Anh không nhớ sao?

- Không phải không nhớ. Mới ban nãy, anh mới biết hôm nay là ngày 14, nên phải gọi là chưa kịp nhớ. – hấn tỉnh nghịch đáp.

Nó thở phào nhìn hấn. Hấn mỉm cười nhìn nó, tay hấn chạm nhẹ má nó. Khi buổi quay tới điểm cao nhất, hấn tặng nó một nụ hôn ngọt ngào. Tay hấn siết chặt tay nó.

Jackson nhìn Julia ngại ngùng mà lắc đầu luôn. Cô không dám ngồi sát anh, mà do tay bị thắt lại, không còn cách nào khác đành ngồi cạnh anh, nhưng khoảng cách giữa hai người... hơi bị xa. Jackson đổi :

- Nè, bộ anh dơ lắm hay sao mà em cứ né hoài vậy?

- Không... có. – cô đỏ mặt. Giọng của anh cứ kề bên tai làm cô vô cùng bối rối.

- Không có thì ngồi sát lại đây đi!

Cô lặng lẽ ngồi nhích qua, mắt chẳng dám nhìn anh cứ ngó ra cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Anh cười nhẹ, lấy cái tay đang tự do kéo cô lại gần, rồi di chuyển đến chiếc cằm nhọn quyến rũ, đẩy mặt cô ngẩng lên. Cô giật mình chưa kịp làm gì, môi đã bị môi anh áp vào. Giờ này biết làm gì hơn ngoài nhắm mắt ngồi chờ...

Zoey phấn khởi như con nít, hết chạy sang bên này, rồi chạy sang bên kia cái buồng, làm Josh cứ phải lết theo. Ừ thì mệt, nhưng khi thấy khuôn mặt cười tươi của nhỏ, nhóc chẳng còn cảm thấy gì khác ngoài hạnh phúc. Ai đời lớn tồng ngồng lại nhí nhảnh đến thế cơ chứ!

- Anh nhìn kìa! Là hoàng hôn rồi.

- Ừ. Hoàng hôn... Nhắc tới hôn... hôm qua em dám hôn anh nhỉ?

- À... thì... lúc đó... mặt anh... ngu quá... nên em... – Zoey bối rối. Tên này đột nhiên nhắc đến cái chuyện xấu hổ đó cơ chứ?!

- Ô! Mặt em bây giờ cũng ngu lắm đấy, vậy anh hôn em nhé. – Josh nháy mắt. Đáp lại câu ‘xin phép tử tế’ đó, Zoey lừ mắt nhìn Josh, đứng phắt dậy thủ thế đá nếu tên này dám tấn công bất ngờ.

Josh nhìn Zoey phì cười. Cùng lúc đó, một làn gió mạnh đi qua, làm cái buồng hơi lắc lư một tí. Zoey bất ngờ không kịp phản xạ ngã lên người Josh. Josh cũng bất ngờ không kịp phản xạ nên nằm luôn ra ghế. Zoey nằm theo. Thế là một lần nữa, hai bờ môi chạm nhau, một lần nữa trong tư thế Zoey chủ động. Cả hai đứng hình vài giây. Nụ hôn hôm qua như thước phim chạy qua đầu nhỏ, thế là cả mặt đỏ ửng, định ngồi dậy, nhưng Josh nhanh chóng đặt tay sau cổ Zoey lại kéo nhỏ xuống và hôn nhỏ.

Ba cặp cứ thế cho đến khi nghe tiếng :

- Chào mừng quý khách trở lại mặt đất. Xin mời nhanh chóng bước ra ngoài ạ.

Rồi sáu người một niềm vui trở về nhà với sáu cái lắc tay như quà tặng. Nhưng ngày valentine chưa dừng lại ở đó.

...

Về tới nhà, sau khi ăn uống, dọn dẹp, tắm rửa, ai về phòng người nấy. Tụi nó tặng tụi hấn mớ chocolate mà cả bọn tự tay làm.

Của nó dành cho hấn là một thanh chocolate mỏng hình trái tim... hơi méo to cỡ bàn tay. Viên theo mép tim là một đường màu trắng, có lẽ là vani. Hấn rung rung nước mắt cảm động không thốt nên lời nhìn thanh chocolate như báu vật, thề sẽ không ăn dù cả thế giới lâm vào tình trạng thiếu thốn lương thực.

Nó cũng tặng Kevin bé một thanh chocolate hình con gấu con rất đáng yêu. Trên trán con gấu là dòng chữ màu trắng Love you, con trai ngoan của mẹ!

- Mama! – Kevin bé chỉ tay vào chữ Love you – Từ này nghĩa là sao?

- Nghĩa là... như vậy nè!

Hấn và nó đồng loạt hôn lên cái má phúng phính của thằng bé một cái. Rồi cả ba cùng cười thật vui vẻ.

Thanh chocolate của Julia rất độc. Không phải là độc mà là độc. Ý là độc đáo chứ không phải có độc. Có hình một ngôi nhà gỗ nhỏ đáng yêu trên một khoảnh sân, có vài người đang đùa giỡn, và tất cả đều làm bằng chocolate, tinh xảo với những đường nét màu trắng.

Jackson ngẩn ra vài giây, rồi nhìn Julia vô cùng hạnh phúc. Từ từng góc cạnh một, đến những đường nét vẽ, đều rất tinh tế và khéo léo, chứng tỏ Julia đã bỏ công rất nhiều mới được thành quả hoàn hảo như vậy. Những năm trước, valentine nào cũng nhận được một núi quà của đám nữ sinh không riêng trường New Star mà còn nhiều trường khác, nhưng chẳng năm nào anh thấy hạnh phúc như năm nay. Julia thật tuyệt vời. Anh nhìn cô với vẻ mặt biết ơn.

Nhìn thấy khuôn mặt... mới lạ của anh, Julia mỉm cười thật dịu dàng nhìn vô cùng dễ thương và nữ tính. Jackson nhất thời không kiềm chế được cảm xúc hạnh phúc ôm chầm lấy Julia.

Thanh chocolate của Zoey... phải nói là rất bá đạo lòng. Một cái bản mặt tròn quay, mắt to, long lanh, mũi như mấy chị bồ trong quảng cáo, môi hình số ba được vẽ bằng nét trắng hệt nó và Julia. Nhìn cực bựa!

Josh nhìn thanh chocolate mặt không cảm xúc, bỏ lại vào hộp mặt không cảm xúc, đóng nắp mặt không cảm xúc, dụi dụi mắt, mở nắp hộp mặt không cảm xúc, trân trân nhìn thanh chocolate mặt không cảm xúc, nhẹ nhàng mở miệng hỏi :

- Ai đ...
- Em vẽ anh đó! Đẹp trai không? – Zoey hớn hở đáp.
- Ồ. Đẹp. – Josh đau khổ đáp lại.
- Sao vậy, anh không thích hả? – Zoey giương đôi mắt cún con nhìn Josh.
- Thích chứ! Cảm ơn em. – Josh cười – Anh đi cắt đây!
- Hi hi! Nhanh lên nhé!

Josh khóc không ra nước mắt với cái hồn nhiên ngây thơ vô tư phè phởn của Zoey. “Cảm động đấy! Nhưng... nếu tặng để anh ăn thì chẳng lẽ là ăn chính cái bản mặt mình ư? Còn... nếu tặng để chưng để ngắm thì... không lẽ trong mắt em, anh xấu đến vậy hả? T.T Ấy da. Khổ ghê cơ! Làm anh rất khó, phải đâu chuyện đùa, với em bé nhỏ, phải người lớn cơ...”

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 108

108. Chương 108

Sáng hôm sau, cả sáu không hẹn cùng dậy thật sớm tập thể dục, nôn nao đến tối vì tối nay là giao thừa.

(t/g không biết bên Nhật có ăn Tết âm không, mà thôi coi như chém đại cho có chuyện mấy bọn đọc vậy ^^~)

Sau khi tập thể dục, bảy đứa tung tăng ra ngoài chạy bộ, nhưng vừa lò mặt ra khỏi nhà, niềm vui ngay lập tức tắt ngúm.

Chừng 50 thằng cỡ tuổi tụi nó đứng trước nhà, đứa cầm gậy, đứa cầm khúc gỗ, đứa tay không, có đứa cầm theo cái gối nữa... chung lại là hỗn tạp thành phần. Có một tên tụi nó nhận ra là thằng cầm đầu 10 tên hôm qua nói :

- Là sáu đứa này đại ca!
- Haha. Tụi mày dám bắt nạt đàn em của tao thì tới số rồi con à!

Thây kệ, cuối năm rồi, tụi nào phẳng kia có nói gì cũng kệ, mần chi tới tụi nó đâu, tha chết tích đức vậy. Với cùng suy nghĩ đó, tụi nó, tụi hấn dắt Kevin bé lướt qua đám nhố nhăng đó, còn vui cười đùa giỡn, làm tụi kia định nhào tới đánh chừng hững. Tên đại ca hét lên :

- Ê. Mấy đứa kia, tao nói tụi bây đó lũ điếc. Sợ rồi thì mau...

“Bóp – phịch”. Tên vừa phát ngôn bừa bãi đã về với đất mẹ thân yêu. Do tên đó quá ồn, Josh không nghe được giọng vợ yêu nói gì nên tức giận đâm ột phát, còn quay lại nhếch môi khinh bỉ ý nói “Đại ca mày quá bèo! Tao ւính cái một là đẹp như con kiến.”

- Tụi bây! Xông lên cho tao!

Cả đám cầm vũ khí xông tới, thì nó đột nhiên đứng ra can :

- Ngày mai là mừng một rồi. Mấy anh có thời gian thì phụ giúp gia đình dọn dẹp nhà cửa đón khách đến chơi, hay chí ít cũng biết mua sắm đồ biếu ba mẹ chứ? Hay tụ tập bạn bè đến nhà nhau chúc Tết. Những việc đó ý nghĩa hơn đánh nhau nhiều. Thử nghĩ nếu các anh bị thương, khi về nhà, ba mẹ các anh có xót xa không chứ? Nhất là mai lại là năm mới nữa.

- Hic! Tự nhiên tao nhớ ba má tao quá!
- Ồ. Thôi về đi mày.
- Tạm biệt cô bé đáng yêu nhé! Có dịp gặp lại.
- Cảm ơn bé. Bái bai.

Nguyên đám kéo đi nhanh, gọn, lẹ, để lại thằng đại ca nằm một đống không ai hốt, và cũng chẳng biết khi nào mới tỉnh, nhưng dự là tiền lì xì năm nay đổ hết vào việc trồng lại mấy cái răng đã gãy do cú đấm của Josh ban này.

Bầy đứa chạy lên dốc, xuống dốc, muốn tắt thở. Xong thì kéo vào nhà bếp nấu đồ ăn sáng. Tụi hần nấu, còn tụi nó nghịch, Kevin bé ngoan ngoan ngồi đọc sách... tranh.

Julia hôm nay quậy tưng bừng. Cứ mỗi lần Jackson đang cắt cái gì đó, cô lại đẩy khuỷu tay anh một cái làm anh giật cả mình. Con dao cứ cắt lệch đi và năm lần bảy lượt có ý định... thủ tắng ngón tay anh. (chị này hôm trước xem Hanie chặt ngón tay Cee làm máu lênh láng bị ghìền, muốn xem lại). Jackson rùng mình ớn lạnh nghĩ tới viễn cảnh mình trở thành Jackson chín ngón. Cùng lúc đó, cây kéo mà Julia bí mật đặt vào cái kệ đóng phía trên anh bị kéo xuống. “Phập” – chị kéo cầm dừng đứng trên thớt giữa hai tay anh.

Josh đảm đương nồi canh. Vừa bỏ nồi chạy qua kia gom rau vớt vào, Zoey nhanh tay đổ ớt bột vào, khuấy lên rồi chạy đi núp. Sau khi Josh bỏ rau vào, nêm lại xem có nhạt không thì... thở ra khói. Josh sáu lần tám lượt phải nấu lại nguyên nồi, khóc lên khóc xuống với hàng ngàn câu hỏi. Có cho ớt đâu, sao lại cay, rồi có cho đường hay bột ngọt gì đâu mà thành nồi chè. Quan trọng nhất là nồi canh cứ mặn chát!

Hần là đỡ khổ nhất. Tụi hần và tụi nó vào bếp được lệnh phải mặc tạp dề, cả Kevin bé cũng có một cái in hình gấu rất đáng yêu. Kiểu tạp dề của hần là cột dây cổ, cột dây ngang eo, hần ý y nên chỉ cột hồ dây. Những lúc hần cúi xuống rửa rau củ hay dao kéo gì đó, nó lù lù xuất hiện sau hần, kéo dây trên cổ một cái và phần tạp dề phía trên mất chỗ nút rút xuống, phủ lên tay hần che mắt tầm nhìn làm hần mém tí đứt tay. Hay làm cái tạp dề ướt sũng trong nước. Chín lần mười lượt hần cứ phải chạy ra bếp chính lấy tạp dề khác.

(mama Josh chỉ dám cho cả đám mượn một cái bếp xa nhà chính mà cũng xa bếp chính để nấu, sợ tụi này làm nổ bếp thì kinh động cả ông bà tổ tiên, mang tội mà hệ lụy đến con cái đời sau = =”).

Lần trước chỉ có tụi nó đã gần sập bếp, lần này có thêm bốn mĩ nam nhập cuộc, thành ra bữa ăn sáng được chuẩn bị trong ba tiếng đã trở thành ăn sáng kiêm ăn trưa, còn cái bếp tang hoang như vừa có cơn sóng thần động đất gì ghé qua uống ngụm trà rồi phóng đi tiếp.

Mama Josh sau khi nhìn bãi chiến trường, xanh mặt nuốt nước bọt cái ực, trong lòng thầm mừng vì mình có tài nhìn xa trông rộng biết trước thể nào cũng ra như vậy mà tổng cả đám ra cái bếp xa – xa này... Ban này lúc cả đám còn đang loay hoay nấu nướng trong này, bà có chốc chốc đi ngang xem thể nào vì lo, lần nào cũng nghe toàn những âm thanh có khả năng làm bà đột tử hay bệnh tim tái phát :

- Trời ơi! Cay quá! Nóng quá! Cái môi baby của tui!
- Aa! Lột áo ra thôi! Ướt luôn cái áo rồi! Lạnh quá!
- Uwah! Cha mẹ ơi! Mém xiu đi luôn ngón tay trở.

Trong khi vớt hiện trường ở đó cho những người hầu xấu số nhà Josh dọn dẹp, bầy đứa tung tăng hưởng thụ món ăn ‘mình’ nấu trong một ‘căn phòng’ gần đó. Vô cùng đậm bạc mà đâu ai ngờ sau lưng đó là nguyên một trang sử hào hùng. Nào cơm, nào canh chua, nào rau muống xào, và cá chiên...

(có vậy thôi đó... trông chờ gì nữa, có vậy thôi mà tổn biết bao nhiêu sức của tụi hần, rồi bao nhiêu công của t/g!!!)

Tụi hần có mời pama Josh ăn cùng, nhưng ngại nổi, không ai dám ăn vì sợ bụng mình biểu tình thì toi luôn phút giao thừa thiêng liêng xôm tụ.

Quậy phá cả ngày như quỷ, sau bữa tối, papa Josh gọi tụi hần và Kevin bé vào phòng riêng, mama Josh gọi tụi nó vào phòng riêng.

- Lát nữa, tụi con mặc mấy bộ này đi lên đèn xem pháo hoa nhé!
- Cái này ạ? Phiên gia đình quá!
- Cứ mặc đi con! Tuổi trẻ là phải năng động nghe.
- Tụi con không biết cách mặc... làm sao ạ?
- Ok luôn! Cứ để đó cho bác! Chính bác sẽ trang điểm làm tóc ấy đứa luôn.
- Aha... Ngại quá! Vậy tụi con phiền bác.

...

Pama Josh đã vẽ bản đồ chỉ đường cho cả đám đến một ngôi đền gần đó, gì mà như bản đồ kho báu ấy.

Tụi hần mặc yukata*, tụi nó chơi kimono**. Tả sơ như vậy. Bộ nó mặc màu hồng phấn nữ tính, hoa văn là những cánh hoa anh đào nhẹ nhàng bay phấp phới, tóc búi trễ xuống về một bên, kẹp hờ bởi một cánh bướm, nên vài sợi rơi xuống lò xo trông rất dịu dàng, chẳng cần trang điểm gì thêm.

Julia mặc màu chủ đạo là tím huyền bí, hoa văn là những sợi dây leo vàng chanh nổi bật với đường thêu tinh tế. Mái tóc đen dài bình thường xõa tự do hôm nay được tết lên một cách cầu kì. Mama Josh có gắn lên đó vài bông hoa tím nhẹ, rất duyên dáng.

Zoey mặc màu xanh lá cây nhạt trẻ trung, hoa văn là những bông hoa năm cánh nhiều màu sắc. Mái tóc dài bình thường cột cao nay thả dài, uốn nhẹ phần đuôi, cài thêm cái kẹp nhỏ cùng màu xanh lá với nền áo.

Tụi hần tả chung cho gọn, nền sọc dọc trắng, đen, xanh rêu. Hần đeo thêm chiếc khuyên làm bằng đá đen lấp lánh bên tai trái, mái tóc đỏ vuốt keo nằm xuống trông hiền khô. Jackson đeo sợi dây chuyền mặt thánh giá, mái tóc bạch kim bình thường vuốt xuống hôm nay lại dựng ngược. Josh chơi nguyên bộ vòng đính tán với đồng hồ to bà cổ dù đang mặc quần áo truyền thống, tóc nâu hợp màu bộ đồ.

Quên mất Kevin bé! Thằng nhóc vô cùng bảnh dzai trong bộ yukata sọc trắng, đỏ, xanh. Thằng bé thấp người, lại mũm mĩm, mặc vào rất là dễ thương vô cùng luôn! Mái tóc đen chỗ dựng chỗ xẹp... (aaaa!!! t/g bị bắn loạn do em rồi cưng ơi!!!)

*, ** : bạn nào hông biết thì google hình ảnh thẳng tiến, sơ sơ thì là một kiểu quần áo truyền thống của Nhật Bản.

Bảy người đồng loạt bước ra từ hai phòng đối diện nhau, rồi nhìn bên kia không chớp mắt, cho tới khi nghe tiếng pama Josh nhắc nhở :

- Đi đi mấy đứa.

...

Tụi nó và Kevin bé cầm bản đồ đi trước. Tụi hần leo đèo theo sau mà tức tối. Josh nắm chặt tay thành nắm đấm :

- Không ổn rồi mày ơi! Vợ mình đẹp quá thể nào cũng bị mấy thằng kia tới hời thăm nha.
- Phải đánh dấu chủ quyền.

Tụi hần phóng lên nắm tay tụi nó, còn hần bồng thêm Kevin bé trên tay. Gần tới đèn, rất đông người cũng ăn mặc như tụi nó hướng về đèn. Zoey nhìn những người kia, than thở :

- Khó chịu quá! Mặc mấy cái này rồi đánh đấm bằng niềm tin chắc?!!! Sao nhiều người mặc nó vẫn tươi cười thế kia.
- Tại em chưa quen đẩy ngực à! – Josh cười nhẹ.
- Hic. Khó thở chết được!
- Còn anh đã thấy khó thở ngay khi ở cạnh em.
- Tởm.

- Ấy! Anh đùa mà!

Đến cổng đền, nó đứng lại, níu tay Julia :

- Kate gọi điện bảo mình chờ ở đây. Cô ấy sẽ tới cùng với Ken.

- Haha! Đời nào thằng nhóc chững chạc lạnh lùng đó chịu tới mấy chỗ này đâu! Mà... cái cặp này đúng là! Bạn gái lớn tuổi hơn bạn trai, vậy mà tính tình lại trẻ con hơn người yêu mới thú vị chứ! – Zoey cười đều.

- Mày toàn trêu thằng nhỏ. – nó cười Zoey. Nhỏ hết con nít... quý. Hắn thấy nó cười, cũng khẽ nhếch môi cười nhẹ.

- Kya!! Anh ấy hot quá!! Anh ấy vừa cười kìa!

- Lại đây xem mấy anh chàng kia đi! Đẹp trai quá!!!

- Mấy em đó xinh quá mày!

- Dễ thương quá! Xinh đáo để! Nhìn phát thêm.

- Anh ơi! Chụp với em một tấm hình nha. – một cô bé chạy đến hỏi hắn, cười toe toét, mặt đỏ lựng. Tụi nó, tụi hắn nhìn hắn và nó.

- Nếu chụp cùng với vợ và con trai tôi thì ok. – hắn đáp, tay bỗng Kevin bé, tay siết eo nó.

- O... dạ? Dạ... không cần, cảm ơn anh. – cô bé ngậm ngùi quay đi, chạy lại đám bạn với trái tim tan nát.

- Lắm chiêu thật. – nó khẽ cười hạnh phúc.

Đứng chờ và làm người mẫu cho người ta chụp hình một lát thì Kate và Ken tới. Zoey thật không tin vào mắt mình nữa. Ken tới thật, lại còn mặc bộ yukata sọc đỏ, cam, trắng vướng víu chói lóa như vậy. À... nhìn cái mặt đen thui là biết bị bắt đi bị bắt mặc rồi! Hôhồ! Tội nghiệp thằng nhỏ! Đáng lòng thanh niên thời nay rầm rập nghe lời bạn gái.

Kate đi bên cạnh đáng yêu với bộ kimono màu đỏ, hoa văn hoa cỏ tràn sức sống. Mái tóc vàng cam xoắn nhẹ xỏa dài, vừa trẻ lại đáng yêu. Cơ mà... cặp này chơi toàn màu nổi...!! Sốc quá!

- Hé lô! Chờ tụi này lâu không? – Kate hào hứng hi5 với Zoey.

- Thôi đông đủ rồi! Vào trong đi! – Julia cười nhẹ. Jackson ngậy người ra “Ồi! Lộc đầu năm!”

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 109

109. Chương 109

Theo chỉ đạo của Kate, cả đám đi cầu nguyện trước.

- Thả đồng xu vào đây, rồi chấp tay lại, nhắm mắt ước nhé!

Cả đám làm theo, Kevin bé cũng thả xu nữa cơ. (oi! oi!)

“Lạch cạch” tiếng xu cọ vào nghe vui tai vô cùng. Tụi nó nhắm mắt mỉm cười thành tâm cầu nguyện. Còn tụi hắn nháy mắt với nhau rắp tâm trả thù chuyện bếp núc hồi sáng, trong khi tụi nó thì vô cùng tốt bụng, chẳng cần gì cho bản thân toàn cầu nguyện những điều tốt lành cho tụi hắn và gia đình.

Vừa mở mắt ra, tụi nó giật mình thấy nguyên cái bản mặt bự chà bá của tụi hắn kề sát mặt mình. Tụi hắn hôn lên má tụi nó một cái rồi kéo tay tụi nó đi ra cho người khác làm tiếp, vậy mà còn lưu manh nói :

- May cho em là tụi mình đang ở đền đây. Nếu không thì không phải chỉ ở má đâu.

Ken khoác vai Kate đi đằng sau bảy đứa, nhìn bà chị Zoey đỏ mặt e thẹn mà muốn cười chết được, nhưng vì tương lai sự nghiệp, phải nhịn thôi, kéo người ta nhìn bảo là thằng điên khi không đứng cười chắc xấu hổ chết.

“Mà bà này cũng lạ, bình thường quát mình thì hoang dã như con gấu mẹ vĩ đại, giờ ngoan hiền, bước đi nhẹ nhàng chậm rãi như mèo con... Đúng là đàn bà.” Ken cứ lăm bầm mà đầu hay cô nàng đi bên cạnh nghe thấy hết!

- Hê! Đàn bà gì đấy?

- Ấy. Anh đầu nói em! (anh em rồi nhá)

- Vậy là... Zoey? Hana hay Julia?

- Không ai hết! Anh nói chơi thôi! Haha! – Ken cười trừ.

- Ồ... phải rồi! Nói chơi thôi mà... – Kate cười đều. Cô nàng đã biết thêm một điểm yếu của Ken __ chị gái. Sau này cười về tha hồ đầy dọa! Muhahaha!!! – A! Ê! Đi xin xăm đi.

- Hả? Là cái gì thế?

- Đi! Mau! – Kate kéo tụi nó lại gần một ngôi nhà bằng gỗ, nhỏ giống như một gian hàng. Tụi hấn chỉ biết lết theo tụi nó. Còn Kevin bé để phòng bị lạc mất hiện đang tọa lạc trên vai hấn.

Một cô gái đứng ở trong nhà chòi đưa cho tụi nó mỗi đứa một miếng giấy.

- Đại cát... là gì vậy? – tụi nó đồng thanh đọc.

- Trời. Đại cát là cực may mắn đấy. Tao chỉ được tiểu cát thôi. – Kate reo lên thích thú. Tụi hấn cũng tiến gần, trên tay là miếng giấy.

- Máy anh chữ gì?

- Đại cát. – hấn, Kevin bé và Jackson đồng thanh.

- Tiểu cát – Josh.

- Tiểu hung. Cái quái gì thế này? – Ken bực dọc định vứt tờ giấy.

- Ấy đừng. Giữ đi chứ! Gez! Anh chả có tí bình tĩnh nào đấy! Hi hi! Giờ về thôi! – Kate lườm Ken rồi cười nói. Cả đám nhìn ‘vợ chồng son’ cãi nhau mỉm cười rồi ra về.

- Yo! Cô bé cũng tới đây chơi hả? – một trong những tên bạn sáng đi cùng một nhóm nam nữ lại gần cười với nó.

- Anh là người bạn sáng đúng chứ? – hấn khoanh hai tay trước ngực, đứng chắn trước nó.

- Không cần phòng thủ thế đâu anh bạn. Hôm nay tôi đi với bạn cùng lớp nè. – người đó cười.

- Vậy ra anh vẫn còn là học sinh à? – Zoey bắt chuyện. Chị này dễ làm quen lắm!

- Tụi này học năm hai. (bằng lớp 11 bên mình)

- Vậy bằng tuổi hết rồi. Làm quen đi nào! Haha!!

Thế là nguyên đám đứng chém gió mém thành bão ngay cổng đền, thì đột nhiên “Bộp, bộp, lộp bộp”.

- Pháo hoa! – Julia reo lên. Rồi mọi người cùng nhìn lên trời lúc này tràn ngập những đốm sáng li ti đủ màu sắc ghép với nhau thành một đốm to rồi tỏa ra rơi xuống, hết như một đàn đom đóm lớn đang khiêu vũ.

Từng tràn từng tràn pháo được phóng lên trời cao. Bầu trời mới nãy đen tuyền tối tăm đã trở nên rực sáng. Mùi thuốc pháo vương trong không khí hơi khó chịu, nhưng bù lại rất bổ mắt. Phải công nhận là đẹp!

Cùng lúc đó trên bầu trời Việt Nam, pháo bông cũng nổ tạo nên những tiếng lộp bộp đều như vỗ tay vô cùng đặc sắc. Khắp các nơi, nhà nào cũng còn sáng đèn, người người kéo ra sân xem pháo hoa, không thì

mở tv cho xem. Nhà pama nó, hân, Julia, Jackson, Zoey, cả pama Josh dù có bận đến đâu cũng phải bỏ thời gian xem pháo hoa rồi cúng ông bà theo phong tục người Việt. Ai cũng vui vẻ, cười đùa thoải mái.

Năm đầu tiên, tụi hân và tụi nó cùng đón năm mới với người yêu, lần đầu thấy hạnh phúc khi nắm tay nhau ngắm pháo hoa... dù trời hơi lạnh.

Xem xong pháo hoa, cả đám chia tay những người bạn mới về nhà. Cũng chẳng ai buồn vì chưa hân là chia tay luôn. Do đã cho nhau nick facebook cả rồi... (^_^ thời buổi công nghệ thông tin)

Về tới nhà, cả đám như mấy cái xác di động. Thấy mấy bộ đồ ra rồi lết được tới giường đã là quá thần kì. Do quá mệt nên nằm xuống cả lũ đã chìm luôn vào giấc ngủ với nụ cười hạnh phúc.

...

Sáng hôm sau, trên bàn ăn sáng, mama Josh hỏi :

- Vậy tụi con ở đây tới mừng mấy?
 - Dạ... chắc là sáng mừng ba tụi con sẽ về.
 - Thôi! Mừng ba xui lắm! Tới mừng bốn hân về. Dù gì mấy đứa cũng được nghỉ tới mừng mười phải không?
 - Dạ.
 - Vậy đi. Mừng bốn về.
 - Dạ.
 - Tối nay mấy đứa đi chơi hội đi, lát mama đưa bản đồ cho.
 - Tụi con mặc quần áo bình thường nha! – Josh phản ứng ngay. Chứ mà mặc yukata với kimono nữa chắc chết quá! Vừa đi đứng khó khăn vừa khó thở nữa chứ!
 - Nhưng mà mama muốn cơ! Chồng ơi, bênh em đi. – mama Josh giãy nảy như con nít rồi quay sang tìm đồng minh. Papa Josh im lặng suy nghĩ một lát rồi lạnh lùng nói :
 - Mặc quần áo bình thường cho khỏe người.
- Nghe được câu đó, cả đám thở phào nhẹ nhõm trong khi mama Josh cứ dỗi mà tuyệt thực không chịu ăn nữa. (_ _ ”)
- Vậy bác mặc yukata cho Kevin nha! – Kevin bé thấy mama Josh ‘đau đớn’ quá lại gần khều khều an ủi.
 - Thiên thần giáng trần! Ok con luôn! Chồng ơi! Nhận thằng bé này làm con nuôi cho em!!!

...

Tối đó, sau khi ăn tối xong, mama Josh đưa cho tụi nó tờ bản đồ mà tiếc nuối vì không dè tụi nó ra bắt mặc kimono được. Bà bây giờ như con nít, chả bắt bẻ gì con cháu tương lai nữa, làm Zoey cứ phì cười. (không biết ai con nít hơn ai mà cười nhể).

Lại một lần nữa cả đám cuốc bộ đi tìm cái đền trong bản đồ. Đền hôm nay to hơn đền hôm qua và đông kinh khủng khiếp luôn. Ở đây có rất nhiều đồ ăn và những trò chơi thô. Những người đang chen chúc ở đây phần lớn trạc tuổi tụi nó. Con gái hầu như ai cũng mặc kimono và đi cùng bạn trai.

Thế là hân kéo nó và Kevin bé đánh lẻ. Josh và Zoey cũng chuẩn bị mất. Jackson và Julia im lặng nhìn nhau rồi nắm tay nhau bước đi.

Josh và Zoey trước nhé. Cô nàng này toàn sà vào mấy quán ăn. Josh vui vẻ đi theo. Zoey vừa ăn vừa cười nói :

- Mama của anh có vẻ chẳng ghét em nữa!
- Có ai ghét em đâu. Từ đầu họ chỉ giả vờ thôi.
- Ôi! Giả gì mà như thật thế? Diễn kịch đạt thế không biết?

- Haha. Không phải họ diễn đạt mà là do em ngây thơ không nhận ra thôi ngốc. – Josh cười nhạt. Cả đám tụi nó lẫn tụi hắn đều biết mama Josh quý Zoey tới mức nào, chỉ có mình nhỏ ngây ngốc cứ luôn áp lực là mình bị ghét.

- Gì chứ? Anh cứ làm như em là con nít ấy! – Zoey nhíu mày trêu Josh, ai ngờ bị trêu ngược lại. Josh lấy ngón cái quệt phần sốt dính trên khóe môi Zoey rồi cho vào miệng mình, không quên buông câu trêu chọc :

- Ăn uống như vậy còn nói mình không con nít hả?

- Xì! Đáng ghét! – mặt của Zoey giờ nóng ran như đang sốt. Mà toàn bộ lỗi là tại cái tên ‘người nhón’ vô tư đang nhón nhơ đi kể bên chứ ai!

Zoey thì suy nghĩ như vậy nhưng thực chất tên ‘người nhón’ này chả có vô tư tí nào đâu. “Chết tiệt! Sao tự nhiên trông cô ấy đáng yêu thế nhỉ? Làm cái miệng vô thức gây chuyện còn cái tay vô thức đưa lên... Aa! Khỉ thật!”

Nghĩ vậy thôi, rồi hai ông bà tình tứ nắm tay kéo nhau đi ăn hết cái này rồi ăn tới món kia, miệng thì luôn hoạt động hết công suất, không ăn thì uống, không uống thì chửi nhau. Người khác nhìn vào ai dám can đảm nói hai người này một cặp?!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 110

110. Chương 110

Tối cặp của Julia và Jackson.

Cô trầm tính, chẳng có lên tiếng muốn ăn hay chơi gì. Anh bối rối nên cũng chẳng nói một lời hay rủ rê ghé đâu cả. Hai người cứ đi một vòng hết đèn. Chuyển đi chơi của hai người sẽ thành ra chán ngắt như vậy nếu một gian hàng không lọt vào mắt anh. Nhưng anh cũng chẳng thêm dừng lại, cứ te te đi lướt qua. Đi hết đoạn đông người thấy có ghế ngồi, anh bảo cô ra đó ngồi chờ. Cô ngoan ngoãn nghe theo.

Cô ngồi nghĩ ngợi mà thầm cười. Từ lúc vào đèn đến giờ, anh đã liếc trộm cô cả chục lần rồi. Cô để ý hôm qua lúc thấy cô mặc kimono, anh đã phản ứng khác với bình thường, cho tới tận giờ. Chẳng lẽ cô và cô khi ấy khác nhau đến vậy sao?

Buồn cười, cô nào chẳng là cô? Vậy anh nhìn cô như vậy chẳng lẽ mặt của cô dính nhọ à...? Chắc không đâu!

Đang suy nghĩ linh tinh, đột nhiên có cái gì đó mềm mềm áp vào lưng cô, rồi cả người cô bị ôm trọn từ phía sau bởi hai cánh tay mềm mịn và đầy lông. Biến thái?!

Cô định cho tên này một đòn judo ngã lăn ra thì giật mình nghe tiếng thì thầm vào tai :

- Tặng em.

‘Người’ ôm cô nãy giờ từ từ buông ra. Cô ngay lập tức quay lại. Là Jackson và... một con gấu bông to sụ lông trắng muốt, có cái nơ đỏ trước cổ, với bộ ghi lê rất bánh trai. Té ra là anh làm con gấu này ôm cô?

- Anh lôi nó ở đâu ra... – Julia còn chưa nói hết câu.

- Bắn nó. Đàng kia kia. Bắn ngã ba lần thì lấy. Rồi anh bắn đúng ba lần ngã hết ba lần. (Chuyện! Mấy anh chị bắn súng như chơi đồ hàng ý! Quen quá còn gì!)

- Hìhì. Cảm ơn anh. – Julia ôm lấy con gấu, chưa kịp làm gì Jackson đã nghe tiếng hét của tụi con gái.

- Ảnh kia! Lại đó đi! Ảnh bắn bắn súng siêu cấp tài năng luôn đó!

- Nhìn như bạch mã hoàng tử ấy!

- Ban này, ảnh mới cười với tôi ấy! Trời ơi! Đẹp trai thần thánh luôn!

- Á! Ảnh kia! Đuổi theo.

- Chết rồi! Chạy thôi! – Jackson sợ toát mồ hôi hột với đám fan girl lật đật nắm tay Julia bỏ chạy.

Sau khi nấp vào một góc tường khá tối, trốn được lực lượng mê trai đẹp hùng hậu (trong đó có t/g) kia thì cô và anh nhìn nhau phá lên cười.

Julia cười đến nỗi không dừng được luôn. Jackson lặng lẽ ngắm cô rồi cười dịu dàng. Anh kéo cô sát mình, cúi xuống và... Phần còn lại bạn đọc tự tưởng tượng đi. Cái đầu của con gấu to tướng che mắt tiu hết trơn rồi! T/g không thấy được gì hết.

Giờ đến gia đình ba người hạnh phúc nà!

Hắn công Kevin bé trên vai, nắm tay nó bước đi. Đi được một lát, hắn chu đáo lo cho vợ. Thấy nó nhỏ con dễ bị người ta chen ép, hắn bảo nó qua bên kia ngồi, để hắn và Kevin bé chen đi mua đồ ăn. Chưa đầy một phút sau, nó nghe thấy trong đám đông mà hắn và Kevin bé vừa bước vào :

- Aa!! Dễ thương quá!!!!

- Aa! Đẹp trai quá!!!

Nó hoang mang không biết hai người có ổn không, có bị xé xác chưa, định chen vào xem thử nhưng chưa kịp đứng lên đã thấy có hai thằng đi lại chỗ nó ngồi. Dù trông hai thằng trạc tuổi tụi nó nhưng khi cúi xuống cười đều với nó, nó nghe toàn hơi bia.

- Em đi chơi với tụi anh đi. – một thằng lão đảo nắm lấy cổ tay nó kéo đi. Mùi bia từ tên này phả vào mặt làm nó hơi choáng.

- Đi nào! Chần chờ gì nữa! – tên còn lại giữ luôn cổ tay bên kia của nó.

- Tuổi vị thành niên chưa được phép động vào rượu bia mà! Tụi bây nổi loạn à? – giọng hắn có vẻ tức giận. (dám nói người ta mà chưa nhìn lại mình = =)

Đúng là hắn đã về, nhưng... nó giật cả mình khi thấy cả hai bây giờ. Trên đầu là mặt nạ, ở cổ một mớ dây chuyền, cổ tay một mớ vòng, hai tay cầm cả chục xiên đồ ăn, ngang eo quần đầy vải gì đó... cứ như dân đi cư ấy!

Nó nhìn hắn với ánh mắt ý muốn hỏi “Mấy thứ đó ở đâu ra mà lăm thế? Phong cách mới à?”. Hắn nhìn nó với ánh mắt ý muốn nói “Anh sẽ giải thích sau!”. Kevin bé nhìn cả hai với ánh mắt ý muốn nói “Yeh! Con đọc suy nghĩ của pama nè!”. Hắn và nó nhất thời thở dài với thằng nhóc quậy phá hiếu kì này.

- Mày là thằng nào? – một tên bỏ tay nó ra lão đảo tiến về phía hắn.

- Mày không cần biết chuyện đó! Chỉ cần biết, tao có thể san bằng khu nhà mày ở ngay lập tức đấy. Không cút thì đừng trách.

Trong mắt hai tên say rượu, hắn đột nhiên biến thành ác quỷ với sát khí ngùn ngụt, sinh động thêm ở chỗ, cảnh vật sau lưng hắn là khung cảnh ở Bắc Cực, tuyết rơi dày đặc, có mấy con gấu chạy qua chạy lại chơi ném tuyết. Rồi hai tên đó phóng đi mất.

Nó nhìn hắn ánh mắt dè chừng. Hắn chưa kịp nói gì thì Kevin bé đã hớn hở kể :

- Hồi nãy, con với ba vào đó đó mẹ. Chưa kịp mua gì hết trơn luôn, mấy chị dễ thương tặng con với papa mấy cái này nè! Mẹ ơi! Mẹ ơi! Ăn thử đi, ngon lắm!

Câu chuyện của thằng bé giáng một đòn tử vào tim nó, một đòn sát vào đầu hắn. Đáp lại cái nhìn ‘thiện cảm và dịu dàng’ của nó, hắn nhún vai bảo :

- Anh không biết gì hết! Vô can mà! Tự nhiên mấy người đó đưa cho anh?

- Hừm. Em có nói gì đâu, nhưng mà sao họ không đưa anh kẹo táo nhỉ? Em muốn ăn nó.

- Vậy em ở đây với Kevin bé đi. Anh đi mua. – hắn đặt thằng nhóc xuống định chạy đi.

Nó vội nín vạt áo của hắn giật lại. Hắn thối mác nhìn nó. Nó đỏ mặt nói nhỏ :

- Hết muốn rồi. Giờ đi tiếp thôi.

...

Mới đầu là vậy, rồi cả đám bắt đầu chơi trò chơi, nhưng vui đâu không thấy toàn ăn hại. Lấy vợt vớt cá thì... chả biết cầm thế nào mà gãy vợt. Vớt bóng trong hồ nước thì... bể hồ. Rút dây lấy quà thì... đứt dây. Bắn súng thì... thùng quà thế là khỏi lấy...

Với sức công phá lớn như vậy, chưa đầy một tiếng đã hết trò để chơi. Thế là lục đục kéo nhau về nhà, do quá đuối nên cũng nằm phè ra ngủ luôn.

...

Sáng hôm sau, Josh dậy trước, đang nhìn Zoey, một cánh hoa anh đào không biết từ đâu bay đến khẽ chạm vào gò má của nhỏ. Và Josh đã xác định được hôm nay cả bọn sẽ đi đâu chơi.

Nó, Julia, Zoey dụi dụi mắt nhìn một đồng thứ trước mắt. Tụi hần loay hoay chuẩn bị kế hoạch vui chơi đột xuất của Josh. Nào thức ăn, thảm trải, nào áo, nào khăn,... có cả dầu gió kim...

Sau khi chuẩn bị xong, cả đám lên đường... đi leo núi. Josh luôn miệng giới thiệu :

- Ở đây có rừng anh đào đẹp lắm, đi lên đó chơi đi.

Tụi nó cũng chỉ biết nghe theo chứ chả lẽ phản đối?

...

Đi len theo con đường mòn với sự hướng dẫn của mít tở Josh, lát sau, cả đám gặp một hàng rào sắt, Josh bảo là phải leo qua. Julia ngờ ngợ có chuyện gì đó nhóc giấu cả bọn.

Tụi hần quăng hết balô qua bên kia rào trước, leo qua một cách nhẹ nhàng và dễ dàng (cool!!), tiếp đến tới tụi nó. Zoey bẻ tay răng rắc lấy thế trèo lên trước. Nhỏ leo lên đỉnh một cách dễ dàng, ngồi trên đó cúi người nhìn Julia và nó. “Két... két... rắc”.

- Aaaa!!! – hàng rào gãy xuống, Zoey ngã xuống đè lên người Josh, và tiếng hét đó là của Josh chứ không phải của Zoey. = =”

Cái này hàng rào gãy không phải do Zoey quá... ‘nhẹ’, mà là do nhỏ ở trên đó lâu quá. Còn tụi hần vừa leo lên đã nhảy xuống nên không gây ảnh hưởng gì quá đáng lên cái rào. A nhưng mà kệ vậy! Nhờ Zoey mà nó, Kevin bé và Julia không cần phải tốn tí công sức nào trèo lên, cười mỉm chạy qua.

Lát sau, cả bầy đến được nơi cần đến. Tụi nó mắt sáng rực nhìn ngắm cảnh đẹp tuyệt vời trước mắt.

Thế rồi tụi hần trải khăn ra ngồi, đem thức ăn ra. Tụi nó tí tởn chạy lung tung luôn miệng suốt soa.

- Cứ như đứng giữa vườn cây có lá màu hồng ấy!!! Tuyệt quá!

- Ủ. Đẹp ghê!

- May cho tụi mình năm nay anh đào nở sớm. – Josh cười gọi tụi nó – Qua ăn đi này! Trưa rồi.

Zoey ăn xong nằm dài ra thảm cỏ xanh mướt, cười khúc khích nói :

- Ye! Sướng nhất là chỉ có tụi mình ở đây thôi! Tự do thật!

- Không ai thấy màu hồng ở đây à? Tôi tưởng sẽ có nhiều dân ở đây lên núi ngắm hoa? – Julia nhìn Josh dò hỏi. Cô cảm thấy kì lạ.

- Vì ở đây có gấu mà. – Josh cười nói.

- Ồ. Tất nhiên là vì ở đây có gấu! – nó cười theo.

- Là gấu đó nha! Gấu con dễ thương! – Kevin bé cười lớn.

- Hà hà! Gấu à! – hần cười rồi gào lên – Thằng điên kia! Mà muốn giết cả đám hả?

- Vậy cái rào ban nãy là... – Julia mặt vô cảm nói để lửng câu.

- Haha. Đúng đó! Cảnh báo gấu ấy mà! – Josh thản nhiên trả lời – Mà thôi. Mấy người lo lắng làm gì! Xui xẻo lắm mới gặp gấu. Giờ cứ quấy thỏa ga đi!

- Đúng đó! Haha! Xõa dê! Chưa có gặp gấu mà sao phải xoắn! – nó bị Josh chuốc bia... cười cười nói. Êm say rồi! Kevin bé tặc lưỡi nhìn nó lắc đầu.

- Hừm. Vậy đi. Gấu mà nhảy ra tao sẽ đưa mày ra cho nó xử trước nghe chưa? – Jackson hăm dọa tên bạn có vấn đề thần kinh kia.

- Hờ hờ hờ...

...

Ăn uống múa hát hết hò tới chiều, sau khi dọn xong đồ ăn thừa và đồng rác khổng lồ, đứa nào cũng nằm luôn ra cỏ ngủ mà quên luôn việc rừng này có gấu...

Julia bị lạnh giật mình dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn xung quanh, dụi dụi mắt ngái ngủ :

- Hoàng hôn rồi? Mình làm gì ở đây?

- Hơ... – nó nghe giọng Julia cũng giật mình tỉnh dậy. Sau đó cả hai vội chạy đi gọi cả đám dậy.

Tụi hần nhanh chóng thu dọn balô để về nhà. Ra khỏi rừng chắc trời cũng tối mất rồi. Cũng tại cái tội ham chơi ham ngủ! Làm trễ mất tiu!!!

Đang đi, cá

i khăn cột tóc của Zoey rơi ra bay đi. Nhỏ vội đuổi theo, chớp lại, nhưng khi tay vừa chạm vào được cái khăn thì đột nhiên trong bụi rậm nhảy ra một con gấu lớn, cao hơn Zoey cả cái đầu nếu đứng lên bằng hai chân. Nhỏ đơ người ra nhìn con gấu, rồi quay sang hỏi tụi nó đang căng tròn mắt nhìn :

- Con này là con gấu hả?

- Chạy mau!

Con gấu gào lên vồ xuống người Zoey, may mắn là Josh đã nhanh tay kéo nhỏ ra khỏi đó.

- Mau!! Mau chạy đi. – Julia cau mày hét.

Độc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 111

111. Chương 111

Con gấu đang sau gào thét, phía đằng trước cả đám cũng đang gào thét, có mỗi Kevin bé là vẫn vô tư được mà cười :

- Oa! Gấu con dễ thương!!

Hần xách thùng bé lên rồi vụt chạy. Rồi cả đám cứ chạy mà không biết sẽ về đâu... Cho đến khi ly mì gói chưa khui của Zoey rơi ra khỏi cái balô về với đất mẹ thiên nhiên. Zoey dừng chạy, rồi quay ngược lại nhặt ly mì. Nhưng con gấu có vẻ nhanh hơn, đến nhặt ly mì trước Zoey. Nhỏ trợn mắt hét lên :

- Mau dừng lại con gấu kia!

Tiếng hét này đã làm sáu người còn lại dừng chạy, quay lại xem có chuyện gì rồi xám mặt khi thấy ly mì đã nát vụn dưới đất còn Zoey đang thần thờ đứng trước con gấu.

- Tiêu rồi. – Julia thở dài.

- Zoey! – Josh hét lên định chạy lại giải cứu, nhưng sau khi nghe câu sau thì ngơ mặt ra.

- Tiêu con gấu rồi. – nó thở dài.

Zoey nắm chặt hai tay ngang eo thủ thế, mắt đỏ rực phẫn nộ. Con gấu lao tới, bị Zoey móc hàm một cái đã đo đất. Nhỏ khóc lóc đau khổ nhặt ly mì lên :

- Trời ơi! Mì hảo hạng của tui!!

Tụi hần sốc đến đờ người. Tụi nó thì đã quá quen với tình yêu thức ăn mãnh liệt của Zoey. Kevin bé chạy lại gần con gấu :

- Gấu ơi! Bạn có sao không?

- Kevin bé mau lại đây! – nó giật mình gọi thẳng bé. Không biết bắt chước ai mà gan lì dữ vậy không biết

- Tụi mình đang ở đâu vậy?

- Lạc rồi. Khỉ thật! – Josh thở dài ngồi bệt xuống đất vò đầu bứt tai.

- Có ai mang theo điện thoại không? – Julia cũng rầu đến mà phải thở dài.

- Mất sóng rồi. – nó đáp.

- Trời cũng tối rồi, tối nay cắm trại ở đây đi. Lòng vòng lát nữa lạc sâu hơn thì khổ. Trời cũng đâu lạnh lắm. – hần ngồi xuống, trải khăn ra – Trước tiên lại ăn tối đi.

- Ủ nhỉ? Thức ăn buổi sáng vẫn còn mà. May mắn là còn nha!!

Rồi... cả đám vừa ăn vừa ngắm sao. Lấp lánh tuyệt đẹp! Thành ra trong cái rủi có cái may. Cảnh đẹp tuyệt vời như này thì tìm ở đâu ra được nữa.

Ăn xong, tụi hần đi tìm củi, tụi nó ở lại canh chừng trại cùng Kevin bé. Với ánh đèn yếu ớt của điện thoại, tụi hần khá khó khăn trong việc tìm củi. Trong khi tụi nó tìm chỗ đất phẳng trải khăn để tối ngủ.

...

Sáng hôm sau,... thật kì lạ là nguyên cả đám vẫn còn sống! Sáng vừa ngủ dậy, gió thoảng hơi sương lạnh cóng, tiếng chim ríu rít, ánh mặt trời rọi khắp nơi.

Bầy đũa quần áo tơi tả tàn tạ như cái bang mà lết đi. Bé Kevin đột nhiên nín tay nó :

- Mama! Con nghe tiếng nước chảy đó!

- Hả?

- Đúng đó, tiếng róc rách rõ ràng luôn. Chắc là suối đó. – Julia nói.

Đúng như hai người đã nghe. Gần đó có một cái hồ nhỏ, và có một dòng chảy từ cái hồ xuống đất, men theo đá mà tiếp tục chảy.

- Là nước nóng nè. Có khi nào dòng chảy này là nguồn của cái hồ nhà mày không Josh.

- Dù cho có không phải thì nếu mình cứ đi men theo mạch nước cũng sẽ xuống được chân núi. Nước vốn chảy từ cao xuống chỗ thấp mà.

- Vậy đi. – hần nói rồi đi trước.

Đi dọc theo mạch nước tới giữa trưa, đói quá cả đám lại phải dừng lại ăn. Ăn xong lại đi tiếp. May mắn là hôm qua Zoey đem nhiều thứ.

Giữa đường, Julia bị một con sóc bay sà vào mặt che mắt tầm nhìn nên trượt ngã. Đầu gối rỉ máu làm cô không đi được nữa. Còn con sóc hiện được Zoey ‘hành hạ’ một cách không thương tiếc vì dám làm bạn nhỏ bị thương. Jackson công Julia từ đoạn này.

Quả thật mạch nước dẫn về lại nhà Josh và khi cả đám đến được đó cũng đã hoàng hôn. Cả đám hớn hở như bắt được vàng phóng đi tắm, chạy đi ăn rồi lăn đi ngủ. Đúng là một mùa ba quái gỡ. (nhặt nhỉ? thông cảm t/g hết đường rồi)

...

Sáng hôm sau, bảy đứa lên đường trở về Việt Nam. Ở sân bay, pama Josh bị rịn thương đau cứ như sắp chết rồi không bằng.

Sắp tới giờ bay, mama Josh gọi Zoey lại gần nói nhỏ. Josh thấy vậy không yên tâm nên đứng sát bên ngắm tình hình :

- Chăm sóc tốt cho nó nhé! Mama nhờ con đấy!

- Dạ... dạ... – Zoey đỏ hết cả mặt.

- Bí mật nè! Thực ra pama có làm việc với papa của con mấy lần đấy.

- Thật ạ... Vậy bác cũng là mafi...

- Suyt! Lên máy bay đi con.

- Dạ. Tạm biệt bác. – Zoey cúi đầu quay đi, nhưng mà...

- Phải là mama chứ không phải bác nghe chưa! – mama Josh hét lên, gạt chân Zoey, làm nhỏ bắt ngờ ngã vào người Josh.

- Mama! Thôi con đi đây! – Josh lôi Zoey đi, trong lòng cả hai ầm lên một tí.

...

Về tới nhà, cả đám thấy có ba chiếc xe màu đen đỗ ngay trước nhà nó. Hình ảnh này gợi nhớ cái lần mà papa của người nào đó... đến chữa bói inh ỏi!

Ấy kệ! Chắc là khách của nhà kế bên. Thế là bình thần mở cửa vào nhà, nhưng ngạc nhiên là nó vừa đóng cửa lại thì ba chiếc xe chạy đi mất. Quái thế này? Không lẽ lại thêm một mùa bốn không bình thường sau một mùa ba xui xẻo tận mạng?!

Thôi thôi, mặc hết, vào nhà cho lành đời vậy!

Rồi những mùa sau đó, tội nó, tội hấn qua nhà các pama chúc Tết, nói toẹt ra là... tiền lì xì!!!

Pama nó cười hô hố. Ôi thì quá quen rồi. Pama Julia lần đầu xuất hiện, rất ra dáng dân làm ăn, xen tí dân anh chị, nhưng rất vui vẻ đón tiếp. Mama Zoey cho tội nó ăn nguyên cái bánh kem còn tặng ‘phong bì đỏ’ làm đứa nào cũng toe toét khoe răng. Zoey mềm nhai nhồm nhoàm dưa hấu, hỏi :

- Mama! Thăng Ken về chưa ạ?

- Chưa. Chứ không phải nó đi với mấy đứa hả? – bà ngây thơ hỏi lại.

- Hề hề! Nó đi chơi với bạn gái đó mẹ! Khi nào nó về nhớ máng nó nha! – Zoey cười đều. Nó với Julia cười trừ. Mức độ đều với cả mức trơ tráo của nhỏ bạn này level max rồi!

Tội hấn méo cả mặt. Lòng thầm hy vọng Zoey không ghét mình. Đụng vô con nhỏ ‘ngậm dưa phun hột’ này là hơi bị nguy hiểm luôn a.

Pama Jackson lạnh lùng, nhưng rất thích con dâu tương lai cùng đám bạn xí lơ nhỏ của thằng con mình. Nó nói với hấn :

- Đến thăm pama của anh... được không?

- Ừ.

Đám còn lại trở mắt ra nhìn hấn như sinh vật lạ. Phải chăng... do cái lần đập đầu vào cột điện dạo gần đây làm hấn hơi... bất thường?

Nhưng mặc kệ, cả bọn lon ton chạy theo hấn về căn biệt thự ngoại thành.

Thăm hết các pama, bảy đứa kéo nhau đi leo núi (lạc một lần rồi không sợ! = =”), không thì tắm biển (nó theo chân chị Zoey mém chết đuối), rồi kéo cả lớp đi xem phim...

...

Những ngày Tết trôi qua như vậy, cuối cùng cũng đến mừng 10, phải trở lại trường đi học.

Ngày đầu tiên của năm, lớp lại có học sinh mới chuyển vào, là một anh chàng 18 tuổi như Phillip. Và với vẻ bề ngoài của mình, anh đã đánh bật hết trái tim của nữ sinh và những nam sinh có tính cách đặc biệt trong lớp. Mái tóc vàng, da trắng, môi mỏng, mũi cao, ánh mắt lạnh lùng, học sinh mới cười nhẹ :

- Chào các em, anh là Daniel. Năm nay 18 tuổi. Vì lí do đặc biệt... – anh ta khẽ nhìn nó và hần, trong khi nó đầy ngạc nhiên nhìn hần, thì vẻ mặt hần rất là thần nhiên, trong khi bàn tay đang nắm tay nó bên dưới bàn siết lại – ... nên anh học ở lớp này. Mong các em giúp đỡ.

- Anh có bạn gái chưa ạ? – quần chúng hỏi.

- Ồ! Em không nên hỏi anh câu này trước mặt vợ của anh chứ? – Daniel khẽ cười.

- Aaaa!! Vợ anh ở lớp này ạ? – nhân dân hỏi.

- Tất nhiên, và cô ới, em ngồi cạnh cô ấy nhé!

- Ok em! Nhưng cô ấy là ai?

- Bàn cuối ạ.

- Ồ!!! – cộng đồng thét.

- Bạn Hana ấy.

- Hả?!!!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 112

112. Chương 112

- Hả?!!! – cả lớp ngoại trừ hần. Cả cô giáo cũng há hốc mồm, bởi vì nguyên trường này ai mà chả biết nó và hần là cặp đôi đẹp nhất (có chứng chỉ cấp bởi hiệu trưởng mù!)?!!

Daniel chậm rãi bước xuống bàn hần và nó. Hiện tại hai người này vẫn chưa có phản ứng gì hết ráo nhưng dự là bão táp phong ba sắp càn quét cái lớp 11A1 vốn ‘yên ổn’.

- Mau tránh ra cho anh ngồi. – Daniel liếc nhìn hần. Thấy hần vẫn đứng đờ đẫn không quan tâm đến mình, lại lòi điện thoại ra nhún lẩy nhún để, anh ta gần giọng – Nghe lời anh họ mày đi chứ.

- Tại sao? – hần giờ mới phản hồi, rồi nhìn nó khẽ cười.

- Anh có quyền chứ nhỉ? Dù gì chúng ta cũng có cùng ông nội mà?

- Nếu anh đến theo lệnh của ông già Thomas thì phần đi trước khi có người phải nằm xuống.

- Nếu có thì đó là em đẩy em trai dễ thương.

- Nhưng anh thì rất khó thương.

“Rẹt, rẹt” – hình như có tia lửa điện phóng ra từ mắt hai người này.

Thấy hần không có ý định gì là đổi chỗ ngồi, Daniel tỉnh bơ quay đi lên lấy ghế trên bàn giáo viên xuống kê vào ngồi cạnh nó. Cô giáo tròn mắt ếch nhìn, bà ho khan vài tiếng rồi trở vào Ave lệnh :

- Lớp trưởng chạy đi lấy cho cô cái ghế khác, nha!

- Em đi với em ấy . – Phillip xung phong. Phận làm chồng ai nữ nhìn vợ cực khổ... (_ _ ”)

- Thằng này láo! – Zoey sầm soi Daniel.

- Bánh tòn!! – Josh trề môi hướng ánh nhìn xuống bàn cuối __ nơi đang rất là âm u.

- Rồi... các em vào học đi! Mau! Lấy tập vở ra... à... Daniel, cô biết em đã có bằng đại học, nhưng vẫn phải ghi bài chứ em!

- Em sẽ ghi vào đây. – Daniel cười khẩy chỉ vào đầu mình.

- Chuyện này... à...

- Thôi được rồi. Không thể làm phật lòng một người xinh đẹp như cô nhỉ? – Daniel lôi cái lap ra, hai chân bắt chéo, rồi đặt cái lap lên đùi.

Thấy mọi chuyện đã (có chút xíu) ổn, cô bắt đầu giờ dạy, nhưng lớp chả có đứa nào nghe. Riêng đám tụi hần, tụi nó không ngủ thì ăn vụng, không thì chơi game, Kevin bé cứ lườm Daniel vì ấn tượng đầu tiên của thằng bé về anh ta là... vô duyên! Trong khi Daniel cứ nhìn nó. Cặp đôi Ave, Phillip kia giờ này đang tung tăng ngoài sân sau, trốn tiết và quên luôn cái ghế giáo viên, thế là suốt hai tiết, bà cô cứ phải nói không ngừng và không có chỗ ngồi.

...

Giờ chơi, bầy đứa dung dăng dung dẻ xuống căn tin, hoàn toàn bỏ đi sự tồn tại của Daniel cứ lơ đãng theo sau.

- Hana, chủ nhật này đi chơi với anh đi! – Daniel nài nỉ.

- Tôi xin lỗi nhưng tôi chưa quen biết anh. – nó khó xử lịch sự đáp.

- Xem như làm quen vậy! Hừm... em biết anh là anh họ của Kevin rồi đấy.

- Là con trai của chú Thomas nhỉ? – nó cười theo quán tính.

- Vậy chủ nhật này...

Không để Daniel nói hết câu, hần lạnh lùng khoác vai kéo nó đi. Nó gượng gạo cúi chào rồi theo hần và năm người kia. Daniel cười khẩy rồi hai tay rút túi quần, quay lưng lại đi thẳng... tất cả các bước của kế hoạch đã được dựng sẵn trong đầu cậu.

- Chờ đó... Kevin!

Cùng lúc đó, cả hần và Kevin bé cùng hắt xì hơi. Bầy đứa kéo vào ngồi cùng một bàn. Zoey đầu têu rử rử :

- Tí nữa đi học về, tụi mình đi xem phim đi!

- Ok. Vậy lát về nhà thay quần áo rồi đi. – Julia hào hứng đáp, tay mân mê cái menu.

- Yeh! – Kevin bé reo lên.

- Mấy em ăn gì không? Để tụi anh đi mua. – Jackson cười nhẹ làm mấy em trong căn tin phụt máu.

- Cho em một hamburger gà, một pepsi và một kem dâu. – Julia đáp, mắt lướt nhanh quyển menu rồi gấp lại.

- Em một ly trà sữa và một sandwich. – nó cười.

- E hèm. Cho em hai burger tôm, hai bò, phần khoai lắc lớn, hai kem vani, hai kem chocolate. Á còn thiếu, cho em thêm một pepsi. – Zoey tí mắt vì được ăn chùa, tuy hơi có mùi nhang nhưng vì được ăn nên thôi ok hết!

- Kevin bé thì sao nà?

- Con giống mama!

- Có ngay ba người đẹp và một bé đẹp.

Tụi nó, Kevin bé và hần ngồi lại bàn nói chuyện phiếm, còn Jackson và Josh đi mua thức ăn.

Căn tin trường vào giờ ra chơi rất đông, chen vào có nước thân tàn ma dại... Josh khều nhẹ vai một bạn gái đang nhảy tưng tưng cố gắng chen vào vòng tròn quanh bà bán, miệng cứ hét lên “Con mụ già kia! Bán tui bịch bánh trắng trộn lệ coi!”. Đợi cô nàng quay lại, Josh nở nụ cười sát gái làm cô nàng ngất ngây con gà tây, hai con mắt trở thành hai trái tim to tướng màu hường, nhóc nói :

- Bạn nói mọi người tránh ra giúp mình với. Mình đang rất gấp. Nhé!

- Được thôi! Đám kia! Mau nhường đường. – giọng nữ thánh thót của chị ấy vừa vang lên là mọi hoạt động tất cả dừng lại. Mọi người đưa ánh mắt về phía tiếng hét, thấy hai đứa tụi hần thì lập tức né sang bên nhường đường cho hai hoàng tử. Con trai ghen tị, con gái bắn tim, dù biết họ đã có bạn gái... nhưng độ hot vẫn không giảm.

Sau khi ‘vắt vả’ mua xong, tụi hần trở về bàn ăn. Ba nàng thấy đồ ăn thì mê tít, hớn hở nhào vô đánh chén.

...

Tan học, cả đám về nhà chuẩn bị đi xem phim. Bối ta nói... cái số khổ... suốt ngày toàn ăn với chơi! Zoey nổi hứng đòi đi mô tô. Cả đám cũng ok. Nhỏ còn bảo Kevin bé qua xe nhỏ chở đi, thẳng nhóc ngoan ngoãn tuân lệnh.

Ra gara lấy xe, đột nhiên điện thoại của hần vang lên, hần bỏ ra ngoài nghe, có vẻ là chuyện quan trọng. Nó bảo mọi người cứ đi trước, nó và hần sẽ đuổi theo sau.

- Ông nói gì?... Cả công ty không có ai xử lý được à?... Trách nhiệm giờ đổ lên đầu tôi sao?... Nhưng giờ tôi đang bận, gọi báo cho bên sếp tổng mà than thở...

- Có chuyện gì vậy? – nó thấy mặt hần căng thẳng quá nên hỏi thăm.

- Công ty của anh có chuyện rồi. – hần hạ điện thoại xuống nhú mày nói.

- Vậy anh sang đó đi.

- Còn em...

- Em ở nhà trông nhà.

- Không! Để anh đưa em đi.

- Vậy em sẽ gọi bảo Julia quay lại đưa em đi. Anh mau đi giải quyết công việc.

Hần trầm ngâm một lúc lâu thì gật đầu, đưa điện thoại lên “Tôi tới ngay.”.

Hần kéo nó lại, hôn nhẹ vào trán nó rồi phóng lên mô tô chạy đi. Nó lôi điện thoại ra nhắn tin cho Julia “Tụi tao không tới, tụi mày xem phim đi! <3 dzui=” dzẽ!!”,=“” đúng=”” cống=”” nhà,=”” rồi=”” chậm=”” rãi=”” bước=”” đi=”” hưởng=”” thụ=”” cuộc=”” sống.=“” nó=”” tiến=”” thẳng=”” đến=”” siêu=”” thị=”” mua=”” thức=”” ăn=”” chuẩn=”” bị=”” một=”” ngạc=”” nhiên=”” cho=”” cả=”” đám.=“”>

Zoey nhận được tin nhắn cười cười, nháy mắt với đám quỷ còn lại :

- Hai đứa này lại đánh lể rồi! Chắc chắc!

- Quá đáng thật! Dám bỏ rơi Kevin bé để vui vẻ một mình!

- Kevin bé à! Thứ lỗi cho pama ham chơi của em đi nhé!

- Thôi bây giờ vào trong xem phim đi!

- Ừ.

...

Ở khu thức ăn tươi sống, nó hậu đậu đẩy xe trúng một người :

- Daniel?

...

Ở công ty hắn, hắn bước vào công ty trước vẻ ngạc nhiên, ngưỡng mộ, của mấy bà cô làm ở các phòng khác nhau, và FC của hắn đã đông hơn rất nhiều! Mấy bà cô dù biết CEO của công ty mình là một thằng nhóc vừa lên 17 tuổi, nhưng không ngờ hắn lại đẹp trai, có phong thái hơn người như vậy.

Hắn nhanh chóng về phòng của mình, chứ mà cứ lạng trong công ty như vậy rất ư là đón tim phụ nữ (già) nha.

Sau khi giải quyết xong, hắn bắt đầu điều tra nguyên nhân dẫn đến rắc rối này, và mọi thứ bắt đầu từ máy chủ của công ty papa hắn.

Hắn hơi cau mày. Ý gì đây? Papa hắn lại định làm gì? A! Không phải papa hắn, mà là từ một nhân viên nào đó... Hắn suy ngẫm một lát, với cái đầu óc thông minh tuyệt đỉnh, hắn đã biết câu trả lời...

- Daniel! Tên khốn đó!

(Daniel làm việc ở công ty của papa hắn)

...

- Ô. Hana đấy à? Em đi mua sắm sao?

- Tôi mua thức ăn nấu bữa tối.

- Vậy anh đi với em. Em mua xong thì mình qua quán cafe bên đường nói chuyện nhé!

- A... Chuyện đó thì...

- Mau đi thôi. – Daniel tiện tay đẩy xe hàng của nó đi trước.

Nó thì cứ ngỡ là việc mình gặp Daniel ở siêu thị chỉ là tình cờ, nhưng thực chất, nó đang vướng vào cái bẫy của hắn ta mà không hay biết. Thế là nó ngây thơ bước đi cùng với Daniel mà theo nó nghĩ là cuộc nói chuyện giữa hai người bạn.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 113

113. Chương 113

(Số chap đẹp ghê =3)

Hắn gọi cho nó. Nó vui vẻ đáp :

- Alo?

- Em đang ở đâu? – hắn gấp gấp hỏi.

- Thì là quán cafe đối diện siêu thị... – nó khó hiểu đáp.

- Tại sao không ở nhà lại lang thang ra đó? – hắn nóng giận quát lên.

- Em đi mua đồ nấu ăn.

- Em đang ở cùng Daniel hả?

- Sao anh biết.

- Về đi! Anh sang đó rước em!

Hắn nói xong cúp máy, để lại nó khó hiểu. Daniel lẳng lặng khuấy li cafe đen trước mặt. Nó cất điện thoại vào túi xách, ngại ngần nhìn Daniel, cười trừ:

- Tôi xin lỗi. Có việc gấp nên tôi phải về sớm.

- Vậy... em không muốn nghe anh kể về mối tình đầu của Kevin à?

- Dạ? – nó khựng lại.

...

Hắn vội vã chộp lấy cái áo khoác trên lưng ghế rồi phóng như bay ra khỏi phòng của CEO. Hắn chạy xuống sảnh, lấy chìa khóa xe. Mấy bà cô già trong công ty tiếc nuối nhìn vị chủ tịch trẻ tài năng rời đi bằng mô tô mà suýt soa.

“Daniel! Anh làm vậy là chính thức tuyên chiến với tôi.” – hắn nghiêng răng lắm bầm.

Vừa đến quán cafe, hắn đã thấy nó tay xách tay mang đứng chờ, thấy hắn, nó nở một nụ cười thật tươi. Chỉ lo chú ý đến nó mà hắn không thấy Daniel đứng kế bên nhẵn nhụi.

Nó leo lên xe rồi hắn đưa nó đi mất. Cả hai bơ đẹp Daniel. Sau khi về đến nhà, nó chạy ngay vào bếp nấu ăn, hắn đi tắm rồi chui xuống bếp với nó.

Nó đang nếm canh, rất vừa miệng nên cười nhẹ, tay nó đột nhiên cảm thấy hơi ẩm rồi tự đưa cái muỗng cao lên, kéo ra sau. Cả người nó được bao phủ bởi một mùi hương quen thuộc dễ chịu.

Hắn muốn nếm canh mà cầu kì. Không tự lấy giá nếm, lại cầm tay nó nếm bằng cái muỗng nó vừa nếm.

- Vợ thằng nào mà nấu ngon dữ vậy ta? – nó đùa, cười khúc khích.

- Thằng chồng già này nè. – hắn đùa lại. Tay hắn bắt đầu luồn qua siết eo nó, cầm tựa lên vai nó.

- Tránh ra xú cho em cắt cái này đi. Vương quá! – nó cáu mà như không.

Hắn ngậm ngùi ra bàn ăn ngồi, tay mân mê cọng hành mới chôm được. Hắn bắt đầu vào vấn đề:

- Ban nãy anh ta nói gì với em vậy?

- À. Không có gì... – tay cắt rau của nó hơi khựng lại rồi tiếp tục với vận tốc có thể cắt đôi ba con ruồi trong một giây.

- Ủ. – hắn đáp rồi cả căn bếp im lặng hẳn ngoại trừ tiếng lạch cạch của con dao liên tục nện xuống thớt, hắn lại lên tiếng – Cần anh giúp gì không?

- Không cần đâu, chỉ cần đợi nồi này sôi là ok rồi.

Thấy cái bầu không khí trong bếp quá dị, hắn lại lên tiếng.

- Vậy anh ra phòng khách xem phim nha.

- Anh ngồi đó đi, em dọn thức ăn luôn. Và em có chuyện cần hỏi.

...

- Chắc. Chắc hai đứa này lại tình tứ ở nhà rồi. Phim hết sớm quá, tụi mình làm gì đây? Chứ mà về nhà lại làm kì đà cản mũi! – Zoey cầm ly nước hút một hơi dài.

Mấy bạn trẻ của ta đang ở trong KFC vừa quét sạch cái bàn ăn à nhầm, những món trên bàn ăn.

- Chí lí. – Josh gật gù.

- Gez. Không nhè đi bar? – Zoey thở hắt ra.

- Thôi, có bé Kevin nè. – Julia bác bỏ.

- Vậy thôi mình đi chơi thú nhún đi! – đây là đề xuất của Jackson và anh chàng ngay lập tức bị cả đám soi.

- Mày tới cơn hả Darkness? – Josh đưa ánh nhìn mày – đến – trái – đất – với – mục – đích – gì quét từ trên xuống dưới anh.

- Thì lâu lâu trở về thời trẻ trâu cũng vui mà? – trái với suy nghĩ của mọi người, anh chàng vui vẻ đáp như thế.

- Ồ. Cũng được. – Julia hơi cười đáp.

- Thêm mỳ nữa hả Julia? – Zoey tròn mắt nhìn Julia.

- Anh ấy nói đúng mà? – Julia nhún vai đáp, còn quay sang Kevin bé – Đúng chứ Kevin?

- Dạ.

Thế là bốn đứa lớn dắt một đứa bé đi chơi thú nhún, còn hùng hồn leo lên xe tăng chụp hình up face. (= =)

...

- Kể em nghe mối tình đầu của anh đi.

- Phụt.

Cơm canh gì trong miệng hắn gần như phun hết ra ngoài. Hắn nhìn nó ngạc nhiên yêu cầu giải thích. Nó bối rối lấy đũa vọc cơm, nói lại như cái máy:

- Em muốn nghe về mối tình đầu của anh.

- Sao đột nhiên em lại... có phải là Daniel đã...

- Anh ấy hỏi em có muốn nghe về mối tình đầu của anh không. Nếu nói em không tò mò là nói dối, nhưng em đã nói là không muốn. Em muốn chính anh kể.

- Thật ra thì đó là em... – hắn nói ngày càng nhỏ rồi đưa cơm lên miệng ăn lấy ăn để.

Mặc dù là nó bảo hắn kể, nhưng... khi nghe xong nó lại bối rối. Thế là trong bếp lại im phăng phắc dù không gian toàn màu hương.

...

Tối đó, hắn nhận được vài thông điệp từ Daniel. “Anh mày rất thích Hana. Mai lên sân thượng giải quyết.”

Hắn lười nhác, ngón tay nhanh nhẹn gõ trên bàn phím hai chữ “Ok”. Nó ngồi kế bên nhìn thấy thì tỏ ý bất rứt, nó sợ là vì nó mà hai anh em hắn mất đoàn kết. Hắn quá hiểu nó đang nghĩ gì, vờn người sang hôn lên má nó một cái thế là tâm trạng xấu của nó chấp cánh bay xa.

...

Sân thượng trường New Star rất rộng, nên lộng gió. Nơi đây có cặp tình nhân đang âu yếm thì Daniel bước lên. Cậu liếc nhìn hai thằng ý (cặp tình nhân đấy ọ :3), hai thằng giật mình phóng xuống sân (ý là bằng cầu thang chứ hèm phải nhảy xuống).

Lát sau, hắn từ từ bước lên, hai tay đút túi quần như đang thưởng thức cảnh đẹp.

Daniel nhìn hắn lạnh nhạt:

- Anh với mày chiến đi.

- Tại sao tôi phải chiến với anh khi nếu tôi thắng tôi lại chẳng được gì?

- Ồ, em đã trở thành một thằng nhóc kiêu căng và tự cao nhỉ?

- Tùy anh nghĩ sao cũng được, nhưng tôi muốn cảnh báo trước với anh,... đừng có nhọc công chia cắt tôi và Hana.

- Em đang đe dọa anh?

- Tôi chỉ đang khẳng định chủ quyền Hana là của tôi. – hắn thấp giọng đáp, rồi quay lưng bước đi.

- Ok. Anh sẽ không chia nữa mà phá cho tan thành từng mảnh vụn. Cứ chờ đó...

...

- Cuộc thi văn nghệ mừng xuân đã có kết quả rồi. Lớp mình đậu hết cả hai tiết mục đấy! – Ave đồng dục tự hào tuyên bố.

- Ô de! Có vậy chứ!

- Cho nên nhân tiết trống này, cô Gil (chủ nhiệm) dẫn lớp mình đi ăn chè!!!

- De!!!!

...

Thế là lại lần nữa, tập thể 11A1 leo rào đi ăn chè, hôm nay còn có sự góp mặt của cô Gil. Thực ra có thể lấy danh cô chủ nhiệm mà đi bằng cổng chính đằng hoàng nhưng bà cô bảo bà thích đi bằng đường trèo rào vì cho là thú vị hơn, bởi quan niệm của bà :”Càng khác người càng thú vị.”

Cả lớp nhìn cô giáo xì tin của mình xắn quần, quần tà áo dài mà leo thực sự nhịn cười không được. Mà cô Gil làm sao leo giỏi bằng cái đám dày đặc kinh nghiệm này, nên có chút khó khăn. Nhưng nhờ sự giúp đỡ của mấy bạn nam cuối cùng cũng qua được.

Đáp được xuống đất, cô Gil thở dốc nhưng vẫn tươi cười dắt đám quỷ đi ăn chè.

Ăn muốn sập quán, lớp tụi nó chụp hình dim nhau để up face. Cô Gil cũng tham gia quây tưng bừng.

...

Tối đó, để Kevin bé ở nhà, sáu đứa đi bar chơi, sau lâu ngày vắng bóng...

Phillip và Ave niềm nở đón tiếp... Ủ đúng đấy! Ave.

- Ave?!! Mà làm gì ở đây? – ba đứa tụi nó đồng thanh.

- Làm vợ của ông chủ. – Ave nháy mắt. Không tin được đây là lớp trưởng gương mẫu của lớp. “Phillip ơi! Anh làm hư lớp trưởng của tụi em rồi!”

Trùng hợp là hôm nay Ken và Kate cũng có mặt ở đó, thế là năm cặp ngồi huyền thuyên bất tận, cho đến khi có một thằng nghênh ngang đá tung cánh cửa kính của bar.

Thằng nào dám phá rối hôm nay là thằng đó nhọ rồi.

- Kêu Phillip ra đây! – thằng đó hét lên át luôn tiếng nhạc. Sau lưng thằng này bắt đầu xuất hiện nhiều thằng nữa.

Tất nhiên khi muốn đến bar Steward quấy rối cũng phải có lực lượng hùng hậu lắm.

- Mà là bang phó của Hirs? – Phillip ra mặt. Cái đám này từ đâu lò ra làm khách hàng sợ hãi bỏ chạy hết, nên ông chủ lúc này đang cực kì tức giận.

- Đúng! Nhưng giờ tao là bang chủ rồi!

- Ảnh hưởng gì đến hòa bình thế giới?

- Kêu bang chủ Dark và Telk ra đây!

- Mà kiểm tụi tao có việc gì? – hấn tay rút túi quần thông dong đi ra.

- Nếu mà không sợ thì sáu đứa bây đừng có dẫn theo đàn em mà đi theo tao. – tên đó nói rồi quay lưng bước đi.

- Hana ở lại đây đi. Anh Phillip đi cùng.

- Ủ. Cẩn thận. – không biết sao hôm nay nó ngoan đột xuất, ngay lập tức gật đầu.

Sáu người cùng ra sân trống sau bar cùng tên đó mà không biết đã phạm phải một sai lầm cực kì... à không, nói hơi quá, chắc là cỡ chừng hơi – nghiêm – trọng thôi.

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 114

114. Chương 114

(Ken và Kate bị đuổi về nhà từ lâu)

Sáu người vừa ra sân đã bị tên đó cho người đánh lén, nhưng cả đám tránh được một cách bá đạo. Rồi lao vào đánh. Mấy tên này không mạnh, nhưng sức dai, nên rất tốn thời gian.

Trong khi cả đám đang đánh nhau ngoài kia, Ave bị Phillip bắt phải về nhà còn nó ngồi trong bar cầm ly rượu đã cạn mà suy tư, khách đã vào lại bar và bar hoạt động bình thường.

Đột nhiên có một người tiến tới ngồi vào ghế trước mặt nó. Người đó khẽ tăng hắng, làm nó giật mình ngược nhìn :

- Daniel?

- Chào em Hana. – Daniel khẽ cười, nó thì miễn nhiễm với trai đẹp thì không nói gì nữa, còn đám con gái còn lại trong bar gào rú phát ớn.

- Chào anh. – nó đáp lại cho có lệ rồi lại chăm chú nhìn ly rượu mà suy nghĩ.

- Sao em ngồi có một mình thế? Đi chơi với anh đi. – Daniel lại cười. Cậu nói muôn thuở của mấy thằng hay đi چرا gái.

- Xin lỗi nhưng tôi bận rồi.

Daniel không nói mà đứng lên, thông thả sang quầy pha chế gọi hai ly rượu, rồi đem về bàn nó đang ngồi. Nếu tinh mắt sẽ thấy được anh ta đã bỏ viên thuốc vào trong ly mà anh ta đưa cho nó.

Nó chẳng hoài nghi nhận ly rượu nhưng không uống, chỉ cầm cho có. Daniel sốt ruột thúc giục :

- Em uống đi. Nếu em uống hết ly anh sẽ rời khỏi đây trả lại sự yên tĩnh cho em.

Nó dường như chẳng nghe thấy Daniel nói gì, nhưng đột nhiên thấy khát, nó đưa ly rượu lên, nhấp môi rồi đặt ly rượu xuống bàn.

Mặt của Daniel giãn ra, anh ta đã hoàn thành được mục đích... giờ chỉ cần chờ cho thuốc ngấm.

Hôm nay Daniel mượn tụi phó bang của Hirs đã giải tán câu giờ bên ngoài bar, để anh ta có thời gian tiếp cận đánh thuốc nó.

Liều thuốc cực mạnh nên dù chỉ uống một ngụm, nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Daniel nhếch mép, sang chỗ nó, bế bổng nó lên rồi đem nó ra xe mình.

- Kevin... Mau đến đây. Anh có quà ày.

...

Sau khi đánh đã tay, đám kia cũng gục hết, cả sáu quay vào trong bar và phát hiện ra sự biến mất của nó. Phillip túm lấy một thằng bồi bàn hỏi :

- Cô bé ngồi ở đây đâu?

- Ban nãy có một anh lại gần nói chuyện, đột nhiên cô ấy ngủ, nên anh ấy đưa cô ấy đi rồi.

- Cái gì? Mấy đứa bị ngu à? Khách hàng muốn ra khỏi bar họ phải tự ra! Sao lại có chuyện để người lạ đưa khách hàng ra ngoài khi họ đang ngủ hả? Có đứa nào cản lại không?

- Dạ... không...

Phillip buông tên kia ra rồi chửi thề. Điện thoại hân vang lên báo tin nhắn.

“Anh có quà cho em đây!...”

- Chết tiệt! Daniel!

Hắn nghiến răng bóp nát cái điện thoại. (móa oai! hắn xài iphone 7 chưa xuất hiện trên thị trường ạ)

- Bình tĩnh đi Kevin, hấn nói gì?
 - Tao không quan tâm! Đầu tiên tao phải đốt nhà hấn! – hấn gầm gừ bước đi.
 - Mày điên hả? Lỡ hấn nhốt Hana trong nhà hấn thì sao? – Jackson ngay lập tức can ngăn.
 - Khốn khiếp! Thằng hèn đó! – hấn chửi.
 - Mày bình tĩnh lại! Đầu tiên tìm manh mối đã. Quan trọng là biết được chỗ của Hana và cứu cô ấy! – Josh nói thêm vào.
 - Hấn nói là hẹn tao ở sân thượng New Star.
 - Tao sợ nó là cái bẫy! Ai đời lại nhốt con tin ở đó!
 - Thực ra tụi mình có thể tìm ra Hana, nếu hấn chưa lột hết đồ đạc trên người cô ấy. – Zoey nói.
 - Sao?
 - Mọi người còn nhớ vụ Ken và Hana làm mờ mắt Dark (ở chap 5) không? Lần đó để đề phòng, tao đã bí mật gắn một con chip định vị lên cúc áo của Hana, sau đó lại quên bồng việc gỡ ra. Mà cái áo đó lại là cái áo nó mặc hôm nay. – Zoey giải thích.
 - Thật vậy thì mau làm đi! – Julia hớn hở thấy rõ.
- Sau 1 phút 30 giây dò tìm,...
- Đây rồi! Vị trí này chính là...
 - Sân thượng trường New Star! – cả đám ngạc nhiên đồng thanh. Daniel thật thà đến đáng thương hay có ý đồ gì?
- ...
- 5 phút sau,...
- Cả bảy có mặt ở trường, ngược nhìn lên sân thượng thì thấy ở đó có rất nhiều bóng người đứng cạnh nhau nhìn xuống sân.
- Sáu người bẻ tay răng rắc tiến thẳng sân thượng.
- Cùng lúc đó, nó tỉnh dậy ngơ ngác nhìn xung quanh, nó hoảng hồn khi thấy Daniel và rất nhiều tên bặm trợn đang vây quanh mình, tay chân nó bị trói chặt dính vào lang thang.
- Nó đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn Daniel, còn hấn ta chỉ giương đôi mắt lạnh lùng nhìn nó... Đột nhiên, Daniel hôn nó... Hấn cũng vừa lên tới sân thượng, trông thấy cảnh tượng đó thì mặt tối sầm lại...
- Chà... để em trai trông thấy cảnh tượng không được tốt đẹp rồi nhỉ?
 - Anh đang làm cái gì thế? – hấn thét lên.
 - Giữ nó lại. – Daniel không trả lời mà hất hàm ra lệnh đám đàn em.
- Hấn tất nhiên phản kháng, hùng hồn tiến về phía nó và Daniel. Đột nhiên nó cảm thấy lạnh sống lưng... có cái gì đó lạnh buốt đang kè vào cổ nó _ có gì đâu... chỉ là một con dao thôi mà.
- Daniel! – hấn rít lên. Dù hấn có thể đến cạnh nó với tốc độ siêu thanh chẳng nữa, Daniel dễ dàng xô ngã cả nó và hấn ra khỏi sân thượng. Nên bây giờ hấn chẳng thể làm gì... ngoài sôi máu đứng nhìn và bị giữ lại.
 - Kevin à...
- Daniel cười khẩy gọi, nhằm thu hút sự chú ý của hấn. Anh ta tay cầm dao kè cổ nó, tay đưa lọn tóc của nó lên hôn. Hấn bên này mặt càng ngày càng đen :
- Tôi sẽ giết anh!
 - Cứ tự nhiên nếu em muốn dự một lúc hai cái đám tang.

- Khốn khiếp!

Nó nhìn hấn tức giận mà đau xót. Hấn lo lắng cho nó, trong khi nó tối ngày làm cục nợ, chuyên gây chuyện để hấn xử lí.

Nó buồn bã cụp mắt xuống nhìn đất. Hấn nghĩ nó sợ nên lên tiếng trấn an :

- Em đừng lo! Anh sẽ bảo vệ em!

Mắt nó bắt đầu long lanh những giọt nước. Daniel nghiêm mặt ra lệnh :

- Đập nó.

- Ar!!!

Cả đám xúm vào hội đồng hấn. Hấn vì sợ Daniel làm hại nó nên chẳng dám manh động chứ đối với hấn, bọn này chỉ là tép riu. Cái tình cảnh này hết trong những bộ truyện khác.

Máu học ra từ miệng hấn. Hấn nửa quỳ nửa đứng thở dốc. Nó hét lên, khóc lớn :

- Làm ơn dừng lại!

Daniel rời nó, đứng lên, nhưng con dao vẫn ở vị trí cũ, đám đàn em dừng đánh hấn. Daniel cười khẩy:

- Đau chứ em trai.

- ...

- Hối hận chứ em trai, lần trước anh bảo chiến thì không chiến. Mà biết anh mà là loại người ăn không được thì đập đổ hay không?

- Bỉ ổi, vô liêm sỉ, hèn nhát! – hấn đáp lạnh.

- Nghiền nát bàn tay phải của nó cho tao, thử xem nó còn làm CEO kiểu gì nữa!

Đọc tiếp Thiên thần, Ác quỷ và tiểu thư tung tăng trên phố – Chương 115 (end)

115. Chương 115 (end)

Nó hét lên, hơn bao giờ hết, nó muốn Hanie xuất hiện.

Lúc nó tuyệt vọng nhất thì sợi dây thắt tay nó đột nhiên lỏng ra, cả sợi dây ngang bụng cũng đột nhiên đứt mất. Nó ngạc nhiên chớp chớp mắt nhìn hấn, có vẻ Daniel chưa phát hiện ra điều này.

Hấn nhếch mép đứng dậy, đỡ lấy cú đá của một tên nào đó bằng một tay, tay còn lại rút túi quần. Daniel hơi ngạc nhiên khi thấy hấn thay đổi thái độ. Chưa kịp làm gì, lại thấy tay cầm dao của mình bị hất văng. Khi Daniel giật mình quay lại đã thấy nó biến đâu mất, thay vào đó là Zoey đang ngồi chồm hổm cười khẩy.

Kế hoạch là vậy, hấn vào theo cửa chính, những người còn lại đột nhập bằng cách trèo lên thành cửa sổ của tầng bên dưới của tầng thượng rồi đu vào lang thang leo lên, hẹn nhau trên sân thượng.

Nó giờ đã an toàn cạnh Julia.

Hấn giờ chẳng còn lý do gì để phải chịu đòn nữa. Hấn bắt đầu trả thù. Người ta nói quân tử trả thù mười năm chưa muộn, nhưng mà để lâu quá sợ quên, nên giờ xử luôn.

Nhìn từng người một ngã xuống, mặt Daniel tái mét.

Hấn toàn ra đòn hiểm độc làm người dính không chết cũng liệt cả đời. Daniel đâu có biết em trai mình đã trở nên giỏi giang như vậy từ khi nào.

Sau cùng, hấn chậm rãi tiến lại gần Daniel, tay quệt vết máu trên khóe môi. Hấn hỏi:

- Anh vừa lòng chưa?

- Mày... anh...

- Tôi sẽ không đụng gì tới anh nhưng cái chức vụ của anh trong công ty đã có người thay thế rồi. Ngày mai anh có thể đến thu dọn đồ đạc... À và nhắn nhủ với papa anh hộ như vậy giúp tôi. Tạm biệt.

Daniel như trời trồng nhìn hắn khoác vai nó cùng cả đám rời đi. Cả người khụy xuống, hối hận về những việc mình đã làm. Cậu nhớ khoảng thời gian lúc nhỏ, người bạn duy nhất của hắn chính là cậu... cậu đã làm gì thế này? Nghe lời papa chính tay mình phá hỏng tất cả! Daniel yêu thương hắn như chính em ruột mà...

...

Thế thôi, có lẽ sóng gió cuối cùng đã qua... đã đến hồi kết cho câu chuyện dài 115 chap.

Sau đó, hắn nhận ra Daniel đã hối hận, thêm nghe papa mình khuyên can nên mở lòng mình, và cả hai thân thiết hơn.

Suốt học kì hai và năm lớp 12 cũng diễn ra bình yên, chỉ là thi thoảng mém tí chấy trường bởi mấy trò quậy kinh dị của cả đám thôi. Không những chỉ có đám này càng ngày càng thân, mà papa cả đám cũng hợp tác phát triển nói chuyện ăn rờ cực kì.

Cuối năm lớp 12, trường tổ chức một cái vũ hội để tạm biệt học sinh khối 12 ra trường.

Vũ hội kéo dài từ chiều, suốt đêm, đến tận sáng.

Vào buổi sáng ngày diễn ra vũ hội, tụi nó kéo nhau đi mua sắm, tụi hắn ở nhà.

Nó, Julia, Zoey, Kate, Ave __ năm đứa đi hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, rã cái chân, đến tận trưa cũng vẫn chưa tìm được cái nào vừa ý.

Cuối cùng do lười, Julia đã chốt lại bằng một câu:

- Để tao gọi chị Saila. Đầm mà chị ấy thiết kế là ôi thôi khỏi chê vào đâu được.

- Ủ vậy đi, chứ mà lết hoài tao nản quá! – Zoey làm biếng tất nhiên cũng đồng ý.

- Alo chị hả? Thiết kế, may gấp cho em năm cái đầm dạ hội tối nay giao nha!

- Chị đang ở Mỹ cưng ơi, nhưng mà ok, hàng sẽ giao tận nơi và đúng lúc.

- Nhà Hana nha chị.

- Ủ. Vậy chị làm ngay.

- Bye chị.

- Đi uống trà sữa đi. – Ave rủ.

- Ok.

...

Tối đó, còn nửa tiếng đã tới giờ, thế mà đầm chưa thấy đâu. Cả đám tụi nó chạy ra chạy vô điên hết lên. Tụi hắn cũng náo loạn không kém khi thấy đầm khi tụi nó chưa làm gì hết.

Cuối cùng thì tiếng máy bay trực thăng cũng vang lên. Cả bọn chạy ra sân sau. Chị Saila đứng trên máy bay thò tay ra bye cả đám, từ máy bay rơi ra năm chiếc hộp nhỏ. Gần tới đất thì dù tự bung ra, bay lại mỗi đứa tụi nó. Giờ tụi nó mỗi người trên tay, là một cái hộp.

Bàn tay của chị Saila từ vậy vẫy thành chữ ok, rồi máy bay bay mất.

- Mau đi thay đi.

Tụi hắn thúc giục, tụi nó gật đầu rồi phóng lên phòng.

Lát sau, tụi nó bước xuống, mỗi người một phong cách, nhưng đều kiêu sa và quyến rũ. Tụi hắn cũng mỗi người một kiểu, nhưng đều toát ra vẻ đẹp trai.

Cả mười người lên limou tiến thẳng New Star.

...

Do tụi nó đến trễ mà lại quá lộng lẫy nên từ khi bước vào hội trường đã trở thành tiêu điểm của sự chú ý.

- Mấy ảnh đẹp trai quá!

- Mấy chỉ dễ thương quá mà ơ!

- Từ nay không còn được gặp thiên thần của tui nữa rồi!

- Mấy anh ơ! Nhìn qua đây nè! Á! Đẹp trai quá mà ơ!

Tụi hấn vờ không nghe quàng tay qua vai tụi nó.

- Mau đi chỗ khác thôi.

...

- Và kết thúc buổi dạ hội, xin mời các chàng mời các nàng nhảy một bài hát. – MC hùng hồn bắt loa hét lớn. Hình như xong câu này là thằng chả cũng hết việc, có thời gian

rảnh đi thưa gái a.

- Mời em. – tụi hấn nửa quỳ nửa đứng đưa tay mời tụi nó.

- Ừm. / ... / Đồ sến súa! / Ok. / Ừ. – đồ mấy bạn biết trong năm nàng, nàng nào nói câu nào.

Năm cặp theo điệu nhạc mà nhảy đam mê. Tụi hấn mỉm cười nhìn tụi nó chăm chăm, làm tụi nó đỏ mặt cúi xuống thẹn thùng.

- Hana... anh thích em.

- ... – nó ngại ngùng nên giữ im lặng, nhưng hấn cứ tưởng nó không nghe thấy nên lại...

- Hana! Anh thích em.

- Ừm. – “xì xì” __ ya, đầu nó xì khói vì quá nóng. Hấn tự nhiên lại...

- Học xong rồi giờ mình cưới nhau đi!

- Hả? Còn đại học?

- Em có mấy cái bằng đại học rồi còn muốn học gì nữa?

- Cũng phải học cho có chứ?

- Thì cưới anh đi, rồi vừa làm vợ, vừa làm sinh viên. Nhé!

- Hả... thì...

Hấn nắm tay nó kéo ra giữa sảnh, nơi ánh đèn chiếu sáng nhất và cũng là nơi ánh nhìn tập trung nhiều nhất.

Hấn nửa quỳ nửa đứng hết ban nãy, cầm tay nó nói :

- Hana, em đồng ý lấy anh chứ?

Cả khán phòng ồ lên và tràn ngập tiếng vỗ tay.

Nó nhìn hấn mỉm cười bên lên gật đầu, hấn nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út của nó chiếc nhẫn, rồi lôi đầu ra bó hoa to oạch toàn hoa hồng, đưa nó.

Hấn siết eo đưa nó lên cao xoay vòng hết lần nó đồng ý lời tỏ tình của hấn. Tà áo tung bay, nó cực kì hạnh phúc.

Mấy cặp còn lại cũng có màn cầu hôn không lãng mạn thì cũng rất là bá đạo a. Julia và Jackson là ở trên du thuyền giữa biển. Zoey và Josh là ở... trên... cây. Phillip và Ave ở trên núi. Ken và Kate ở giữa đường.

Hôm đó tự nhiên Ken kéo Kate ra đứng giữa đường lộ, hét lên : “Kate! Anh yêu em! Làm vợ anh nhé!”. Kate vừa ngượng vừa sợ mình chưa kịp làm vợ Ken, anh chàng đã bị xe ôm hun cho vô viện!... Nhưng dù là ở đâu thì tụi hần cũng đã dành cho tụi nó những bất ngờ đáng yêu.

...

Ba năm sau,...

Đám cưới của năm cặp đôi diễn ra trên... đảo.

Đầy đủ các thành phần đang hiện diện ở đó, có cả mẹ con Darren, vợ chồng Nathan, Jessie cùng hai đứa con sinh đôi...

- Hôm nay, ta sẽ gắn kết 10 người các con lại với nhau... chúc các con có một cuộc sống hạnh phúc.

Năm đứa tụi nó tung hoa, ai cũng thật rạng rỡ. Hàng ngàn lời chúc phúc mà mọi người dành cho tụi nó và tụi hần liên tục vang lên. Phía xa, mặt trời xuống biển, những ánh đèn thấp lên nền cát sáng rực.

...

Sau đó, ba cặp nó, hần, Julia, Jackson, Zoey, Josh đã cùng về nhà nó ở. À không, chính xác hơn là lợi dụng quyền lực và nhan sắc cướp được mấy căn nhà cạnh nhà nó, đập bể hết mấy hàng rào chắn, nhà cửa, xây lại. Thành ra, ba cặp, ba căn nhà trên một cái sân.

Kevin bé được 5 tuổi đã trở thành hotboy trong trường mẫu giáo, vẫn tiếp tục ở nhà nó, gọi hần và nó là pama.

Buổi tối hôm đó, cũng như những buổi tối bình thường, trừ việc...

Đêm, nó khát nước nên mò xuống bếp, đột nhiên nó nghe thấy tiếng động lạ, một bóng đen vụt qua, nó nói khẽ :

- Trộm.

Ngay lập tức, hần từ trên phòng phóng xuống, Julia, Zoey, Jackson, Josh chạy qua. Cả năm đặng đặng sát khí nhìn tên trộm, hần ta nuốt nước bọt cái ực, thề không bao giờ dám cướp ở nhà này nữa, đụng phải thứ dữ rồi!

Nó mỉm cười. Nó chắc chắn từ nay về sau sẽ luôn tin tưởng những người bạn của mình. Nó cực kì an tâm khi bên họ dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa.

Điện thoại hần reng.

- Alô.

- Anh hai, tụi kia lại phá địa bàn của mình kìa!

- Được, anh tới ngay.

Hần nói, cúp máy rồi nháy mắt với cả đám, khẽ cười:

- Đi thôi.

Năm người còn lại cũng chỉ nở nụ cười rồi chuẩn bị lên đường đi trừ gian diệt ác. ^^

==== The End =====

Truyện của mình kết thúc nhằm thể thôi tại hết ý tưởng rồi! Cảm ơn các bạn đã cực công đọc cái truyện xàm xàm của mình. Hy vọng các bạn tiếp tục ủng hộ những truyện tiếp theo của H. nha! ^^ *cúi đầu* *hất tóc* *cười khoe hai mươi tám cái răng rười*

Hẹn gặp các bạn ở fic tiếp mà thiệt ra fic đó mình đã viết được 9 chap rồi ^^ . Tạm biệt và hẹn gặp.

Ôhô, ôi nửa năm tuổi phần đầu với fic này, cuối cùng cũng hoàn thành! Yeh!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-ac-quy-va-tieu-thu-tung-tang-tren-pho>